BESTSELLER INTERNATIONAL

CARTE VÂNDUTĂ ÎN PESTE 1,2 MILIOANE DE EXEMPLARE

KRISTIN HANNAH

AUTOAREA BESTSELLERULUI *PRIVIGHETOAREA*

aleea cu licurici

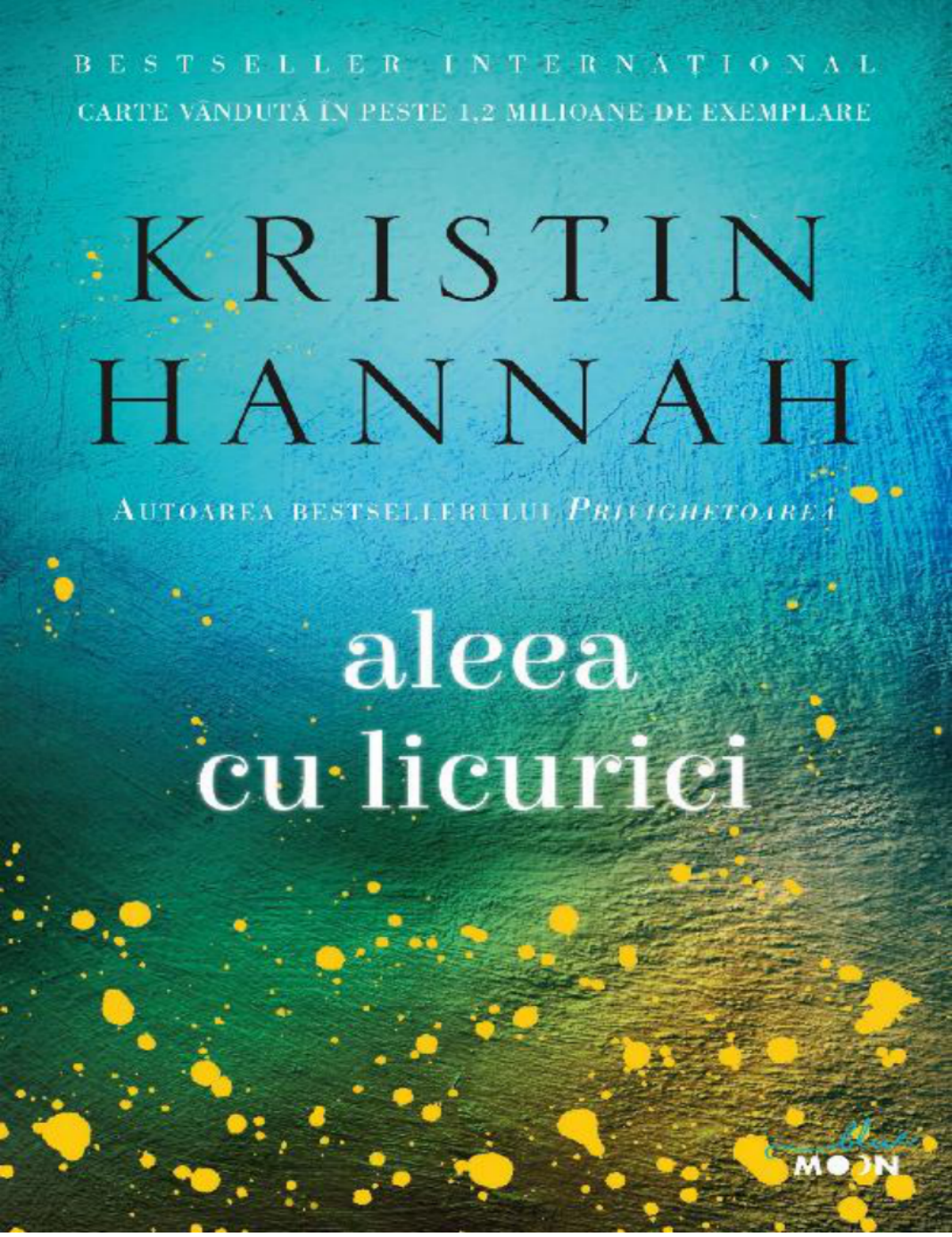

KRISTIN HANNAH

Seria: Firefly Lane

Volumul 1

ALEEA CU LICURICI

Original: Firefly Lane (2008)

Traducere din limba engleză de:
VALENTINA GEORGESCU

virtual-project.eu

LITERA®

2018

Cea mai bună oglindă este un vechi prieten.

George Herbert

Capitolul 1

Li se spunea fetele de pe Firefly Lane[1]. Asta se întâmpla demult – cu peste trei decenii în urmă însă acum, stând așa în pat și ascultând viscolul șuierând afară, i se părea că fusese ieri.

În săptămâna precedentă (indubitabil, cele mai proaste șapte zile din viața ei), își pierduse abilitatea de a se distanța de amintiri. În ultima vreme, prea des era în visele ei anul 1974; ea era din nou adolescentă, îndreptându-se spre majorat în umbra unui război pierdut, pedalând pe bicicletă alături de cea mai bună prietenă a ei într-o beznă absolută, astfel că părea invizibilă. Locul era relevant doar ca punct de referință, dar ea și-l amintea până în cel mai mic detaliu: o panglică sinuoasă de asfalt, mărginită de o parte și de alta de șanțuri cu apă murdară și de dealuri cu vegetație sălbatică. Înainte să se cunoască, șoseaua aceea părea că nu duce nicăieri; era doar un drum de țară denumit după o insectă pe care nu o văzuse nimeni vreodată în acest aspru cotlon albastru și verde de lume.

Pe urmă, au văzut-o fiecare prin ochii celeilalte. Când erau împreună pe povârnișul dealului, în loc de arbori înalți și de gropi nămoloase sau de munți îndepărtați cu piscuri ninse, ele vedeau toate locurile unde aveau să ajungă într-o bună zi. Noaptea, se strecurau afară din casele vecine și se întâlneau pe acel drum. Se duceau pe malul râului Pilchuck și fumau țigări șterpelite, plângeau ascultând versurile cântecului „Billy, Don't Be a Hero" și își povesteau una alteia totul, împletindu-și viețile, până când, la sfârșitul verii, nimeni nu mai făcea vreo distincție între cele două fete. Tully și Kate deveniră pentru toată lumea care le cunoștea pur și simplu inseparabile, și timp de peste treizeci de ani, acea prietenie fu stăvilarul vieții lor: puternică, durabilă, solidă. Poate că muzica se schimbase odată cu trecerea anilor, însă promisiunea făcută pe Firefly Lane dăinui.

Cele mai bune prietene pe vecie.

Crezuseră că va dura, acel jurământ, că într-o zi vor fi două bătrâne, stând în balansoarele lor pe o verandă cu dușumea scârțâitoare, discutând despre etapele din viețile lor și râzând.

Acum, avea mai multă experiență, desigur. De peste un an, își tot spunea că este în regulă, că poate merge mai departe fără cea mai bună prietenă. Uneori, chiar credea asta.

Apoi auzea muzica. Muzica lor. „Goodbye Yellow Brick Road", „Material Girl", „Bohemian Rhapsody", „Purple Rain". Cu o zi înainte, în timp ce făcea cumpărături, o versiune neinspirată de muzică ambientală a piesei „You've Got a Friend" o făcuse să plângă, chiar acolo, lângă raftul cu ridichi.

Trase păturile la o parte și se dădu jos din pat, având grijă să nu-l trezească pe bărbatul care dormea lângă ea. Rămase acolo o clipă, uitându-se la el în întunericul vag. Chiar și în somn, avea pe chip o expresie neliniștită.

Ridică din furcă receptorul telefonului și ieși din dormitor, traversând holul cufundat în liniște către terasă. Acolo, se uită la viscolul de afară, făcându-și curaj. În timp ce tastă numerele cunoscute, se întrebă ce avea să-i spună celei care îi fusese cândva cea mai bună prietenă după toate acele luni de tăcere, cum avea să înceapă. Am avut o săptămână proastă… viața mea se duce de râpă… sau, pur și simplu: Am nevoie de tine.

Se auzi tonul de apel.

PARTEA ÎNTÂI

ANII ȘAPTEZECI

Dancing Queen

young and sweet,
only seventeen

Capitolul 2

Pentru cea mai mare parte a țării, 1970 a fost un an al revoluției și al schimbării. Însă în casa de pe Magnolia Drive, totul era ordonat și tăcut. Înăuntru, Tully Hart, o fată de zece ani, ședea pe o podea rece din lemn, construind o cabană de jucărie din bușteni miniaturali pentru păpușelele ei, care dormeau pe mici șervețele roz de hârtie. Dacă ar fi fost în dormitorul ei, ar fi ascultat un disc al formației Jackson Five la pick-up-ul ei, dar în camera de zi nu exista nici măcar un aparat de radio.

Bunicii ei nu prea îi plăcea muzica, nici televizorul, nici jocurile de societate. De cele mai multe ori – ca și acum – bunica ședea în balansoarul ei de lângă șemineu și broda. Făcea sute de goblenuri, marea majoritate cu citate din Biblie. De Crăciun, le dona bisericii, care le vindea pentru strângere de fonduri.

Iar bunicul… ei bine, nu putea să tacă. De când avusese un accident vascular cerebral, stătea numai în pat. Uneori, suna din clopoțel, și acela era singurul moment când Tully o vedea pe bunica ei grăbindu-se. La primul clinchet al clopoțelului, zâmbea și spunea: „O, Doamne!” și se grăbea spre hol cât o țineau picioarele încălțate cu papuci de casă.

Tully luă un spiriduș cu păr galben. Îngânând foarte încet un cântecel, începu să-l miște ca într-un dans alături de păpușica pe nume Calamity Kiddle, pe melodia „Daydream Believer”. Pe la jumătatea cântecului, se auzi bătând la ușă.

Fu un zgomot atât de neașteptat, încât Tully se opri din joaca ei și ridică privirea. Cu excepția zilelor de duminică, atunci când veneau domnul și doamna Beattle ca să-i ia la biserică, nu venea nimeni niciodată în vizită.

Bunica își puse lucrul în punga roz de plastic de lângă fotoliul pe care ședea și se ridică, traversând încăperea, pășind agale și târșâindu-și picioarele, așa cum obișnuia de câțiva ani. După ce deschise ușa,

urmă o tăcere prelungă, apoi spuse:

— O, Doamne!

Vocea bunicii suna ciudat. Privind curioasă dintr-o parte, Tully văzu o femeie înaltă cu păr lung și dezordonat și cu un zâmbet neastâmpărat. Era una dintre cele mai drăguțe femei pe care le văzuse Tully vreodată: piele albă ca laptele, nas drept și ascuțit și pometi înalți ce explodau deasupra bărbiei mici, ochi căprui senini, care clipeau leneș.

— Așa îți saluți fiica pe care n-ai mai văzut-o de atâta vreme?! Doamna trecu pe lângă bunica și se duse direct la Tully, apoi se aplecă. Ea e micuța mea Tallulah Rose?

Fiică? Asta însemna că…

— Mami? șopti fetița cu venerație, nevenindu-i să creadă.

De atâta vreme aștepta acest moment, visând la el: mama ei întorcându-se acasă.

— Ți-a fost dor de mine?

— Oh, *da*, spuse Tully, încercând să nu râdă.

Dar era atât de fericită.

Bunica închise ușa.

— Hai la bucătărie, să bem o ceașcă de cafea.

— Nu m-am întors pentru cafea. M-am întors pentru fiica mea.

— Ai rămas fără bani, spuse bunica plictisită.

Mama ei păru iritată.

— Și, ce dacă?

— Tully are nevoie de…

— Cred că pot să-mi dau seama și singură de ce anume are nevoie fiica mea.

Mama ei părea că se chinuia să stea dreaptă, fără a izbuti. Se clătina puțin, iar ochii ei arătau ciudat. Răsucea pe deget o șuviță din părul ei lung.

Bunica veni înspre ele.

— Să crești un copil este o mare responsabilitate, Dorothy. Poate că dacă te-ai muta aici o vreme și ai ajunge să o cunoști pe Tully, ai fi pregătită… Se opri, apoi se încruntă și rosti încet: Ești beată.

Mami chicoti și-i făcu cu ochiul lui Tully.

Tully îi făcu și ea cu ochiul. Să fii beat nu era chiar așa de rău. Bunicul ei obișnuia să bea mult înainte să se îmbolnăvească. Chiar și bunica mai bea câte un pahar de vin uneori.

— Este ziua mea de naștere, mamă. Sau ai uitat?

— Ziua ta de naștere? Tully sări în picioare. Așteaptă aici, spuse ea, apoi fugi în camera ei.

Inima îi zvâcnea în piept în timp ce scotocea prin măsuța de toaletă, împrăștiind diverse lucruri peste tot, căutând colierul din macaroane și pâine pe care îl făcuse pentru mama ei la orele de religie, cu un an

în urmă. Bunica se încruntase când îl văzuse, îi spusese să nu-și mai facă atâtea speranțe, dar Tully nu reușise să îi urmeze sfatul. Avea speranțe de ani de zile. Strecură colierul în buzunar și se grăbi înapoi, exact la timp ca să o audă pe mama ei spunând:

— Nu sunt beată, mamă dragă. Sunt din nou cu copilul meu, pentru prima oară după trei ani. Dragostea este cel mai tare drog.

— Șase ani. Avea patru ani ultima oară când ai abandonat-o aici.

— Atât de mult a trecut? spuse mami, părând derutată.

— Întoarce-te la tine acasă, Dorothy. Te pot ajuta.

— Așa cum ai făcut-o și ultima oară? Nu, mulțumesc.

Ultima oară?

Mami se mai întorsese o dată.

Bunica oftă, apoi spuse îndârjit:

— Cât timp mai ai de gând să stai supărată pe mine?

— Păi, nu prea e genul de situație care să aibă termen de expirare, nu crezi? Haide, Tallulah.

Mama ei se împletici spre ușă.

Tully se încruntă. Nu așa trebuia să se petreacă lucrurile. Mămica ei nici nu o luase în brațe, nici nu o sărutase, nici nu o întrebase cum îi merge. Plus că toată lumea știe că trebuie să-ți faci o valiză când pleci undeva. Arătă înspre ușa dormitorului ei.

— Lucrurile mele…

— Nu ai nevoie de tot rahatul ăla materialist, Tallulah.

— Cum?

Tully nu înțelese.

Bunica o prinse într-o îmbrățișare cu parfum dulce, familiar, de pudră de talc și fixativ de păr. Acestea erau singurele brațe care o îmbrățișaseră vreodată pe Tully, aceasta era singura persoană care o făcuse vreodată să se simtă în siguranță, și deodată, îi era frică.

— Buni? spuse ea, trăgându-se înapoi. Ce se petrece?

— Vii cu mine, spuse mami, prinzându-se de tocul ușii pentru a-și recăpăta echilibrul.

Bunica ei o prinse de umeri și o zgâlțâi ușor.

— Știi numărul de telefon și adresa noastră, da? Ne suni dacă ți-e teamă sau dacă ceva nu e în regulă.

Plângea; imaginea bunicii ei puternice, tăcute, plângând o sperie și o derută pe Tully. Ce se petrecea? Cu ce greșise?

— Îmi pare rău, buni, eu…

Mami se năpusti către ea și o prinse de umăr, scuturându-i mâna.

— Să nu spui niciodată că îți pare rău. Te face să pari patetică. Haide.

O apucă pe Tully de mână și o trase spre ușă.

Tully își urmă mama fără tragere de inimă, ieșiră din casă și coborâră treptele, apoi traversară și ajunseră la o rablă ruginită VW,

care avea lipite peste tot abțibilduri cu flori și un simbol galben uriaș al păcii pictat pe lateral.

Portiera se deschise; năvăliră afară vălătuci de fum gri. Prin negură, în van văzu trei oameni. Un bărbat de culoare cu o claie imensă de păr și o bandană roșie ședea pe scaunul șoferului. În spate, era o femeie cu o vestă cu franjuri și pantaloni dungați, cu un batic maro legat peste părul blond; alături de ea, stătea un bărbat în pantaloni evazați și un tricou jerpelit. Podeaua vanului era acoperită cu o mochetă maro aspră; câteva narghilele erau răspândite peste tot, printre sticle goale de bere, ambalaje de mâncare și benzi de magnetofon cu opt piste.

— Ea e copilul meu, Tallulah, spuse mama.

Tully tăcu, dar ura să i se spună Tallulah. Avea să-i atragă atenția mamei mai târziu, când aveau să fie singure.

— Mișto, spuse cineva.

— Îți seamănă leit, Dot. Mă ia de cap.

— Urcă, spuse șoferul ursuz. O să-ntârziem.

Bărbatul cu tricou murdar întinse brațul către Tully, o prinse de talie și o ridică în van, unde se așeză cu grijă în genunchi.

Mama urcă și ea și trânti portiera. În mașină se auzea o muzică bizară. Nu putea distinge decât câteva cuvinte: *ceva se-ntâmplă aici*… Fumul făcea totul să pară calm și cam neclar.

Tully se trase mai aproape de marginea metalică a mașinii ca să facă loc lângă ea, dar mama se așeză lângă femeia cu batic pe cap. Se porniră numaidecât să vorbească despre porci și marșuri și despre un bărbat pe nume Kent. Tully nu înțelegea nimic din toate astea, iar fumul o amețea. Când bărbatul de lângă ea își ridică narghileaua, nu putu să-și rețină un ușor suspin de dezamăgire ce i se strecură printre buze.

Bărbatul îl auzi și se întoarse spre ea. Zâmbi, suflându-i un nor de fum gri chiar în față.

— Lasă-te dusă de val, micuțo.

— Uitați-vă și voi cum a îmbrăcat-o maică-mea, spuse mami cu amărăciune. Zici că-i o păpușică. Cum să fie *reală* dacă nu se poate murdări?

— Așa-i, Dot, spuse tipul, suflând fumul din gură și lăsându-se pe spate.

Mami se uită la Tully pentru prima oară; se uită la ea *de-adevăratelea*.

— Să nu uiți asta, copile. Viața nu înseamnă să gătești, să faci curat și să torni copii. Înseamnă să fii liber. Să faci ce-ți place. La dracu', poți fi chiar președintele Statelor Unite, dacă vrei.

— Ne-ar prinde bine un nou președinte, asta-i sigur, spuse șoferul.

Femeia cu batic pe cap o bătu ușor pe mama pe picior.

— Că bine le mai zici. Dă și mie un bong, Tom. Chicoti. Hei,

aproape am făcut o rimă.

Tully se încruntă, simțind un nou soi de rușine adânc în stomac. Ea credea că arată bine în rochița aceea. Și nu dorea să devină președintele țării. Își dorea să fie balerină.

Însă cea mai arzătoare dorință a ei era ca mama să o iubească. Se mișcă într-o parte, până când ajunse destul de aproape de mama ei ca să o poată atinge.

— La mulți ani! spuse ea încet, băgând mâna în buzunar. Scoase colierul la care lucrase cu atâta migală, căznindu-se, continuând să lipească sclipici mult după ce restul copiilor ieșiseră la joacă. Am făcut asta pentru tine.

Mama luă colierul și-l strânse în mână. Tully așteptă ca mama ei să-i mulțumească și să-și pună colierul la gât, dar ea nu o făcu; rămase la locul ei, legănându-se pe muzică, discutând cu prietenii ei.

În cele din urmă, Tully închise ochii. Fumul o adormea. Cea mai mare parte a vieții ei îi fusese dor de mama, și nu așa cum îți e dor de o jucărie pe care n-o găsești sau de o prietenă care nu a mai venit să se joace cu tine pentru că nu-ți place să împarți jucăriile cu alții. Îi era *dor* de mama ei. Acel dor era mereu înăuntrul ei, un loc gol care o jena pe timpul zilei și se transforma într-o durere acută noaptea. Își făgăduise sieși, dacă ar fi ca mama ei să se întoarcă vreodată, să fie cuminte. Perfectă. Indiferent ce făcuse sau spusese greșit, avea să repare sau să schimbe. Mai mult decât orice, dorea să o facă pe mama ei mândră.

Dar acum nu știa ce să facă. În visele ei, plecaseră mereu împreună singure, doar ele două, mână în mână.

— *Am ajuns*, spunea mereu mama ei din vis când ajungeau acasă, după ce urcau dealul. *Casă, dulce casă*! Apoi o săruta pe Tully pe obraz și șoptea: *Mi-a fost atât de dor de tine. Am fost plecată deoarece…*

— Tallulah. Trezirea.

Tully se trezi zgâlțâită. Capul îi bubuia și o durea gâtul. Când încercă să întrebe: Unde suntem?, nu reuși decât să scoată un cârâit.

Toată lumea râse de asta și continuară să râdă când ieșiră grămadă din van.

Pe strada aceea aglomerată din centrul Seattle-ului, erau oameni peste tot, scandând lozinci, strigând și ținând pancarte pe care scria FACEȚI DRAGOSTE, NU RĂZBOI și LA NAIBA, NU, NOI NU PLECĂM. Tully nu văzuse niciodată atâția oameni la un loc.

Mami o luă de mână și o trase lângă ea.

Restul zilei fu o învălmășeală de oameni scandând lozinci și intonând cântece. Tully petrecu fiecare clipă îngrozită că avea să scape cumva mâna mamei sale și să fie luată de mulțime. Nu se simți mai în siguranță nici când apărură polițiștii, pentru că aceștia aveau arme la brâu, bâte de cauciuc în mâini și scuturi de plastic care le

protejau fețele.

Dar mulțimea nu făcu decât să mărșăluiască, iar polițiștii doar priviră.

Când se lăsă întunericul, era obosită, îi era foame și o durea capul, dar ei continuau să meargă, intrând pe o stradă și ieșind pe alta. Mulțimea era diferită acum; își lăsaseră deoparte pancartele și începură să bea. Din când în când, auzea fraze întregi sau fragmente de conversație, dar niciuna nu avea sens.

— I-ai văzut pe porcii ăia? *Abia așteptau* să ne rupă capul, dar noi am fost pașnici, omule. Nu s-au putut atinge de noi. Hei, Dot, mai plimbă și tu țigara aia.

Toți din jurul lor râseră, mai ales mami. Tully nu înțelegea ce se petrece și o durea cumplit capul. Oamenii se vânzoleau în jurul lor, dansând și râzând. De undeva, muzica se revărsa pe stradă.

Apoi, dintr-odată, simți că nu se mai ține de nimeni.

— Mami! țipă ea.

Nimeni nu-i răspunse și nu se întoarse spre ea, chiar dacă erau oameni peste tot. Îi împinse pe toți și își făcu loc, strigând după mama ei până când rămase fără voce. În final, se întoarse în locul unde o văzuse ultima oară pe mama ei și așteptă așezată pe bordură.

O să se întoarcă.

Lacrimile îi înțepau ochii și începură să-i șiroiască pe față, cum stătea acolo așteptând și încercând să fie curajoasă.

Dar mama ei nu se mai întoarse niciodată.

Ani de zile după aceea, încercă să își amintească ce se întâmplase în continuare, ce făcuse, însă toți oamenii aceia erau ca un nor care îi adumbreau amintirile. Tot ce își mai amintea era că se trezise pe o prispă murdară de ciment de pe o stradă complet pustie și că văzuse un polițist călare.

De acolo, de sus, acesta se încruntă către ea și spuse:

— Hei, micuțo, ești singură?

— Da, fu tot ce reuși să rostească fără să plângă.

Polițistul o duse înapoi la casa de pe Queen Anne Hill, unde bunica ei o îmbrățișă strâns și o sărută pe obraji, spunându-i că nu era vina ei.

Dar Tully știa mai bine. Făcuse ea ceva greșit în ziua aceea, fusese în vreun fel obraznică. Data viitoare, când mama ei avea să se întoarcă, se va strădui mai mult. Îi va promite că va fi președinte și nu va mai spune niciodată, absolut niciodată, că îi pare rău.

•

Tully făcu rost de o diagramă cu toți președinții Statelor Unite și memoră fiecare nume în ordine. Luni de zile după aceea, indiferent cine o întreba spunea că ea va fi prima femeie președinte; renunță chiar și la lecțiile de balet. La cea de-a unsprezecea aniversare, când

bunica aprinse lumânările de pe tort, intonând o versiune anemică, străvezie a lui „Mulți ani trăiască”, Tully nu își luă ochii de la ușă, gândind: Gata, acum. Dar nimeni nu bătu la ușă, și telefonul nu sună. Mai târziu, cu cutiile cu cadouri deschise adunate în jurul ei, încercă să-și păstreze zâmbetul. În fața ei, pe măsuța de cafea, se afla un album gol. Era un cadou cam nasol, dar bunica îi dăruia mereu chestii de genul ăsta – proiecte care să o țină ocupată și liniștită.

— Nici măcar nu a sunat, spuse Tully, ridicând privirea.

Buni suspină vlăguită.

— Mama ta are… probleme, Tully. Este slabă și derutată. Trebuie să încetezi să te prefaci că lucrurile stau altfel. Ceea ce contează e ca tu să fii puternică.

Auzise sfatul ăsta de un catralion de ori.

— Știu.

Buni se așeză lângă Tully pe sofaua înflorată uzată și o trase pe fată la ea în poală.

Lui Tully îi plăcea tare mult când bunica o ținea în brațe. Se cuibări mai bine și își lipi obrazul de pieptul moale al bunicii.

— Mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel cu mama ta, Tully, și Dumnezeu mi-e martor că ăsta-i purul adevăr, dar este un suflet pierdut. Așa e de multă vreme.

— De-asta nu mă iubește?

Buni se uită la ea. Ochelarii de vedere cu rame negre de os îi măreau ochii cenușii spălăciți.

— Te iubește, în felul ei. De-aia se tot întoarce.

— Nu se simte a fi iubire.

— Știu.

— Nici nu cred că-i place de mine.

— De mine nu-i place. E ceva ce s-a petrecut cândva, de mult, și eu nu am… Lasă, nu mai contează acum. Buni o strânse mai tare pe Tully în brațe. Într-o zi, o să-i pară rău că a ratat acești ani cu tine. Sunt sigură de asta.

— I-aș putea arăta albumul meu.

Buni nu se uită la ea.

— Ar fi drăguț. După o tăcere lungă, continuă: La mulți ani, Tully! și o sărută pe frunte. Acum ar fi mai bine să mă duc să stau cu bunicul tău. Nu se simte bine azi.

După ce bunica ei ieși din cameră, Tully rămase acolo, privind la prima pagină goală a noului ei album. Ar fi lucrul perfect pe care i l-ar putea oferi mamei sale într-o bună zi, ca să îi arate ce ratase. Dar cum putea Tully să îl umple? Avea câteva fotografii cu ea, făcute mai ales de mamele prietenelor ei la petreceri și în excursii, dar nu multe. Ochii bunicii ei nu erau destul de buni pentru obiectivele acelea mici ale aparatelor foto. Cu mama ei avea o singură fotografie.

Luă un stilou și scrise cu mare atenție data în colțul din dreapta sus; apoi se încruntă. Și mai ce? *Dragă mami. Azi am împlinit unsprezece ani…*

După acea zi, începu să colecționeze artefacte ale vieții ei. Fotografii de la școală, de la sport, bilete de cinema. Ani la rând, cum avea câte o zi bună, cum se grăbea să scrie despre ea, lipind în album orice bon sau bilet ca dovadă a locurilor pe unde fusese sau a ceea ce făcuse. La un moment dat, pe parcurs, începu să adauge mici podoabe, care să o facă să arate mai bine. Nu erau minciuni, zău, doar exagerări. Orice ar fi putut-o face pe mama ei să spună într-o bună zi că e mândră de ea. Umplu albumul acela, pe urmă încă unul, și încă unul. La fiecare aniversare, primi câte unul nou-nouț, până la vârsta adolescenței.

Atunci, ceva s-a petrecut cu ea. Nu știa sigur ce anume era, poate sânii care creșteau mai repede decât ai oricărei alte fete, sau poate simplul fapt că se plictisise să își aștearnă viața pe foi de hârtie pe care nu le cerea nimeni vreodată ca să le vadă. La vârsta de paisprezece ani, era terminată. Puse toate cărțile de fetiță într-o cutie mare de carton și le ascunse în fundul dulapului, rugându-și bunica să nu-i mai cumpere altele.

— Ești sigură, scumpo?

— Mda, fusese răspunsul ei.

Nu-i mai păsa de mama ei și încercă să nu se mai gândească la ea. De fapt, la școală, le spuse tuturor că mama ei murise într-un accident de barcă.

Minciuna o eliberă. Încetă să-și mai cumpere haine de la raioanele pentru fetițe și începu să-și petreacă timpul în zona pentru tineret. Își cumpără bluze strâmte, până la buric, care îi evidențiau nou căpătații sâni, și pantaloni evazați cu talie joasă, care se așezau foarte bine pe fund. Trebui să ascundă hainele de la buni, dar nu era prea greu; o vestă voluminoasă cu puf și un salut rapid cu mâna o ajutau să iasă din casă îmbrăcată în orice îi plăcea.

Înțelese că, dacă are grijă cu ce se îmbracă și dacă se comportă într-un anumit fel, copiii de gașcă doreau să fie în compania ei. În serile de vineri și sâmbătă, îi spunea lui buni că rămâne peste noapte la o prietenă și se ducea să se dea cu rolele la Lake Hills, unde nu o întreba nimeni niciodată despre familia ei și nici nu era privită ca și cum ar fi fost „biata Tully”. Învăță să fumeze țigări fără să tușească și să mestece gumă pentru a masca mirosul respirației.

În clasa a opta, era una dintre cele mai populare fete din gimnaziu, și îi era de ajutor să aibă toți prietenii aceia. Când era suficient de ocupată, nu se gândea la femeia care nu o dorea.

Mai erau și zile, rare, când încă se simțea… nu chiar singură… dar oarecum. În derivă, poate. Ca și cum toți oamenii cu care își petrecea timpul țineau locul cuiva.

Azi era una dintre acele zile. Ședea pe locul ei obișnuit din autobuzul școlii, ascultând rumoarea bârfelor din jurul ei. Toată lumea părea să discute chestiuni de familie; ea nu avea cu ce să participe la conversație. Ea nu știa nimic despre cum e să te bați cu fratele mai mic, să fii pedepsită pentru că le-ai răspuns obraznic părinților sau să mergi la mall cu mama. Fu fericită când autobuzul opri în stația ei și se grăbi să coboare, dând o adevărată reprezentație prin felul cum își luă rămas-bun de la prietenii ei, râzând tare și făcând cu mâna. Prefăcându-se; se prefăcea mult în ultima vreme.

După ce autobuzul plecă, își rearanjă rucsacul pe umăr și porni pe jos pe lungul drum către casă. Tocmai cotise, când o văzu.

Acolo, parcat peste drum, în fața casei lui buni, era un van VW roșu ca vai de lume. Abțibildurile cu flori erau încă lipite pe o latură a sa.

Capitolul 3

Era încă întuneric când sună ceasul deșteptător al lui Kate Mularkey. Ea mormăi și rămase întinsă, cu ochii în tavanul ascuțit. Îi era rău la gândul că trebuia să meargă la școală.

Pentru ea, clasa a opta era o pacoste; 1974 se dovedise un an absolut îngrozitor. Slavă Domnului că mai era doar o lună de școală. Nu că vara s-ar fi anunțat mai bună.

În clasa a șasea, avusese două prietene foarte bune; făcuseră totul împreună – își prezentaseră caii în competiția organizației pentru tineret, se alăturaseră grupului de tineri al bisericii și merseseră pe biciclete de la o casă la alta. În vara în care împliniră doisprezece ani, totul luă sfârșit. Prietenele ei o luaseră razna – căci altfel nu se putea exprima. Fumau iarbă înainte de școală, chiuleau de la ore și nu ratau nicio petrecere. Cum ea nu le ținu hangul, îi întoarseră spatele. Scurt. Iar copiii „buni” nu se apropiau de ea pentru că făcuse parte din clubul drogatelor. Așa că, acum cărțile îi erau cele mai bune prietene. Citise *Stăpânul inelelor* de atâtea ori, că putea reda pasaje întregi din memorie.

Asta nu era o abilitate care să îți aducă popularitate.

Se dădu jos din pat cu un oftat. În cămăruța de la etaj care fusese de curând transformată în baie, făcu un duș rapid și își împleti părul blond și drept, apoi își puse pe nas ochelarii ei idioți cu ramă de os. Erau groaznic de demodați acum – rotunzi și fără ramă erau cei purtați de copiii șmecheri –, dar tatăl ei spuse că nu-și permiteau încă ochelari noi.

La parter, merse la ușa din spate, își suflecă fiecare crac al pantalonului evazat și își încălță cizmele negre de cauciuc uriașe pe

care le țineau pe treptele din beton. Mișcându-se precum Neil Armstrong, își croi drum prin noroiul adânc către șopronul din fundul curții. Bătrâna lor iapă veni șontâc-șontâc spre gard și necheză în semn de salut.

— Salutare, Sweeptea! spuse Kate, aruncând un snop de fân pe jos, și scărpină urechea catifelată a animalului. Și mie mi-e dor de tine, declară ea, și era adevărat.

În urmă cu doi ani, fuseseră nedespărțite; Kate călărise iapa aceea toată vara și câștigase o mulțime de premii la Snohomish County Fair.

Dar lucrurile se schimbau cu repeziciune. Ea știa asta acum. Un cal putea îmbătrâni și ologi peste noapte. Un prieten putea la fel de repede să devină un străin.

— Pa!

Străbătu iar anevoie aleea neagră și nămoloasă și își lăsă cizmele murdare în verandă.

Când deschise ușa din spate, păși în iad. Mama era la aragaz, îmbrăcată în rochia ei de casă cu flori spălăcite și cu niște papuci roz mițoși în picioare, fumând o țigară mentolată Eve și turnând aluat într-o tigaie electrică lunguiață. Părul ei șaten, lung până la umeri, era împărțit în două codițe împletite subțirele, fiecare legată cu câte o panglică mică roz-aprins.

— Pune masa, Kate, spuse ea, fără să-și ridice privirea. Sean! Coboară odată!

Kate făcu ce i se ceru. Nu termină bine, că mama veni în spatele ei și turnă lapte în pahare.

— Sean – micul dejun, strigă mama din nou înspre scări. De data asta, adăugă cuvintele magice. Am turnat laptele.

În câteva secunde, Sean, în vârstă de opt ani, coborî în fugă scările și se repezi la masa cu blat laminat bej, chicotind când se împiedică de puiul de labrador care venise de curând în familia lor.

Kate era pe punctul să-și ocupe locul obișnuit la masă, când privirea îi alunecă dincolo de bucătărie, în camera de zi. Prin fereastra mare de deasupra canapelei, văzu ceva care o surprinse. O furgonetă în mișcare intra pe aleea de peste drum.

— Uau! își luă farfuria, traversă cele două încăperi și se duse la fereastră, uitându-se dincolo de curtea lor, la casa de peste drum. Fusese nelocuită de când se știa. Auzi pașii mamei apropiindu-se – mai tare pe linoleumul care imita cărămida de pe podeaua bucătăriei, mai încet pe mocheta verde ca mușchiul din camera de zi. Se mută cineva peste drum, anunță Kate.

— Serios?

Nu. Mint.

— Poate că au o fată de vârsta ta. Ar fi drăguț să ai o prietenă.

Kate își înfrână o replică nervoasă. Numai mamele cred că e ușor să-

ți faci prieteni în gimnaziu.

— Nu-mi pasă, spuse, apoi se întoarse brusc și își duse farfuria în hol, unde își termină micul dejun în liniște, sub portretul lui Iisus.

Cum era de așteptat, mama veni după ea. Rămase lângă goblenul de pe perete cu *Cina cea de taină*, fără să spună nimic.

— Ce? se repezi Kate când nu mai putu îndura.

Mama eliberă un oftat aproape imperceptibil.

— De ce ne tot ciorovăim în ultimul timp?

— Tu ești cea care începe.

— Pentru că te salut și te întreb ce faci? Mda, ce să zic, sunt o adevărată vrăjitoare.

— Tu ai spus-o, nu eu.

— Nu e vina mea, să știi.

— Adică?

— Că nu ai prieteni. Dacă ai…

Kate plecă. Pentru Dumnezeu, încă o predică de genul „dacă te-ai strădui și tu mai mult", și vomita.

Din fericire – de data asta – mama nu veni după ea. În schimb, se întoarse în bucătărie, strigând:

— Grăbește-te, Sean. Autobuzul Mularkey pleacă în zece minute spre școală.

Fratele ei chicoti. Kate își dădu ochii peste cap și se duse sus. Era așa de jalnic. Cum de putea fratele ei să râdă la aceeași glumă idioată în fiecare zi?

Răspunsul veni cu iuțeala întrebării: pentru că el avea prieteni. Viața cu prieteni ușura lucrurile.

Se ascunse în dormitorul ei până când auzi pornind vechiul combi Ford. Ultimul lucru pe care îl dorea era să fie dusă la școală cu mașina de mama ei, care, atunci când Kate cobora din mașină, își lua rămas-bun în gura mare și făcea cu mâna de ziceai că e unul dintre participanții la concursul Prețul corect. Toată lumea știa că e curată sinucidere socială să fii dus la școală de părinți. Când auzi cauciucurile scrâșnind încet pe pietriș, coborî din nou la parter, spălă vasele, își strânse lucrurile și ieși din casă. Afară, soarele strălucea, dar ploaia de peste noapte presărase aleea cu găuri de dimensiunile unui cauciuc. Fără îndoială că veteranii de la magazinul de feronerie discutau deja despre inundații. Pantofii ei Earth contrafăcuți se poticneau în noroi, făcând-o să înainteze anevoie. Atât de preocupată era să nu-și murdărească singurii ciorapi multicolori, că ajunse la capătul aleii înainte să o observe pe fata de peste drum.

Era superbă. Înaltă și cu sâni mari, avea păr castaniu lung și buclat și un chip ca al Carolinei de Monaco: piele albă, buze cărnoase și gene lungi. Și hainele ei: blugi cu talie joasă și trei nasturi, cu clini de pânză vopsită inserați la manșetele crăcilor, ca să îi facă evazați;

platforme cu talpă de plută de zece centimetri; și o ie roz cu mâneci raglan, care lăsa la vedere cel puțin cinci centimetri din talie.

Kate își strânse cărțile la piept, dorindu-și să nu-și fi stors coșurile seara trecută. Sau ca blugii ei să nu fi fost unii ieftini, de la Sears.

— B-bună, îngăimă ea, oprindu-se pe partea ei de drum. Autobuzul oprește pe partea asta.

Niște ochi ciocolatii, conturați cu rimel negru din abundență și fard de pleoape albastru strălucitor, o priviră inexpresivi.

Chiar atunci, sosi autobuzul școlii. Șuierând și scârțâind, se opri tremurând pe stradă. Un băiat, de care fusese îndrăgostită cândva, își iți capul pe geam și strigă:

— Hei, Kootie, a trecut potopul, apoi râse.

Kate își plecă privirea și urcă în autobuz. Prăbușindu-se în scaunul ei obișnuit de pe rândul din față – singură –, rămase cu capul plecat, așteptând ca fata cea nouă să treacă pe lângă ea, dar nu mai urcă nimeni. Când ușile se închiseră cu zgomot și autobuzul se puse în mișcare, îndrăzni să privească înapoi la stradă.

Fata cu înfățișarea cea mai grozavă din lume nu mai era acolo.

*

Deja Tully nu se integra. Îi luase două ore în dimineața aceea să-și aleagă hainele – o ținută inspirată chiar din paginile revistei *Seventeen* – și fiecare piesă a acesteia era deplasată.

Când autobuzul școlii sosi, luă pe loc o decizie. Nu avea să se ducă la școală în văgăuna aia provincială. Snohomish era probabil la mai puțin de o oră de centrul Seattle-ului, dar, după părerea ei, putea la fel de bine să fie pe Lună. Atât de ostil părea locul acela.

Nu.

Fir-ar nu.

Parcurse aleea cu pietriș și împinse ușa casei cu atâta furie, că aceasta se izbi de perete.

Atitudinea dramatică e perfectă pentru a scoate în evidență ceea ce vrei să exprimi.

— Cred că ești beată, spuse ea cu voce tare, dându-și seama, o secundă prea târziu, că singurele persoane din camera de zi erau oamenii de la firma de mutare.

Unul dintre ei se opri și se uită spre ea plictisit.

— Ha?

Trecu pe lângă ei, zgâriind dulapul atât de rău, că bărbații înjurară în barbă. Nu că i-ar fi păsat. Detesta să se simtă astfel, înfuriată la culme.

Nu avea de gând să o lase pe așa-zisa ei mamă să o facă să se simtă răvășită pe dinăuntru, nu, după tot acel timp în care acea femeie o abandonase.

În dormitorul matrimonial, mama ei stătea pe podea, decupând

fotografii din revista *Cosmopolitan*. Ca de obicei, părul ei lung era o claie zburlită plină de onduleuri, prins într-o demodată cordeluță lucioasă din piele cu mărgele. Fără să-și ridice privirea, trecu la următoarea pagină, unde un Burt Reynolds nud și rânjind își acoperea penisul cu o mână.

— Eu nu mă duc la școala din fundătura asta. Sunt o adunătură de țărănoi.

— O. Mama trecu la următoarea pagină, apoi se întinse după foarfecă și începu să decupeze un buchet de flori dintr-o reclamă Breck. În regulă.

Lui Tully îi venea să urle.

— În regulă? În regulă? Am paisprezece ani.

— Rolul meu este să te iubesc și să te sprijin, iubito, nu să te provoc.

Tully închise ochii, numără până la zece, apoi spuse din nou:

— Nu am niciun prieten aici.

— Fă-ți prieteni noi. Am auzit că ai fost Miss Popularitate la fosta ta școală.

— Haide, mamă, eu…

— Cloud.

— Nu am să-ți spun Cloud.

— Bine, Tallulah.

Mama ridică privirea, pentru a fi sigură că s-a făcut înțeleasă. Se făcuse.

— Locul meu nu e aici.

— Poți mai mult de atât, Tully. Tu ești un copil al pământului și al cerului, locul tău e peste tot. Bhagavad Gita spune…

— Gata.

Tully plecă în timp ce mama ei încă vorbea. Ultimul lucru pe care dorea să îl audă era cine știe ce sfat îmbibat de droguri al cărui loc era pe un poster în culori fosforescente. În drum spre ieșire, înșfacă un pachet de Virginia Slims din poșeta mamei și ieși în stradă.

•

În restul săptămânii, Kate o urmări pe fata cea nouă de la distanță.

Tully Hart era diferită la modul îndrăzneț și insolent; mai deșteaptă, cumva, decât oricine altcineva de pe culoarele verzi spălăcite. Nu avea de respectat vreo regulă de a ajunge acasă la o anumită oră și nu-i păsa dacă era prinsă fumând în pădurice din spatele școlii. Toată lumea vorbea despre asta. Kate auzea uimirea șoptită din vocile lor. Pentru un grup de copii care crescuseră în ferme de lapte și în casele muncitorilor de la fabrica de hârtie din Snohomish Valley, Tully Hart era exotică. Cu toții doreau să-i fie prieteni.

Popularitatea bruscă a vecinei sale făcu alienarea lui Kate și mai insuportabilă. Nu era sigură de ce o rănea atât de mult. Tot ce știa era

că în fiecare dimineață, când așteptau în stația de autobuz una lângă alta și totuși la lumi distanță între ele, separate de o liniște mormântală, Kate simțea o dorință disperată de a fi băgată în seamă de Tully.

Nu că asta avea să se întâmple vreodată.

— … înainte să înceapă *The Carol Burnett Show*. E gata acum. Kate? Katie?

Kate sălță capul de pe masă. Adormise cu capul pe cartea deschisă de sociologie de pe masa din bucătărie.

— Hă? Ce-ai spus? întrebă ea, împingându-și ochelarii grei la loc pe nas.

— Am făcut paste cu carne de la Hamburger Helper pentru noii noștri vecini. Vreau să traversezi și să le duci.

— Dar… Kate încercă să găsească o scuză, orice ca să scape. Sunt aici de o săptămână.

— Și, am întârziat. A fost o nebunie în ultima vreme.

— Am prea multe teme. Trimite-l pe Sean.

— Sean nu are cum să-și facă prieteni acolo, nu-i așa?

— Nici eu, spuse Kate amărâtă.

Mama se uită la ea. Părul șaten pe care și-l ondulase și și-l pieptănase cu atâta grijă în dimineața aceea se lăsase peste zi, iar machiajul i se șterse. Acum, fața ei rotundă, cu obraji rumeni, părea palidă și ternă. Vesta ei croșetată violet cu galben – un cadou de Crăciun de anul trecut – era încheiată greșit. Fără să-și ia privirea de la Kate, traversă camera și se așeză la masă.

— Pot să spun ceva fără să sari la gâtul meu?

— Probabil că nu.

— Îmi pare rău pentru tine și Joannie.

Dintre toate lucrurile la care s-ar fi așteptat Kate, acesta nici prin cap nu i-ar fi trecut.

— Nu contează.

— Ba contează. Am auzit că acum e într-o gașcă destul de dezmățată.

Kate ar fi vrut să spună că puțin îi pasă, dar, spre oroarea ei, lacrimile începură să-i înțepe ochii. Îi veniră în minte o grămadă de amintiri – Joannie cu ea la târg, dându-se în tiribombă, stând în fața stalurilor la grajd, discutând despre cât de distractiv va fi gimnaziul. Ridică din umeri.

— Mda.

— Viața e dură uneori. Mai ales la paisprezece ani.

Kate își dădu ochii peste cap. Dacă era un lucru pe care îl știa, atunci acela era că mama ei nu știa nimic despre cât de dură putea fi viața pentru un adolescent.

— Ei, pe dracu'.

— Am să mă prefac că nu te-am auzit vorbind astfel. Nu va fi greu, căci n-am să mai aud așa ceva vreodată. Corect?

Kate nu putea să nu-și dorească să fie ca Tully. *Ea* nu ar fi cedat niciodată atât de ușor. Probabil că și-ar fi aprins o țigară chiar acum, abia așteptând ca maică-sa să îndrăznească să spună ceva.

Mama căută prin buzunarul lăbărțat al fustei și își scoase țigările. Aprinzând una, o studie pe Kate.

— Știi că te iubesc și te susțin, și că n-aș permite nimănui să te rănească vreodată. Dar, Katie, trebuie să te întreb: ce anume aștepți tu?

— Ce vrei să zici?

— Îți petreci tot timpul citind și făcându-ți temele. Cum să te cunoască oamenii, când tu te comporți astfel?

— Oamenii nu vor să mă cunoască.

Mama îi atinse mâna cu blândețe.

— Niciodată nu e bine să stai și să aștepți ca cineva sau ceva să îți schimbe viața. De-asta, femei ca Gloria Steinem își ard sutienele și mărșăluiesc la Washington.

— Ca să-mi pot face eu prieteni?

— Ca să știi că poți fi orice îți dorești să fii. Generația ta este atât de norocoasă. Puteți fi orice vreți voi. Dar trebuie să riști la un moment dat. Să te desprinzi. Un lucru îți pot spune sigur: regretăm doar ceea ce nu facem în viață.

Kate auzi o tonalitate stranie în vocea mamei sale, o tristețe ce nuanță cuvântul regretăm. Dar ce ar fi putut să știe mama ei despre câmpul de luptă pentru popularitate din gimnaziu? Ea nu mai era adolescentă de decenii.

— Mda, sigur.

— Așa e, Kathleen. Într-o zi, vei vedea cât de isteață sunt. Mama ei zâmbi și o bătu ușor pe mână. Dacă ești ca noi, celelalte, asta se va întâmpla cam pe când îmi vei cere să stau cu copilul tău prima oară.

— Ce tot spui acolo?

Mama râse de o glumă pe care Kate nici măcar nu o înțelegea.

— Mă bucur că am stat de vorbă. Acum du-te. Împrietenește-te cu noua ta vecină.

Mda. Vezi să nu.

— Să-ți pui mănușile de protecție. Vasul e încă fierbinte, spuse mama.

Perfect. Mănușile.

Kate se duse la tejghea și se uită la mâncarea maro-roșcată cu aspect de lături. Plictisită, acoperi vasul cu o folie de aluminiu, îndoi marginile, apoi își trase în mâini mănușile groase matlasate albastre pentru cuptor, pe care le făcuse mătușa ei, Georgia. La ușa din spate, își băgă picioarele încălțate în șosete în pantofii ei Earth contrafăcuți

de pe verandă și porni pe aleea spongioasă.

Casa de peste drum era lungă și joasă, în stil Ranch, de forma literei L, a cărei fațadă nu dădea în stradă. Acoperișul de șindrilă era acoperit cu mușchi. Lateralele sidefii aveau mare nevoie de vopsea nouă, iar jgheaburile erau pline cu frunze și bețe. Tufe uriașe de rododendroni ascundeau majoritatea ferestrelor, ienuperi impetuoși creau o barieră verde spinoasă pe toată lungimea casei. Nimeni nu se ocupase de grădină de ani de zile.

La intrarea principală, Kate se opri, trăgând adânc aer în piept.

Ținând în echilibru vasul într-o mână, își scoase mănușa și bătu la ușă.

Te rog, să nu fie nimeni acasă.

Aproape instantaneu, auzi pași înăuntru.

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru o femeie înaltă, îmbrăcată într-un caftan lălâu. În jurul frunții avea o bentiță indiană din mărgele. Doi cercei desperecheați îi atârnau în urechi. În ochi i se citea o plictiseală stranie, ca și cum ar fi avut nevoie de niște ochelari pe care nu-i avea, dar chiar și așa, era drăguță într-un fel delicat, fragil.

— Da?

Muzică stranie, vibrantă răzbătea parcă din mai multe locuri odată, deși luminile erau stinse, câteva veioze cu lavă bolborosind și gâlgâind în recipiente bizare verzi și roșii.

— B-bună, se bâlbâi Kate. Mama v-a făcut ceva de mâncare.

— Bravo, spuse doamna, dându-se înapoi cu greu, mai-mai să cadă.

Și deodată, Tully trecea prin cadrul ușii, alunecând, de fapt, mișcându-se cu o grație și o siguranță mai degrabă de stea de cinema decât de adolescentă. Într-o rochiță mini de un albastru strălucitor și cu cizmulițe albe până la genunchi, arăta destul de mare pentru a conduce o mașină. Fără să spună nimic, o luă pe Kate de braț, o trase după ea prin camera de zi și apoi în bucătărie, unde totul era roz: pereții, dulapurile, perdelele, hiaturile placate cu faianță, masa. Când Tully se uită la ea, Kate crezu că vede în ochii aceia negri scânteierea a ceva ce aducea a jenă.

— Era mama ta? întrebă Kate, neștiind ce să zică.

— Are cancer.

— Oh. Kate nu știu ce să zică decât: Îmi pare rău. În încăpere se lăsă liniștea. În loc să se uite în ochii lui Tully, Kate studie masa. Niciodată în viața ei nu mai văzuse atâta mâncare nesănătoasă la un loc. Cutii cu Pop-Tarts, Cap'n Crunch și Quisp, Fritos, Funyuns, Twinkies, Zingers și Screaming Yellow Zonkers. Uau. Mi-aș dori să mă lase și mama mea să mănânc toate chestiile astea. Kate își dori imediat să nu fi vorbit. Acum părea groaznică. Pentru a-și găsi o preocupare – și o altă direcție în care să se uite decât la chipul inexpresiv al lui Tully –, puse vasul cu mâncare pe blat. E fierbinte încă, spuse ea, prostește, ținând

cont că purta mănuși de cuptor care semănau cu două balene.

Tully își aprinse o țigară și se sprijini de peretele roz, studiind-o.

Kate se uită în spate, la ușa ce dădea spre camera de zi.

— Nu-i pasă că fumezi?

— E prea bolnavă ca să-i pese.

— Oh.

— Vrei un fum?

— Ăăă… nu. Mersi.

— Mda. Mă gândeam eu.

Pe perete, ceasul negru Kit-Kat Klock își bălăbănea coada.

— Păi, probabil că trebuie să te întorci acasă pentru cină, spuse Tully.

— Oh, zise Kate din nou, părând și mai idioată decât înainte. Așa e.

Tully o conduse înapoi prin camera de zi, unde mama ei era acum tolănită pe sofa.

— Pa, fată de peste drum cu atitudine mișto de vecină. Tully deschise ușa cu o smucitură. Dincolo de ea, noaptea ce se lăsa era un petic dreptunghiular violet cețos, parcă prea strălucitor pentru a fi real. Mersi pentru mâncare, adăugă ea. Eu nu știu să gătesc, iar Cloud e terminată, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Cloud?

— Ăsta-i numele actual al mamei mele.

— O.

— Ar fi mișto dac-aș ști să gătesc. Sau dac-am avea un bucătar, sau ceva de genu'. Cu mama bolnavă de cancer și toate cele.

Tully se uită la ea.

Spune-i că o înveți tu.

Riscă.

Dar n-o putu face. Potențialul de a fi umilită era prea mare.

— Atunci… pa.

— Ne vedem.

Kate trecu pe lângă ea și ieși în noapte.

Era la jumătatea drumului, când Tully strigă după ea.

— Hei, ia stai.

Kate se întoarse încet.

— Cum te cheamă?

Simți o licărire de speranță.

— Kate. Kate Mularkey.

Tully râse.

— Mularkey? Ca baliverne?

Acum nu mai era deloc distractiv, gluma aceea despre numele ei de familie. Oftă și se întoarse cu spatele.

— N-am vrut să râd, spuse Tully, dar ea nu se opri.

— Mda. Cum zici tu.

— Bine. Fii nasoală, de ce nu?

Kate își văzu de drum.

Capitolul 4

Tully o urmări pe fată cum se îndepărtează.

— N-ar fi trebuit să spun asta, zise ea, observând cât de mică îi părea vocea sub întinderea enormă a cerului spuzit de stele.

Nici măcar nu era sigură de ce spusese asta, de ce simțise brusc nevoia să râdă de vecina de peste drum. Oftând, intră înapoi în casă. În clipa în care păși în cameră, mirosul de marijuana o copleși, înțepându-i ochii. Pe canapea, mama ei ședea întinsă cu picioarele răschirate, unul pe măsuța de cafea, celălalt pe pernuțe. Avea gura deschisă, cu saliva sclipindu-i în colțurile gurii.

Iar fata de peste drum văzuse asta. Tully simți un val fierbinte de rușine. Fără îndoială că luni aveau să circule bârfe prin toată școala. *Tully Hart are o mamă drogată*.

De aceea nu invita ea niciodată pe nimeni acasă. Când ai secrete, trebuie să o faci singur, în întuneric.

Ar fi dat orice să aibă genul de mamă care pregătește cina pentru străini. Poate din acest motiv făcuse haz de numele fetei. Gândul acesta o călca pe nervi și trânti ușa în urma ei.

— Cloud. Trezirea!

Mama trase aer în piept, adânc și fornăitor, și se ridică.

— Ce s-a-ntâmplat?

— E ora cinei.

Mama își dădu de pe ochi claia de păr și încercă să vadă clar ceasul de perete.

— Ce naiba – suntem la sanatoriu? E ora cinci.

Tully era surprinsă că mama ei știa încă să citească ora. Se duse în bucătărie, puse mâncare pe două farfurii albe Corning Ware și reveni în camera de zi.

— Ia.

Îi întinse mamei o farfurie și o furculiță.

— De unde avem asta? Ai gătit tu?

— Vezi să nu. Ne-a adus-o vecina.

Cloud privi nedumerită în jur.

— Avem vecini?

Tully nu se sinchisi să răspundă. Mama ei oricum uita mereu despre ce vorbeau. Asta făcea imposibilă orice conversație adevărată, și de obicei lui Tully nu-i păsa – voia să discute cu Cloud la fel de mult cum voia să vadă filme alb-negru –, dar acum, de când cu vizita acelei fete,

simți clar diferența. Dacă ar avea o familie adevărată – o mamă care să gătească și să trimită mâncarea în dar vecinilor –, nu s-ar mai simți atât de singură. Se așeză într-unul din fotoliile-sac de culoare mușt arului, umplute cu bobițe de polistiren, care flancau canapeaua, și spuse precaută:

— Mă întreb ce-o face buni acum.

— Cre' că face un goblen d-ăla nasol rău cu SLĂVIT FIE IISUS. De parcă asta i-ar mântui sufletul. Ha. Cum merge școala?

Tully ridică brusc capul. Nu-i venea a crede că mama ei tocmai o întrebase de viață.

— Sunt mulți copii care-mi țin companie, dar… Se încruntă. Cum putea să-și exprime nemulțumirea în cuvinte? Nu știa cu adevărat decât că se simțea singură aici, chiar și printre noii ei prieteni. Tot aștept să…

— Avem ketchup? întrebă mama ei, încruntându-se la mormanul de paste cu sos de carne din farfuria ei, în care înfigea furculița.

Se legăna pe muzică.

Tully ura dezamăgirea pe care o simți. Știa bine că nu avea la ce să se aștepte de la mama ei.

— Mă duc la mine în cameră, spuse, ridicându-se din fotoliul-sac.

Ultimul lucru pe care îl auzi înainte să trântească ușa dormitorului ei fură vorbele mamei:

— Poate că mai trebuia niște brânză.

*

Târziu în noapte, mult după ce toată lumea plecase la culcare, Kate coborî tiptil scările, se încălță cu cizmele uriașe de cauciuc și ieși din casă. Își făcuse un obicei în ultima vreme, să iasă afară când nu putea adormi. Deasupra, imensa întindere a cerului negru era presărată cu stele. O făcea să se simtă mică și neînsemnată, cerul acela. O fată singură privind de-a lungul unei străzi pustii, care nu ducea nicăieri.

Sweeptea necheză și veni la trap către ea.

Kate se cocoță pe bârna de sus a gardului.

— Salut, fetițo! spuse ea, scoțând un morcov din buzunarul jachetei.

Se uită înspre casa de peste drum. Luminile erau încă aprinse în miez de noapte. Fără îndoială că Tully dădea o petrecere cu toți copiii populari. Probabil că râdeau și dansau, și discutau despre cât de mișto erau cu toții.

Kate ar fi dat orice să fie invitată măcar la o singură petrecere de acest fel.

— Știu. Visez.

Suspinând, coborî de pe gard, o mai mângâie o dată pe Sweeptea, după care se duse înapoi la culcare.

•

Câteva seri mai târziu, după o cină cu mâncare ieftină și

nesănătoasă, Tully făcu un duș lung și fierbinte, își rase cu grijă picioarele și axilele și își uscă părul până ajunse drept de o parte și de cealaltă a cărării de pe mijloc, fără nici cea mai mică urmă de încreștitură sau buclă. Apoi se duse la dulapul cu haine și rămase acolo, încercând să găsească ceva cu care să se îmbrace. Era prima ei petrecere de liceu. Trebuia să arate perfect. Niciuna dintre celelalte fete de gimnaziu nu fusese invitată. Ea era Aleasa. Pat Richmond, tipul cel mai arătos din echipa de fotbal, alesese să-și dea întâlnire cu Tully. Miercurea precedentă, gașca lui și gașca ei de prieteni se nimeriseră împreună la localul cu hamburgeri pe care îl frecventau. Nu fusese nevoie decât de o privire între ei. Pat se desprinsese de gașca de băieți uriași și venise direct la Tully.

Ea îl văzuse venind înspre ea și practic leșinase. La tonomat cântase „Stairway to Heaven". Asta da chestie romantică.

— Aș putea avea probleme doar pentru că vorbesc cu tine, spuse el.

Ea încercă să pară matură și cu experiență când spuse:

— Îmi plac problemele.

Zâmbetul pe care el i-l adresă nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse ea până atunci. Pentru prima oară în viața ei, se simți atât de frumoasă pe cât se spunea că era.

— Vrei să vii cu mine la petrecere vineri?

— S-ar putea aranja, răspunse ea.

Era o replică pe care o auzise la Erica Kane în serialul *Destine secrete*.

— Vin să te iau la zece. Se aplecă mai aproape. Dacă nu cumva e mult peste ora ta de culcare, micuțo.

— Seventeen Firefly Lane. Și nu am oră fixă de culcare.

El zâmbi din nou.

— Eu sunt Pat, apropo.

— Eu sunt Tully.

— Ei bine, Tully, ne vedem la zece.

Lui Tully încă nu-i venea să creadă. În ultimele patruzeci și opt de ore, gândul primei sale întâlniri adevărate nu-i dăduse pace. Toate celelalte ocazii când se întâlnise cu băieți fuseseră în cadrul unui grup sau la serile dansante de la școală. Acum era ceva cu totul diferit, iar Pat era practic un bărbat.

Se decise, în sfârșit, cu ce să se îmbrace.

Blugi evazați cu talie joasă, încheiați cu trei nasturi, un top tricotat roz decoltat, care să-i scoată în evidență decolteul, și platformele ei preferate cu talpă de plută. Îi luă aproape o oră să se fardeze, aplicând din ce în ce mai mult, până arătă sexy. Abia aștepta să-i arate lui Pat cât de drăguță putea fi.

Luă un pachet din țigările mamei și ieși din dormitor.

În camera de zi, mama ridică privirea încețoșată din revistă.

— Hei, e aproape ora zece. Unde te duci?

— M-a invitat un tip la o petrecere.

— E aici?

Cum să nu. De parcă Tully ar fi invitat pe cineva înăuntru.

— Ne întâlnim pe stradă.

— O. Mișto. Nu mă trezi când te întorci.

— N-o să fac asta.

Afară, era întuneric și frig. Calea Lactee se întindea pe cer ca o dâră de stele sclipitoare.

Aștepta lângă cutia poștală de pe strada principală, mutându-se de pe un picior pe celălalt ca să se încălzească. Pe brațele dezgolite pielea i se făcuse de găină. Inelul în culori schimbătoare în funcție de starea de spirit trecea de la verde la violet. Încercă să-și amintească ce înseamnă asta.

Peste drum, sus pe deal, micuța fermă drăguță radia în beznă. Fiecare fereastră era ca o bucată de unt cald, moale. Probabil că erau cu toții acasă, adunați în jurul unei mese mari, jucând clasicul joc de război Risk. Se întrebă cum ar reacționa dacă le-ar face o vizită într-o zi, să apară așa, la ușă, și să-i salute.

Auzi mașina lui Pat înainte să-i vadă farurile. La răgetul motorului, uită complet de familia de peste drum și ieși în stradă, făcând cu mâna.

Mașina lui verde Dodge Charger opri lângă ea; părea că pulsează fără zgomot, că vibrează. Se așeză pe scaunul din dreapta. Muzica era atât de tare, încât știu că el nu avea cum s-o audă ce spunea.

Pat îi zâmbi apăsând pedala de accelerație, și porniră ca din pușcă, zguduind liniștitul drum de țară.

Când cotiră pe un drum pietruit, ea văzu petrecerea în toi. Zeci de mașini erau parcate într-un cerc uriaș pe o pajiște, cu farurile aprinse. Piesa „Taking Care of Business” a formației Bachman-Turner Overdrive urla din radioul mașinii cuiva. Pat parcă în pâlcul de pomi care mărgineau gardul.

Erau copii peste tot, adunați în jurul flăcărilor unui foc de tabără, lângă butoiașele de bere puse în iarbă. Pahare transparente din plastic erau risipite peste tot. Lângă grajd, câțiva băieți jucau fotbal. Era sfârșitul lui mai, iar vara era încă departe, așa că majoritatea celor prezenți purtau jachete. Ea își dori să nu și-o fi uitat pe a ei.

Pat o ținea strâns de mână, îndreptându-se cu ea prin mulțimea de cupluri către un butoiaș de bere, unde umplu două pahare.

Ea își luă paharul și îl lăsă pe băiat să o conducă într-un loc liniștit, exact dincolo de perimetrul mărginit de mașini. Acolo, el își întinse pe jos geaca de colegiu și îi făcu semn să se așeze.

— Nu mi-a venit să cred când te-am văzut prima oară, spuse Pat, așezându-se lângă ea, sorbind din bere. Ești cea mai drăguță fată care-

a trăit vreodată în acest oraș. Toți băieții te vor.

— Dar tu m-ai câștigat, replică ea, zâmbindu-i.

Simțea că se cufundă în ochii lui negri.

El luă o gură zdravănă de bere, aproape terminând-o, apoi puse paharul jos și o sărută.

O mai sărutaseră și alți băieți înainte; majoritatea fuseseră încercări neîndemânatice, emoționate, în timpul vreunui blues. Dar acum era diferit. Gura lui Pat era fermecată. Ea oftă fericită, șoptindu-i numele. Când el se retrase, o privi în ochi cu dragoste pură, radiind de bucurie.

— Mă bucur că ești aici.

— Și eu.

El își termină berea și se ridică în picioare.

— Mai am nevoie de niște bere.

Așteptau la rând la bere, când el se încruntă la ea.

— Hei, tu nu bei. Am crezut că îți plac petrecerile.

— Îmi plac, răspunse ea, zâmbind nervos. Nu mai băuse niciodată cu adevărat până atunci, dar lui nu i-ar fi plăcut dacă ea s-ar fi comportat ca o tocilară, și era disperată ca el să o dorească. Până la fund, spuse ea, înclinând paharul de plastic spre buze și golindu-l dintr-o suflare.

Când termină, nu se putu abține să râgâie și să chicotească.

— De milioane! spuse el, încuviințând din cap și turnând încă două beri.

A doua bere nu fu așa de rea, iar la a treia, Tully își pierduse complet simțul gustului. Când Pat scoase o sticlă de vin Annie Green Springs, ea bău cu nesaț și din el. Timp de aproape o oră, stătură pe geaca lui, lipiți unul de altul, bând și vorbind. Ea nu cunoștea pe nimeni dintre cei despre care vorbea el, dar asta nu conta. Ceea ce conta era felul în care el o privea, felul în care o ținea de mână.

— Haide, șopti el, vino să dansăm.

Se simți ametită când se ridică. Nu-și mai putea ține echilibrul și se tot împiedică în timpul dansului. În cele din urmă, se prăvăli cu totul. Pat râse, o prinse de mână ca să o ridice și o conduse într-un ungher întunecos, romantic, printre copaci. Chicotind, ea îl urmă șontâcăind stângaci și gemu când el o prinse în brațe și o sărută.

Era atât de bine; își simțea sângele clocotitor cum o gâdilă. Se lipi de el ca o pisică, plăcându-i la nebunie felul în care o făcea să se simtă. În orice moment, urma să se dea înapoi, să o privească și să îi spună *Te iubesc*, exact ca Ryan O'Neal în *Poveste de iubire*.

Poate că Tully urma chiar să îi spună Preppie când avea să îi răspundă cu aceeași declarație. Cântecul lor avea să fie „Stairway to Heaven". Aveau să le povestească tuturor că se cunoscuseră când…

Limba lui se strecură în gura ei, împingând cu putere, rotindu-se ca o sondă ciudată. Deodată, senzația deveni neplăcută, ceva nu mai era

în regulă. Ea încercă să spună *Stop*, dar nu avea deloc voce; el îi luă tot aerul.

Mâinile lui erau peste tot: pe spatele ei, pe șolduri, trăgând de sutienul ei, încercând să îl deschidă. Își simți sutienul desfăcându-se cu un mic pocnet dezgustător. Apoi el începu să-i atingă sânii.

— Nu… scheună ea, încercând să-i îndepărteze mâinile. Nu asta își dorea ea. Își dorea dragoste, romantism, magie. Cineva care să o iubească. Nu… asta. Nu, Pat, nu face…

— Haide, Tully. Știi că asta vrei. O împinse, iar ea se împiedică și se izbi puternic de pământ, lovindu-se la cap. Preț de o secundă, privirea i se încețoșă. Când i se limpezi iar, el era în genunchi, între picioarele ei. Îi ținea mâinile într-una din mâinile lui, țintuind-o la pământ. Asta-mi place, spuse el, desfăcându-i picioarele. Îi ridică bluza și îi privi sânii dezgoliți. O, da…

Cuprinse în palmă un sân și o ciupi tare de sfârc. Îi strecură cealaltă mână în pantaloni pe sub chilot.

— Oprește-te, te rog…

Tully încercă disperată să se elibereze, dar zbaterea ei părea să îl excite și mai tare.

Degetele mâinii lui o pipăiau brutal între picioare, mișcându-se în interiorul ei.

— Haide, iubito, lasă-te în voia plăcerii.

Ea simți că îi vine să plângă.

— Nu…

— O, ba da…

El îi acoperi trupul cu al lui, lipind-o de iarba udă.

Ea plângea cu atâta obidă acum, că simțea gustul propriilor lacrimi, dar lui părea că nu îi pasă. O săruta altfel acum – umplând-o de salivă, mușcând-o; durea, dar nu așa de tare precum cureaua lui, care o lovi în stomac când și-o scoase, sau precum penisul lui, care o izbea cu violență…

Ea strânse ochii când durerea o sfârtecă între picioare, sfâșiindu-i măruntaiele.

Apoi, brusc, se termină. El se dădu jos de pe ea, se întinse lângă ea, ținând-o lipită de el, sărutând-o pe obraz, ca și cum ceea ce tocmai îi făcuse ar fi fost dragoste.

— Hei, plângi. Îi dădu delicat părul de pe față. Ce s-a-ntâmplat? Am crezut că asta ai vrut.

Ea nu știa ce să zică. Ca oricare fată, își imaginase că-și va pierde virginitatea, dar în visele ei nu se simțise niciodată astfel. Se holbă la el cu neîncredere.

— Să vreau *asta*?

O încruntare iritată îi încreți fruntea.

— Haide, Tully, vino să dansăm.

Felul în care o spuse, atât de încet, ca și cum chiar ar fi fost nedumerit de reacția ei, înrăutățți și mai mult situația. Ea făcuse ceva greșit, evident; îi făcuse ochi dulci, și asta se întâmpla cu fetele care intrau în asemenea jocuri.

El o mai privi un minut, apoi se ridică în picioare și își trase pantalonii.

— Fă ce vrei. Eu aș mai bea ceva. Hai.

Ea se rostogoli pe o parte.

— Pleacă.

Îl simți lângă ea, știa că se uită la ea.

— Te-ai comportat ca și cum asta ai fi vrut, la dracul Nu poți să seduci un băiat și pe urmă să-l lași baltă. Maturizează-te, fetițo. E vina ta.

Ea închise ochii și îl ignoră, ușurată când el plecă, în sfârșit. De data asta, era bucuroasă să fie singură.

Stătu întinsă acolo, simțindu-se doborâtă și rănită și, cel mai rău, idioată. După aproximativ o oră, auzi că petrecerea se spărgea, auzi motoarele mașinilor pornind și cauciucurile scrâșnind pe pietrișul împrăștiat în timp ce se îndepărtau.

Dar ea rămase întinsă acolo, incapabilă să se pună în mișcare. Era numai vina ei; tipul avea dreptate. Era proastă și tânără. Tot ce își dorise era doar un om care să o iubească.

— Proasto! șuieră ea, ridicându-se, în sfârșit, în capul oaselor.

Mișcându-se încet, se îmbrăcă și încercă să se ridice în picioare.

I se făcu greață și vomită imediat pe pantofii ei preferați. Când termină, se aplecă să-și ia poșeta, o strânse la piept și porni pe lungul și durerosul drum înapoi către șosea.

La ora aceea târzie din noapte, nu trecea nicio mașină, dar se bucura că e așa. Nu dorea să fie nevoită să explice cuiva de ce avea părul plin de ace de pin și pantofii pătați de vomă.

Pe tot drumul spre casă, retrăi ceea ce se întâmplase – felul în care Pat îi zâmbise când o invitase la petrecere; primul sărut delicat pe care i-l dăduse; felul în care vorbea cu ea, ca și cum ea ar fi însemnat ceva; apoi, celălalt Pat, cu mâinile lui aspre și cu limba și degetele lui insistente, cu mădularul lui dur și felul agresiv în care o penetrase cu el.

Cu cât relua mai mult în minte întâmplarea, cu atât se simțea mai singură și mai dezolată.

Ar fi vrut să aibă pe cineva de încredere cu care să vorbească. Poate că asta ar mai fi ușurat durerea întrucâtva. Dar, desigur, nu exista nimeni.

Acesta era încă un secret pe care trebuia să-l păstreze, la fel ca ciudata de maică-sa și tatăl necunoscut. Oamenii ar spune că ea provocase totul, o fată de gimnaziu la o petrecere de liceeni.

Apropiindu-se de aleea casei sale, încetini pasul. Gândul întoarcerii acasă, al sentimentului de singurătate într-un loc care ar fi trebuit să-i fie refugiu, cu o femeie care ar fi trebuit să o iubească, deveni brusc insuportabil.

Calul sur al vecinilor veni spre gard și necheză la ea.

Tully traversă strada și urcă dealul. La gard, rupse un smoc de iarbă și i-l întinse calului.

— Salut, băiete!

Calul adulmecă snopul de iarbă, fornăi umed și se îndepărtă.

— Morcovii îi plac.

Tully ridică brusc privirea și o văzu pe vecina ei cocoțată pe bârna de sus a gardului.

Trecură minute lungi de tăcere între ele; singurul zgomot era fornăitul încetișor al calului.

— E târziu, spuse fata din vecini.

— Mda.

— Îmi place să stau afară noaptea. Stelele sunt atât de strălucitoare. Uneori, dacă privești cerul destul de mult, poți să juri că încep să cadă în jurul tău punctișoare albe, ca niște licurici. Poate de la asta își trage numele strada. Probabil crezi că sunt vreo tâmpită doar pentru că spun asta.

Tully vru să răspundă, însă nu fu în stare. Adânc, foarte adânc în interiorul ei, începuse să tremure și avea nevoie de toată concentrarea doar pentru a sta nemișcată.

Fata – Kate, își aminti Tully – se dădu jos alunecând din locul în care ședea cocoțată. Purta un tricou lălâu, imprimat pe piept cu personajele din serialul muzical *Partridge Family*, care se cojea. Când înaintă, cizmele ei începură să pleoscăie în noroi.

— Hei, nu arăți prea bine. Un aparat dentar o făcea să vorbească șuierat. Și puți a vomă.

— Sunt bine, spuse ea, încordându-se la apropierea lui Kate.

— Ești în regulă? Sigur?

Spre deplina ei oroare, Tully începu să plângă.

Kate rămase locului o clipă, holbându-se la ea din spatele ochelarilor ei idioți. Apoi, fără să spună nimic, o luă pe Tully în brațe.

Tully tresări la contactul cu ea; era ceva străin și surprinzător. Dădu să se tragă înapoi, dar descoperi că nu se putea mișca. Nu-și amintea ultima oară când o ținuse cineva în brațe așa, și deodată, se agăță de fata asta ciudată, temându-se să-i dea drumul, temându-se că fără Kate, ar pluti în derivă, la fel ca S.S. *Minnow*, și s-ar pierde pe mare.

— Sunt sigură că o să se facă bine, spuse Kate când Tully se mai potoli din plâns.

Tully se retrase, încruntându-se. Îi luă o secundă ca să înțeleagă.

Cancerul. Kate credea că e îngrijorată din cauza mamei sale.

— Vrei să vorbești despre asta? întrebă Kate, scoțându-și aparatul dentar și punându-l pe suprafața acoperită cu mușchi a unuia dintre stâlpii gardului.

Tully se holbă la ea. În lumina argintie a lunii pline, văzu doar milă în ochii mari și verzi ai lui Kate, și vru să vorbească, vru asta cu o ardoare care îi provoca greață. Dar nu știa cum să înceapă.

Kate spuse:

— Vino, și o conduse sus pe deal, la pridvorul înclinat din fața casei. Acolo, se așeză, trăgându-și tricoul jerpelit peste genunchii îndoiți. Mătușa mea Georgia a avut cancer, spuse ea. A fost nasol. I-a căzut tot părul. Dar e bine acum.

Tully se așeză lângă ea și își puse poșeta jos. Mirosul de vomă era puternic. Scoase o țigară și și-o aprinse, ca să acopere duhoarea. Fără să-și dea seama, spuse:

— În seara asta am fost la o petrecere, pe malul râului.

— O petrecere de liceu?

Kate părea impresionată.

— M-a invitat Pat Richmond.

— Fundașul? Uau! Mama mea nu m-ar lăsa să stau nici măcar la aceeași coadă la casă cu un licean. E atât de nașpa mama mea.

— Nu e nașpa.

— Ea zice că băieții de optsprezece ani sunt periculoși. Le spune penisuri cu mâini și picioare. Spune tu dacă asta nu e nașpa.

Tully privi peste câmp și inspiră adânc, ca să capete curaj. Nu-i venea să creadă că urma să-i povestească acelei fete ce se întâmplase în seara aceea, dar adevărul era o vâlvătaie în interiorul ei. Dacă nu se elibera de el, lua foc.

— M-a violat.

Kate se întoarse către ea. Tully simți ochii aceia verzi sfredelindu-i profilul, dar nu se clinti, nu se întoarse. Rușinea ei era atât de copleșitoare, că nu putea îndura să o vadă reflectată în ochii lui Kate. Așteptă ca Kate să spună ceva, să o facă idioată, dar ea continua să tacă. În final, nu mai suportă. Se uită într-o parte.

— Ești bine? întrebă Kate încet.

Tully eliberă totul în acele câteva cuvinte. Lacrimile îi înțepau ochii, îi încețoșau privirea.

Încă o dată, Kate o luă în brațe. Tully se lăsă consolată pentru prima oară de când era mică. Când, în sfârșit, se trase înapoi, încercă să zâmbească.

— Te ud toată.

— Ar trebui să spunem cuiva.

— În niciun caz. O să spună că a fost vina mea. Rămâne secretul nostru, de acord?

— De acord.

Kate se încruntă când spuse asta.

Tully își șterse ochii și mai trase un fum din țigară.

— De ce ești așa drăguță cu mine?

— Păreai singură. Crede-mă, știu cum e.

— Serios? Dar tu ai o familie.

— Ei sunt *obligați* să mă placă, oftă Kate. Copiii de la școală mă tratează de zici că am vreo boală contagioasă. Am avut și eu prietene, dar… probabil că nu știi despre ce naiba vorbesc. Tu ești atât de populară.

— A fi populară înseamnă pur și simplu că o mulțime de oameni au impresia că te cunosc.

— Nu m-ar deranja.

Între ele se lăsă din nou tăcere. Tully își termină țigara și o stinse. Erau atât de diferite, ea și Kate, la fel de pline de contraste precum câmpul acela scăldat în lumina lunii, dar părea atât de simplu să stea de vorbă cu ea. Tully aproape zâmbi, în ciuda situației, a celei mai urâte seri din viața ei. Și asta era ceva.

În ora următoare, rămaseră acolo, discutând din când în când, iar uneori stând, pur și simplu, fără să-și spună nimic. Nu vorbiră, practic, despre nimic important și nici nu-și mai împărtășiră secrete; discutară pur și simplu.

În cele din urmă, Kate căscă, și Tully se ridică în picioare.

— Mă car și eu.

Se ridicară amândouă și merseră împreună până la șosea. În dreptul cutiilor poștale, Kate se opri:

— Păi, pa.

— Pa.

Tully rămase acolo o clipă, simțindu-se stânjenită. Ar fi vrut să o îmbrățișeze pe Kate, poate chiar să prelungească îmbrățișarea și să-i spună cum îi salvase noaptea discuția cu ea, dar nu îndrăzni, învățase câte ceva despre vulnerabilitate de la mama ei, și se simțea prea fragilă acum pentru a risca umilința. Se întoarse și porni spre casa ei. Odată ajunsă înăuntru, se duse direct la duș. Acolo, cu apa fierbinte prelingându-i-se pe trup, se gândi la ceea ce se întâmplase cu ea în seara aceea – la ce permisese să i se întâmple pentru că voise să fie șmecheră – și plânse. Când termină, iar lacrimile i se transformară într-un mic nod dur în gât, puse deoparte amintirea acelei seri. O ferecă în străfundul memoriei, alături de amintirile vremurilor când Cloud o abandonase, și începu să își impună să uite că e acolo.

Capitolul 5

Kate rămase trează mult timp după plecarea lui Tully. În cele din urmă, dădu la o parte păturile și coborî din pat.

Se duse jos, unde găsi ce-i trebuia: o mică statuetă a Fecioarei Maria, o lumânare votivă într-un suport roșu din sticlă, o cutie de chibrituri și vechile mătănii ale bunicii. Luă totul în camera ei, unde încropi un altar deasupra comodei și aprinse lumânarea.

— Tatăl nostru, se rugă ea, cu capul plecat și mâinile împreunate, te rog să ai grijă de Tully Heart a noastră și ajut-o să treacă peste aceste momente grele. De asemenea, vindec-o pe mama ei de cancer. Știu că Tu le poți ajuta. Amin.

Rosti câteva Ave Maria, apoi se duse la culcare.

Dar se foi în pat toată noaptea, visând despre întâlnirea cu Tully, întrebându-se ce avea să se întâmple în zori. Să vorbească azi cu Tully la școală, să-i zâmbească? Sau ar fi trebuit să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Popularitatea avea regulile ei, coduri secrete scrise cu cerneală invizibilă, pe care numai fetele ca Tully le puteau citi. Kate știa doar că nu dorea să comită vreo greșeală și să se facă de râs. Știa că, uneori, fetele populare erau „prietene secrete" cu tocilarele; ceva de genul: își zâmbeau și se salutau când nu erau la școală sau când părinții lor erau prieteni. Poate că așa avea să fie cu ea și Tully.

În cele din urmă, renunță să mai încerce să adoarmă și se sculă. Își puse pe ea capotul și coborî. În camera de zi, tatăl ei își ridică privirea din ziar și zâmbi.

— Bună să-ți fie dimineața, Katie Scarlett! Vino să-i dai o îmbrățișare bătrânului tău tată.

Ea îi sări în poală și își lipi obrazul de lâna aspră a bluzei lui.

El îi dădu o șuviță de păr pe după ureche. Ea observă cât de obosit arăta; muncea din greu, făcând ture duble la Boeing, ca să-și poată permite cu toții excursia anuala cu cortul.

— Cum merge școala?

Punea aceeași întrebare mereu. Odată, demult, ea chiar îi răspunsese, spunând:

— Nu prea bine, tati, apoi aștepta ca el să-i dea un sfat, s-o consoleze, sau ceva de genul, dar nimic din toate acestea nu se întâmplase.

El auzise ceea ce-și dorise să audă, nu ceea ce spusese ea. Mama îi explicase că motivul era faptul că muncea atâtea ore la uzină.

Kate ar fi putut să se supere pe el din cauza acestei lipse de atenție, dar asta o făcuse, oarecum, să îl iubească și mai mult. El nu țipa niciodată la ea, nu-i spunea să fie atentă și nici nu-i amintea mereu că e responsabilă pentru propria fericire. Acelea erau cuvintele mamei; tatăl ei doar continua să o iubească în tăcere, necondiționat.

— Grozav, răspunse ea, zâmbind pentru a face minciuna credibilă.

— Cum altfel? spuse el, sărutând-o pe tâmplă. Ești cea mai drăguță fată din oraș, nu? Iar mama ta ți-a dat numele uneia dintre cele mai grozave eroine din literatură din toate timpurile.

— Da, eu și Scarlett O'Hara avem o mulțime în comun.

— Vei vedea, spuse el, râzând. Mai ai o groază de timp în fața ta, domnișorico.

Ea îl privi.

— Crezi că voi fi drăguță când voi fi mare?

— Of, Katie, spuse el. Tu ești deja o frumusețe rară.

Ea luă cuvintele acelea și le înghesui în buzunar ca pe niște pietricele antistres; se gândea la ele, din când în când, pregătindu-se pentru școală, așa cum freci între degete pietricelele ca să te relaxezi.

Când fu îmbrăcată și gata de plecare, casa era goală. Autobuzul familiei Mularkey plecase din stație.

Era atât de agitată, că ajunse în stația de autobuz mai devreme. Fiecare minut care trecea părea să dureze o eternitate, dar, când autobuzul școlii apăru și se opri zgâlțâindu-se, Tully nu se vedea nicăieri.

Kate își coborî bărbia în piept și se așeză în primul șir de scaune.

Pe tot parcursul orelor de dimineață, se uită după Tully, dar nu o văzu. La prânz, trecu rapid pe lângă grupul de copii populari, care erau preocupați să intre în fața cozii la mâncare ori de câte ori aveau chef, și se așeză la una dintre mesele lungi din fundul cantinei. În celălalt capăt al încăperii, copiii râdeau, vorbeau și se îmbrânceau; aceste mese izolate erau trist de liniștite însă. Kate, ca toți ceilalți așezați în jurul ei, ridica rareori privirea.

Era o abilitate de supraviețuire, pe care copiii nepopulari o învățau de timpuriu: gimnaziul era precum junglele Vietnamului; era mai bine să bagi capul la cutie și să nu scoți un sunet. Era atât de concentrată la mâncarea ei, încât, atunci când cineva veni la ea și spuse: „Hei", ea sări practic de pe scaun.

Tully.

Chiar și în acea zi rece de mai, ea purta o rochie mini despicată, cizme albe până la genunchi, dres negru lucios și o bustieră. Câteva lănțișoare cu simbolul păcii îi atârnau pe decolteu. Părul îi sclipea cu șuvițe arămii în lumină. O poșetă imensă din macrame îi atârna pe șold.

— Ai spus cuiva despre seara trecută?

— Nu. Bineînțeles că nu.

— Deci, suntem prietene, da?

Kate nu știa ce o surprindea mai mult: întrebarea sau vulnerabilitatea din ochii lui Tully.

— Suntem prietene.

— Excelent. Tully scoase un pachet de Twinkies din poșetă, apoi se

așează lângă Kate. Acum, hai să vorbim despre machiaj. Ai nevoie de ajutor, iar eu nu sunt o scorpie. Pe cuvântul meu. Mă pricep doar la modă. Este un har. Pot să beau laptele tău? Bun. Mulțumesc. Mănânci banana aia? Aș putea veni la tine după școală…

Kate stătea în fața drogheriei, uitându-se în susul și în josul străzii ca nu cumva să o vadă cineva care o cunoștea pe mama ei.

— Ești sigură?

— Absolut.

De fapt, răspunsul ăsta nu o prea consola. În ziua în care deveniseră oficial prietene, Kate învățase un lucru despre Tully: era o fată care făcea Planuri.

Iar planul zilei de azi era să o facă pe Kate frumoasă.

— Nu ai încredere în mine?

Iată marea întrebare. Era ca la un joc de noroc: Kate pierdu jocul imediat ce Tully puse întrebarea. Trebuia să aibă încredere în noua ei prietenă.

— Bineînțeles că am. Doar că nu am voie să mă machiez.

— Crede-mă, sunt așa o expertă, că mama ta n-o să-și dea seama niciodată. Haide.

Tully intră încrezătoare în drogherie, alese farduri de pleoape și de obraz „potrivite” pentru Kate, apoi – în mod uluitor – le plăti ea pe toate. Când Kate spuse ceva, Tully răspunse fără să se sinchisească:

— Suntem prietene, nu-i așa?

La ieșirea din magazin, Tully se lipi de ea, umăr la umăr.

Kate chicoti și se lipi și ea de Tully. Traversară orașul și merseră pe malul râului până acasă. În tot acest răstimp, vorbiră despre haine, muzică și școală. În cele din urmă, o luară pe vechiul drum și ajunseră pe aleea lui Tully.

— Bunica mea ar înnebuni dacă ar vedea locul ăsta, spuse Tully, părând stânjenită. Rododendroni de mărimea unor baloane cu aer cald acopereau laterala casei. Ea e proprietara acestei case, știi.

— Vă vizitează?

— Neah. E mai ușor să aștepți.

— Ce anume?

— Ca mama să uite din nou de mine.

Tully păși peste un maldăr de ziare și ocoli un grup de trei tomberoane pentru gunoi, apoi deschise ușa. Înăuntru, fumul din cameră era gros.

Mama lui Tully era în camera de zi, întinsă pe sofa, cu ochii pe jumătate închiși.

— B-bună ziua, doamnă Hart, spuse Kate. Eu sunt Kate, vecina de peste drum.

Doamna Hart încercă să se ridice, dar se vedea limpede că era prea slăbită pentru a reuși.

— Bună, fată din vecini.

Tully o apucă de mână pe Kate, o trase prin camera de zi și o duse în dormitorul ei, apoi trânti ușa. Se duse imediat la teancul de discuri, trase din el *Goodbye Yellow Brick Road* și îl puse la pick-up. Când muzica începu, îi aruncă lui Kate un număr din revista pentru adolescenți *Tiger Beat* și trase un scaun lângă măsuța de toaletă.

— Ești pregătită?

Kate redeveni brusc agitată. Știa că avea să dea de necaz pentru asta, dar cum putea să-și facă vreodată prieteni sau să devină populară dacă nu risca din când în când?

— Sunt pregătită.

— Bun. Stai jos. Ne ocupăm mai întâi de păr. Are nevoie de niște șuvițe. Exact asta folosește Maureen McCormick.

Kate o privi pe Tully în oglindă.

— De unde știi?

— Am citit în numărul trecut din revista *Teen*.

— Presupun că ea se duce la profesioniști.

Kate deschise revista *Tiger Beat* și încercă să se concentreze la articol. („O întâlnire de vis cu Jack Wild – Ai putea fi tu aleasa!”)

— Retrage-ți cuvintele. Eu citesc instrucțiunile de două ori.

— Crezi că există vreo șansă să rămân cheală?

— Nici vorbă. Și-acum, liniște. Citesc încă o dată instrucțiunile. Tully separă părul lui Kate în șuvițe și începu să pulverizeze Sun-In pe fiecare. Dură aproape o oră ca să obțină un rezultat satisfăcător. O să arăți ca Marcia Brady după ce termin.

— Cum e să fii populară?

Kate nu intenționase să pună întrebarea; îi scăpă pur și simplu.

— Vei vedea. Dar vei rămâne prietena mea, da?

Kate râse la asta.

— Foarte haios. Hei, mă cam arde.

— Pe bune? Nu-i în regulă. Și-ți cade din păr.

Kate reuși să nu se strâmbe. Dacă prețul prieteniei cu Tully era să rămână cheală, avea să-l plătească.

Tully luă uscătorul de păr și îl porni, îndreptând jetul de aer cald spre părul lui Kate.

— Mi-a venit, strigă Tully. Așa că măcar nu m-a lăsat gravidă porcu’ ăla.

Kate simți bravada din vocea prietenei sale și i-o citi în priviri.

— M-am rugat pentru tine.

— Pe bune? întrebă Tully. Uau! Mulțam.

Kate nu știu cum să reacționeze. Pentru ea, rugăciunea era precum spălatul pe dinți înainte de culcare, ceva ce lucea pur și simplu.

Tully opri uscătorul de păr și zâmbi, dar păru din nou îngrijorată. Poate că de vină era mirosul de păr ars.

— Bun. Fă un duș și clătește bine.

Kate făcu întocmai. Câteva minute mai târziu, ieși de la duș, se uscă și se îmbrăcă la loc.

Tully o luă imediat de mână și o duse înapoi la scaun.

— Îți cade părul?

— Puțin, recunoscu ea.

— Dacă tu chelești, eu mă rad în cap. Promit.

Tully pieptănă și uscă părul lui Kate.

Kate nu avea voie să se uite. Închise ochii și lăsă vocea lui Tully să se amestece cu zgomotul uscătorului.

— Deschide ochii.

Kate ridică încet privirea. De la distanța aceea, nu avea nevoie de ochelari, dar puterea obișnuinței o făcu să se aplece înainte. Fata din oglindă avea păr drept, blond, cu șuvițe, cărare precisă și uscat perfect. Pentru prima oară, arăta mătăsos și frumos, nu subțire și lins. Nuanțele mai deschise îi scoteau în evidență ochii verzi ca frunzele și rozaliul delicat al buzelor. Mai că era drăguță.

— Uau! exclamă ea, prea copleșită de recunoștință pentru a putea spune mai mult.

— Așteaptă să vezi ce pot face rimelul și fardul de obraz, spuse Tully, și fondul de ten cu care voi acoperi coșurile alea de pe frunte.

— Voi fi prietena ta pe vecie, spuse Kate, gândindu-se că șoptise promisiunea, însă, când Tully zâmbi, știu că fusese auzită.

— Bun. Să trecem acum la machiaj. Mi-ai văzut aparatul de ras?

— Pentru ce îți trebuie un aparat de ras?

— Pentru sprâncenele tale, prostuțo. Ah, l-am găsit. Închide ochii.

Kate nu se gândi de două ori.

— Bine.

•

Kate nici măcar nu se sinchisi să-și ascundă fața când ajunse acasă. Atât de încrezătoare se simțea. Pentru prima oară în viața ei, știa că e frumoasă.

Tatăl ei era în camera de zi, în fotoliul lui. La intrarea lui Kate, ridică privirea.

— Dumnezeule mare! exclamă el, punându-și băutura pe măsuța de lângă fotoliu. Margie!

Mama ieși din bucătărie, ștergându-și mâinile de șorț. Purta uniforma de școală: bluză de poliester cu dungi arămii și oliv, pantaloni evazați din catifea reiată maro și un șorț șifonat, pe care scria: LOCUL FEMEII ESTE ÎN CAMERĂ… ȘI ÎN SENAT. Când o văzu pe Kate, se opri. Își dezlegă încet șorțul și îl aruncă pe masă.

Tăcerea bruscă îi făcu pe Sean și pe câine să vină în fugă în cameră, împiedicându-se unul de altul.

— Katie arată ca un sconcs, spuse Sean. Pfui.

— Du-te și spală-te pe mâini pentru cină, spuse mama aspru. Acum, adăugă ea când băiatul nu plecă.

Sean bombăni și se duse la etaj.

— I-ai dat tu voie să-și facă asta la păr, Margie? întrebă tata din camera de zi.

— Mă ocup eu de asta, Bud, spuse mama, încruntându-se la Kate când traversă camera. Fata de peste drum ți-a făcut asta?

Kate dădu aprobator din cap, încercând să se agațe de gândul că se simțea frumoasă.

— Ție îți place?

— Da.

— Bun. Atunci, și mie. Îmi amintesc când mătușa ta Georgia mi-a vopsit părul roșu. Bunica Peet s-a albit la față. Zâmbi. Dar ar fi trebuit să întrebi. Ești încă tânără, Kathleen, indiferent care vreți voi, fetelor, să fie adevărul. Acum, la sprâncene ce ți-ai făcut?

— Le-a ras Tully. Doar ca să le dea formă.

Mama încercă să nu zâmbească.

— Înțeleg. Păi, de fapt, sprâncenele se pensează. Ar fi trebuit să te învăț deja cum, dar am crezut că ești prea mică. Se uită în jur după țigări. Le găsi pe masă, scoase una și o aprinse. După cină, o să-ți arăt cum se face. Și presupun că un pic de luciu de buze și rimel pe gene sunt în regulă pentru școală. Am să-ți arăt cum să faci să arate cât mai natural.

Kate își îmbrățișă mama.

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc! Acum trebuie să mă ocup de pâinea de mălai. Katie, mă bucur că ți-ai făcut o prietenă, dar nu mai încălcăm regulile, de acord? Așa dau de bucluc fetele tinere.

Kate nu putu să nu se gândească la petrecerea de liceu la care fusese Tully.

— De acord, mami.

•

Asociindu-se cu Tully, în decurs de o săptămână, Kate deveni populară. Copiii erau extrem de entuziasmați de noua ei înfățișare și nu o mai ocoleau pe culoare. Dacă era prietenă cu Tully Heart însemna că era în regulă.

Chiar și părinții ei observară diferența. La cină, Kate nu mai era tăcută, ca de obicei. Dimpotrivă, nu-i tăcea gura. Turuia poveste după poveste. Cine cu cine se întâlnea, cine a câștigat diverse competiții sportive, cine a fost pedepsit pentru că purtase la școală un tricou cu mesajul FACEȚI DRAGOSTE, NU RĂZBOI, unde s-a tuns Tully (în Seattle, de un tip pe nume Gene Juárez – cât de tare era asta?) și ce film rula la cinematograful în aer liber în acel sfârșit de săptămână, încă vorbea despre Tully după cină, în timp ce spăla vasele împreună

cu mama ei.

— Abia aștept să o cunoști. Este supertare. Toată lumea o place, chiar și trăgacii.

— Trăgacii?

— Drogații? Fumătorii de iarbă?

— O. Mama îi luă din mână forma din sticlă pentru ruladă de carne și o șterse. M-am… interesat și eu de fata asta, Katie. Încearcă să cumpere țigări de la Alma, din drogheria ei.

— Probabil că le cumpără pentru mama ei.

Mama puse forma uscată jos, pe blatul pestriț din plastic laminat.

— Fă-mi o favoare, te rog, Katie. Ai grijă de tine când ești cu Tully Hart. Nu aș vrea să intri în bucluc împreună cu ea.

Kate aruncă buretele de vase în apa cu detergent.

— Nu pot să *cred*. Unde sunt toate discursurile alea ale tale cu asumă-ți riscul? De ani de zile îmi spui să-mi fac prieteni, și în secunda în care găsesc pe cineva, spui că e o depravată.

— Da' nici prin cap nu mi-a trecut…

Kate ieși val-vârtej din bucătărie. La fiecare pas, aștepta ca mama ei să o cheme înapoi și să o pedepsească, dar ieșirea ei dramatică fu urmată de tăcere.

Sus, merse în camera ei și trânti ușa, pentru a spori efectul. Apoi se așeză pe pat și aștepă. Când mama intra, avea să-i pară rău; de data asta, Kate fusese cea puternică.

Dar mama nu apăru, iar la ora zece, Kate începu să se simtă oarecum prost. Rănise oare sentimentele mamei? Se ridică și începu să se plimbe prin micuța încăpere.

Se auzi un ciocănit la ușă.

Se repezi la pat și se sui în el, încercând să pară plictisită.

— Mda?

Ușa se deschise încet. Mama rămase în prag, îmbrăcată în capotul ei de velur roșu, lung până în pământ, pe care i-l dăruiseră cu un an în urmă de Crăciun.

— Pot să intru?

— De parcă te-aș putea împiedica.

— Ai putea, spuse mama încet. Pot să intru?

Kate ridică din umeri, dar se trase repede în stânga, pentru a-i face loc mamei pe pat.

— Știi, Katie, viața e…

Kate nu-și putu reține un mormăit. Nu încă un discurs despre ce e viața.

Mama o surprinse când izbucni în râs.

— În regulă, fără discursuri. Poate că ești prea mare pentru asta. Se opri la altarul de pe comodă. Nu ai mai făcut așa ceva de pe vremea când făcea Georgia chimio. Cine are nevoie de rugăciunile noastre?

— Mama lui Tully are cancer, iar ea a fost vi…

Închise gura imediat, îngrozită de ceea ce tocmai era să dezvăluie. Aproape toată viața ei, îi spusese totul mamei; acum însă avea o prietenă foarte bună, așa că trebuia să fie atentă.

Mama se așeză pe pat lângă Kate, exact așa cum făceau după fiecare ceartă.

— Cancer? Asta da povară pentru o fată de vârsta ta.

— Tully pare să gestioneze bine situația.

— Chiar așa?

— Pare să gestioneze bine orice, spuse Kate, neputând să ascundă mândria din glas.

— Cum așa?

— N-ai înțelege.

— Sunt prea bătrână, nu?

— N-am spus asta.

Mama îi dădu la o parte lui Kate părul de pe frunte cu o atingere care era la fel de familiară precum respirația. De fiecare dată când mama ei făcea acest gest, Kate se simțea de cinci ani.

— Îmi pare rău că ai crezut că îți judec prietena.

— Așa ar și trebui.

— Iar ție îți pare rău că ai fost atât de nedreaptă cu mine, corect?

Kate nu se putu abține să zâmbească.

— Mda.

— Uite ce zic eu: de ce n-o inviți pe Tully la noi la cină vineri seară?

— Ai s-o adori. Sunt sigură.

— Nu mă îndoiesc, spuse mama, sărutând-o pe frunte. Noapte bună!

— Noapte bună, mami!

Mult după plecarea mamei, casa era cufundată în liniștea nopții, iar Kate rămase întinsă în pat, prea încordată pentru a putea dormi. Abia aștepta să o invite pe Tully la cină. După aceea, puteau să se uite la un episod din *Visând la Jeannie*, sau să joace Operation, ori să exerseze aplicarea machiajului. Poate că Tully va vrea chiar să rămână la ea peste noapte. Ar putea…

Tap.

…vorbi despre băieți și sărutat, și…

Tap.

Kate se ridică în șezut. Nu era vreo pasăre pe acoperiș sau vreun șoricel în pereți.

Tap.

Era o pietricică ce lovea geamul!

Aruncă păturile cât colo și alergă la fereastră, deschizând-o larg.

Tully era în curtea din spatele casei, cu o bicicletă.

— Vino jos, spuse ea, mult prea tare, făcându-i semn cu mâna să se grăbească.

— Vrei să mă furișez afară din casă?

— Ăăă, dhăăă.

Kate nu mai făcuse niciodată așa ceva, dar nu se putea purta ca o tocilară acum. Copiii șmecheri încălcau regulile și se furișau din casă. Toată lumea știe asta. La fel cum toată lumea știe că, de obicei, după astfel de escapade dai de bucluc. Tocmai despre asta vorbise mama ei.

Ai grijă de tine când ești cu Tully Hart.

Kate nu dădea doi bani pe acest sfat. Doar Tully conta.

— Vin acum.

Închise fereastra și se uită împrejur după niște haine. Din fericire, salopeta ei era în colț, împăturită frumos sub un pulover negru. Se dezbrăcă de vechea ei pijama cu Scooby-Doo și își trase repede hainele pe ea, apoi se furișă în jos pe scări. Când trecu pe lângă dormitorul părinților, inima îi bătea atât de repede, încât simți că amețește. Treptele scârțâiră amenințător la fiecare pas, dar până la urmă reuși.

La ușa din spate, făcu o pauză îndeajuns de lungă pentru a-și spune în gând: *Aș putea s-o-ncurc rău pentru asta*, apoi deschise ușa.

Tully era acolo, așteptând. Lângă ea era cea mai grozavă bicicletă pe care o văzuse Kate vreodată. Avea un ghidon curbat, o șa mititică ovală pe cadru și un mănunchi de cabluri și sârme.

— Uau! făcu ea.

Era nevoie să culeagă multe fructe de pădure ca să obțină bani pentru o astfel de bicicletă.

— E cu zece viteze, spuse Tully. Mi-a dat-o bunica anul trecut de Crăciun. Vrei să te sui?

— Nici nu mă gândesc.

Kate închise ușa încet în urma ei. Găsi în șopron vechea ei bicicletă roz cu ghidonul în formă de U, șa lungă, plină cu abțibilduri cu floricele, și cu coșuleț alb de răchită. Era îngrozitoare; bicicletă de copii.

Tully nici nu păru să observe. Se suiră pe biciclete și porniră pe aleea udă, gloduroasă, către șosea. Acolo, virară la stânga și continuară să pedaleze. La Summer Hill, Tully spuse:

— Uită-te aici. Fă ce fac eu.

Ajunseră în vârful dealului de parcă ar fi zburat. Părul lui Kate flutura pe spate; ochii i se umplură de lacrimi. Peste tot în jurul lor, copaci întunecoși susurau în adierea vântului. Stelele sclipeau pe cerul negru de catifea.

Tully se lăsă pe spate și întinse brațele. O privi pe Kate, râzând.

— Încearcă.

— Nu pot. Mergem prea repede.

— Tocmai asta-i ideea.

— E periculos.

— Haide. Desprinde-te, Katie. Dumnezeu urăște lașii. Apoi adăugă

încet: Ai încredere în mine.

Acum, Kate nu mai avea de ales. Încrederea făcea parte din prietenie, iar Tully nu avea să fie prietena unei fricoase.

— Haide, își spuse, încercând să pară severă.

Inspiră adânc, rosti o rugăciune și își desprinse brațele.

Zbura, navigând prin cerul nopții, în josul dealului. Aerul era îmbibat de mirosul unui grajd aflat în apropiere, al cailor și al fânului dulce. O auzi pe Tully râzând alături, dar înainte ca ea să poată măcar zâmbi, ceva se întâmplă. Roata ei din față lovi o piatră; bicicleta se ridică pe roata din spate ca un taur și se răsuci într-o parte, atingând roata lui Tully în rotire.

Țipă, întinse brațele către ghidon, dar era prea târziu. Era în aer, zburând cu adevărat de data asta. Căzu în viteză și se izbi cu putere de pavaj, alunecând peste el și aterizând grămadă într-un șanț plin de nămol.

Tully rulă peste asfalt și se lovi de ea. Bicicletele se prăvăliră cu zgomot pe pământ.

Amețită, Kate rămase cu ochii ațintiți la cerul nopții. O durea tot corpul. Glezna stângă părea a fi ruptă. Se simțea umflată. Putea simți locurile unde pavajul îi julise pielea din loc în loc.

— A fost *incredibil*, spuse Tully râzând.

— Glumești? Am fi putut muri.

— Exact.

Kate se crispă de durere când încercă să se ridice.

— Ar trebui să ieșim cumva din șanțul ăsta. Ar putea trece pe-aici vreo mașină…

— Dar nu c-a fost mișto? Stai să vezi când le-om povesti colegilor despre asta.

Copiii de la școală. Asta da *poveste*, iar Kate avea să fie una dintre vedetele poveștii. Aveau să asculte cu toții fascinați, minunându-se și spunând chestii de genul: *V-ați strecurat afară din casă? Summer Hill fără mâini? Cred că e o ditamai minciuna…*

Și, deodată, Kate se puse și ea pe râs.

Se ajutară una pe alta să se ridice în picioare și-și luară bicicletele. Când ajunseră de partea cealaltă a drumului, Kate abia dacă mai simțea unde era rănită. Se simți brusc o altă fată – mai curajoasă, mai îndrăzneață, dornică să încerce orice. Și ce dacă după o noapte ca aceea aveau s-o încurce? Ce conta o gleznă luxată sau un genunchi însângerat după o asemenea aventură? În ultimii doi ani, respectase toate regulile și stătuse acasă în serile de la sfârșit de săptămână. Acum, gata.

Își lăsară bicicletele pe marginea drumului și porniră șchiopătând spre râu. În lumina lunii, totul părea lăptos, splendid – valurile argintii, pietrele colțuroase de-a lungul malului.

Tully se așeză lângă un buștean putrezit, acoperit de mușchi, într-un loc unde iarba era groasă ca un covor.

Kate se așeză lângă ea, atât de aproape, că genunchii lor aproape se atingeau. Admirară împreună cerul spuzit de stele. Susurul râului plutea înspre ele, sunând precum un râs de copilă. În clipa aceea, cu lumea atât de încremenită și de tăcută, era ca și cum vântul și-ar fi ținut respirația răcoroasă și le-ar fi lăsat singure-cuc în locul acela, care până atunci fusese doar încă un cot al râului ce ieșea din albie în fiecare toamnă.

— Mă întreb cine a dat numele străzii noastre, spuse Tully. Eu nu am văzut nici urmă de licurici.

Kate ridică din umeri.

— Lângă vechiul pod este Missouri Street. Cine știe, primului venit aici i-o fi fost dor de casă. Sau poate că se rătăcise.

— Sau poate e ceva magic. Ar putea fi o stradă fermecată. Tully se întoarse către ea. Asta ar putea însemna că ne-a fost hărăzit să fim prietene.

Kate se înfioră de forța acestor cuvinte.

— Înainte să te muți tu aici, am crezut că e doar o stradă care nu duce nicăieri.

— Acum e strada noastră.

— Putem merge într-o mulțime de locuri când o să fim mari.

— Locurile nu contează, spuse Tully.

Kate percepu ceva în vocea prietenei sale, o tristețe pe care nu o înțelegea. Se întoarse într-o parte. Tully se uita fix la cer.

— Te gândești la mama ta? întrebă Kate într-o doară.

— Încerc să nu mă gândesc la ea.

Urmă o pauză lungă, apoi scotoci prin buzunar după o țigară Virginia Slims și o aprinse.

Kate avu grijă să nu se strâmbe la gestul ei de a fuma.

— Vrei un fum?

Kate știa că nu avea de ales.

— Ăăă, sigur.

— Dacă mama mea ar fi normală – adică, nu bolnavă –, i-aș fi putut spune despre ce mi s-a întâmplat la petrecere.

Kate trase un fum scurt, tuși strașnic și întrebă:

— Te gândești mult la asta?

Tully se lăsă pe spate, sprijinindu-se de buștean și luând din nou țigara. După o pauză lungă, răspunse:

— Am coșmaruri.

Kate și-ar fi dorit să știe ce să zică.

— Dar tatăl tău? Cu el poți vorbi?

Tully nu se uită la ea.

— Cred că ea nici nu știe cine e. Vocea i se frânse. Sau a auzit de

mine și a fugit.

— Nasol.

— Viața e nasoală. De altfel, nu am nevoie de ei. Te am pe tine, Katie. Tu ești cea care m-a ajutat să trec peste toate astea.

Kate zâmbi. Mirosul puternic de fum umplu aerul dintre ele, înțepându-i ochii, dar nu-i păsa. Ceea ce conta era că se afla acolo, cu noua ei prietenă foarte bună.

— Pentru asta sunt prietenii.

•

A doua seară, Tully era la ultimul capitol din Proscrișii, când o auzi pe mama ei urlând prin casă.

— Tully! Răspunde dracului la ușă!

Ea trânti cartea cât colo și se duse în camera de zi, unde mama ei ședea tolănită pe canapea, trăgând dintr-o narghilea în timp ce se uita la serialul Happy Days.

— Tu ești chiar lângă ușă.

Mama ei ridică din umeri.

— Și?

— Ascunde-ți narghileaua.

Oftând dramatic, Cloud se aplecă și își puse narghileaua în spatele măsuței, lângă sofa. Doar un orb nu ar fi observat-o, dar Cloud doar de atât fu în stare.

Tully își dădu părul de pe față și deschise ușa.

O femeie scundă cu păr negru stătea în ușă, ținând un vas acoperită cu folie de aluminiu. Un fard de pleoape albastru electric îi evidenția ochii căprui, iar un fard de obraz rozaliu, aplicat în exces, crea iluzia de pomeți ascuțiți pe fața ei rotundă.

— Tu trebuie să fii Tully, spuse femeia cu o voce ceva mai pițigăiată decât te-ai fi așteptat. Era o voce de fetiță, plină de entuziasm, care se potrivea sclipirii din priviri. Eu sunt mama lui Kate. Scuze că am venit fără să telefonez, dar suna tot ocupat.

Tully își imagină telefonul lângă patul mamei sale, cu receptorul ridicat din furcă.

— O.

— V-am adus ție și mamei tale o tocăniță cu ton pentru cină. Îmi imaginez că nu prea are chef de gătit. Sora mea a avut cancer acum vreo câțiva ani, așa că știu cum e. Zâmbi și rămase acolo. În cele din urmă, zâmbetul îi păli. Nu mă inviți înăuntru?

Tully îngheță. *Asta e de rău*, gândi ea.

— Ăăă… sigur.

— Mulțumesc.

Doamna Mularkey trecu pe lângă ea și intră în casă.

Cloud stătea întinsă pe sofa, cu mâinile și picioarele întinse în toate părțile; avea un morman de marijuana pe abdomen. Zâmbi vag și

încercă să se ridice, dar nu reuși. Asta o făcu să scoată câteva înjurături, după care izbucni în râs. Toată casa duhnea a iarbă.

Doamna Mularkey se opri locului. Nedumerirea o făcu să-și încrețească fruntea.

— Eu sunt Margie de peste drum, se recomandă ea.

— Eu sunt Cloud, spuse mama lui Tully, încercând din nou să se ridice. Mișto să vă cunosc.

— Și eu pe dumneavoastră.

Preț de o clipă îngrozitoare, jenantă, se holbară una la alta. Tully nu se îndoia că ochii ageri ai doamnei Mularkey văzură tot – narghileaua de sub măsuța de lângă sofa, punga cu iarbă de Maui de pe podea, paharul gol de vin, întors cu gura în jos, și cutiile de pizza de pe masă.

— Voiam să vă mai spun că eu sunt acasă în majoritatea zilelor și că aș fi bucuroasă să vă duc cu mașina la cabinetul medical sau să fac diverse comisioane. Știu cum te poate face să te simți chimioterapia.

Cloud se încruntă, nedumerită.

— Cine are cancer?

Doamna Mularkey se întoarse și o privi pe Tully, căruia îi venea să se facă mică și să intre în pământ.

— Tully, arată-i vecinei noastre mișto, care ne-a adus mâncare, unde-i bucătăria.

Tully o luă practic la goană spre bucătărie. În iadul acela roz, masa era doldora de ambalaje de mâncare nesănătoasă, vasele murdare zăceau stivă în chiuvetă, iar scrumierele pline-ochi erau răspândite peste tot; alte dovezi ale vieții patetice pe care să o vadă mama celei mai bune prietene a ei.

Doamna Mularkey trecu pe lângă ea, se aplecă peste cuptor, puse vasul pe grătar, apoi închise ușa cu șoldul și se întoarse să o studieze pe Tully.

— Katie a mea e fată bună, spuse ea în cele din urmă.

Acum începe.

— Da, doamnă.

— S-a rugat pentru mama ta să se vindece de cancer. A făcut chiar și un mic altar în camera ei.

Tully privea în podea, prea rușinată ca să răspundă. Cum ar fi putut explica de ce mințise? Niciun răspuns nu ar fi fost suficient de bun, nu pentru o mamă ca doamna Mularkey, care își iubea copiii. La acest gând, un val de gelozie se revărsă peste rușinea ce o cuprinsese. Poate că dacă Tully ar fi avut o mamă care s-o iubească, nu ar fi fost atât de ușor – atât de necesar – să mintă. Și acum avea să piardă singurul lucru care conta pentru ea: pe Katie.

— Crezi că e-n regulă să îți minți prietenii?

— Nu, doamnă.

Privea atât de intens la podea, că tresări la atingerea delicată a

bărbiei ce o forță să-și ridice ochii.

— Ai de gând să fii o prietenă bună pentru Katie? Sau una care o s-o bage în belele?

— Nu i-aș face niciodată rău lui Katie.

Tully vru să spună mai multe, poate chiar să cadă în genunchi și să jure că va fi un om bun, dar era pe punctul să o podidească lacrimile, așa că nu îndrăzni să se miște. Se uită în ochii întunecați ai doamnei Mularkey și văzu ceva la care nu se aștepta vreodată: înțelegere.

În camera de zi, Cloud se împletici către televizor și schimbă postul. Tully putea vedea ecranul prin talmeș-balmeșul din încăperea mizeră: Jean Enersen relata despre subiectele principale ale zilei.

— Tu faci totul, nu-i așa? întrebă doamna Mularkey încet, ca și cum s-ar fi temut ca nu cumva Cloud să tragă cu urechea. Plătești facturile, cumperi de mâncare, faci curat. Cine plătește pentru toate?

Tully înghiți cu greu. Până atunci, nimeni nu îi mai văzuse viața cu un ochi atât de limpede.

— Bunica mea ne trimite săptămânal un cec.

— Tatăl meu a fost un bețiv notoriu, și tot orașul știa asta, spuse doamna Mularkey cu voce blândă, care se potrivea privirii din ochii ei. Era și rău. În serile de vineri și sâmbătă, sora mea, Georgia, trebuia să se ducă la cârciumă și să-l târască până acasă. Tot drumul, o lovea și o jignea în toate felurile. Biata de ea, era precum clovnii ăia de la rodeo, care nimeresc mereu între taur și cowboy. Abia când am terminat gimnaziul, am înțeles de ce a fugit cu o gașcă de netrebnici și a început să bea prea mult.

— Nu a vrut ca oamenii să se uite la ea cu milă.

Doamna Mularkey încuviință din cap.

— Ura acel gen de privire. Ceea ce contează, totuși, nu sunt ceilalți oameni. Asta am învățat eu. Cine e mama ta și cum își trăiește ea viața nu este o imagine a ta. Tu poți face propriile alegeri. Iar ție nu are de ce să-ți fie rușine. Dar va trebui să ai planuri măreațe, Tully. Privi prin ușa deschisă în camera de zi. Ca Jean Enersen, aia de la televizor. O femeie care ajunge într-un loc ca ăla în viața ei știe cum să obțină ce vrea.

— Și cum știu eu ce vreau?

— Stai cu ochii deschiși și faci ce trebuie. Mergi la facultate. Și ai încredere în prietenii tăi.

— Am încredere în Kate.

— Prin urmare, îi vei spune adevărul?

— Și dacă promit doar…

— Una din noi o să-i spună, Tully. Și ar trebui să fii tu aceea.

Tully inspiră adânc, apoi expiră. Deși a mărturisi adevărul contravenea fiecărui instinct al ei, chiar nu avea de ales. Voia ca doamna Mularkey să fie mândră de ea.

— În regulă.

— Bravo. Deci, ne vedem la cină mâine seară. Ora cinci. Va fi șansa ta pentru un nou început.

•

A doua seară, Tully se schimbă de cel puțin patru ori, încercând să găsească exact ținuta potrivită. Când fu practic gata, întârziase deja atât de mult, că trebui să traverseze strada și să urce dealul în fugă.

Mama lui Kate deschise ușa. Purta o pereche de pantaloni evazați violet din gabardină și o bluză în dungi cu anchior cu mâneci raglan. Spuse, zâmbind:

— Te avertizez, la noi e gălăgie și nebunie.

— Îmi plac gălăgia și nebunia, spuse Tully.

— Atunci, ești în locul potrivit.

Doamna Mularkey o cuprinse pe Tully cu brațul pe după umeri și o conduse în camera de zi cu pereți bej și mochetă verde ca mușchiul de pădure, cu o sofa roșie încăpătoare și un fotoliu negru cu spătar rabatabil. O mică fotografie cu Iisus, în ramă aurie, și o alta cu Elvis erau singurele decorațiuni de pe pereți, însă zeci de fotografii de familie erau puse de-a valma deasupra consolei televizorului. Tully nu putu să nu se gândească la televizorul de la ea de acasă, deasupra căruia erau scrumiere pline cu mucuri și pachete de țigări goale, dar nicio fotografie de familie.

— Bud? spuse doamna Mularkey, adresându-se bărbatului vânjos cu păr negru, care ședea în fotoliu. Ea este Tully Elart, vecina de peste drum.

Domnul Mularkey îi zâmbi și își puse jos băutura.

— Ia te uită. Deci, tu ești cea despre care am tot auzit vorbindu-se. Ne bucurăm să te avem printre noi, Tully.

— Mă bucur că mă aflu aici.

Doamna Mularkey o bătu pe umăr.

— Cina este abia la ora șase. Katie e sus, în camera ei. Cea din capul scărilor. Sunt sigură că aveți o o groază de lucruri de discutat, ca fetele.

Tully înțelese mesajul și dădu aprobator din cap, incapabilă să articuleze vreun cuvânt. Acum, că se afla acolo, în acea casă primitoare care mirosea a mâncare gătită, atât de aproape de o mamă perfectă, nu se putea gândi să piardă totul, să nu mai fie bine-venită.

— N-am s-o mai mint niciodată, promise ea.

— Bravo. Acum, du-te.

Cu un ultim zâmbet, doamna Mularkey intră în camera de zi.

Domnul Mularkey își prinse soția cu un braț și o trase în fotoliu lângă el. Imediat, își apropiară capetele.

Tully simți o durere sufletească acută și neașteptată, ce o făcu incapabilă să se clintească. Totul ar fi fost altfel pentru ea dacă ar fi

avut o astfel de familie. Nu-și putea lua ochii de la acea scenă.

— Urmăriți știrile?

Domnul Mularkey ridică privirea.

— Nu le ratăm niciodată.

Doamna Mularkey zâmbi.

— Jean Enersen schimbă lumea. Este una dintre primele femei care prezintă știrile de seară.

— Am să fiu și eu reporter, spuse Tully deodată.

— Asta-i minunat, replică domnul Mularkey.

— Aici erai, zise Kate deodată, venind în spatele ei. Ce drăguț din partea tuturor că m-au anunțat că ești aici! spuse ea tare.

— Tocmai îi spuneam mamei tale că voi fi reporter de știri, anunță Tully.

Doamna Mularkey radia de fericire. În zâmbetul ei, Tully văzu tot ce lipsise în viața ei.

— Nu-i așa că-i un vis măreț, Katie?

Kate păru nedumerită o clipă. Apoi o luă pe Tully de braț și o trase din camera de zi către camera ei din capul scărilor. În micul ei dormitor de la mansardă, Kate se duse la pick-up și scormoni într-un teanc de discuri. Când alese unul – *Tapestry* al lui Carole King – și îl puse, Tully era la fereastră, privind seara în culorile lavandei.

Valul de adrenalină declanșat de anunțul făcut se domolise, lăsând în urma lui un fel de tristețe calmă. Ea știa ce avea de făcut acum, dar gândul acesta îi provoca greață.

Să-i spun adevărul.

Dacă nu, o s-o facă doamna Mularkey.

— Am ultimele numere din *Seventeen* și *Tiger Beat*, spuse Kate, întinzându-se pe mocheta albastră. Vrei să le citești? Putem să facem chestionarul „Poți fi iubita lui Tony DeFranco”.

Tully se întinse lângă ea.

— Sigur.

— Jan-Michael Vincent este atât de sexy, spuse Kate, răsfoind paginile până ajunse la o fotografie a actorului.

— Am auzit că și-a mințit iubita, spuse Tully, îndrăznind o privire piezișă.

— Urăsc mincinoșii. Kate dădu pagina. Chiar ai să te faci reporter de știri? Nu mi-ai spus niciodată asta.

— Mda, răspunse Tully, imaginându-și pentru prima oară cu adevărat cum ar fi. Poate va deveni faimoasă. Și-atunci, toată lumea o va admira. Dar va trebui să te faci și tu. Pen’ că noi facem totul împreună.

— Eu?

— Vom fi ca Woodward și Bernstein, doar cu haine mai bune. Și mai frumoase.

— Nu știu…

Tully îi dădu un ghiont.

— Ba da, știi. Domnul Ramsdale a spus întregii clase că scrii excelent.

Kate râse.

— Asta-i adevărat. În regulă. Am să fiu și eu reporter.

— Când vom fi faimoase, o să-i spunem lui Mike Wallace că n-am fi putut reuși una fără cealaltă.

După aceea, răsfoiră revistele în liniște. Tully încercă de două ori să aducă vorba despre mama ei, dar de fiecare dată Kate o întrerupse, apoi se auzi cineva strigând: „Cina”, iar șansa ei de a mărturisi adevărul se irosise.

În timp ce savura cea mai bună mâncare din viața ei, simți povara propriei minciuni. După ce strânseră masa, spălară și șterseră vasele, încordarea atinse cote maxime. Nici măcar să viseze la faima de om de televiziune nu putea să-i calmeze nervii.

— Hei, mami, spuse Kate, punând la locul ei ultima farfurie, eu și Tully mergem cu bicicletele în parc, bine?

— Să fiți înapoi la ora opt, pretinse mama ei, căutând în buzunarul pentru ziare al fotoliului programul TV.

— Ooo, mami…

— Opt, spuse tatăl ei din camera de zi.

Kate se uită la Tully.

— Mă tratează ca pe un bebeluș.

— Habar n-ai ce norocoasă ești. Hai să ne luăm bicicletele.

Pedalară cu o viteză nebunească pe drumul de țară, râzând tot timpul. La Summer Hill, Tully își desprinse mâinile de pe ghidon, și Kate o imită.

Când ajunseră la parcul de lângă râu, își proptiră bicicletele între copaci și se întinseră pe iarbă, una lângă alta, privind cerul și ascultând clipocitul apei lovindu-se de roci.

— Trebuie să-ți spun ceva, începu Tully dintr-o suflare.

— Ce?

— Mama mea nu are cancer. E dependentă de droguri.

— Mama ta fumează iarbă. Da, vezi să nu.

— E adevărat. E mereu drogată.

Kate se întoarse spre ea.

— Pe bune?

— Pe bune.

— M-ai *mințit*?

Tully abia dacă o putea privi pe Kate în ochi, atât de rușine îi era.

— N-am vrut.

— Oamenii nu mint din greșeală. Nu e ca și cum te-ai împiedica de o groapă pe trotuar.

— Tu nu știi cum e să-ți fie rușine cu mama ta.

— Glumești? Ar fi trebuit să vezi ce a purtat mama mea când a ieșit în oraș la cină data…

— Nu, spuse Tully. Habar n-ai.

— Spune-mi tu.

Tully știa ce aștepta Kate de la ea; aștepta adevărul care generase minciuna, dar Tully nu știa dacă o putea face, să redea toată durerea în cuvinte pe care să le etaleze ca pe niște cărți de joc. Toată viața ei păstrase aceste secrete adânc îngropate. Dacă îi mărturisea lui Kate adevărul și apoi o pierdea ca prietenă, ar fi fost de nesuportat.

Dar, pe de altă parte, dacă nu îi spunea adevărul, cu siguranță pierdea o prietenie.

— Aveam doi ani, se încumetă ea în cele din urmă, când mama mea m-a abandonat pentru prima oară la bunici. S-a dus în oraș după lapte și s-a întors când aveam patru ani. Când am împlinit zece ani, a apărut iar, și eu am crezut că asta însemna că mă iubește. De data asta, m-a abandonat într-o mulțime. Următoarea dată când am văzut-o, aveam paisprezece ani. Bunica mea ne lasă să locuim în casa asta și ne trimite bani săptămânal. Asta va dura până când mama o s-o șteargă din nou – ceea ce o să facă.

— Nu înțeleg.

— Bineînțeles că nu înțelegi. Mama mea nu e ca a ta. Asta-i cea mai lungă perioadă pe care-am petrecut-o cu ea vreodată. Mai devreme sau mai târziu, se va plictisi și va pleca fără mine.

— Cum poate o mamă să facă asta?

Tully ridică din umeri.

— Cred că e ceva în neregulă cu mine.

— Nu e nimic în neregulă cu tine. E ea o ratată. Dar tot nu înțeleg de ce m-ai mințit.

Tully se uită în sfârșit la ea.

— Am vrut să mă placi.

— Tu erai îngrijorată din cauza mea7. Kate izbucni în râs. Tully era pe punctul să o întrebe ce era atât de nostim, când Kate își reveni și spuse: Gata cu minciunile, da?

— Absolut.

— Vom fi cele mai bune prietene pe vecie, spuse Kate serioasă, în regulă?

— Vrei să spui că îmi vei fi mereu alături?

— Mereu, răspunse Kate. Indiferent ce se întâmplă.

Tully simți cum o emoție se deschide înăuntrul ei precum o floare exotică. Aproape că îi putea simți mireasma de miere în aer. Pentru prima oară în viața ei, se simțea absolut în siguranță în prezența cuiva.

— Pe vecie, promise ea. Indiferent ce se întâmplă.

•

Kate avea să țină minte vara de după terminarea clasei a opta ca fiind una dintre cele mai frumoase perioade din viața ei. În fiecare zi a săptămânii, își făcea treburile de dimineață fără să comenteze și stătea cu fratele ei până la ora trei după-amiaza, când mama ei se întorcea de la diversele comisioane pe care le avea de făcut și de la consiliul organizației de tineret 4-H, unde era voluntar. După aceea, Kate era liberă. Sfârșiturile de săptămână erau, în cea mai mare parte, numai ale ei.

Ea și Tully mergeau cu bicicletele în vale și petreceau ore întregi dându-se cu colacul pe râul Pilchuck. După-amiaza târziu, se întindeau pe niște prosoape minuscule, îmbrăcate în costume de baie croșetate în culori fosforescente, cu pielea lucioasă de la un amestec de ulei pentru copii și tinctură de iod, ascultând clasamentul celor mai bune patruzeci de melodii la un tranzistor pe care îl purtau mereu după ele. Discutau despre orice: modă, muzică, băieți, război și ce se petrecea încă acolo, despre cum ar fi fost să facă ele două o echipă de reportere, despre filme. Nimic nu era interzis; nicio întrebare nu putea fi trecută cu vederea. Acum era sfârșitul lui august și se aflau în dormitorul lui Kate, punând în bagaj farduri pentru o călătorie la târg. Ca de obicei, Kate trebui să își schimbe hainele și să se machieze după ce plecă de acasă. Asta, dacă dorea să arate bine. Mama ei încă gândea că era prea tânără pentru orice.

— Ți-ai luat bustiera? întrebă Tully.

— Da.

Chicotind la gândul planului lor genial, coborâră scările și ajunseră în camera de zi, unde tatăl lui Kate ședea pe sofa și se uita la televizor.

— Plecăm la târg acum, anunță Kate, ușurată că mama ei nu era acolo.

Mama ei ar fi observat geanta care era prea mare pentru târgul fermierilor. Privirea ei necruțătoare ar fi pătruns probabil prin exteriorul de macrame până la hainele, pantofii și fardurile din geantă.

— Aveți grijă, fetelor, spuse el fără să-și ridice privirea.

Asta spunea de fiecare dată acum, de când începuseră să dispară fete în Seattle. La știri, criminalul era numit „Ted”, pentru că o fată de la Lake Sammamish State Park scăpase teafără și dăduse poliției descrierea și prenumele. Fetele din tot statul erau îngrozite. Nu puteai să vezi un VW broscuță fără să te gândești cu îngrijorare că era mașina lui Ted.

— O să fim foarte atente, spuse Tully, zâmbind.

Îi plăcea la nebunie când părinții lui Kate își făceau griji pentru ele.

Kate traversă camera ca să-și sărute tatăl la plecare. El o cuprinse cu un braț și îi dădu o bancnotă de zece dolari.

— Distracție plăcută!

— Mersi, tati.

Porniră amândouă pe alee, bălăbănindu-și gențile pe lângă ele.

— Crezi că Kenny Markson o să fie la târg? întrebă Kate.

— Te gândești prea mult la băieți.

Kate se izbi de prietena ei, șold în șold.

— Te place.

— Mare scofală. Sunt mai înaltă.

Tully se opri brusc.

— Dumnezeule, Tully, fii mototoală, de ce nu? Aproape că m-am dat peste cap…

— O, nu, șopti Tully.

— Ce s-a-ntâmplat?

Apoi observă mașina poliției parcată pe aleea casei lui Tully.

Tully o prinse pe Kate de mână și practic o târî pe alee, peste drum și până în fața ușii, care era deschisă.

Un polițist le aștepta în camera de zi.

Când le văzu, fața lui rotofeie se încreți ca aceea a unui clovn.

— Bună, fetelor! Sunt ofițerul de poliție Dan Myers.

— Ce-a mai făcut de data asta? întrebă Tully.

— Ieri, lângă lacul Quinault, a avut loc un protest pentru protejarea bufniței pătate, și situația a scăpat de sub control. Mama ta și alți câțiva au ocupat teritoriul Weyerhaeuser, ceea ce a costat firma o zi de lucru. Mai rău, cineva a scăpat o țigară printre lemne. Făcu o pauză. Tocmai au stins incendiul.

— Să ghicesc: merge la închisoare.

— Avocatul ei caută să obțină tratament voluntar contra dependenței de droguri. Dacă are noroc, va rămâne spitalizată o vreme. Dacă nu…

Lăsă fraza neterminată.

— A sunat-o cineva pe bunica mea?

Ofițerul încuviință din cap.

— Te așteaptă. Ai nevoie de ajutor cu bagajele?

Kate nu înțelegea ce se întâmpla. Se întoarse către prietena ei.

— Tully?

În ochii căprui ai lui Tully era un vid îngrozitor, iar Kate înțelese că de data asta era de rău, indiferent despre ce era vorba.

— Trebuie să mă întorc la bunica mea, spuse Tully, apoi trecu pe lângă Kate și se duse în dormitorul ei.

Kate fugi după ea.

— Nu *poți* pleca!

Tully scoase o valiză din dulap și o deschise.

— N-am de ales.

— Am s-o fac eu pe mama ta să se întoarcă. Am să-i spun că…

Tully se opri din împachetat și se uită la Kate.

— Nu poți îndrepta lucrurile, spuse ea cu blândețe, ca un adult, obosită și înfrântă. Pentru prima oară, Kate înțelegea poveștile despre mama ratată a lui Tully. Râseseră de Cloud, făcuseră glume pe seama dependenței sale de droguri și a gustului ei pentru modă, și de diversele ei povești, dar nu era amuzant. Iar Tully știuse că asta urma să se întâmple. Promite-mi, continuă Tully, cu vocea frântă, că vom fi mereu cele mai bune prietene.

— Mereu, fu tot ce putu Kate să îngaime.

Tully termină de împachetat și își încuie valiza. Fără o vorbă, se întoarse în camera de zi. La radio cânta „American Pie", iar Kate se întrebă dacă va mai putea asculta vreodată acel cântec fără să-și amintească acel moment. Ziua în care muzica a murit. O urmă pe Tully până pe alee. Acolo, se ținură în brațe până când ofițerul Dan o trase cu blândețe pe Tully din îmbrățișare.

Kate nici măcar nu putu să-i facă prietenei sale cu mâna. Rămase pur și simplu acolo, pe alee, încremenită, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, privindu-și cea mai bună prietenă cum pleacă.

Capitolul 6

Următorii trei ani, își scriseră cu fidelitate scrisori una alteia. Deveni mai mult decât o tradiție și un fel de colac de salvare. În fiecare duminică seara, Tully se așeza la pupitrul alb din camera ei de fetiță vopsită în lavandă și roz și își așternea pe o foaie de hârtie din caietul ei de notițe gândurile, visurile, grijile și frustrările. Uneori, scria despre lucruri lipsite de importanță – tunsoarea Farrah Fawcett pe care și-o făcuse și care o făcea să arate sexy, sau rochia Gunny Sax pe care o purtase la balul bobocilor dar din când în când aborda chestiuni mai profunde și îi scria lui Katie că nu poate dormi sau că o visează pe mama ei întorcându-se și spunându-i că e mândră de ea. Când bunicul ei muri, la Kate găsi Tully consolare. Nu plânsese pentru el până să primească un telefon de la cea mai bună prietenă a ei, care începu cu:

— O, Tul, îmi pare atât de rău.

Pentru prima oară în viața ei, Tully nu minți și nici nu exageră (mă rog, nu foarte mult); fu în mare parte ea însăși, iar asta era destul de bine pentru Kate.

Acum, era vara lui 1977. Peste câteva luni intrau în ultimul an de liceu, apucând-o spre școli separate.

Iar azi era ziua pentru care Tully muncise luni de zile. În sfârșit, urma să pășească efectiv pe drumul asupra căruia îi deschisese ochii

doamna Mularkey în toți acei ani.

Următoarea Jean Enersen.

Cuvintele acestea îi deveniseră mantră, un cod secret în care se regăsea imensitatea visului ei și care îl făcea să pară real. Semințele lui, sădite cu atâta vreme în urmă în bucătăria casei din Snohomish, încolțiseră nebunește și își înfipseseră rădăcinile adânc în inima ei. Nu își dăduse seama cât de mare nevoie avusese de un vis, dar o transformase, o schimbase din biata Tully abandonată și fără mamă într-o fată hotărâtă să cucerească lumea. Țelul făcea povestea vieții ei irelevantă, îi oferea ceva ce trebuia atins, de care să se agațe. Și o făcea pe doamna Mularkey mândră, știa asta din scrisorile lor. Și mai știa că prietena ei, Kate, împărtășea acest vis. Aveau să fie amândouă reportere, căutând subiecte și scriind despre ele. O echipă.

Stătea pe trotuar, privind la clădirea din fața ei, simțindu-se ca un jefuitor de bancă în timp ce se holba la Fort Knox.

În mod surprinzător, filiala ABC, în ciuda influenței și a faimei sale, se afla într-o clădire mică din cartierul Denny Regrade. Nu era o imagine demnă de o descriere, nici urmă de vreun perete vitrat impresionant sau de vreun coridor plin de opere de artă. Doar o recepție în formă de L, o recepționeră destul de drăguță și trei scaune din plastic galbene.

Tully inspiră adânc, își îndreptă umerii și intră. Își spuse numele la recepție, apoi se așeză lângă perete. Avu grijă să nu se foiască și nici să nu bată din picior în timpul lungii așteptări pentru interviu.

Nu știi niciodată cine te urmărește.

— Domnișoara Hart? spuse în cele din urmă recepționeră, ridicând privirea. Vă poate primi acum.

Tully îi adresă un zâmbet studiat, potrivit anume pentru aparatul de filmat, și se ridică.

— Mulțumesc.

O urmă pe recepționeră într-o altă zonă de așteptare.

Acolo, dădu nas în nas cu bărbatul căruia îi scrisese timp de aproape un an.

— Bună ziua, domnule Rorbach! Dădu mâna cu el. Este minunat să vă întâlnesc, în sfârșit.

Bărbatul părea obosit; și mai bătrân decât s-ar fi așteptat ea. Pe scalpul lui lucios creșteau doar câteva fire de păr de un roșcat-argintiu, niciunul dintre ele nefiind la locul lui. Costumul lui lejer, albastru-deschis, era decorat cu niște tigheluri cu ață albă.

— Poftiți în biroul meu, duduie Hart.

— Domnișoară Hart, precizează ea.

Întotdeauna este mai bine să începi cu dreptul. Gloria Steinem spunea că nu poți fi niciodată respectată dacă nu impui acest lucru.

Domnul Rorbach clipi către ea.

— Poftim?

— Prefer să mi se spună domnișoara Hart, dacă nu vă supărați, și sunt sigură că nu vă supărați. Cum ar putea cineva cu o diplomă în literatură engleză la Georgetown să fie refractar la schimbări? Sunt sigură că aveți vederi moderne cu privire la conștiința socială. Citesc asta în ochii dumneavoastră. Și, apropo, îmi plac ochelarii pe care îi purtați.

El se holbă la ea, cu gura ușor căscată, de parcă nu-și mai putea aminti unde se afla.

— Urmați-mă, domnișoară Hart.

O conduse pe coridorul alb, tern, către ultima ușă imitație de lemn de pe stânga, pe care o deschise.

Biroul lui era o mică încăpere pe colț, cu o fereastră ce dădea direct către pista înălțată de ciment a monoraiului. Pereții erau complet goi.

Tully se așeză pe scaunul pliant negru poziționat în fața mesei lui de lucru.

Domnul Rorbach luă loc pe scaunul lui și o fixă cu privirea.

— O sută douăsprezece scrisori, domnișoară Hart.

Bătu cu palma biblioraftul gros de pe masă.

Păstrase toate scrisorile trimise de ea. Probabil că asta însemna ceva. Tully își scoase din servietă cel mai recent curriculum vitae și îl puse pe biroul lui.

— Așa cum sunt sigură că veți observa, ziarul liceului a publicat de mai multe ori articolele mele pe prima pagină. În plus, am inclus o relatare detaliată despre cutremurul din Guatemala, ultimele noutăți despre Karen Ann Quinlan și o perspectivă sfâșietoare asupra ultimelor zile ale lui Freddie Prinze. Cu siguranță, vă vor oferi o imagine în privința abilităților mele.

— Aveți șaptesprezece ani.

— Da.

— Luna viitoare intrați în anul al patrulea de liceu.

Toate acele scrisori dăduseră roade. Omul știa totul despre ea.

— Exact. Cred că aceasta este o perspectivă interesantă asupra poveștii, că tot veni vorba. Intrarea în ultimul an de liceu; urmărirea promoției ’78. Am putea redacta reportaje lunare despre ce se întâmplă cu adevărat în spatele ușilor unui liceu local. Sunt sigură că spectatorii dumneavoastră…

— Domnișoară Hart.

El își apropie degetele și își așeză bărbia pe vârfurile lor, privind-o. Ea avu impresia că încerca să nu zâmbească.

— Da, domnule Rorbach?

— Aceasta este filiala ABC, pentru numele lui Dumnezeu. Noi nu angajăm copii de liceu.

— Dar aveți stagiari.

— De la Universitatea din Wisconsin-Madison și de la alte facultăți. Stagiarii noștri știu cum stau lucrurile într-un post de televiziune. Majoritatea au lucrat deja la posturile de televiziune din campusurile lor. Îmi pare rău, dar dumneavoastră nu sunteți încă pregătită.

— O!

Se priviră fix unul pe celălalt.

— Sunt în branșa asta de mult timp, domnișoară Hart, și rareori mi-a fost dat să văd pe cineva atât de ambițios ca dumneavoastră. Bătu din nou cu palma biblioraftul cu scrisori. Am să vă spun cum facem. Continuați să-mi trimiteți ce scrieți. O să stau cu ochii pe dumneavoastră.

— Așadar, când voi fi pregătită să fiu reporter, mă veți angaja?

El izbucni în râs.

— Trimiteți-mi articolele. Luați note bune și mergeți la facultate, în regulă? Pe urmă, mai vedem.

Tully se simți din nou plină de energie.

— Am să vă țin la curent lună de lună. O să mă angajați într-o zi, domnule Rorbach. O să vedeți.

— Nu v-aș putea contrazice, domnișoară Hart.

Mai discutară câteva minute, apoi domnul Rorbach o conduse spre ieșire. Pe drum către scări, el se opri în fața vitrinei cu trofee, unde zeci de premii Emmy și de alte distincții pentru știri sclipeau aurite în lumină.

— Am să câștig și eu un Emmy într-o bună zi, spuse ea, atingând sticla cu vârfurile degetelor.

Refuza să se lase rănită de această piedică, și asta nu era altceva decât o piedică.

— Știți ce, Tallulah Elart, vă cred. Acum, mergeți la școală și bucurați-vă din plin de ultimul an de liceu. Viața adevărată vine peste noi destul de repede.

Afară, totul arăta precum o carte poștală cu Seattle; genul acela de zi cu cer albastru, fără pic de nori, absolut perfectă, care îi tenta pe cei din afara orașului să-și vândă casele din locuri mai anoste, mai puțin spectaculoase, și să se mute aici. Dacă ar fi știut ei cât de rare erau astfel de zile. Vara se consuma rapid și intens, ca o petardă în partea asta de lume, stingându-se la fel de repede.

Ținând la piept servieta mare, neagră a bunicului ei, Tully o luă către stația de autobuz. Pe o șină suspendată de deasupra ei, monoraiul trecu cu zgomot asurzitor, făcând pământul să vibreze.

Pe tot drumul spre casă, își spuse neîncetat că aceea era o adevărată oportunitate; acum avea să-și poată demonstra valoarea în facultate și să capete o slujbă și mai bună.

Dar indiferent cât de mult se străduia să reformuleze, sentimentul că eșuase nu-i dădea pace. Când ajunse acasă, se simți cumva mai mică,

umerii îi atârnau grei.

Descuie ușa de la intrare și intră, aruncând servieta pe masa din bucătărie.

Bunica era în camera de zi; ședea pe vechea sofa ferfeniță, cu picioarele încălțate cu șosete pe taburetul îmbrăcat în catifea și cu un goblen neterminat în poală. Dormea, sforăind încetișor.

Văzându-și bunica, Tully se forță să zâmbească.

— Hei, buni, spuse ea blând, trecând în camera de zi și aplecându-se ca să atingă mâna noduroasă a bunicii.

Se așeză lângă ea.

Bunica se trezi încet. Îndărătul ochelarilor demodați cu lentile groase, privirea ei derutată se limpezi.

— Cum a mers?

— Directorul-adjunct al departamentului de știri a fost de părere că sunt prea calificată, îți vine să crezi? A spus că postul e un drum închis pentru cineva cu abilitățile mele.

Bunica îi strânse mâna.

— Ești prea tânără, așa-i?

Lacrimile pe care le reținuse îi înțepau ochii. Le șterse jenată.

— Știu că o să-mi ofere o slujbă de îndată ce voi intra la facultate. Ai să vezi. Am să te fac mândră.

Bunica o privi cu milă.

— Sunt deja mândră. Dar tu vrei atenția lui Dorothy.

Tully se sprijini de umărul slăbit al bunicii și se lăsă luată în brațe, în câteva clipe, știu că această durere va dispărea din nou; ca o arsură solară, se va vindeca și o va lăsa puțin mai protejată de lumină.

— Te am pe tine, buni, așa că nu contează.

Bunica suspină obosită.

— De ce nu o suni pe prietena ta Katie acum? Dar nu vorbi prea mult. E scump.

Simplul gând că va vorbi cu Kate o bine dispuse pe Tully. Din cauza taxelor pentru convorbiri interurbane, își telefonau rareori.

— Mersi, buni. Așa voi face.

•

Următoarea săptămână, Tully primi o slujbă la Queen Anne Bee, săptămânalul din cartierul ei. Îndatoririle ei erau destul de mult pe măsura salariului orar meschin pe care i-l dădeau, dar ei nu-i păsa. Intrase în branșă. Petrecu aproape fiecare oră din zilele anului 1977 în birourile mici și înghesuite, asimilând cât putu toate cunoștințele. Când nu se ținea coadă după reporteri, nu făcea copii sau nu împărțea cafele, era acasă, jucând remi cu bunica pe bețe de chibrit. În fiecare duminică seara, negreșit, îi scria lui Kate și îi povestea până în cel mai mic detaliu săptămâna ei.

Acum ședea la pupitrul ei de fetiță din dormitor și recitea scrisoarea

de opt pagini despre săptămâna scursă, pe care o semnă *Cele mai bune prietene pe vecie, Tully* , și o împături în trei.

Pe pupitrul ei se afla ultima carte poștală trimisă de Kate, care era plecată în excursia anuală cu cortul a familiei Mularkey. Kate îi spunea săptămâna Iadului cu Gândaci, dar Tully o invidia pentru fiecare moment care părea perfect. Își dorea să fi putut să meargă și ea în vacanță cu ei; să le refuze invitația fusese unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse. Dar chiar nu avusese de ales între slujba ei de vară, foarte importantă, și sănătatea tot mai șubredă a bunicii.

Se uită la mesajul prietenei sale, recitind cuvintele pe care deja le memorase. *Jucăm cărți la ceas de seară și coacem nalbe moi, înotăm în lacul rece ca gheața…*

Se forță să se uite în altă parte. În viață, nu-ți aduce niciun folos să tânjești după ce nu poți avea.

Puse scrisoarea ei în plic, notă numele destinatarului, apoi se duse jos să vadă ce face bunica, care adormise deja.

Tully urmări singură programele preferate de duminică seara – *All in the Family*, *Alice* și *Kojak* –, apoi încuie ușile și se duse la culcare. Ultimele ei gânduri, când se cufundă obosită în lumea somnului, zburară către familia Mularkey, întrebându-se ce făceau ei oare la ora aceea.

A doua zi dimineață, se trezi la ora obișnuită, șase, și se îmbrăcă pentru muncă. Uneori, dacă ajungea destul de devreme la birou, unul dintre reporteri o lăsa să ajute la subiectele zilei.

Străbătu grăbită holul și bătu la ultima ușă. Deși nu-i plăcea să o trezească pe bunica, aceasta era regula casei. Nu plecai fără să-ți iei rămas-bun.

— Buni? Mai bătu încă o dată și deschise ușa încet, strigând: Buni… plec la muncă.

Umbre reci de culoarea lavandei acopereau pervazurile ferestrelor. Goblenurile care decorau pereții erau casete fără formă sau conținut în întuneric.

Bunica era întinsă în pat. Chiar și din locul unde se afla, Tully îi putea distinge silueta, bucla de păr alb, faldurile cămășii de noapte… și nemișcarea pieptului ei.

— Buni?

Se apropie și atinse obrazul catifelat, ridat al bunicii. Pielea era rece ca gheața. Dintre buzele ei subțiri nu ieșea niciun firicel de respirație.

Întreaga lume a lui Tully păru că se năruie. Avu nevoie de toată tăria de care era capabilă pentru a rămâne pe loc, cu privirea fixată asupra chipului neînsuflețit al bunicii ei.

Lacrimile întârziară să apară; era ca și cum fiecare dintre ele era făcută din sânge și prea groasă pentru a se prelinge prin canalele

lacrimale. Memoriile o năpădiră ca într-un caleidoscop: buni împletindu-i părul pentru cea de-a șaptea aniversare a ei, spunându-i că mămica ei ar fi putut apărea dacă ea s-ar fi rugat destul de pătimaș, apoi, ani mai târziu, acceptând că uneori Dumnezeu nu răspunde rugăciunilor unei fetițe, și nici celor ale unei femei în toată firea; sau jucând cărți, săptămâna trecută, râzând când Tully strânse, din nou, toate cărțile de pe masă și spunând: „Tully, nu trebuie să ai toate cărțile, tot timpul…”; sau sărutând-o de noapte bună cu atâta blândețe.

Nu știa cât timp zăbovise acolo, însă când se aplecă și sărută obrazul subțire al bunicii, soarele pătrunsese prin perdelele curate, luminând camera. Tully fu surprinsă de acea strălucire. Fără buni, i se părea că acea cameră ar fi trebuit să fie întunecată.

— Haide, Tully, spuse ea.

Trebuia să facă anumite lucruri acum; știa asta. Ea și buni discutaseră despre ele, se pregătiseră. Tully știa însă că nu existau cuvinte care să o pregătească cu adevărat pentru asta.

Se duse la noptiera bunicii, unde o frumoasă cutie din lemn de trandafir se afla sub o fotografie a bunicului alături de o sumedenie de medicamente.

Ridică încet capacul cutiei, simțindu-se oarecum ca un hoț, dar bunica se aștepta de la ea să facă asta. *Când voi pleca Acasă*, spunea mereu buni, *am să-ți las în cutie ceva ce mi-a cumpărat bunicul*.

Înăuntru, deasupra unui morman de bijuterii fără valoare, pe care Tully cu greu își amintea să le fi purtat bunica, se afla o hârtie roz împăturită, cu numele lui Tully scris pe ea.

Întinse mâna încet, luă scrisoarea și o deschise.

Iubita mea Tully,

Îmi pare atât de rău. Știu cât de teamă îți este să fii singură, să fii abandonată, dar Dumnezeu are planurile Sale pentru noi toți. Aș fi rămas cu tine mai mult timp dacă aș fi putut. Eu și bunicul te vom veghea mereu din Ceruri. Nu vei fi niciodată singură, dacă vei crede în asta.

Ai fost cea mai mare bucurie a vieții mele.

Cu dragoste, buni

Bunica nu mai era.

•

Tully stătea în fața bisericii, privind mulțimea de persoane vârstnice trecând pe lângă ea. Câțiva dintre prietenii bunicii o recunoscură și veniră să îi transmită condoleanțe.

Îmi pare rău, drăguță…

…dar e într-un loc mai bun…

…cu iubitul ei Winston.

…nu ar fi vrut să plângi.

Îndură cât putu, pentru că știa că buni ar fi vrut asta, însă pe la ora unsprezece, îi venea să urle. Chiar niciunul dintre cei care-i prezentau condoleanțe nu vedea, nu realiza că Tully este o fată de doar șaptesprezece ani, îmbrăcată în negru și singură pe lume?

Dacă ar fi fost acolo Katie și familia Mularkey… Dar habar nu avea cum să dea de ei în Canada, și, cum nu ajungeau acasă decât peste două zile, trebuia să îndure totul singură. Cu ei alături, o familie surogat, poate că ar fi rezistat pe durata slujbei.

Fără ei, pur și simplu nu era în stare. În loc să rămână până la capătul grozavelor, sfâșietoarelor amintiri despre buni, se ridică în mijlocul înmormântării și ieși.

Afară, sub soarele fierbinte de august, putu să respire din nou, deși lacrimile stăteau gata să izbucnească, la fel ca și întrebarea fără rost: *Cum de-ai putut să mă lași așa*?

Undeva aproape, o rămurică trosni și Tully ridică privirea. Mai întâi, văzu doar mașinile parcate la întâmplare.

Apoi o văzu pe ea.

Acolo, la marginea proprietății, unde un șir de arțari înalți marcau locul unde începea parcul orășenesc, Cloud stătea la umbră, fumând o țigară lungă, subțire. Îmbrăcată în niște pantaloni evazați jerpeliți din catifea reiată și o ie murdară, cu capul acoperit de o claie de păr creț castaniu, părea slabă ca un țâr.

Tully nu-și putu stăpâni o ușoară tresărire de bucurie pe care o simți în inimă. În sfârșit, nu era singură. Cloud era poate un pic smintită, dar în momentele critice, se întorcea. Tully o luă la fugă către ea, zâmbind. Intenționa să-și ierte mama pentru toți anii de absență, pentru toate abandonurile. Tot ce conta era că se afla acolo acum, când Tully avea cea mai mare nevoie de ea.

— Slavă Domnului că ești aici, spuse ea, cu răsuflarea întretăiată, când se opri. Ai știut că voi avea nevoie de tine.

Mama ei veni încet spre ea, râzând când aproape căzu.

— Ești un spirit frumos, Tully. Ai nevoie doar de aer și să fii liberă.

Tully simți că i se face rău.

— Nu din nou, spuse ea, implorând din priviri după ajutor. Te rog…

— Mereu.

Vocea lui Cloud era tăioasă acum, o asprime care contrazicea privirea sticloasă a ochilor ei.

— Sunt trup din trupul tău și am nevoie de tine acum. Altfel, voi fi singură.

Tully era conștientă că vorbește în șoaptă, dar părea că nu reușește să găsească o altă tonalitate.

Cloud făcu un pas nesigur în față. Tristețea din ochii ei era incontestabilă, dar lui Tully nu-i păsa. Pseudoemoțiile mamei sale veneau și treceau ca soarele în Seattle.

— Uită-te la mine, Tully.

— Mă uit.

— Nu. *Uită-te*. Eu nu te pot ajuta.

— Dar eu am nevoie de tine.

— Asta e toată blestemata de tragedie, spuse mama ei, trăgând cu nesaț din țigară și suflând fumul câteva secunde mai târziu.

— De ce? întrebă Tully.

Avea de gând să adauge: *Nu mă iubești*?, dar înainte să poată expune durerea în cuvinte, slujba se încheie, și oamenii îndoliați năvăliră în parcare. Tully se uită într-o parte, îndeajuns de mult cât să aibă timp să-și șteargă lacrimile. Când întoarse din nou capul, mama ei dispăruse.

•

Femeia de la asistența socială era uscată ca varga. Încerca să spună cuvintele potrivite, dar Tully observă că se tot uita la ceasul de la mână, cum stătea acolo, în holul din fața dormitorului lui Tully.

— Eu tot nu înțeleg de ce trebuie să-mi fac bagajele. Am aproape optsprezece ani. Bunica nu a avut ipotecă pe această casă – știu pen' că eu am plătit facturile anul ăsta. Sunt destul de mare ca să locuiesc singură.

— Te așteaptă avocatul, fu singurul răspuns al femeii. Ești gata?

Puse în valiză teancul de scrisori de la Kate, închise capacul și o încuie. Cum nu reuși să formuleze cuvintele sunt gata, își ridică valiza, apoi își atârnă de umăr poșeta de macrame.

— Cred că da.

— Bravo, spuse femeia, răsucindu-se scurt pe călcâie și îndreptându-se spre scări.

Tully aruncă o ultimă privire lungă prin dormitorul ei, observând parcă pentru prima oară lucruri pe care le ignorase ani la rând: lenjeria de pat în nuanța lavandei răvășită și patul dublu alb, șirul de căluți din plastic – prăfuiți acum – de pe pervazul ferestrei, păpușa Mrs. Beasley de deasupra comodei și cutia de bijuterii Miss America, cu balerina roz de pe capac.

Buni decorase acea cameră pentru fetița care fusese abandonată cu atâția ani în urmă. Fiecare lucrușor fusese ales cu grijă, dar acum aveau să fie puse toate în cutii și depozitate în beznă, alături de amintirile cărora le dăduseră naștere. Tully se întrebă cât avea să dureze până când se va putea gândi la buni fără să plângă.

Închise ușa în urma ei și o urmă pe femeie prin casa acum tăcută, coborând scările și ieșind în strada din fața casei, unde era parcată o rablă de Ford Pinto galben.

— Pune-ți valiza în spate.

Tully făcu întocmai și se așeză în față pe scaunul pasagerului.

Când femeia porni mașina, se auzi și aparatul radio la un volum

asurzitor. Cânta „Don't Give Up on Us", a lui David Soul. Ea îl dădu imediat mai încet, bombănind:

— Scuze.

Tully se gândi că era un cântec la fel de potrivit pentru a-ți cere scuze ca oricare altul, așa că ridică din umeri și se uită pe geam.

— Îmi pare rău pentru bunica ta, dacă n-am spus-o deja.

Tully se uită la reflexia ei bizară din geam. Era ca și cum s-ar fi uitat la o versiune negativă a chipului ei, lipsită de culoare și substanță. Practic, exact așa cum se simțea în interior.

— Fără doar și poate, a fost o femeie excepțională.

Tully nu răspunse. Oricum, greu își putea recăpăta graiul. De la întâlnirea cu mama ei, se simțea pustiită.

— Păi, am ajuns.

Parcară în fața unei case în stil victorian, bine întreținută, din centrul orașului Ballard. Pe o plăcuță vopsită de mână de pe fațadă scria: BAKER ȘI MONTGOMERY, AVOCAȚI.

Lui Tully îi luă o clipă ca să coboare din mașină. Când o făcu, femeia îi adresă un zâmbet blajin, înțelegător.

— Nu trebuie să-ți iei valiza.

— Aș vrea s-o iau, mulțumesc.

Dacă Tully înțelegea un lucru, atunci acela era importanța unei valize pline.

Femeia dădu aprobator din cap și o conduse pe aleea de beton cu inserții de iarbă până la ușa albă de la intrare. În interiorul spațiului extrem de demodat, Tully luă loc în hol, lângă recepția la care nu era nimeni. Desene drăguțe cu copii cu ochi mari erau înșirate pe pereții cu tapet bogat ornamentat. La ora cinci fix, un bărbat mic și îndesat cu un cap cu început de chelie și ochelari cu ramă din os veni să le ia.

— Bună, Tallulah! Eu sunt Elmer Baker, avocatul bunicii tale, doamna Hart.

Tully îl urmă într-o mică încăpere de la etaj, în care se aflau două scaune încărcate la refuz și un birou antic din mahon, acoperit cu caiete cu foi dictando galbene. În colț, un ventilator cu picior bâzâia și pocnea, învârtind aerul cald din încăpere. Doamna de la asistența socială ocupă un loc lângă fereastră.

— Aici. Aici. Ia loc, te rog, spuse el, ducându-se la propriul scaun din spatele biroului elegant. Acum, Tallulah…

— Tully, spuse ea încet.

— Corect. Îmi amintesc că Ima mi-a spus că preferi să ți se spună Tully. Își puse coatele pe birou și se aplecă în față. Ochii lui ca de gândac clipeau îndărătul lentilelor groase, cu efect de lupă, ale ochelarilor. După cum știi, mama ta a refuzat să accepte custodia ta.

Avu nevoie de toată puterea să încuviințeze din cap, deși cu o seară înainte repetase un întreg monolog despre faptul că ar trebui să i se

permită să locuiască singură. Acum, acolo, se simțea mică și mult mai tânără.

— Îmi pare rău, spuse el cu voce blajină, iar Tully chiar tresări la auzul acelor cuvinte.

Ajunsese să deteste de-a dreptul sentimentul acela stupid și fără rost.

— Mda, spuse ea, strângând pumnii pe lângă ea.

— Domnișoara Gulligan, aici de față, a găsit o familie minunată pentru tine. Vei fi unul dintre cei câțiva adolescenți dați în plasament la ei. Vestea excelentă este că vei putea să-ți continui școala la instituția la care ești acum. Sunt sigur că asta te bucură.

— Sunt în extaz.

O clipă, domnul Baker păru pus în încurcătură de reacția ei.

— Desigur. Acum. În ceea ce privește moștenirea ta, Ima ți-a lăsat ție toate bunurile ei – cele două case, mașina, conturile bancare și acțiunile. A lăsat instrucțiuni ca tu să continui să trimiți cecurile lunare fiicei sale, Dorothy. Bunica ta a fost de părere că asta e cea mai bună modalitate de a ști permanent unde este. Dorothy s-a dovedit demnă de mare încredere că anunță unde e când trebuie să primească bani. Își drese glasul. Acum… dacă am vinde ambele case, nu va mai trebui să-ți faci griji pentru bani o perioadă bună. Ne putem ocupa noi…

— Dar în cazul ăsta, nu voi mai avea deloc casă.

— Îmi pare rău pentru asta, dar Ima a fost foarte clară în solicitările ei. A dorit să poți merge la orice facultate dorești. Ridică privirea. Vei câștiga premiul Pulitzer într-o zi. Sau cel puțin așa mi-a spus ea.

Lui Tully nu-i venea să creadă că avea să plângă din nou, și încă în fața acelor oameni. Sări în picioare.

— Trebuie să merg la toaletă.

O cută încreți fruntea palidă a domnului Baker.

— O, desigur. La parter. Prima ușă din stânga ușii de la intrare.

Tully se ridică de pe scaun, își înșfacă valiza și se duse țintă la ușă.

Odată ieșită în hol, închise ușa în urma ei și se sprijini de perete, străduindu-se să nu plângă.

În plasament *nu* putea avea un viitor.

Se uită la data de pe cadranul ceasului ei de mână Bicentennial.

Familia Mularkey avea să revină acasă a doua zi.

Capitolul 7

Drumul înapoi spre casă, tocmai din British Columbia, părea să dureze o veșnicie. Aerul condiționat din combi era stricat, așa că din

grilele inutile năvălea aer cald. Toți erau toropiți de căldură, obosiți și murdari. Și cu toate astea, mama și tata aveau chef de cântat. Îi tot îndemnau și pe copii să cânte.

Kate nu putea suporta cât de jalnică era situația.

— Mami, spune-i, te rog, lui Sean să nu mă mai atingă pe umăr? Fratele ei râgâi și izbucni în râs. Câinele se puse pe lătrat ca scos din minți.

Pe scaunul din față, tata se aplecă în față și porni radioul. Vocea lui John Denver se revărsă din difuzoare, cântând „Thank God I'm a Country Boy".

— Asta-i tot ce cânt, Margie. Dacă nu vor să cânte și ei… foarte bine.

Kate se întoarse la cartea ei. Mașina se zgâlțâia atât de tare, încât cuvintele dansau pe pagină, dar asta nu conta, având în vedere de câte ori citise *Stăpânul inelelor*.

Mă bucur că ești aici cu mine. Aici, la capătul tuturor lucrurilor.

— Katie. Kathleen.

Ridică privirea.

— Da?

— Am ajuns acasă, anunță tatăl ei. Lasă afurisita aia de carte și treci să ne ajuți la descărcatul bagajelor.

— Pot s-o sun pe Tully mai întâi?

— Nu. Mai întâi despachetezi.

Kate închise cartea cu zgomot. De șapte zile aștepta să dea acest telefon. Dar descărcatul bagajelor era mai important.

— Bine. Dar Sean ar face bine să ajute și el.

Mama ei oftă.

— Tu vezi-ți de treaba ta, Kathleen.

Scoaseră tot din mașina împuțită și începură ritualul de sfârșit de vacanță. Când terminară, se întunecase deja. Kate puse ultimul articol de îmbrăcăminte într-un maldăr pe podeaua spălătoriei, umplu cuva mașinii de spălat cu o tranșă și o porni, apoi se duse să-și caute mama, care ședea pe canapea cu tata. Se sprijineau unul de altul, părând zăpăciți.

— Pot s-o sun pe Tully acum?

Tata se uită la ceasul de la mână.

— La nouă jumate seara? Sunt sigur că bunica ei ar aprecia foarte mult gestul.

— Dar…

— Noapte bună, Katie! spuse tatăl ei ferm, cuprinzând-o pe mama cu un braț și trăgând-o mai aproape.

— Dar nu e corect.

Mama râse.

— Cine ți-a spus ție că viața este corectă? Acum hai, treci la culcare.

•

Timp de aproape patru ore, Tully stătu după colțul casei sale, privindu-i pe membrii familiei Mularkey descărcând bagajele. De mai bine de zece ori se gândise să urce dealul în fugă, să își facă pur și simplu apariția, dar nu era încă pregătită pentru exuberanța întregii familii. Voia să fie singură cu Kate, undeva unde era liniște, unde puteau vorbi.

Așa că așteptă până se stinseră luminile, apoi traversă strada. Mai așteptă încă treizeci de minute în iarba de sub fereastra lui Kate, ca să fie sigură.

De undeva din stânga, se auzea Sweeptea nechezând la ea și lovind pământul cu copita. Fără îndoială că bătrâna iapă căuta și ea companie. Pe timpul excursiei cu cortul, un vecin hrănise calul, dar nu era același lucru cu a fi iubit.

— Știu, fetițo, spuse Tully, așezându-se.

Își cuprinse genunchii îndoiți cu brațele, chircindu-se.

În cele din urmă, la ora unsprezece noaptea, se ridică în picioare, își scutură iarba de pe blugi și aruncă o pietricică în fereastra lui Kate.

Fu nevoie de patru pietricele până când prietena ei își iți capul pe fereastră.

— Tully!

Kate se retrase în cameră și închise fereastra, trântind-o. În mai puțin de un minut, apăru într-o laterală a casei. Îmbrăcată într-o cămașă de noapte cu Femeia bionică, cu vechii ei ochelari cu rame negre la ochi și cu aparatul dentar, Kate alergă spre Tully cu brațele larg deschise.

Tully simți brațele lui Kate în jurul ei și, pentru prima oară după multe zile, se simți în siguranță.

— Mi-a fost atât de dor de tine, spuse Kate, strângând-o mai tare în brațe.

Tully nu putu răspunde. Atât putu să facă pentru a nu plânge. Se întrebă dacă Kate știa, dacă știa cu adevărat, cât de importantă era prietenia lor pentru ea.

— Am bicicletele noastre, spuse ea, dându-se înapoi și ferindu-și privirea, astfel încât Kate să nu-i vadă ochii umezi.

— Tare.

În câteva minute, erau pe drum, zburând în jos pe Summer Hill, cu mâinile întinse ca să prindă vântul. La poalele dealului, își duseră bicicletele printre copaci și porniră pe jos pe lungul drum sinuos către râu. Peste tot în jurul lor, copacii șușoteau între ei; vântul suspina, iar frunzele cădeau plutind de pe ramuri, un prim semn al toamnei ce se apropia.

Kate se trânti greoi pe vechiul lor loc, sprijinindu-și spatele de bușteanul plin de mușchi, cu picioarele întinse în iarba ce crescuse

înaltă în lipsa lor.

Pe Tully o cuprinse un neașteptat sentiment de nostalgie după copilăria lor. Petrecuseră acolo cea mai mare parte a unei veri, venind fiecare cu viața ei personală și împletindu-le pe amândouă într-o frânghie a prieteniei. Se întinse lângă Kate, apropiindu-se destul de mult cât să li se atingă umerii. După ultimele zile, simțea nevoia să știe că cea mai bună prietenă a ei era, în sfârșit, lângă ea. Își puse tranzistorul alături și dădu volumul mai tare.

— Săptămâna Iadului cu Gândaci a fost mai rea ca de obicei, spuse Kate. Totuși, l-am convins pe Sean să mănânce un melc. A meritat să-mi pierd banii de buzunar pe o săptămână. Chicoti. Ar fi trebuit să-i vezi fața când am început să râd. Mătușa Georgia a încercat să-mi vorbească despre anticoncepționale. Poți să crezi așa ceva? A spus că ar trebui…

— Tu ai idee măcar cât de norocoasă ești?

Cuvintele ieșiră înainte ca Tully să le poată opri, revărsându-se ca niște bombonele dintr-un borcan.

Kate își schimbă poziția și se întoarse pe o parte în iarbă, uitându-se la Tully.

— De obicei, vrei să auzi tot ce s-a întâmplat în excursia cu cortul.

— Mda, ce să zic, am avut o săptămână grea.

— Ai fost concediată?

— Asta înseamnă pentru tine o săptămână grea? Vreau viața ta perfectă măcar pentru o zi.

Kate se trase înapoi, încruntându-se.

— Pari ofticată pe mine.

— Nu pe tine, oftă Tully. Tu ești prietena mea cea mai bună.

— Și-atunci, pe ce anume ești furioasă?

— Pe Cloud. Pe Dumnezeu. Alege tu. Inspiră adânc și spuse: Buni a murit în timpul cât ai fost tu plecată.

— O, Tully.

Și iată ceea ce așteptase Tully toată săptămâna. Pe cineva care o iubea și căreia să-i pară cu adevărat rău pentru ea. Ochii i se umplură de lacrimi; până să-și dea seama, plângea. Suspine mari îi zgâlțâiau trupul și o împiedicau să respire, și în tot acest timp, Kate o ținu în brațe, lăsând-o să plângă și păstrând tăcerea.

Când lacrimile îi secară, Tully zâmbi ezitant.

— Mersi că nu ai zis că-ți pare rău pentru mine.

— Dar îmi e, să știi.

— Știu.

Tully se sprijini de buștean și privi cerul nopții. Vru să spună că îi e teamă și că, oricât de singură se simțise uneori în viață, acum știa ce înseamnă adevărata singurătate, dar nu putu rosti cuvintele, nici măcar în fața lui Kate. Gândurile – chiar și temerile – sunt lucruri

volatile, fără formă, până când le materializezi prin vocea ta, și odată ce capătă greutate, te pot strivi.

După o clipă, Kate vorbi:

— Și, ce se va întâmpla?

Tully își șterse ochii și băgă mâna în buzunar, de unde scoase un pachet de țigări. Își aprinse una, trase un fum și tuși. Nu mai fumase de ani de zile.

— Voi merge în plasament la o familie. Doar pentru o vreme însă. După ce împlinesc optsprezece ani, pot locui singură.

— Doar nu te duci să locuiești cu niște străini, spuse Kate cu înverșunare. Am s-o găsesc pe Cloud și am s-o determin să facă ce trebuie.

Tully nu se sinchisi să răspundă. O iubea pe prietena ei pentru că spusese asta, dar ea și Kate trăiau în două lumi diferite. În lumea lui Tully, mamele nu erau mereu prezente, gata să-ți sară în ajutor. Ceea ce conta era să-ți croiești singură drumul.

Ceea ce conta era să nu-ți pese.

Și cea mai bună modalitate să nu-ți pese era să te înconjori de zgomot și de oameni. Învățase lecția asta cu mult timp în urmă. Nu putea să rămână mult în Snohomish. În scurt timp, autoritățile aveau să o găsească și să o târască la minunata ei nouă familie, formată din mulți adolescenți dați în plasament și din oameni plătiți să-i găzduiască.

— Ar trebui să mergem la petrecerea aia mâine-seară. Cea despre care-ai scris în ultima scrisoare.

— De acasă de la Karen? Marea petrecere de sfârșit de vară?

— Exact.

Kate se încruntă.

— Ai mei o iau razna dacă află că m-am dus la o paranghelie.

— O să le spunem că stai la mine, peste drum. Mama ta o să creadă că s-a întors Cloud pentru o zi.

— Dacă mă prinde…

— N-o să te prindă. Tully văzu cât de îngrijorată era prietena ei și știu că trebuia să renunțe la acel plan numaidecât. Era nesăbuit, poate chiar periculos. Dar nu putea opri trenul. Dacă nu făcea ceva teribil, avea să se cufunde din nou în bezna lamentabilă a propriilor frici. Avea să se gândească la mama care o abandonase atât de des și în mod repetat, și la străinii cu care urma să locuiască în curând, și la bunica decedată. N-o să fim prinse. Promit. Se întoarse către Kate. Ai încredere în mine, nu-i așa?

— Sigur, spuse Kate încet.

— Grozav. Atunci, mergem la petrecere.

— Copii! Micul dejun e gata.

•

Kate fu prima care se așeză la masă.

Mama tocmai pusese un platou cu clătite pe masă, când se auzi un ciocănit în ușă ușă.

Kate sări ca arsă în picioare.

— Deschid eu. Fugi la ușă și o deschise brusc, prefăcându-se surprinsă. Mami, uite. E Tully. Dumnezeule, nu te-am văzut de-o veșnicie.

Mama stătea lângă masă, îmbrăcată în capotul ei roșu din velur cu fermoar, lung până în pământ, și cu papucii de casă roz pufoși în picioare.

— Hei, Tully, mă bucur să te revăd. Ți-am dus dorul în excursia cu cortul de anul ăsta, dar știu cât de importantă e pentru tine slujba pe care o ai.

Tully înaintă împleticindu-se. Ridică privirea și dădu să vorbească, dar din gura ei nu ieși niciun sunet. Rămase pe loc, holbându-se la mama lui Kate.

— Ce e? întrebă doamna Mularkey, îndreptându-se spre Tully. Ce se petrece?

— A murit bunica, spuse Tully încet.

— Of, scumpo… Mama o trase pe Tully într-o îmbrățișare strânsă, ținând-o astfel mult timp. În cele din urmă, mama se dădu înapoi, o cuprinse pe Tully cu un braț și o conduse la sofaua din camera de zi. Stinge aragazul, Katie, spuse mama, fără ca măcar să privească înapoi.

Kate stinse aragazul, apoi veni după ele în camera de zi. Nu intră, ci rămase sub arcada ce separa cele două încăperi. Nici uneia nu părea să-i pese de prezența ei.

— Am ratat înmormântarea? întrebă mama cu blândețe, ținând-o pe Tully de mână.

Tully încuviință din cap.

— Cu toții au spus că le pare rău. Oficial, urăsc cuvintele astea acum.

— Oamenii nu știu ce să spună, atâta tot.

— Partea mea preferată a fost popularul „e într-un loc mai bun”. Ca și cum moartea e mai bună decât să fie cu mine.

— Și mama ta?

— A venit și-a plecat. Tully se uită la Kate și adăugă imediat: Dar, pentru moment, este aici. Locuim peste drum.

— Normal, spuse mama. Știe că ai nevoie de ea.

— Pot să rămân peste noapte acolo, mamă? întrebă Kate; inima îi bătea atât de repede și de tare, încât era sigură că mama ei o putea auzi.

Încercă să pară demnă de încredere, însă, după cum mințea, se aștepta ca mama ei să își dea seama.

Mama nici măcar nu se uită la Kate.

— Desigur. Aveți nevoie să fiți împreună, fetelor. Iar tu să nu uiți un lucru, Tully Hart: ești următoarea Jessica Savitch. Vei trece cu bine peste asta. Îți promit.

— Chiar credeți? întrebă Tully.

— Știu sigur. Ai un har rar, Tully. Și poți fi sigură că bunica ta te veghează din Ceruri.

Kate simți brusc nevoia de a interveni, de a face un pas în față și de a-și întreba mama ce credea despre faptul că ea putea schimba lumea. Ba chiar merse atât de departe încât înaintă și deschise gura, însă, înainte de a putea formula întrebarea, o auzi pe Tully spunând:

— Am să vă fac mândră, doamnă M., vă promit.

Kate se opri. Ea habar nu avea cum și-ar fi putut face mama mândră; ea nu era ca Tully. Kate nu avea niciun har rar.

Ideea era, totuși, că propria mamă ar fi trebuit să creadă că avea și să scoată în evidență acest lucru. În schimb, mama ei – ca toți ceilalți – era trasă în câmpul gravitațional al soarelui lui Tully.

— Vom fi amândouă reportere, spuse Kate, mai tăios decât intenționase. Când le văzu privirile speriate, se simți ca o idioată. Haideți, le îndemnă ea, forțându-se să zâmbească de data asta. Ar trebui să mâncăm până nu se răcește totul.

•

Petrecerea era o idee proastă. Dezastruos de proastă.

Tully știa asta, dar nu mai putea da înapoi. După înmormântarea bunicii și după ce fusese din nou abandonată de Cloud, durerea ei sufletească fusese treptat înlocuită de furie. Îi țâșnea prin sânge ca un prădător, generând emoții care nu puteau fi stăvilite sau domolite. Știa că este nesăbuită, dar nu putea urma altă cale. Dacă se potolea, fie și pentru o clipă, teama ar fi ajuns-o din urmă, iar planul era în derulare acum. Amândouă se aflau în fostul dormitor al mamei sale, chipurile, pregătindu-se.

— Dumnezeule! spuse Kate cu o voce impresionată. Trebuie să citești asta.

Tully veni cu pași apăsați la patul cu apă sărăcăcios decorat, înșfacă din mâinile lui Kate cartea și o azvârli în capătul celălalt al camerei.

— Nu-mi vine să cred că ți-ai adus o carte.

— Hei! Kate încercă să se ridice, făcând valuri în jurul ei. Wulfgar o lega de capul patului. Trebuie să aflu…

— Mergem la o petrecere, Kate. Gata cu romanele de dragoste. Și pentru informația ta, să legi o femeie de pat este D-I-A-B-O-L-I-C.

— Mda, spuse Kate lent, încruntându-se. Știu, dar…

— Niciun dar. Îmbracă-te.

— Bine, bine. Începu să răvășească maldărul de haine pe care le scosese Tully pentru ea mai devreme – o pereche de blugi Jordache și o bluză în nuanța bronzului, mulată, cu spatele gol. Mama ar muri

dac-ar ști că ies îmbrăcată așa.

Tully nu răspunse. Adevărul era că și-ar fi dorit să nu fi auzit. Doamna M. era ultima persoană la care ar fi vrut să se gândească în acele momente. Se concentră în schimb pe îmbrăcat: blugi, bustieră roz fără bretele și sandale cu platformă albastre legate cu nojițe pe gambe. Se aplecă în față și își perie părul pentru a-i da volum maxim, în stilul Farrah, apoi îl pulverizează cu atât de mult fixativ, că nici cea mai mică insectă nu ar fi putut pătrunde. Când fu sigură de aspectul perfect, se întoarse spre Kate.

— Ești…

Kate era îmbrăcată pentru petrecere și stătea din nou întinsă în pat, citind.

— Ești *atât* de patetică.

Kate se rostogoli pe spate și zâmbi.

— E romantic, Tully. Nu glumesc.

Tully înșfacă din nou cartea. Nu era sigură de ce, dar asta chiar o călca pe nervi. Poate din cauza idealismului fățarnic al Kate; cum de putea să vadă viața lui Tully și să continue să creadă în finaluri fericite de basm?

— Hai să mergem.

Fără să se mai uite dacă Kate o urma, Tully se duse în garaj și deschise ușile, apoi se urcă pe scaunul din stânga negru, crăpat al automobilul Queen Victoria al bunicii, nepăsându-i că umplutura o înghiontea în spate. Trânti portiera.

— Ai mașina ei? spuse Kate, deschizând portiera din dreapta și băgând capul înăuntru.

— La drept vorbind, e mașina mea acum.

Kate se strecură pe scaun și închise portiera.

Tully introduse o casetă cu formația Kiss în casetofonul cu opt piste și dădu volumul la maximum. Apoi băgă mașina în marșarier și apăsă accelerația.

Cântară din toți plămânii tot drumul spre casa lui Karen Abner, unde cel puțin cinci mașini erau deja parcate. Câteva dintre ele erau ascunse printre copaci, unde nu puteau fi văzute. Când părinții cuiva plecau din oraș, vorba zbura cu repeziciune; petrecerile răsăreau ca ciupercile după ploaie.

Înăuntru, era un fum de-l tăiai cu cuțitul. Mirosul dulceag de marijuana și tămâie era aproape copleșitor. Muzica era atât de tare, că pe Tully o dureau urechile. O apucă pe Kate de mână și coborî cu ea scările, către spațiul de recreere din subsol.

Încăperea imensă avea pereții căptușiți cu panouri din imitație de lemn și mochetă de interior și exterior de culoarea limetei. În centru, se afla un șemineu conic, înconjurat de o sofa portocalie în formă de semilună și de câteva fotolii maro umplute cu bobițe de polistiren. În

stânga, niște băieți jucau foosball și urlau ori de câte ori răsuceau mânerele. Copiii dansau ca nebunii, cântând odată cu muzica. Câțiva băieți erau pe sofa, îmbătându-se, iar o fată stătea lângă ușă, dând pe gât o bere sub un tablou imens cu un matador.

— Tully!

Înainte să poată răspunde, vechii ei prieteni o înconjurară, luând-o de lângă Kate. Merse mai întâi la butoiul cu bere și îi ceru unuia dintre băieți un pahar de plastic plin cu bere blondă Rainier, cu un guler pufos de spumă. Se uită la pahar, înfiorată de amintirea pe care i-o trezea: Pat, care o țintuia brutal la pământ…

Se uită în jur după Kate, dar nu-și putu vedea prietena în mulțime.

Apoi, toată lumea începu să-i scandeze numele.

— Tu-lly! Tu-lly!

Nimeni nu avea să-i facă vreun rău. Nu aici; mâine, poate, când aveau să o găsească autoritățile, dar nu acum. Dădu pe gât berea și întinse paharul pentru a-i fi din nou umplut, strigând în același timp după Kate.

Kate apăru numaidecât, ca și cum ar fi fost în spatele ei, așteptând doar să fie chemată.

Tully îi întinse berea.

— Poftim.

Kate scutură din cap. Fu o mișcare imperceptibilă, dar Tully o văzu și se simți jenată că îi oferise bere, apoi furioasă că prietena ei era atât de inocentă. Tully nu fusese niciodată inocentă; cel puțin din câte își amintea.

— Ka-tie, Ka-tie, strigă Tully, făcând mulțimea să scandeze într-un glas cu ea. Haide, Katie, spuse ea încet. Suntem cele mai bune prietene, nu-i așa?

Kate privi agitată la mulțimea din jurul ei.

Tully se simți din nou cuprinsă de acea jenă și gelozie. Putea să oprească totul în acea clipă, să o protejeze pe Katie…

Kate luă berea și o dădu pe gât.

Mai bine de jumătate i se scurse pe bărbie și pe bluză, materialul sclipicios lipindu-i-se de sâni, dar ea păru să nu observe.

Apoi, se schimbă muzica. „Dancing Queen” a formației ABBA răcnea din difuzoare. *You can dance, you can j-ive…*

— Ador melodia asta, spuse Kate.

Tully o prinse de mână și o târî spre locul unde dansau ceilalți. Acolo, Tully își dădu frâu liber și se lăsă în voia muzicii și a pașilor de dans.

Când muzica se schimbă, și ritmul încetini, gâfâia și râdea încet.

Însă Kate era cea de nerecunoscut. Poate din cauza acelei beri sau a ritmului antrenant al muzicii; Tully nu știa sigur. Atât știa: că Kate era splendidă, cu părul ei blond strălucind în lumina ce venea din tavan și

cu chipul alb, delicat, îmbujorat de efort.

Când Neal Stewart veni la ele și o invită pe Kate la dans, singura surprinsă fu Kate însăși. Se întoarse spre Tully.

— Neal vrea să danseze cu mine, strigă ea în timpul unei pauze de muzică. Cred că e beat.

Își ridică brațele în aer și se îndepărtă în pași de dans cu Neal, lăsând-o pe Tully singură în mulțime.

•

Kate își lipi obrazul de tricoul moale al lui Neal.

Era atât de bine, felul în care o cuprindea cu brațele, cu mâinile chiar deasupra fundului. Îi simțea șoldurile mișcându-se, lipite de ale ei. Asta îi accelera bătăile inimii și ritmul respirației. Un sentiment nou puse stăpânire pe ea; un soi de așteptare cu sufletul la gură. Dorea… ce anume?

— Kate?

Auzi felul ezitant în care el îi rosti numele și se gândi brusc: îl încercau oare și pe el toate acele senzații?

Ridică lent privirea.

Neal îi zâmbea; era doar puțin nesigur pe picioare.

— Ești frumoasă, declară el, apoi o sărută, chiar acolo, în mijlocul ringului de dans.

Kate inspiră adânc și încremeni în brațele lui. Nu se așteptase la asta, așa că nu știa cum ar trebui să reacționeze.

Limba lui se strecură în gura ei, forțând-o să întredeschidă buzele.

— Uau! exclamă el încet după ce se trase înapoi.

Uau ce? *Uau, ești o mototoală? Uau, ce sărut?*

Neal dispăru într-o clipă, și Tully era din nou lângă ea, luând-o de mână. Se strecurară valvârtej afară din casă, urcară dealul, trecură prin tufele țepoase și ajunseră din nou la copaci. Revenite la mașină, Kate era cuprinsă de groază, iar stomacul i se revolta nebunește.

— Îmi vine să vomit.

— Ba nu. Tully deschise furioasă portiera din dreapta și o împinse pe Kate în mașină. *N-o* să fim prinse.

Tully ocoli în grabă mașina prin față și deschise portiera de pe partea șoferului. Se așeză pe scaun, înfipse cheia în contact, băgă brusc în marșarier, apoi apăsă cu forță pe accelerație. Kate țâșni în față ca o păpușă de cârpă, lovindu-se cu fruntea de bord, apoi se prăbuși la loc în scaun. Ametită, deschise ochii și încercă să se concentreze.

Tully era lângă ea, deschizând geamul lateral de pe partea ei.

Acolo, în beznă, îl văzu pe ofițerul Dan, bărbatul care o dusese pe Tully departe de Snohomish în urmă cu trei ani.

— Știam eu că voi, fetele de pe Firefly Lane, o să-mi dați de furcă.

— Futu-i! spuse Tully.

— Frumos limbaj, Tallulah. Acum, fii drăguță și coboară din mașină. Se aplecă și se uită la Kate. Și tu, Kate Mularkey. Petrecerea s-a terminat.

•

Primul lucru care se întâmplă la secția de poliție fu separarea fetelor.

— O să vină cineva să stea de vorbă cu tine, spuse ofițerul Dan, conducând-o pe Tully într-o încăpere de la capătul culoarului.

Sub un bec cu lumină orbitoare, atârnând din tavan, erau o masă de un gri-metalic și două scaune. Pereții erau de un verde înfiorător, iar podeaua, din ciment simplu, cu denivelări. Locul avea o duhoare tristă, vagă, o combinație de transpirație, urină și pete învechite de cafea.

Tot peretele din stânga era din oglindă.

Era nevoie de un singur episod din serialul polițist *Starsky și Hutch*, ca să știi că aceea era, de fapt, o fereastră.

Tully se întreba dacă funcționarul de la serviciile sociale era deja de partea cealaltă, clătinând din cap a dezamăgire și spunând: *Familia aceea minunată n-o s-o mai vrea acum* –, ori avocatul, rămas fără cuvinte.

Ori familia Mularkey.

La acest gând, scoase un sunet îngrozit. Cum de putuse să fie atât de proastă? Familia Mularkey o plăcuse până în seara asta, iar acum, dăduse cu piciorul la tot. Și pentru ce? Pentru că fusese deprimată din cauza mamei care o respinsese? Ar fi trebuit să fie deja obișnuită cu asta. Când fusese vreodată altfel?

— N-am să fiu proastă din nou, spuse ea, privind direct în oglindă. Dacă mi-ar da cineva încă o șansă, am să fiu bună.

Apoi așteptă ca cineva să dea buzna în încăpere ca să o ia, poate cu niște cătușe, dar minutele treceau în tăcerea aceea împuțită. Mută într-un colț scaunul negru de plastic și se așeză.

Știam eu.

Închise ochii, gândindu-se neîncetat la același lucru. Acel gând, ca o umbră ce se formează în amurg, se îngemăna cu altul: *Ai să fii o prietenă bună pentru Katie?*

— Cum de-am putut să fiu atât de proastă?

De data asta, Tully nici măcar nu se mai uită în oglindă. Nu era nimeni în spatele ei. Și, în orice caz, cine oare să se uite la ea, copilul pe care nu-l dorea nimeni?

La capătul opus al încăperii, mânerul ușii se răsuci.

Tully se încordă. Își strânse tare coapsele cu degetele.

Fii cuminte, Tully. Fii de acord cu tot ce îți propun. În plasament este mai bine decât în centrul de reeducate pentru minori.

Ușa se deschise, și în încăpere intră doamna Mularkey. Arăta

obosită și neglijent aranjată în rochia ei spălăcită cu flori și tenișii albi uzați, ca și cum ar fi fost trezită în miez de noapte și s-ar fi îmbrăcat cu ce nimerise pe întuneric.

Ceea ce, de fapt, se și întâmplase.

Doamna Mularkey scotoci după țigări în buzunarul rochiei. Găsi una și o aprinse. O studie pe Tully prin vălătucii de fum. Emana tristețe și dezamăgire, la fel de vizibile precum fumul.

Tully fu copleșită de rușine. Se afla acolo unul dintre cei câțiva oameni, foarte puțini, care crezuseră vreodată în ea, iar ea îi dezamăgise pe doamna și domnul M.

— Ce face Kate?

Doamna Mularkey suflă fum.

— A dus-o Bud acasă. Nu cred că va ieși din casă o bună bucată de vreme.

— O!

Tully se foi jenată. Fiecare cusur al ei era evident, nu se îndoia de asta, de la minciunile pe care le spusese la secretele pe care le ținuse și lacrimile pe care le vărsase. Doamna M. le vedea pe toate.

Și nu îi plăcea ce vedea.

Tully n-o putea învinovăți pentru asta.

— Știu că v-am dezamăgit.

— Da, așa e. Doamna Mularkey trase un scaun de lângă masă și se așeză în fața lui Tully. Vor să te trimită la școala de corecție.

Tully privi în jos, la mâini, incapabilă să îndure dezamăgirea pe care o vedea pe chipul doamnei M.

— Familia adoptivă nu mă mai vrea acum.

— Înțeleg că mama ta a refuzat custodia ta.

— Da, ce mai surpriză!

Tully își auzi vocea sunând ciudat. Știa că replica aceasta dezvăluia cât de rănită fusese, dar nu avea cum să ascundă asta. Nu față de doamna M.

— Katie e de părere că se poate găsi o altă familie cu care să locuiești.

— Mda, ce să zic, Katie trăiește într-o lume diferită de a mea.

Doamna Mularkey se lăsă pe spate în scaun. Trase un fum din țigară, scoase fumul și vorbi încet:

— Vrea să vii să locuiești cu noi.

Numai auzind asta, simți o lovitură în inimă. Știa că va petrece mult timp încercând să uite.

— Da, cum să nu.

Doamna Mularkey spuse imediat:

— O fată care ar locui la noi va trebui să facă treabă prin casă și să respecte regulile. Eu și soțul meu nu am îngădui cine știe ce comportament prostesc.

Tully ridică privirea brusc.

— Ce tot spuneți acolo?

Nici măcar nu putea exprima în cuvinte această neașteptată speranță.

— Și fumatul e strict interzis.

Tully se holbă la ea, simțind cum o podidesc lacrimile, dar durerea pe care o simțea nu însemna nimic în comparație cu ceea ce se petrecea în adâncul sufletului ei. Brusc, simți că leșină.

— Vreți să spuneți că pot locui cu dumneavoastră?

Doamna M. se aplecă înainte și o atinse pe Tully pe obraz.

— Știu cât de grea a fost viața ta până acum, Tully, și nu suport să te știu că te reîntorci la ea.

Leșinul se transformă în zbor, și deodată, Tully începu să plângă pentru toate – bunica, familia adoptivă, Cloud. Ușurarea ei era cea mai mare emoție pe care o simțise vreodată. Cu mâinile tremurânde, scoase din poșetă pachetul de țigări mototolit și pe jumătate gol și i-l întinde doamnei M.

— Bine-ai venit în familie, Tully! se auzi, în sfârșit, vocea doamnei M., în tăcere.

O trase apoi pe Tully în brațele ei și o lăsă să plângă.

În următoarele decade ale vieții ei, Tully avea să își amintească mereu de acel moment ca de un nou început pentru ea; ziua în care devenise altcineva. Trăind alături de gălăgioasa, nebunatica, iubitoarea familie Mularkey, descoperi o complet altă persoană în interiorul ei. Nu ținu secrete, nu minți și nici nu pretinse a fi altcineva, iar ei nu se comportară nici măcar o dată ca și cum ar fi fost nedorită sau nu suficient de bună. Indiferent unde merse în anii care urmară, sau ce făcu, și indiferent de persoanele pe care le cunoscu, își aminti mereu acel moment și acele cuvinte: Bine-ai venit în familie, Tully! Mereu și pentru totdeauna, avea să se gândească la ultimul an de liceu, când fu nedespărțită de Kate și membru al familiei Mularkey, ca la cel mai bun an din viața ei.

Capitolul 8

— Fetelor! Nu mai trândăviți. O să stăm în trafic dacă nu plecăm acum.

În dormitorul demodat de la mansardă, Kate stătea la marginea patului ei dublu, uitându-se la valiza deschisă în care se aflau toate bunurile ei de preț. O fotografie înrămată cu bunicii ei se afla deasupra, între teancul de scrisori de odinioară de la Tully legat cu o panglică și o fotografie cu ea și Tully, făcută la absolvire.

Deși așteptase cu nerăbdare luni de zile acest moment (ea și Tully depănaseră nesfârșite visuri în miez de noapte, toate începând cu cuvintele *când vom fi la facultate*), acum, că sosise momentul, nu-i venea să plece de acasă.

De-a lungul ultimului an de liceu, deveniseră o pereche. Nedespărțite. Toată lumea de la școală rostea numele lor ca pe unul singur. Când Tully deveni editor al ziarului școlii, Kate îi stătu alături, ajutând-o la editarea articolelor. Trăi indirect prin realizările prietenei sale, pluti pe valul popularității ei, dar toate acestea se petrecuseră într-o lume pe care ea o cunoștea, într-un loc în care se simțea în siguranță.

— Dacă am uitat ceva?

Tully traversă camera și veni lângă Kate. Închise valiza și o încuie.

— Ești gata.

— Nu. *Tu* ești gata. Tu ești mereu gata, spuse Kate, încercând să nu transpară teama pe care o simțea.

Își dădu brusc seama cât de dor avea să îi fie de părinții ei, și chiar și de fratele ei mai mic.

Tully se uita la ea.

— Suntem o echipă, nu-i așa? Fetele de pe Firefly Lane.

— Am fost, dar…

— Fără dar. Mergem la facultate împreună, facem parte din aceeași frăție și vom fi angajate de același post de televiziune. Punct. Gata. Putem să reușim.

Kate știa ce așteptau de la ea și Tully, și toți ceilalți: trebuia să fie puternică și curajoasă. De-ar fi simțit și ea asta mai profund! Dar, cum nu simțea deloc, făcu ceea ce făcea adesea în ultimul timp în preajma lui Tully. Zâmbi și se prefăcu.

— Ai dreptate. Să mergem.

Drumul de la Snohomish în centrul Seattle-ului, care dura de obicei aproximativ treizeci și cinci de minute, păru să dureze doar o clipită. Kate aproape că nu scoase o vorbă, de parcă i-ar fi pierit graiul, chiar dacă Tully și mama ei sporovăiră tot drumul despre săptămâna probelor pentru admiterea în frăție. Mama ei părea să fie mai emoționată de aventurile lor la facultate decât Kate.

Intrară într-unul din cele două turnuri Haggett Hall și își croiră drum pe coridoarele zgomotoase și înțesate de oameni, până la un dormitor mic, soios de la etajul zece. Aici urmau să stea în timpul săptămânii de probe. După aceea, aveau să se mute cu frăția.

— Bun. Asta e, spuse doamna Mularkey.

Kate se duse la părinții ei și îi cuprinse în brațe, în faimoasa îmbrățișare a familiei Mularkey.

Tully rămase pe loc, simțindu-se în plus, în mod straniu.

— Dumnezeule, Tully, treci încoace! strigă mama.

Tully veni degrabă și se lăsă îmbrățișată de toți.

În ora ce urmă, despachetară, vorbiră, făcură fotografii. Apoi tata spuse, în sfârșit:

— Margie, ar cam fi timpul. Nu vrem să stăm în trafic.

Și urmă o ultimă îmbrățișare.

Kate rămase agățată de mama ei, luptându-se cu lacrimile.

— O să fie bine, spuse mama. Aveți încredere în toate visurile pe care vi le-ați făcut. Eu și tata suntem foarte mândri de voi.

Kate încuviință din cap și ridică privirea înlăcrimată către mama ei.

— Te iubesc, mami!

Se sfârșise, mult prea devreme.

— O să sunăm în fiecare duminică, spuse Tully în urma lor. Imediat după ce vă întoarceți acasă de la biserică.

Apoi, deodată, duși au fost.

Tully se trânti pe pat.

— Mă întreb cum o să fie săptămâna probelor. Pe pariu că toate frățiile o să ne vrea. Cum altfel?

— O să te vrea pe tine, spuse Kate încet.

Pentru prima oară după luni de zile se simți din nou fata pe care toți o strigau Kootie, cu mulți ani în urmă, fata cu lentile „fund de sifon” și blugi ieftini. Nu conta că acum avea lentile de contact, că scăpase de aparatul dentar și învățase cum să se fardeze pentru a-și pune în evidență trăsăturile. Fetele din frăție aveau să vadă dincolo de toate acestea.

Tully se ridică în capul oaselor.

— Știi că eu nu intru în nicio frăție dacă nu intrăm împreună, da?

— Asta nu-i cinstit față de tine, să știi.

Kate se duse la pat și se așeză lângă ea.

— Ai uitat de Firefly Lane? întrebă Tully, coborând vocea.

De-a lungul anilor, acele cuvinte deveniseră o sintagmă standard, un fel de pecete a amintirilor împreună. Era felul lor de a spune că o prietenie începută la paisprezece ani, pe când David Cassidy era foarte atrăgător, iar un cântec îți putea smulge lacrimi, avea să dureze o veșnicie.

— N-am uitat.

— Dar nu pricepi, spuse Tully.

— Ce să pricep?

— Când mama mea m-a abandonat, cine-a fost lângă mine? Când bunica mea a murit, cine m-a ținut de mână și m-a primit în casa ei? Se întoarse spre Kate. Tu. Ăsta-i răspunsul. Suntem o echipă, Kate. Prietene pentru totdeauna, indiferent ce se-ntâmplă. Bine?

O împinse pe Kate, făcând-o să zâmbească.

— Obții întotdeauna ce vrei.

Tully râse.

— Bineînțeles. Este una dintre trăsăturile mele cele mai șarmante. Acum, hai să vedem cu ce ne îmbrăcăm în prima zi…

*

Universitatea din Washington întrunea toate așteptările lui Tully, ba chiar mai mult de atât. Întinsă pe câteva zeci de hectare și compusă din sute de clădiri gotice, era o lume în sine. Dimensiunea o descurajă pe Kate, nu însă și pe Tully; își spunea că dacă triumfa aici, putea să triumfe oriunde. Din clipa în care se mutară laolaltă cu frăția, începu să se pregătească pentru o slujbă de reporter. Pe lângă cursurile de comunicare de bază, își făcea timp să citească cel puțin patru ziare pe zi și să se uite la cât mai multe telejurnale cu putință. Când avea să sosească ziua cea mare, ea avea să fie pregătită.

În primele săptămâni de școală încercase să se adapteze și să înțeleagă care ar trebui să fie prima fază a programului academic. Se întâlnise atât de des cu consilierul ei de la Școala de Comunicare, încât acesta o evita uneori pe coridor, când o vedea venind, dar ei nici că-i păsa. Când avea întrebări, dorea răspunsuri.

Problema era, din nou, tinerețea ei. Nu putea participa la cursurile de televiziune și jurnalism din anii superiori; toate lingușelile și insistențele din lume nu putea clinti din loc birocrația monstruoasă a acelei uriașe instituții de învățământ de stat. Pur și simplu, trebuia să-și aștepte rândul.

Iar la asta nu se pricepea prea bine.

Se înclină într-o parte și-i șopti lui Kate:

— De ce e nevoie de științe naturale? N-o să am nevoie de geologie ca să fiu reporter.

— Șșșșt.

Tully se încruntă și se lăsă pe spate în scaun. Erau în Kane Hall, una dintre cele mai mari săli de cursuri din tot campusul. De pe scaunul ei din zona cea mai de sus și mai din spatele sălii, înghesuită între aproape cinci sute de alți studenți, abia dacă îl putea vedea pe profesor, care se dovedi a nu fi nicidecum profesor, ci pur și simplu un asistent.

— Putem cumpăra cursurile. Hai să mergem. Redacția ziarului se deschide la zece.

Kate nici măcar nu se uită la ea, continuând să mâzgălească notițe pe hârtie.

Tully bombăni și se lăsă iar pe spate în scaun, încrucișându-și brațele dezgustată, așteptând minut după minut sfârșitul orei de curs. Când se auzi al doilea clopoțel, țâșni în picioare.

— Slavă Cerului! Hai să mergem.

Kate termină de luat notițe și își adună foile, aranjând metodic totul în biblioraft.

— Fabrici hârtie? Haide odată. Vreau să mă întâlnesc cu editorul.

Kate se ridică în picioare și își agăță rucsacul de umăr.

— N-o să obținem o slujbă la ziar, Tully.

— Ți-a spus mama ta să nu mai fi atât de negativistă, ai uitat?

Coborâră, amestecându-se în mulțimea gălăgioasă de studenți.

Afară, soarele strălucea puternic peste curtea pavată cu cărămidă, cunoscută sub denumirea de Red Square. Lângă Biblioteca Suzzallo, un grup de studenți pletoși se adunaseră sub o pancartă pe care scria CURĂȚAȚI HANFORD.

— Încetează să te mai plângi mamei mele când lucrurile nu merg cum vrei tu, spuse Kate în timp ce se îndreptau către campus. Nici măcar nu putem participa la cursurile de jurnalism până în anul trei.

Tully se opri.

— Chiar ai de gând să nu vii cu mine?

Kate zâmbi și continuă să meargă.

— N-o să obținem slujba.

— Da' vii cu mine, da? Suntem o echipă.

— Bineînțeles că vin.

— Știam eu. Făceai doar haz de mine.

Continuară să vorbească în timp ce traversară campusul, unde cireșii erau de un verde luxuriant, la fel ca iarba. Zeci de studenți în pantaloni scurți și tricouri viu colorate jucau Frisbee și Hacky Sack.

La redacția ziarului, Tully se opri.

— Eu vorbesc.

— Sunt șocată, pe bune.

Intrară în clădire râzând, își spuseră numele unui puști cu aspect ponosit de la recepție și fură îndrumate către biroul editorului.

Întreaga întâlnire dură mai puțin de zece minute.

— Ți-am zic eu că suntem prea mici, spuse Kate pe drum înapoi spre frăție.

— Pupă-mă undeva. Uneori, chiar cred că tu nici măcar nu vrei să fii reporter cu mine.

— Asta-i o minciună gogonată: vorbește gura fără tine.

— Cățea.

— Scorpie.

Kate o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Haide, Barbara Walters, te conduc acasă.

•

Tully fu atât de deprimată după întâlnirea de la redacția ziarului, încât Kate petrecu tot restul zilei lingușindu-se pe lângă ea, pentru a-i reda buna dispoziție.

— Haide, spuse ea în cele din urmă, câteva ore mai târziu, după ce se întoarseră în camera lor de la frăție. Hai să ne pregătim. Trebuie să arăți cel mai bine pentru schimb.

— Ce-ți pasă ție de schimbul ăsta idiot? Băieții din frăție nu sunt

nicicum idealul meu.

Kate se abținu să nu zâmbească. Totul la Tully era măreț – și când era bine dispusă, și când era deprimată. Timpul petrecut la Universitatea din Washington nu făcuse decât să-i accentueze aceste tendințe. Nostim era faptul că, deși acest imens campus aglomerat eliberase cumva extravagațele lui Tully, avusese asupra lui Kate efectul contrar, de liniștire. Fata se simțea mai puternică pe zi ce trecea, din ce în ce mai pregătită să devină adult.

— Ești așa o fandosită. Te las să mă machiezi.

Tully ridică privirea.

— Pe cuvântul tău?

— Este o ofertă pe timp limitat. Așa că fa bine și mișcă-ți fundu'.

Tully sări în picioare, o luă de mână și o târî după ea pe coridor, până la baie, unde zeci de fete făceau deja duș, se ștergeau și își uscau părul.

Își așteptară rândul, făcură duș și se întoarseră în cameră. Din fericire, celelalte două colege de cameră nu erau acolo. În spațiul îngust, înțesat mai ales cu dulapuri de haine și birouri și cu o garnitură de paturi suprapuse pentru studentele din anii superiori, abia dacă aveau loc ele două să se învârtă. Paturile lor alăturate se aflau în logia mare de la capătul holului.

Tully petrecu aproape o oră cu machiajul și coafatul, apoi scoase materialul pe care îl cumpăraseră pentru togi – auriu pentru Tully, argintiu pentru Kate – și realiză două veșminte magice, fixate cu curele late și broșe cu strasuri.

Kate își studie imaginea din oglindă după ce terminară. Materialul argintiu lucios era în ton cu pielea albă și părul blond și îi scotea în evidență ochii verzi. După toți anii în care arătase ca o tocilară, încă era surprinsă uneori că poate arăta bine.

— Ești un geniu, afirmă ea.

Tully se învârti ca să fie admirată.

— Cum arăt?

Toga aurie îi reliefa sânii voluminoși și talia subțire, iar o cascadă de păr de culoarea mahonului, cârlionțat, înfoiat și plin de fixativ i se revărsa pe umeri, în stilul Jane Fonda în Barbarella. Fardul de pleoape albastru și creionul dermatograf din abundență îi dădeau un aspect exotic.

— Ești superbă, spuse Kate. O să-i zăpăcești pe băieți.

— Pui prea mult preț pe iubire; cred că ți se trage de la toate romanele alea de dragoste pe care le citești. Asta-i seara noastră. Dă-i dracului pe băieți.

— Eu nu vreau să-i dau dracului, mie mi-ar plăcea să-mi găsesc un iubit.

Tully o prinse pe Kate de braț și o trase după ea pe coridorul înțesat

de fete care râdeau și vorbeau, în diferite etape ale pregătirii, alergând de colo colo cu droturi, uscătoare de păr și cearceafuri de pat.

Jos, în camera de zi oficială, una dintre fete le învăța pe celelalte să danseze Hustle.

Afară, Kate și Tully se amestecară în mulțimea de pe stradă. Erau oameni peste tot în acea seară înmiresmată de sfârșit de septembrie. Majoritatea frăților aveau întâlnire. Erau fete în costume, în haine obișnuite, aproape dezbrăcate, mergând în grupuri, pe frății, către diverse destinații.

Casa Phi Delt era mare și pătrățoasă, un amestec relativ modern din sticlă, metal și cărămidă, amplasată într-un colț. Înăuntru, pereții erau uzați, mobila era deteriorată și urâtă, iar decorul, în stilul *prison* din 1950. Nu că toate acestea s-ar fi putut vedea de mulțime.

Oamenii erau înghesuiți ca sardelele, sorbind bere din pahare de plastic și mișcându-se pe muzică.

— Tare! urla o voce în difuzoare, și toată lumea începea să cânte în ritmul muzicii.

Ceva mai domol acum…

Mulțimea se ghemuia, potolită, apoi ridica mâinile în aer și sărea din nou în picioare, cântând la unison.

Ca de obicei, Tully intra în atmosferă imediat ce se alătura unei petreceri. Uitase de depresie, de zâmbetul ezitant, de supărarea că nu obținuse postul. Kate se uita uluită; prietena ei atrase instantaneu atenția tuturor.

— Tare! urlă Tully, râzând.

Băieții făcură cerc în jurul ei, atrași ca moliile de lumină, dar Tully păru că nici nu observă. Se duse pe ringul de dans, târând-o pe Kate după ea.

Era cea mai strașnică distracție la care o participase Kate în ultimii ani.

După ce dansă la grămadă pe „Brick House”, „Twistin’ the Night Away” și „Louie Louie”, se încinsese și era transpirată toată.

— Mă întorc imediat, țipă ea către Tully, care dădu aprobator din cap, apoi merse afară, unde se așeză pe un zid scund din cărămidă ce delimita proprietatea.

Vântul răcoros al serii îi adie peste fața transpirată. Închise ochii și se legănă pe muzică.

— Petrecerea e înăuntru, să știi.

Ridică privirea.

Tipul care vorbise era înalt și lat în umeri, cu părul de culoarea spicelor de grâu deasupra celor mai albaștri ochi.

— Pot să mă așez lângă tine?

— Sigur.

— Eu sunt Brandt Hanover.

— Kate Mularkey.

— Asta e prima ta petrecere?

— Se vede?

El zâmbi, și acum nu mai arăta bine, ci fabulos.

— Doar puțin. Îmi amintesc primul meu an aici. Mă simțeam ca pe Marte. Eu sunt din Moses Lake, spuse el, ca și cum asta ar fi explicat totul.

— Oraș mic?

— Un punct pe hartă.

— E cam intimidant.

Conversația se legă cu ușurință. El vorbi despre lucruri cu care ea rezona. Crescuse la o fermă, unde trebuise să hrănească vitele înainte de ivirea zorilor și de la treisprezece ani învățase să conducă tractorul tatei. Știa cum e să te simți și pierdut și regăsit într-un loc atât de vast și de măreț precum Universitatea din Washington.

Înăuntru, muzica se schimbă. Cineva dădu volumul mult prea tare. Era „Dancing Queen” a formației ABBA.

Tully ieși în fugă din casă.

— Kate! urlă ea, râzând. Aici erai.

Brandt se ridică imediat în picioare.

Tully se încruntă la el.

— Ăsta cine-i?

— Brandt Hanover.

Kate știa exact ce urma să se petreacă. În urma celor ce i se întâmplaseră în crângul întunecos de lângă râu, cu mulți ani în urmă, Tully nu mai avea încredere în băieți, nu mai voia să aibă de-a face cu ei și era decisă să o apere pe Kate de orice fel de rău sau de suferință sufletească. Din păcate însă, Kate nu se temea. Ea *dorea* să aibă un iubit și să se distreze, și poate chiar să se îndrăgostească.

Dar cum ar fi putut spune asta, când Tully încerca doar să o protejeze?

Tully o înșfacă pe Kate de braț și o trase în picioare.

— Ghinion, Brandt, spuse ea, râzând un pic prea zgomotos în timp ce o trase pe Kate după ea. Ăsta-i cântecul nostru.

•

— L-am văzut pe Brandt la centrul de activități azi. Mi-a zâmbit.

Tully se abținu cu greu să nu dea ochii peste cap. În cele șase luni de la acea primă petrecere tematică în togă din casa Phi Delts, Kate găsise o modalitate să menționeze numele lui Brandt Hanover cel puțin o dată pe zi. Aveai impresia că erau iubiți, la cât de des era pomenit numele lui.

— Să ghicesc: tu te-ai prefăcut că nu ai observat.

— I-am zâmbit și eu.

— Uau! O zi memorabilă.

— M-am gândit să-l invit la petrecerea dansantă de primăvară. Am putea organiza o întâlnire dublă.

— Eu trebuie să scriu un articol despre ayatolahul Khomeini. M-am gândit că dacă trimit întruna articole la ziar, mai devreme sau mai târziu o să publice ceva. Nu ți-ar strica nici ție să te străduiești ceva mai mult să…

Kate se întoarse către prietena ei.

— Gata. Renunț la prietenia noastră. Știu că nu te interesează deloc viața noastră socială, dar pe mine da. Dacă tu nu mergi…

Tully râse.

— Te-am păcălit.

Kate nu se putu abține să nu râdă.

— Scorpie.

O cuprinse pe Tully cu un braț. Pășiră astfel, împreună, pe trotuarul cu iarbă din loc în loc de pe Twenty-first Street, ce ducea spre campus.

La punctul de control al campusului, Kate spuse:

— Eu mă duc la Meany. Tu?

— Teatru/TV.

— Corect! Primul tău curs de jurnalism televizat – și cu tipul ăla faimos pe care l-ai hărțuit de când am ajuns aici.

— Chad Wiley.

— Câte scrisori a trebuit să scrii ca să fii admisă?

— Cam o mie. Ar trebui să vii cu mine. Avem nevoie amândouă de cursul ăsta.

— Am să-l fac la momentul potrivit. Vrei să vin cu tine?

Tully o iubea pe prietena ei pentru asta. Kate știa cumva că, în ciuda demonstrației sale de curaj, Tully era emoționată. Tot ce-și dorea ar fi putut începe în acea zi.

— Nu, mersi. Cum aș putea să-mi fac o intrare impresionantă cu cineva alături?

O privi pe Kate îndepărtându-se. Rămasă acolo, singură, în mijlocul mulțimii de studenți care mișunau între clădiri, Tully inspiră adânc, încercând să se relaxeze și să se liniștească. Trebuia să pară calmă.

Trecu încrezătoare pe lângă fântâna Frosh Pond și intră în clădirea Teatru/TV, unde se opri mai întâi la toaletă.

Acolo, rămase în fața oglinzilor. Părul ei ondulat și dat cu fixativ arăta perfect, la fel și machiajul. Blugii strâmți evazați și cămașa albă strălucitoare cu centură aurie și guler tunică arătau deopotrivă sexy și serios.

Când clopoțelul sună, parcurse în grabă coridorul, cu rucsacul lovindu-i-se de fund în mișcare. În sala de curs, se așeză îndrăzneață în primul rând.

În fața sălii, profesorul ședea prăvălit într-un scaun metalic.

— Eu sunt Chad Wiley, anunță el cu o voce sexy, răgușită ca după o

dușcă de whisky. Aceia dintre voi care îmi recunosc numele primesc un zece la curs.

Se auziră râsete răzlețe în sală. Tully râse cel mai tare. Ea nu-i știa doar numele. Îi cunoștea întreaga biografie. Absolvise facultatea ca un fel de copil-minune al televiziunii. Avansase rapid în ierarhie, devenind prezentator de știri înainte să împlinească treizeci de ani. Apoi, pur și simplu, o luase razna. Fusese prins de câteva ori beat la volan, făcuse un accident auto în urma căruia își rupsese picioarele și își rănise copilul, și steaua lui apusese. Câțiva ani, numele lui nu se mai auzise pe nicăieri, apoi, în cele din urmă, ajunsese profesor la Universitatea din Washington.

Wiley se ridică în picioare. Era neîngrijit, cu păr lung, brunet și o barbă grizonantă de cel puțin trei zile, însă inteligența din ochii lui negri era intactă. Încă purta amprenta măreției. Nu era de mirare că reușise.

Îi înmână lui Tully un conspect și fu pe punctul să meargă mai departe.

— Articolul dumneavoastră despre cazul Karen Silkwood a fost inspirat, spuse ea cu un zâmbet radios.

El se opri și se uită la ea. Era ceva tulburător în privirea lui – intensă, dar numai pentru o secundă; ca o rază laser pornită și oprită –, apoi își continuă drumul, trecând de ea și ducându-se la următorul student.

El crezu despre ea că este încă unul dintre acei studenți lingușitori, care se așezau în primul rând, încercând să-i intre în grații.

Trebuia să fie mai atentă pe viitor. Nimic nu conta mai mult pentru ea în acel moment decât să-l impresioneze pe Chad Wiley. Intenționa să învețe de la el tot ce se putea învăța.

PARTEA A DOUA

ANII OPTZECI

Love Is a Battlefield

heartache to heartache,
we stand

Capitolul 9

La sfârșitul anului doi, în mintea lui Tully nu mai încăpea nicio îndoială că Chad Wiley știa cine este ea. Participase la două dintre cursurile lui: Jurnalism de televiziune I și II. Se înscria la toate cursurile predate de el; făcea orice îi cerea el. Efort maxim. Dăruire fără limite.

Problema era următoarea: el nu dădea semne că i-ar recunoaște talentul. Petrecuseră toată săptămâna precedentă citind știrile de pe un teleprompter. De fiecare dată când termina, se uita la el, dar el abia dacă își ridica privirea din însemnările lui. Mai degrabă, arunca o critică, de parcă ar fi transmis din nou un remediu unui vecin deranjant, după care striga: „Următorul”.

Zi după zi, săptămână după săptămână, curs după curs, Tully aștepta ca el să reacționeze la talentul ei evident, să afirme: *Ești pregătită pentru KVTS*. Acum era prima săptămână din luna mai. Mai rămăseseră aproape șase săptămâni din anul doi, și ea tot aștepta.

Multe lucruri se schimbaseră în viața ei în ultimii doi ani. Își tunsese părul până la umeri și își făcuse breton. Modelul ei nu mai era acum Farrah Fawcett-Majors, ci Jessica Savitch. Anii optzeci erau făcuți pentru Tully: păr voluminos, machiaj strălucitor, materiale cu sclipici și pernițe pentru umeri. Stilul culorilor terne, de membră a frăției, nu era pentru ea. Când intra într-o încăpere zilele acelea, oamenii observau.

Cu excepția, desigur, a lui Chad Wiley.

Dar lucrurile erau pe cale să se schimbe; Tully era sigură de data asta. Cu o săptămână în urmă, acumulase deja destule ore de curs pentru a se putea înscrie la un stagiu de vară la KVTS, postul local de televiziune cu sediul în campus. Se trezise la ora șase dimineața, astfel încât numele ei să fie primul pe lista înscrișilor. După ce primi textul pentru audiție, se dusese acasă și îl repetase la nesfârșit, încercându-l în zeci de stiluri diferite, până identifică tonul vocii care se potrivea

perfect cu cel al știrii respective. Cu o zi în urmă obținuse audiția. Era sigură pe ea. Acum era, în sfârșit, momentul să afle ce poziție primise.

— Cum arăt?

Kate nu-și ridică privirea din *Pasărea spin*.

— Grozav.

Tully sesiză o urmă de iritare, care era tot mai prezentă zilele acestea. Uneori, se uita pur și simplu la Kate și simțea cum îi crește tensiunea. Era tot ce putea face ca să nu țipe.

Problema era iubirea. Kate petrecuse în întregime primul an de facultate visând doar la Brandt, cel cu tunsoare neinspirată. Când, în cele din urmă, ieșiră împreună, fu o decepție care se sfârși rapid. Totuși, lui Kate nu părea să-i pese. Aproape pe toată durata celui de-al doilea an, se întâlnise cu Ted, care, chipurile, o iubise, apoi cu Eric, care mai mult ca sigur nu o iubise. Kate participă la toate petrecerile dansante ale frățiilor, și, deși nu se îndrăgosti niciodată de vreunul dintre idioții cu care își dădu întâlnire – și în mod cert nu făcu sex cu ei –, vorbea despre ei tot timpul. Fiecare propoziție din ultima vreme părea să înceapă cu numele vreunui tip. Mai rău, abia dacă vorbea despre cursurile de televiziune. Părea absolut fericită să meargă la cursuri din alte departamente. Ori de câte ori se logodea câte o membră a frăției, Kate se grăbea să se alăture grupului care se entuziasma la culme de inel.

În realitate, Tully se săturase de toate astea. Continua să scrie articole pe care ziarul școlii nu le publica și să tot piardă timpul prin sediul postului TV din campus, unde nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenție; și în toată această perioadă de eșecuri, când chiar ar fi avut nevoie de prietena ei cea mai bună, Kate nu făcea decât să se lamenteze de ultimul ei iubit.

— Nici măcar nu te uiți.

— Nu-i nevoie.

— Habar n-ai cât de important e asta pentru mine.

Kate ridică în sfârșit privirea.

— Ai repetat o știre două săptămâni. Te auzeam repetând chiar și când mă trezeam peste noapte să fac pipi. Crede-mă, știu cât ești de entuziasmată.

— Și-atunci, cum se face că ești atât de indiferentă?

— Nu sunt indiferentă. Știu doar că vei primi postul de prezentator de știri.

Tully zâmbi.

— Îl voi primi, nu?

— Bineînțeles. Ești al naibii de bună. Vei fi primul student din anul doi care intră pe post.

— Profesorul Wiley va trebui să accepte asta în sfârșit. Tully își luă rucsacul și și-l puse pe umăr. Vrei să vii cu mine?

— Nu pot. Mă întâlnesc cu Josh la un grup de studiu în Suzzallo.

— Asta are toate șansele să treacă în categoria întâlnirilor de rahat, dar fă cum te taie capul.

Tully își luă ochelarii de soare de pe comodă și ieși.

Campusul era scăldat de lumina răcoroasă a soarelui în acea zi de la mijlocul lunii mai. Toate plantele erau în floare, iar iarba era atât de deasă și bogată, că arăta ca niște petice de catifea verde aranjate frumos între fâșii de ciment. Traversă încrezătoare campusul până la clădirea care adăpostea sediul KVTS. Acolo, se opri cât să-și netezească părul dat cu fixativ, apoi intră în holul liniștit, cu aspect utilitar. În stânga ei era un avizier încărcat de anunțuri. Caut coleg de cameră: doar fumător de iarbă fu primul care îi atrase atenția. Observă că toate bucățile de hârtie cu numărul de telefon fuseseră rupte, în vreme ce anunțul de lângă el (*Caut coleg de cameră: de preferință protestant*) era deprimant de intact.

Camera 214 avea ușa închisă. Pe sub ușă nu ieșea nicio rază de lumină. Alături, la avizier, era lipită o bucată de hârtie.

POSTURI/DEPARTAMENTE PENTRU STAGIUL DE VARĂ
Știri/Prezentator ..... Steve Landis
Meteo ..... Jane Turner
Marketing & Relații comunitare ..... Gretchen Lauber
Sport ..... Dan Bluto
Planificare de după-amiază ..... Eileen Hutton
Birou Cercetare/Verificarea datelor ..... Tully Hart

Tully fu copleșită de dezamăgire, apoi de furie. Deschise ușa cu brutalitate și intră bombănind în sala întunecată, unde n-o putea vedea nimeni:

— Chad Wiley, ratat nenorocit! Tu n-ai recunoaște talentul nici dacă te-ar prinde de mădularul ăla minuscul al tău și l-ar strânge…

— Îmi imaginez că vorbești despre mine.

Ea tresări la auzul vocii lui.

Se afla la mai puțin de cinci metri distanță de ea, în umbră. Părul lui negru era și mai dezordonat ca de obicei; îi atârna pe umeri în bucle neglijente.

Veni mai aproape, urmărind cu degetele marginea scaunului din dreapta lui.

— Întreabă-mă de ce nu faci stagiul la știrile de seară și o să-ți spun.

— Mă doare-n cot de ce.

— Zău?

O privi încă un moment lung, fără să zâmbească, apoi se îndepărtă de ea, străbătând culoarul către podium.

Ea avea de ales între propria mândrie și a-și risca viitorul. Când luă o decizie și se grăbi să-l ajungă din urmă, el era deja în culise.

— Bine… Cuvântul păru să i se agațe de ceva din gât. De ce?

El veni către ea. Observă pentru prima oară ridurile de pe chipul lui, cutele din obraji. Lumina slabă de deasupra accentua fiecare cusur, fiecare adâncitură, fiecare semn de pe pielea lui.

— De câte ori vii la curs, îmi pot da seama că ți-ai ales hainele cu grijă și că ai petrecut mult timp cu coafura și machiajul.

Se uita la ea acum, o *vedea*. Și ea îl putea vedea pe el. Dincolo de aspectul neîngrijit și ponosit, până la structura osoasă fină care îl făcuse cândva atât de chipeș. Dar ochii lui fură cei care o cuceriră; căprui, nestatornici și triști, adresându-se spațiilor goale din sufletul ei.

— Da. Și?

— Știi că ești frumoasă, spuse el.

Nici urmă de ezitare sau disperare. Era detașat și calm. Nu ca băieții pe care îi cunoscuse ea la petrecerile frățiilor, în campus ori în baruri, unde jucau biliard, pe jumătate beți și disperați după pipăială.

— Sunt și talentată.

— Poate, într-o zi.

Felul în care o spuse o călcă pe nervi. Cât timp ea își adună toată înțelepciunea pentru un răspuns nimicitor, el parcurse întreaga distanță dintre ei. Și, înainte ca el să o sărute, ea nu mai avu timp decât să rostească uluită:

— Ce faceți…

Când buzele lui o atinseră, delicate și totuși ferme, simți ceva deosebit și gingaș înflorind înăuntrul ei; fără vreun motiv anume, începu să plângă. El simți probabil gustul lacrimilor ei, pentru că se trase înapoi și se încruntă la ea.

— Ești femeie, Tully Hart, sau fetiță?

Ea înțelese întrebarea. Oricât încercase să-și ascundă inocența, el o simțise, o gustase.

— Femeie, minți ea, rostind prima literă cu un ușor tremur.

Știa acum, după un singur sărut, că indiferent ce era de știut despre sex, violul ei patetic din crâng n-o învățase absolut nimic. Deși nu era virgină, era oarecum ceva mai rău de atât, o sursă de amintiri urâte și dureroase; dar, cu toate astea, acum, cu el, pentru prima oară dorea mai mult.

Așa simțise și cu Pat în noaptea aceea.

Nu. Asta era diferit. Nu mai era de mult fata aceea disperată, care ar fi mers în orice pădure întunecată pentru a fi iubită.

El o sărută din nou, murmurând:

— Bine. De data asta, sărutul dură mai mult, transformându-se în ceva ce o răscoli pe dinăuntru, făcând-o să ardă de dorință. Când el începu să-și frece buzele de ale ei, stârnindu-i o adevărată vâlvătaie între picioare, Tully uită complet se teamă. Vrei mai mult? șopti el.

— Da.

El o ridică în brațe și o duse la o sofa jerpelită, lipită de peretele din spate, aflat în întuneric. Acolo, o așeză încet pe pernele gloduroase și aspre și începu să o dezbrace tandru. Ea simți parcă de undeva de departe sutienul desfăcut, pantalonii dați jos. Și totuși, el continua să o sărute, aținând focul dinlăuntrul ei.

Când fură amândoi goi, el se întinse pe sofa și o luă în brațe. Arcurile se îndoiră sub greutatea lor, pocnind în semn de protest.

— N-a avut nimeni răbdare cu tine, nu-i așa, Tully?

Ea își văzu propria dorință reflectată în ochii lui, și, pentru prima oară, nu se temea să fie în brațele unui bărbat.

— Tu asta o să faci – o să ai răbdare cu mine?

El își dădu părul umed de pe față.

— Am să te învăț multe lucruri, Tully. Nu asta ai vrut de la mine?

•

Lui Tully îi luă aproape două ore să o găsească pe Kate. Își începu căutările la mesele de lucru din subsolul frăției. Apoi, căută prin camera televizorului și în dormitorul lor; verifică până și patul din logie, deși, la ora patru a unei după-amiezi însorite de mai, era clar că era gol. Încercă la biblioteca studenților și în camera preferată a lui Kate pentru studiu individual, apoi la sala de lectură a licențiaților, unde câțiva studenți mai vechi, cu înfățișare hippie, îi făcură semn să tacă doar pentru că mersese printre ei. Era pe punctul să renunțe, când își aminti de Anexă.

Desigur.

Traversă în fugă teritoriul întins al campusului până la o căsuță cu două etaje cu acoperiș ascuțit, căreia i se spunea Anexa. Șaisprezece fete norocoase din anii superiori se mutau în fiecare trimestru din clădirea principală în acest loc. Era centrul petrecerilor. Nu existau administratoare de cămin sau persoane care să supravegheze ușile; era pe atât de aproape de lumea reală pe cât erau dispuse ele să fie până când părăseau frăția de tot.

Deschise ușa de la intrare și o strigă pe Kate. Răspunse cineva din altă cameră.

— Cred că-i pe acoperiș.

Tully luă două doze de cola dietetică din frigider și urcă. Într-un dormitor din spate fereastra era deschisă. Se aplecă peste margine și se uită spre acoperișul șopronului.

Kate era acolo, singură, într-un costum de baie mic, alb, croșetat, întinsă pe un prosop de plajă, citind un roman.

Tully se cocoță pe margine și traversă acoperișul șopronului, pe care toți îl numeau Plaja Neagră.

— Hei, spuse ea, oferindu-i lui Kate o cola. Să ghicesc: citești un roman de dragoste.

Kate întinse capul și miji ochii în soare, zâmbind.

— *Promisiunea* de Danielle Steel. E foarte trist.

— Vrei să auzi despre dragoste adevărată?

— De parcă tu ai ști ce-i aia. Nu ai ieșit cu niciun băiat de când suntem aici.

— Nu trebuie să ieși cu cineva ca să faci sex.

— Majoritatea oamenilor așa fac.

— Eu nu sunt majoritatea oamenilor. Știi bine asta.

— Da, ce să spun, zise Kate. De parcă eu ar trebui să te cred că ți-ai pus-o.

Tully luă unul dintre prosoapele care fuseseră lăsate acolo și îl întinse. Încercând să nu zâmbească, privi fix la cerul albastru și spuse:

— De trei ori, mai precis.

— Da' tu nu te duceai să verifici stagiul de vară… Kate icni și se ridică în fund. *Să nu-mi spui*.

— O să-mi zici că nu se cade să facem sex cu profesorii noștri. Cred că asta-i mai degrabă o recomandare. O sugestie. Totuși, nu poți spune nimănui.

— Ai făcut sex cu Chad Wiley.

Tully oftă visătoare auzind cum sună.

— A fost tare de tot, Katie. Pe cuvânt.

— Uau! Ce-ai făcut tu? Ce-a făcut el? A durut? Ți-a fost frică?

— Mi-a fost frică, spuse Tully încet. La început, nu mă puteam gândi decât la… știi tu… noaptea aia cu Pat. Am crezut că o să mi se facă rău, sau poate că o să fug, dar pe urmă m-a sărutat.

— Și?

— Și… M-am cam topit. Mi-a scos hainele înainte măcar să-mi dau seama.

— A durut?

— Da, dar nu ca înainte. Tully era surprinsă de ușurința cu care vorbea deodată despre noaptea în care fusese violată. Pentru prima oară era o amintire foarte îndepărtată, ceva rău care i se întâmplase în copilărie. Tandrețea lui Chad îi arătare că sexul nu trebuie să fie dureros, că poate fi frumos. După un timp, m-am simțit fantastic de bine. Acum știu despre ce e vorba în toate articolele alea din Cosmo.

— Ți-a declarat că te iubește?

Tully râse, dar în adâncul sufletului ei nu era atât de amuzant pe cât și-ar fi dorit ea să fie.

— Nu.

— Păi, e bine.

— De ce? Nu sunt destul de bună să se îndrăgostească cineva de mine? Asta e ceva pentru catolicele cuminți ca tine?

— E *profu'* tău, Tully.

— O, asta era. Mie nu-mi pasă de chestii de genul ăsta. Își privi

prietena. Am crezut că o să te entuziasmezi ca de un roman de dragoste și c-ai să-mi spui că a fost ca într-un basm.

— Trebuie să-l cunosc, spuse Kate ferm.

— Nu prea merge o întâlnire dublă.

— Atunci, cred că o să fiu a cincea roată de la căruță. Hei, poate că dacă ne scoate la cină, are reducere de pensionar.

Tully râse.

— Scorpie.

— Poate, dar sunt o scorpie care vrea mai multe detalii. Vreau să știu tot. Pot să iau notițe?

•

Kate coborî din autobuz și rămase pe trotuar, uitându-se la indicațiile din mână.

Adresa era corectă.

Oamenii forfoteau pe trotuar peste tot în jurul ei. Câțiva o împinseră când trecură pe lângă ea. Își îndreptă umerii și porni către ușă. Nu avea de ce să o îngrijoreze acea întâlnire – își tot făcea griji de mai bine de o lună, și în tot acest timp fusese și sâcâitoare. Nu fusese ușor să o convingă pe Tully să accepte acea seară.

Dar, în cele din urmă, Kate rostise cuvintele magice – aruncase zarurile: *Nu ai încredere în mine?* După aceea, nu mai trebuise decât să programeze totul.

Așa că acum, în această seară caldă, se îndrepta către o clădire care arăta ca o tavernă, într-o misiune cu scopul de a-și ajuta cea mai bună prietenă să nu facă cea mai mare greșeală a vieții ei.

Să se culce cu un profesor.

Sincer, ce putea ieși bun din asta?

În interiorul restaurantului Last Exit de pe Brooklyn, Kate se trezi într-o lume care nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse ea până atunci. Mai întâi de toate, locul era imens. Erau probabil șaptezeci și cinci de mese – unele din marmură, de-a lungul pereților, și altele masive, robuste, din lemn, în centrul încăperii. Un podium înalt cu un pian părea să fie punctul central. Pe peretele de lângă pian, un afiș învechit și scorojit cu poezia „Desiderata” îi atrase atenția. *Mergi liniștit pe drumul tău, prin larmă și zor / Și amintește-ți câtă pace poate fi-n tăcere.*

Nu că acolo ar fi fost cumva pace sau liniște. Ori aer respirabil.

O ceață groasă albăstruie plutea în aer, mai deasă spre înaltul tavanului. Aproape toată lumea fuma. Țigările sfârâiau în toată încăperea, prinse între degete care gesticulau la fiecare cuvânt. La început, nu văzu nicio masă goală; toate erau ocupate de oameni care jucau șah, ghiceau în cărți de Tarot sau discutau politică. Câțiva oameni ședeau pe scaune în jurul unui microfon, acordându-și chitarele.

Își croi drum printre mese până în fundul sălii. Printr-o ușă deschisă, putea vedea o altă zonă din spate, plină cu mese de picnic, la care alți oameni ședeau discutând și fumând.

Tully era la o masă mult în spate, într-un ungher întunecos. Când o văzu pe Kate, se ridică și îi făcu cu mâna.

Kate se strecură pe lângă o femeie care fuma o țigară aromată și ocoli un stâlp.

Atunci îl văzu.

Chad Wiley.

Nu era deloc așa cum se aștepta. Ședea relaxat pe scaun, cu un picior întins în față. Chiar și prin fum și umbre, își dădu seama cât de chipeș este. Nu arăta bătrân. Obosit, poate, dar într-un fel plictisit de viață. Ca un ucigaș profesionist sau o vedetă rock îmbătrânită. Zâmbetul pe care i-l adresă începu încet, încrețindu-i ochii, și în acei ochi ea descoperi o inteligență ce o surprinse și o făcu să se împiedice.

El știa de ce se afla ea acolo: prietena cea mai bună venită să împiedice o fată să comită o greșeală întâlnindu-se cu bărbatul nepotrivit.

— Tu trebuie să fii Chad, spuse ea.

— Iar tu trebuie să fii Katie.

Ea tresări auzindu-l rostindu-i numele de alint. Își aminti fără să vrea că Chad o cunoștea și pe Tully.

— Stai jos, spuse Tully. Mă duc să chem o chelneriță.

Se ridică și plecă înainte să o poată opri Kate.

Kate îl privi pe Chad; el o privi la rândul lui, zâmbind ca de vreun secret.

— E un loc interesant, spuse ea, de dragul conversației.

— E ca o tavernă fără bere, spuse el. Genul de loc unde poți să schimbi cine ești.

— Eu credeam că schimbarea vine din interior.

— Uneori. Alteori ți se impune.

Cuvintele îi întunecară privirea, poate din cauza vreunei emoții ascunse. Ea își aminti deodată povestea lui, cariera strălucită pe care o pierduse.

— Te-ar concedia – universitatea – dacă ar afla de tine și Tully, nu-i așa?

El își trase piciorul și se îndreptă în scaun.

— Deci, așa vrei să joci. Bun. Îmi plac oamenii direcți. Da. Mi-aș pierde și această carieră.

— Ești cumva dependent de risc?

— Nu.

— Te-ai mai culcat și cu alte studente?

El râse.

— N-aș zice.

— Atunci, de ce?

El se uită într-o parte, la Tully, care era la barul aglomerat, încercând să comande.

— Dintre toți oamenii, tu ești ultima care ar trebui să întrebe asta. De ce este ea cea mai bună prietenă a ta?

— Este specială.

— Exact.

— Dar cum rămâne cu cariera ei? Ar fi distrusă dacă s-ar afla că a fost cu tine. S-ar spune că a făcut-o pentru note.

— Bravo, Katie. Ar trebui să ai grijă de ea. Are nevoie de asta. Este… fragilă, Tully a noastră.

Kate nu știa ce o enerva mai rău – felul în care o descria el pe Tully ca fiind fragilă sau felul în care spusese Tully a noastră.

— E un tăvălug. Doar nu degeaba îi spun eu Furtuna tropicală Tully.

— Asta se vede la exterior. De ochii lumii.

Kate se lăsă pe spate în scaun, surprinsă.

— Ție chiar îți pasă de ea.

— Mi-e mai degrabă milă, cred. Ce-i vei spune?

— Despre ce?

— Ai venit aici ca să găsești o cale de-a o convinge să nu se mai vadă cu mine, nu-i așa? E clar că poți spune că sunt prea bătrân. Sau chestia cu profu, care ține întotdeauna. Și, pentru cultura ta, să știi că și beau foarte mult.

— Vrei să-i spun toate chestiile astea?

El o privi.

— Nu. Nu vreau să-i spui toate chestiile astea.

În spatele lor, un tânăr cu părul vâlvoi și pantaloni cu aspect jerpelit veni la microfon. Se prezentă ca fiind Kenny Gorelick, apoi începu să cânte la saxofon. Muzica lui era sălbatic de romantică, cu accente de jazz; preț de câteva clipe, discuțiile din încăpere încetară. Kate se lăsă cucerită de muzică. Treptat însă, muzica rămase doar pe fundal, iar ea îl privi pe Chad care o studia cu atenție. Ea știa cât de mult însemna pentru el acea conversație și cât de mult însemna Tully pentru el. Asta schimbă pe nesimțite raportul de forțe; fu surprinsă de rapiditatea schimbării. Acum, stând acolo, era îngrijorată că Tully avea să-l distrugă pe acel bărbat, care, cinstit vorbind, nu arăta ca și cum ar fi avut forța necesară să îndure o nouă înfrângere. Înainte ca ea să răspundă întrebării lui, Tully se întoarse, cu o femeie cu păr mov după ea.

— Deci, spuse ea, încruntându-se și gâfâind ușor, v-ați împrietenit deja?

Chad fu primul care ridică privirea.

— Ne-am împrietenit.

— Excelent, spuse Tully, așezându-se la el în poală. Acum, cine

dorește plăcintă cu mere?

•

Chad le lăsă la două cvartale distanță de casa frăției, pe o stradă întunecată mărginită de cămine vechi, pline de studenți cărora nu le păsa ce făceau fetele din frății.

— Mi-a părut bine să te cunosc, spuse Kate când se dădu jos din mașină.

Rămase pe trotuar, așteptând-o pe Tully să termine giugiuleala cu el.

În cele din urmă, Tully coborî din mașină și făcu cu mâna către Fordul Mustang negru al lui Chad, care se îndepărtă.

— Ei bine? întrebă ea numaidecât, întorcându-se spre Kate. E arătos, nu-i așa?

Kate încuviință din cap.

— Fără îndoială.

— Și mișto, este?

— De-a dreptul mișto.

Dădu să o ia la pas, dar Tully o apucă de mânecă, o opri și o răsuci cu fața spre ea.

— Ți-a plăcut de el?

— Bineînțeles că mi-a plăcut. Are un simț al umorului grozav.

— Dar?

Kate își mușcă buza, trăgând de timp. Nu voia să rănească sentimentele lui Tully sau să o enerveze, dar ce fel de prietenă ar fi fost dacă ar fi mințit? Adevărul era că îl plăcuse pe Chad și credea că lui chiar îi pasă de Tully; dar la fel de adevărat era că avea îndoieli în privința relației lor, iar întâlnirea aceea agravase lucrurile.

— Haide, Katie, mă sperii.

— Nu aveam de gând să spun nimic, Tully, dar pentru că mă forțezi… Nu cred că ar trebui să te vezi cu el. Odată ce reuși să-și exprime părerea, nu se mai putu opri: Adică, are treizeci și unu de ani. Are o fostă nevastă și o fiică de patru ani pe care nu o vede niciodată. Nu poți fi văzută cu el în public, căci va fi concediat. Ce fel de relație e asta? Ratezi anii studenției.

Tully făcu un pas înapoi.

— Ratez anii studenției? Adică nu merg să dansez îmbrăcată în costum tahitian și nu dau pe gât bere după bere? Sau nu mă întâlnesc cu băieți precum tocilarii care se pare că sunt pe gustul tău – majoritatea o idee mai inteligenți decât o păpușă de cârpă.

— Poate că ar trebui doar să fim de acord că nu suntem de acord…

— Tu crezi că eu sunt cu el pentru cariera mea, nu-i așa? Sau de ce… ca să iau note mai bune sau ca să primesc un post la televiziune?

— Și nu-i așa? Măcar puțin? Kate știu numaidecât că nu ar fi trebuit să spună asta. Scuze, spuse, întinzând mâna către prietena ei. Nu am

vorbit serios.

Tully se smuci ca să se elibereze.

— Ba bineînțeles că ai vorbit serios. Miss Perfecțiune, cu cea mai bună familie și note impecabile. Nici măcar nu știu de ce stai cu mine; eu nu sunt decât o depravată care se culcă cu cine apucă pentru carieră.

— Stai! strigă Kate după ea, dar Tully plecase deja, alergând pe strada întunecată.

Capitolul 10

Tully străbătu în fugă tot drumul până la stația de autobuz de pe Forty-fifth.

— Scorpia! bombăni ea, ștergându-și ochii.

Când autobuzul sosi, plăti biletul și se urcă, încă nervoasă în timp ce-și căută un loc și se așeză.

Cum era posibil ca Kate să spună așa ceva?

— Scorpia! spuse ea din nou, dar de data asta cuvântul țâșni pe un ton de disperare.

Autobuzul opri la mai puțin de un cvartal de casa lui Chad. Străbătu cu pas grăbit trotuarul către casa micuță în stil american și bătu la ușă.

El deschise aproape instantaneu, îmbrăcat în niște pantaloni gri, vechi, de trening și un tricou cu Rolling Stones. După felul în care îi zâmbea bărbatul, ea ghici că o așteptase.

— Hei, Tully!

— Du-mă în pat, șopti ea răgușit, strecurându-și mâinile pe sub tricoul lui.

Traversară casa sărutându-se și mângâindu-se, până ajunseră în micul dormitor din spate. Ea rămase lipită de el, prinsă în brațele lui, sărutându-l cu pasiune. Nu se uită la el, nu putea, dar nu conta. Când se întinseră pe pat, amândoi erau goi deja, și dornici.

Tully se dărui complet plăcerii mâinilor și gurii lui, uitând de durere, iar când totul se termină și rămaseră întinși unul lângă altul, îmbrățișați, ea încercă să nu se gândească la altceva decât la faptul că el o făcea să se simtă foarte bine.

— Vrei să vorbești despre asta?

Ea rămase cu privirea ațintită în tavanul înalt, care îi devenise atât de familiar precum propriile vise.

— La ce te referi?

— Haide, Tully.

Ea se întoarse pe o parte și se uită la el, sprijinindu-și capul în

palmă.

El îi mângâie fața tandru.

— Tu și Kate v-ați certat din cauza mea, și știu cât contează pentru tine părerea ei.

Cuvintele o surprinseră, deși nu ar fi trebuit. De când aveau o relație amoroasă, ea începuse să-i dezvăluie mici detalii despre ea. Totul începuse întâmplător, un comentariu ici, colo, după sex sau la un pahar, și apoi din ce în ce mai mult. Ea se simțea în siguranță în patul lui, ferită de judecată sau cenzură. Erau amanți, nu se iubeau, ceea ce făcea să discute cu mai multă ușurință. Cu toate astea, ea își dădea seama acum că el ascultase toate flecărelile ei și construise o imagine din cuvinte. Conștientizarea acestui lucru o făcea să se simtă deodată mai puțin singură, și deși asta o speria, nu putea să nu se simtă și consolată.

— Kate crede că e greșit.

— Dar este greșit, Tully. Amândoi știm asta.

— Nu-mi pasă, spuse ea îndârjit, ștergându-și ochii. Este prietena mea cea mai bună. Ar trebui să mă accepte așa cum sunt.

Vocea i se schimbă la ultimele cuvinte, promisiunea pe care și-o făcuseră una alteia cu atâția ani în urmă.

— Are dreptate, Tully. Ar trebui să o asculți.

Ea simți ceva în vocea lui, un tremur abia perceptibil care o făcu să-l privească adânc în ochi, unde descoperi o tristețe care o nedumeri.

— Cum poți spune asta?

— Mă îndrăgostesc de tine, Tully, și mi-aș dori să nu se întâmple asta. Zâmbi trist. Nu fi așa speriată. Știu că tu nu crezi în asta.

Acest adevăr aruncă o povară pe umerii ei, o făcu să se simtă deodată bătrână.

— Poate că într-o zi voi crede.

Cel puțin, își dorea să creadă asta.

— Sper. O sărută tandru pe buze. Și acum, ce-ai de gând să faci în privința lui Kate?

•

— Nu vorbește cu mine, mami.

Kate se întinse pe spate, sprijinindu-se de peretele capitonat al micii încăperi cunoscute drept cabina telefonică. În acea duminică după-amiază, trebuise să aștepte aproape o oră ca să-i vină rândul.

— Știu. Tocmai am vorbit cu ea.

Bineînțeles că Tully a sunat prima. Kate nu știa de ce o irita chestia asta. Auzi aprinzându-se o țigară la capătul celălalt al firului.

— Ce ți-a spus?

— Că nu-ți place de iubitul ei.

— Atât?

Kate trebuia să fie atentă. Dacă mama afla vârsta lui Chad, își ieșea

din minți, și Tully chiar s-ar enerva dacă ar crede că Kate o întorsese pe mama împotriva ei.

— Mai e și altceva?

— Nu, spuse ea repede. Tipul ăsta e total nepotrivit pentru ea, mami.

— Și tu știi asta din vasta ta experiență cu bărbații?

— Nu a mers la ultima petrecere dansantă, pentru că el nu a vrut să vină. Ratează toată viața de student.

— Tu chiar ai crezut că Tully va fi o fată oarecare din frăție? Haide, Katie. Știi că e… dramatică. Plină de visuri. Nu ți-ar strica nici ție să ai puțin din pasiunea ei, să știi.

Kate dădu ochii peste cap. Mereu acea presiune subtilă – dar nu atât de subtilă – de a fi ca Tully.

— Nu vorbim despre viitorul meu. Concentrează-te, mami.

— Spuneam doar că…

— Te-am auzit. Deci, ce să fac? Mă evită total. Am încercat să fiu o prietenă bună.

— Uneori, a fi o prietenă bună înseamnă să taci.

— Și să mă uit la ea cum face o mare greșeală?

— Uneori, da. Și pe urmă îi ești alături ca s-o ajuți să-și revină. Tully are o personalitate impunătoare; e ușor să-i uiți trecutul și cât de ușor poate fi rănită.

— Deci, ce să fac?

— Doar tu poți răspunde la această întrebare. Vremurile când îți spuneam eu ce să faci au apus de mult.

— Bun, gata cu prelegerile despre ce e viața, așa-i? Grozav. Exact când aveam nevoie de așa ceva.

În telefon se auzi zgomotul expirării fumului de țigară.

— Știu că o să fie în studioul de editare de la KVTS la ora unu.

— Ești sigură?

— Așa mi-a spus.

— Mersi, mami. Te iubesc!

— Și eu te iubesc.

Kate închise și se grăbi să se întoarcă în camera ei, unde se îmbrăcă repede și își aplică puțin fard; mai ales fond de ten, ca să mascheze coșurile care îi ieșiseră pe frunte după cearta lor.

Traversă campusul în timp record. Era ușor. În perioada aceea din trimestru, studenții erau ocupați să studieze pentru sesiune. La ușa studioului KVTS, se opri, făcându-și curaj ca înaintea unei bătălii, apoi intră.

O găsi pe Tully exact acolo unde spusese mama ei: ghemuită în fața unui monitor, înregistrând materialele brute și interviurile. La intrarea lui Kate, ridică privirea.

— Ia te uită, spuse Tully, ridicându-se în picioare. Șefa Majorității

morale în persoană.

— Îmi pare rău, spuse Kate.

Chipul lui Tully se schimonosi auzind asta, ca și cum și-ar fi ținut respirația și i-ar fi dat drumul brusc.

— Ai fost o scorpie, pe bune.

— Nu ar fi trebuit să spun toate chestiile alea. Doar că… noi nu ne-am ferit niciodată una de alta.

— Asta a fost greșeala noastră.

Tully înghiți și încercă să zâmbească. Dar nu reuși.

— Nu te-aș răni pentru nimic în lume. Ești prietena mea cea mai bună. Îmi pare rău.

— Jură că n-o să se mai repete vreodată. Nu vom lăsa niciodată un bărbat să intervină între noi.

— Jur. Kate era sinceră cu fiecare celulă a ființei sale. Dacă ar fi trebuit să-și înnoade limba, ar fi făcut-o. Prietenia lor era mai importantă decât orice relație. Bărbații aveau să vină și să plece; ele erau prietene pe vecie. Știau asta. Acum e rândul tău.

— Adică?

— Jură că n-ai să-mi mai întorci spatele fără să-mi vorbești. Ultimele trei zile au fost nasoale rău de tot.

— Jur.

•

Tully nu era prea sigură cum se întâmplase, dar relația ei pur sexuală cu profesorul se transformase oarecum într-o relație în toată regula. Fără nicio aluzie. Poate Kate avusese dreptate și începuse ca un fel de pas în carieră pentru ea; nu-și mai amintea. Tot ce știa era că în brațele lui se simțea satisfăcută, iar acesta era un sentiment nou pentru ea.

Și, desigur, el *era* mentorul ei. De când erau împreună, o învățase lucruri pe care ei i-ar fi luat ani să le descopere de una singură.

Mai important de atât, el îi arătase ce înseamnă să faci dragoste. Patul lui devenise refugiul ei; brațele lui, colacul ei de salvare. Când îl săruta și îl lăsa să o atingă cu o intimitate inimaginabilă, uita că nu crede în dragoste. Primul contact sexual, care se întâmplase demult, în crângul acela întunecat din Snohomish, se ștergea tot mai mult din amintirea ei, pe zi ce trecea, până când, la un moment dat, descoperi că nu mai purta deloc acel episod cu ea mereu. Avea să rămână pentru totdeauna o parte din ea, o cicatrice pe sufletul ei, dar, asemenea tuturor cicatricilor, trecea cu timpul de la un roșu-aprins și intens la o linie subțire, sidefie, vizibilă doar uneori.

Dar chiar și în ciuda tuturor acestor lucruri, a tuturor celor pe care el i le arătase și i le oferise, începea să nu mai fie de ajuns. În semestrul de toamnă al ultimului an, începu să se plictisească de lumea lipsită de consistență a facultății. CNN schimbase chipul

televiziunii. Acolo, în lumea reală, se întâmplau diverse lucruri, lucruri care contau. John Lennon fusese împușcat mortal în fața apartamentului personal din New York; un tip pe nume Hinckley trăsese focuri de armă asupra președintelui Reagan, într-o încercare jalnică de asasinat pentru a o impresiona pe actrița Jodie Foster; Sandra Day O'Conner devenise prima femeie judecător asociat la Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite ale Americii; iar Diana Spencer se măritase cu prințul Charles într-o ceremonie perfectă demnă de un basm cu zâne, astfel încât fiecare fată din America visase toată vara la iubire cu final fericit. Kate vorbea atât de mult despre nuntă și atât de detaliat, încât ai fi zis că fusese invitată.

Toate acestea alcătuiseră știri de senzație în timpul vieții lui Tully, și totuși, pentru că ea studia încă, fuseseră înainte să-i vină vremea. O, desigur că a redactat articolele pentru ziarul școlii și uneori chiar a citit câteva fraze răzlețe în direct, dar erau doar simulări și exerciții de încălzire pentru un joc pe care nu-i era încă permis să-l joace.

Tânjea să înoate în apele reale ale știrilor naționale. Se plictisise și mai mult de petrecerile dansante ale frățiilor și de cel mai arhaic ritual dintre toate – plimbatul lumânării. Nu înțelegea în ruptul capului de ce își doreau toate fetele acelea din frății să se logodească. Ele nu știau oare ce se petrecea în lume, nu vedeau posibilitățile?

Oferise totul la Universitatea din Washington, participase la toate cursurile de televiziune și jurnalism importante și învățase ce putuse din echivalentul unui an de stagiu la postul de afaceri publice. Sosise momentul să intre în lumea competiției pe viață și pe moarte a știrilor TV. Dorea să pătrundă în forță în mulțimea de reporteri și să-și croiască drum spre vârf cu orice preț.

— Nu ești pregătită, spuse Chad, oftând.

Era a treia oară când o spunea în tot atâtea minute.

— Te înșeli, îl contrazise ea, aplecându-se înspre oglinda de deasupra comodei lui și aplicând încă un strat de rimei. La începutul fascinanților ani optzeci, nimic nu era prea mult: nici machiajul, niciun păr prea coafat. Tu m-ai pregătit, și știm amândoi asta. M-ai convins să-mi schimb coafura în stilul ăsta bob, anost, al lui Jane Pauley. Fiecare costum pe care îl am e negru, iar pantofii mei arată că ai unei casnice din suburbii. Puse aplicatorul rimelului înapoi în recipient și se întoarse încet, studiindu-și unghiile false pe care și le aplicase în acea dimineață. De ce altceva mai am nevoie?

El stătea în pat. De la acea distanță, arăta fie întristat de discuția lor, fie obosit; Tully nu era sigură care din variante e valabilă.

— Știi răspunsul la întrebarea asta, răspunse el încet.

Ea scotoci prin poșetă după un ruj.

— M-am săturat de facultate. Trebuie să ies în lumea reală.

— Nu ești pregătită, Tully. Un reporter trebuie să dea dovadă de un

amestec perfect de obiectivitate și compasiune. Tu ești prea obiectivă, prea rece.

Critica aceasta era singura care o enerva. Petrecuse ani de zile fără să simtă nimic. Acum, ar fi trebuit să fie deodată și plină de compasiune, și obiectivă. Empatică, dar profesionistă. Nu putea să facă asta, iar ea și Chad știau asta.

— Eu nu vorbesc încă despre rețelele de televiziune. Este doar un interviu pentru un post cu jumătate de normă până la absolvire. Se duse la pat. În costumul negru cu bluză albă, era imaginea clasică a stilului conservator-șic. Renunțase chiar și la aspectul sexy al părului ei lung până la umeri, prinzându-l la spate cu o clamă. Se așeză pe marginea patului și își dădu la o parte de pe ochi o buclă lungă de păr. Pur și simplu, nu ești încă pregătit pentru ieșirea mea în lume.

El oftă și îi mângâie linia obrazului cu încheietura degetului.

— Așa e, prefer să fii în patul meu, nu jos din el.

— Recunoaște: sunt pregătită.

Intenționase să sune sexy și matur, însă tremurul vulnerabil din voce o trădă. Avea nevoie de aprobarea lui, așa cum avea nevoie de aer sau de soare. Ar fi plecat și fără ea, desigur, dar mai puțin încrezătoare, iar azi avea nevoie și de ultima fărâmă de încredere pe care ar fi putut-o obține.

— Of, Tully, spuse el în final. Tu te-ai născut pregătită.

Zâmbind triumfătoare, îl sărută, apăsat, apoi se ridică și își luă servieta de vinilin. Înăuntru, era un teanc de CV-uri, câteva cărți de vizită pe care era scris Tallulah Hart, reporter de știri TV, și o casetă video cu un reportaj făcut de ea în direct pentru KVTS.

— Baftă! îi ură Chad.

— Să fie!

Prinse autobuzul în față la chioșcul de hamburgeri Kidd Valley. Deși era în ultimul an, nu se sinchisise să vină la școală cu mașina. Parcarea era scumpă, și locurile, greu de găsit. În plus, familiei Mularkey îi plăcea să se folosească de vechiul automobil de mari dimensiuni al bunicii ei.

Cât traversă cartierul universitar și orașul, se gândi la ceea ce știa despre bărbatul cu care urma să se întâlnească. La douăzeci și șase de ani, era deja un fost reporter de transmisiuni în direct foarte respectat, care câștigase câteva distincții valoroase în timpul unui conflict din America Centrală. Se întorsese acasă dintr-un motiv despre care nu se scrisese în niciun articol și își schimbase brusc cursul carierei. Acum, era producător pentru un studio mai mic al unuia dintre posturile locale. Repetase la nesfârșit ce avea să-i spună.

Și eu mă bucur să vă cunosc, domnule Ryan.

Da, am acumulat o cantitate impresionantă de experiență pentru o femeie de vârsta mea.

Sunt hotărâtă să devin jurnalist de prim rang și sper, nu, mă aștept să…

Autobuzul se opri huruind și scoțând fum la intersecția dintre First și Broad.

Coborî degrabă din autobuz și o luă pe scări în jos. Cum stătea sub semnul de stație de autobuz, consultându-și notițele, începu să plouă, nu îndeajuns de tare pentru a fi necesară o umbrelă sau o glugă, dar suficient cât să îi strice părul și să îi ude fața. Își acoperi capul, ca să își protejeze machiajul, și fugi până la destinație.

Clădirea mică de beton cu ferestre fără perdele se afla în mijlocul unui cvartal cu o parcare alături. Înăuntru, consultă panoul cu locatari și găsi ceea ce căuta: KCPO-APARTAMENTUL 201.

Își aranjă postura, zâmbi profesional și urcă la apartamentul 201.

Acolo, deschise ușa și aproape că dădu peste cineva.

Preț de o clipă, Tully fu practic șocată. Bărbatul din fața ei era superb – păr negru răvășit, ochi de un albastru electrizant, barbă abia crescută. Nimic din ceea ce așteptase.

— Sunteți Tallulah Hart?

Ea întinse mâna.

— În persoană. Sunteți domnul Ryan?

— În persoană. Dădu mâna cu ea. Intrați. O conduse printr-o antecameră înghesuită, ticsită cu documente, aparate de filmat și teancuri de ziare peste tot. Câteva uși deschise dădeau înspre alte birouri goale. Un alt bărbat stătea într-un colț, fumând. Era imens, cel puțin unu nouăzeci și opt, cu păr blond zburlit și haine care arătau de parcă ar fi dormit în ele. Avea desenată pe tricou o frunză uriașă de canabis. La intrarea lor, ridică privirea. Ea este Tallulah Hart, spuse domnul Ryan, prezentând-o.

Tipul cel înalt mormăi.

— Cea cu scrisorile?

— Exact. Domnul Ryan îi zâmbi lui Tully. El e Mutt. Cameramanul nostru.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Mutt.

Asta le stârni ambilor bărbați râsul, care nu făcu decât să-i întărească lui Tully teama că este prea tânără pentru asta.

Fu condusă într-un birou pe colț și i se indică un scaun metalic din fața unei mese de lucru din lemn.

— Ia loc, spuse el, închizând ușa în urma lui.

El se așeză în spatele mesei și o privi.

Ea ședea dreaptă în scaun, încercând să arate mai în vârstă.

— Deci, tu ești cea care mi-a umplut cutia poștală de casete și CV-uri. Sunt sigur că, la cât ești de ambițioasă, te-ai interesat de noi. Suntem echipa din Seattle a postului KCPO Tacoma. Nu avem program pentru stagiu de practică aici.

— Am înțeles asta din scrisorile pe care mi le-ați trimis.

— Știu. Eu le-am scris.

Se sprijini de spătarul scaunului și își prinse mâinile la ceafă.

— Mi-ați citit articolele și ați văzut casetele?

— De fapt, de-aia te afli aici. Când mi-am dat seama că nu ai de gând să încetezi să-mi trimiți casete de probă, m-am gândit să mă uit totuși la una.

— Și?

— Și vei fi bună într-o zi. Ai acel ceva.

Într-o zi? Vei fi?

— Dar mai ai mult până să fii pregătită.

— De aceea vreau acest stagiu.

— Adică pe cel care nu există.

— Voi munci între douăzeci și treizeci de ore pe săptămână, gratis, și nu-mi pasă dacă primesc credite pentru facultate sau nu. Voi face transcrieri, verificarea datelor, cercetare. Orice. Cum puteți greși?

— Orice? O privea atent acum. Vei face cafea, vei da cu aspiratorul și vei spăla toaletele?

— Cine face toate astea acum?

— Eu și Mutt. Și Carol, când nu are de făcut vreun reportaj.

— Atunci, fără discuție da.

— Deci, vei face orice.

— Da, orice.

Se lăsă pe spate, studiind-o îndeaproape.

— Îți dai seama că ai fi pe post de necalificat, și încă neplătit.

— Da. Aș putea lucra în zilele de luni, miercuri și vineri.

— În regulă, Tallulah Hart, se învoi el în cele din urmă. Se ridică în picioare. Arată-mi ce poți să faci.

— Sigur. Zâmbi. Și numele meu e Tully.

El o conduse înapoi prin birou.

— Hei, Mutt, ea este noul nostru stagiar, Tully Hart.

— Mișto, spuse Mutt, fără să ridice privirea de la aparatul de filmat din poală.

La ușă, domnul Ryan se opri și se uită la ea.

— Sper că ai de gând să iei munca în serios, domnișoară Hart. Sau va fi o experiență care va expira mai repede decât laptele.

— Puteți conta pe mine, domnule Ryan.

— Spune-mi Johnny. Ne vedem vineri. Să zicem, la opt dimineața?

— Voi fi aici.

Tully reluă iar și iar întâlnirea în minte în timp ce se îndrepta cu pas grăbit spre stația de autobuz, unde se sui într-unul.

Își crease, practic, propriul stagiu de practică. Într-o bună zi, când avea să fie intervievată de Phil Donahue, va relata această poveste pentru a arăta cât de curajoasă și hotărâtă fusese.

Da, Phil. A fost o mișcare îndrăzneață, dar știi cum stau lucrurile în

televiziune. E pe viață și pe moarte, iar eu eram o fată ambițioasă.

Dar mai întâi, trebuia să-i povestească totul lui Katie. Nimic nu era cu adevărat perfect până nu împărtășea cu ea.

Acesta era începutul visului lor.

•

Cireșii din piața Quad marcau trecerea timpului mai bine decât orice calendar. Roz și plini de floare la început de primăvară, de un verde luxuriant în zilele calde și liniștite de vară, cu un colorit splendid când începeau școlile, iar acum, desfrunziți, în acea zi de noiembrie a anului 1981.

Pentru Kate, ritmul vieții era mult prea rapid. Era la ani-lumină distanță de fata timidă și tăcută de la început. În anii petrecuți la facultate, învățase să regizeze scheciuri pentru săptămâna probelor de admitere în frății, să organizeze și să planifice o petrecere pentru trei sute de oameni, să dea pe gât un pahar de bere și să înghită o stridie crudă, să socializeze la petrecerile frățiilor și să se simtă în largul ei în preajma oamenilor necunoscuți, să scrie articole tăioase cu tâlc și senzaționale și să filmeze aceeași poveste chiar dacă era în mișcare când se petrecea. Profesorii de jurnalism îi dăduseră note mari și îi spuseseră în repetate rânduri că avea talent.

Problema, din câte se părea, era inima ei. Spre deosebire de Tully, care putea să pună orice fel de întrebare fără teamă, indiferent de situație, lui Kate îi venea greu să-și bage nasul în problemele personale ale oamenilor. În ultima vreme, renunța tot mai des la propriile articole și le edita în schimb pe cele ale lui Tully.

Nu avea ceea ce îi trebuia unui producător de știri de televiziune sau unui reporter excelent. Se mințea de fiecare dată când participa la cursurile de televiziune și comunicare.

În ultima vreme, visa la alte lucruri, să urmeze o școală de drept, astfel încât să combată nedreptățile despre care relata, sau să scrie romane care să-i facă pe oameni să vadă lumea într-o lumină mai bună, pozitivă… sau – iar acesta era cel mai tainic vis al ei – să se îndrăgostească. Dar cum i-ar fi putut mărturisi lui Tully toate astea?

Tully, care o luase de mână în urmă cu ani, atunci când nimeni altcineva nu o făcuse, care țesuse pentru amândouă visul acela diafan de a deveni partenere la știrile de televiziune. Cum i-ar fi putut mărturisi celei mai bune prietene că ea nu-i mai împărtășește visul?

Ar fi trebuit să fie ușor de spus. Fuseseră doar niște copile atunci, de mult, când aleseseră să se înhame la acea viață împreună. În anii care trecuseră de atunci și până acum, lumea se schimbase atât de mult. Războiul din Vietnam fusese pierdut, Nixon renunțase la funcția de președinte, muntele Sf. Elena erupsese, iar cocaina devenise „gustarea” preferată de noua generație de petrecăreți. Echipa de hochei a Statelor Unite câștigase în mod miraculos Jocurile Olimpice,

iar un actor de mâna a doua devenise președinte. Visurile nu prea mai aveau cum să rămână neschimbate în astfel de vremuri incerte.

Trebuia, pur și simplu, s-o privească în ochi pe Tully, măcar o dată, și să-i mărturisească adevărul, să-i spună: *Alea sunt visurile tale, Tully, și sunt mândră de tine, dar eu nu mai am paisprezece ani și nu te pot urma pentru eternitate.*

— Poate azi, spuse ea tare, târându-și rucsacul prin campusul cenușiu, învăluit în negură.

Dacă ar fi avut și ea propriul vis, ceva cu care să-l înlocuiască pe cel al vedetelor gemene ale știrilor TV, Tully l-ar fi putut accepta; un simplu *Nu știu* nu ar fi avut prea mari șanse să reziste în fața Furtunii tropicale Tully.

La capătul campusului, se amestecă în mulțimea de studenți și traversă străzile, zâmbind și făcându-le cu mâna prietenilor pe lângă care trecea. La căminul frăției, se duse direct în camera de zi, unde fetele ședeau înghesuite ca sardelele pe canapele, pe scaune și pe fiecare petic de pe mocheta verde-praz.

Își aruncă rucsacul pe jos și găsi un loc pe podea, între Charlotte și Mary Kay.

— A început?

Vreo treizeci de persoane îi făcură semn să tacă în clipa în care se auzi tema muzicală a serialului General Hospital. Chipul Laurei umplu ecranul. Era frumoasă, cu o privire sentimentală, cu o superbă parură albă. Un oftat general traversă încăperea.

Apoi apăru Luke în costumul lui gri de zi, zâmbindu-i viitoarei lui mirese.

Exact atunci, ușa căminului se dădu de perete.

— Kate! urlă Tully, intrând în încăpere.

— Șșșșșt, se auziră toate fetele la unison.

Tully se ghemui în spatele lui Kate.

— Trebuie să vorbim.

— Șșșt. Luke și Laura se căsătoresc. Poți să-mi povestești despre interviu – ai reușit, felicitări! – după ce se termină. Acum, taci.

— Dar…

— Șșșșșt.

Tully se așeză în genunchi, bombănind.

— Cum de puteți fi înnebunite după un tip alb, slăbănog, cu un permanent jalnic? Unde mai pui că e și violator. Cred…

— ȘȘȘȘȘT.

Tully suspină dramatic și își încrucișă brațele.

Imediat ce filmul se sfârși, iar coloana sonoră se auzi din nou, sări în picioare.

— Haide, Katie. Trebuie să vorbim.

O înșfacă de braț și o scoase din mulțimea din camera televizorului,

traversară holurile, coborâră niște scări și ajunseră în fumoar, micul secret vinovat al frăției. Era o încăpere minusculă, ascunsă în spatele bucătăriei, cu o canapea de două locuri, o măsuță de cafea cu multe scrumiere pline și un aer atât de îmbâcsit și de albastru, că te dureau ochii, chiar dacă nu era nimeni acolo. Era locul ideal pentru bârfa de după petreceri și o porție zdravănă de râs în miez de noapte.

Kate ura locul acela. Obiceiul, care păruse atât de teribilist și de sfidător la treisprezece ani, acum era grosolan și stupid.

— Deci, spune-mi tot. Ai fost admisă la stagiu, corect?

Tully rânji.

— Exact. Lunea, miercurea și vinerea. Unele weekenduri. Am pornit la drum, Katie. Am să obțin postul ăsta și, când vom absolvi, am să-i conving să te angajeze și pe tine. Vom fi o echipă, așa cum am spus mereu.

Kate inspiră adânc. *Fă-o. Spune-i.*

— N-ar trebui să te preocupi pentru mine, Tully. E ziua ta cea mare, începutul tău.

— Nu fi ridicolă. Mai vrei să fim o echipă, nu? Tully făcu o pauză, se uită fix la Kate, care își aduna curajul și dădu să vorbească. Bineînțeles că vrei. Știam eu. M-ai păcălit doar. Foarte nostim. Am să vorbesc cu domnul Ryan – el e noul meu șef – imediat ce devin indispensabilă. Acum tre' să fug. Chad va vrea să afle despre interviu, dar a trebuit să-ți spun ție mai întâi.

Tully o îmbrățișă cu patimă și plecă.

Kate rămase acolo, în cămăruța aceea urâtă, care duhnea a chiștoace stătute, holbându-se la ușa deschisă.

— Nu, spuse ea încet. Eu nu vreau să fac asta.

Dar nu o asculta nimeni.

Capitolul 11

Ziua Recunoștinței în familia Mularkey era mereu un spectacol. Mătușa Georgia și unchiul Ralph veneau din estul statului Washington, aducând mâncare cât pentru un regiment întreg. Cândva, veneau și cu cei patru copii ai lor, care acum erau și ei adulți, și de sărbători trebuiau să viziteze uneori alte familii. Anul acesta, Georgia și Ralph erau singuri și puțin derutați de situație. Georgia își turnase ceva de băut înainte chiar de a-i saluta pe toți ai casei.

Kate ședea pe brațul jerpelit al canapelei de un roșu cireșiu, care fusese elementul central al acelei camere de zi de când se știa. Tully ședea turcește pe podea, la picioarele mamei. Era locul ei obișnuit în vacanță. Nu îi plăcea să fie prea departe de femeia pe care o considera

mama perfectă. Tata, în fotoliul lui, era față în față cu Georgia, așezată pe sofa.

Era ora prietenelor – o tradiție de familie. Georgia o inventase cu ani în urmă – înainte să apară copiii și grijile pentru ei, sau cel puțin așa zicea legenda. De sărbători, timp de o oră, în vreme ce bărbații se uitau la fotbal, femeile se adunau în camera de zi ca să bea cocteiluri și să se pună la curent cu ultimele noutăți. Toate știau că în curând aveau să muncească pe rupte în bucătărie, însă, timp de șaizeci de minute, nimănui nu-i păsa.

Anul acesta, pentru prima oară, mama turnase câte un pahar de vin alb pentru Kate și Tully. Asta o făcu pe Kate să se simtă foarte matură, cum stătea acolo, pe brațul canapelei, sorbind din paharul ei de vin. Primul album de Crăciun se auzea deja la pick-up. Elvis, desigur, cântând despre băietanul din ghetou.

Era nostim cum un album, sau chiar un singur cântec, îți putea aduce în memorie atâtea momente din viață. Kate nu credea să fi existat vreodată vreun eveniment în familie – Crăciun, Ziua Recunoștinței, Paște, excursia anuală cu cortul – la care să nu se fi ascultat Elvis. Nu exista niciun moment notabil în familia Mularkey fără el. Mama și Georgia aveau grijă de asta. Moartea lui nu schimbase câtuși de puțin tradiția, dar uneori, dacă beau destul de mult, se luau în brațe și deplângeau pierderea starului.

— Trebuie să vedeți ce am de făcut săptămâna asta, spuse Tully, ridicându-se exaltată în genunchi. Kate nu putu să nu remarce că arăta ca o persoană care se roagă, așteptând binecuvântarea mamei. Cunoașteți cazul violatorului Spokane? Mama lui a angajat pe cineva să-i omoare pe judecător și pe procuror. Vă vine să credeți? Johnny – șeful meu – m-a lăsat pe mine să fac o primă variantă a știrii. Au folosit chiar și o frază scrisă de mine. A fost foarte tare. Săptămâna viitoare mă lasă să iau parte la un interviu cu un tip care a inventat un fel de computer nou.

— Chiar ești pe drumul tău acum, Tully, spuse mama, zâmbindu-i.

— Nu doar eu, doamnă M., spuse Tully. Se va aranja și pentru Kate. O să-i obțin un stagiu de practică la post; veți vedea. Am început deja să bat apropouri. Într-o bună zi, ne veți vedea pe amândouă la televizor. Prima echipă de femei prezentatoare de știri la un post național de televiziune.

— Imaginează-ți, Margie, spuse Georgia visătoare.

— Prezentatoare de știri? spuse Kate, îndreptându-se. Am crezut că o să fim reportere.

Tully zâmbi larg.

— La cât suntem de ambițioase? Glumești? Mergem direct în vârf, Katie.

Kate trebuia să spună ceva acum. Lucrurile scăpau de sub control și,

cinstit vorbind, ziua aceea era un moment potrivit pentru a limpezi lucrurile. După un pahar de băutură, toată lumea era mai veselă.

— Ar trebui să-ți spun…

— Vom fi mai faimoase decât Jean Enersen, doamnă M., spuse Tully râzând. Și bineînțeles, mai bogate.

— Bogate, imaginați-vă, repetă mama.

Mătușa Georgia o bătu pe Katie pe picior.

— Toată familia este foarte mândră de tine, Katie. Vei deveni celebră pentru noi toți.

Kate oftă. Ratase încă o dată ocazia. Se ridică în picioare și traversă încăperea, trecând pe lângă colțul în care avea să fie amplasat în curând bradul de Crăciun, și se opri la fereastră, privind pășunea. O pătură albă sclipitoare acoperea câmpul, formând movilițe scânteietoare pe stâlpii gardului. Lumina lunii transforma totul într-un splendid peisaj înghețat alb-albastru; sub cerul negru catifelat, totul arăta ca într-o felicitare. Pe când era copilă, aștepta cu nerăbdare această vreme surprinzătoare, se ruga pentru ea luni la rând, și nu era de mirare. Acoperită de zăpadă, Firefly Lane arăta ca în povești. Genul de loc unde nimic rău nu se poate întâmpla, unde o fată putea fi în stare să le spună pur și simplu alor ei că se răzgândise.

•

Ultimele câteva luni ale anului terminal de facultate fură perfecte. Deși Tully petrecea peste douăzeci și cinci de ore pe săptămână la postul de televiziune unde făcea stagiul de practică, iar Kate petrecea același număr de ore muncind la Starbucks, noua cafenea extravagantă din Pike Place Market, aveau grijă amândouă să petreacă împreună cea mai mare parte a timpului de la sfârșit de săptămână, jucând biliard și bând bere la Goldies sau ascultând muzică la Blue Moon Tavern. Tully își petrecea majoritatea nopților acasă la Chad, dar Kate nu vorbea prea mult despre asta. Sincer, se distra prea mult ieșind cu diverși băieți pentru a-și mai bate capul cu deciziile lui Tully.

Singura problemă din viața lui Kate, deloc de neglijat, era examenul de absolvire care se apropia. Absolvea luna următoare cu brio, obținând o diplomă în comunicare/jurnalism de televiziune, și nu mărturisise încă nimănui că nu asta era profesia visurilor ei.

Totuși, acum intenționa să spună adevărul. Era într-una din cabinele telefonice înguste de la etajul trei și tocmai formase numărul de acasă.

Mama răspunse la al doilea ton de apel.

— Alo?

— Bună, mami!

— Katie! Ce surpriză minunată! Nici nu mai știu de când n-ai mai sunat la mijlocul săptămânii. Cred că ai înnebunit; eu și tata tocmai ne-am întors de la mall. Ar trebui să vezi rochia pe care am cumpărat-

o pentru absolvire. Este superbă. Să nu crezi pe nimeni când îți spune că la JC Penney nu au haine grozave.

— Cum arată? Kate trăgea de timp; ascultă pe jumătate atentă descrierea mamei. Tocmai spusese ceva despre pernițe de umeri și paiete, când Kate o întrerupse. Am trimis CV-ul pentru o slujbă la Nordstrom, mami. Departamentul de publicitate.

La celălalt capăt al firului urmă o pauză lungă, apoi sunetul clar al aprinderii unei țigări.

— Am crezut că tu și Tully o să fiți…

— Știu. Kate se sprijini cu spatele de peretele cabinei. O echipă de reportere. Faimoase în toată lumea și bogate.

— Ce se petrece cu adevărat, Kathleen?

Kate încercă să-și exprime nehotărârea în cuvinte. Pur și simplu, nu știa ce dorește să facă tot restul vieții. Credea că o așteaptă ceva special, o cale numai a ei, la capătul căreia se afla fericirea, dar unde începea oare calea aceea?

— Eu nu sunt ca Tully, spuse ea în sfârșit, recunoscând adevărul de care își dăduse seama de multă vreme. Eu nu mănânc știri pe pâine și nu respir știri prin fiecare por. Desigur că sunt destul de bună să obțin numai note maxime, iar profii mei mă adoră pentru că nu întârzii cu niciun proiect, dar jurnalismul – televiziune sau presă scrisă – este o junglă. Voi fi devorată de vie de oameni ca Tully, care ar face orice pentru o știre senzațională. Pur și simplu nu este realist să cred că aș reuși.

— Realist? Realiști suntem eu și tatăl tău când încercăm să ne descurcăm cu banii, când lui îi tot taie din ore la uzină. Realistă sunt eu, femeie inteligentă, care nu-și găsește o slujbă mai bună decât pe salariul minim, pentru că nu am studii și nu am făcut altceva decât să cresc copii. Crede-mă, Katie, nu vrei să fii realistă la vârsta ta. Ai timp berechet pentru asta. Acum ar trebui să ai visuri mărețe și să ajungi sus.

— Dar eu vreau altceva.

— Ce?

— Mi-ar plăcea să știu.

— Of, Katie… Eu cred că ție ți-e frică să încerci să atingi succesul. Să nu-ți fie.

Înainte de a apuca să dea o replică, cineva bătu în ușă.

— Sunt aici, strigă ea.

Ușa se deschise larg, și în cadrul ei apăru Tully.

— Aici erai. Te-am căutat peste tot. Cu cine vorbești?

— Cu mama.

Tully îi smulse telefonul din mână lui Kate și spuse:

— Hei, doamnă M. Vă răpesc fiica. Sunăm noi mai târziu. Pa. Închise, apoi se întoarse spre Kate. Tu vii cu mine.

— Unde mergem?

— Ai să vezi.

Tully ieși cu ea din cămin și o duse în parcare, unde aștepta un Volkswagen broscuță albastru.

Tot drumul către centrul Seattle-ului, Kate întrebă încotro merg și despre ce este vorba, până când parcară în fața unei mici clădiri de birouri.

— Aici lucrez eu, spuse Tully după ce opri motorul. Nu pot să cred că n-ai mai fost niciodată aici. N-are a face, ești aici acum.

Kate își dădu ochii peste cap. Acum știa ce se petrece: Tully intenționa să se laude cu ceva – o rolă, o bandă, un reportaj pe care îl realizase și fusese transmis. Ca de obicei, Kate o urmă.

— Ascultă, Tully, începu ea în timp ce străbăteau holul anost înspre încăperea mică, înghesuită, care reprezenta studioul din Seattle al KCPO-TV, trebuie să-ți spun ceva.

Tully deschise ușa.

— Sigur. Mai târziu. El e Mutt, apropo.

Arătă cu degetul înspre un tip masiv cu plete și adus de spate, care stătea lângă fereastra deschisă, suflând afară fumul țigării pe care o fuma.

— Salut! spuse el, abia ridicând un deget în semn de salut.

— Carol Mansour – ea era reportera – este la întâlnirea consiliului local, explică Tully, conducând-o pe Kate către o ușă închisă.

Ca și cum Kate nu ar fi auzit zi de zi povești cu Carol Mansour.

Tully se opri la ușă și ciocăni. Când o voce de bărbat răspunse, Tully deschise ușa și o trase pe Kate înăuntru.

— Johnny? Ea e prietena mea Katie.

Un bărbat din spatele mesei de lucru ridică privirea.

— Tu ești Kate Mularkey, nu?

Era, de departe, cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse Kate vreodată. Mai în vârstă decât ele, dar nu cu mult; poate cu cinci sau șase ani. Părul lui lung și negru era des și dat pe spate, ușor ondulat la vârfuri. Niște pomeți proeminenți și o bărbie mică l-ar fi putut face să arate drăguț, însă nu era nimic feminin în înfățișarea lui. Când îi zâmbi, ea inspiră adânc, simțind un fior de atracție fizică pură, care nu semăna cu nimic din ceea ce trăise până atunci.

Kate stătea acolo, îmbrăcată pentru lucru, blugii școlărești Gloria Vanderbilt, mocasini și pulover cu anchior. Buclele făcute cu o seară înainte se lăsaseră, și nu le refăcuse în dimineața aceea. Nu se sinchisise nici măcar să se fardeze.

Îi venea s-o omoare pe Tully.

— Vă las singuri acum, spuse Tully, ieșind din birou și închizând ușa în urma ei.

— Te rog. Ia loc, o invită el, indicându-i un scaun gol din fața mesei

de lucru.

Ea se așeză emoționată pe marginea scaunului.

— Tully mi-a spus că ești un geniu.

— Păi, e prietena mea cea mai bună.

— Ești o norocoasă. Este o fată deosebită.

— Da, domnule, așa e.

Auzind felul ei de a i se adresa, bărbatul se puse pe un râs sănătos, contagios, care o făcu și pe ea să zâmbească.

— Te rog, nu-mi vorbi cu domnule. Mă face să cred că în spatele meu e cineva mai bătrân. Se aplecă în față. Deci, Kate, ce părere ai?

— Despre ce?

— Slujbă.

— Ce slujbă?

El se uită la ușă și spuse:

— Hmm, interesant. Apoi se uită din nou la ea. Avem un post liber pentru muncă de birou. Până acum s-a ocupat Carol de telefoane și hârțogăraie, dar o să aibă un copil, așa că zgârcitul de director al postului a fost de acord, în sfârșit, să luăm pe cineva.

— Dar Tully…

— Ea vrea să rămână în stagiul de practică. Spune că, datorită bunicii ei, nu are nevoie de bani. Între noi fie vorba, oricum nu se prea pricepe să răspundă la telefon.

Toate se întâmplau prea repede pentru Kate. În urmă cu doar o oră, recunoscuse, în sfârșit, că nu dorește să urmeze o carieră în televiziune, iar acum se afla acolo și i se oferea o slujbă pentru care orice tânăr din secția ei de la facultate ar fi fost în stare să facă moarte de om.

— Care e salariul? întrebă ea, trăgând de timp.

— Salariul minim, desigur.

Calculă în minte. Cu tot cu bacșișuri, la Starbucks scotea dublu.

— Haide, spuse el zâmbind. Cum ai putea să mă refuzi? Ai putea fi secretară într-un birou urât pe o nimica toată. Nu ăsta-i visul oricărui absolvent de facultate?

Nu se putu abține să nu râdă.

— Dacă așa pui problema, cum aș putea refuza?

— E un început în lumea strălucitoare a știrilor de televiziune, corect?

Zâmbetul lui era ca un fel de superputere care îi zăpăcea gândurile.

— Așa e? Strălucitoare, vreau să spun?

Păru surprins de întrebare și o privi cu adevărat pentru prima oară. Zâmbetul lui fals dispăru, iar privirea din ochii lui albaștri deveni dură, cinică.

— Nu în acest birou.

Veni la ea. Ea nu știa de ce, dar atracția pe care o simțea era

puternică. Nimic din felul în care reacționase față de băieții colegi. Acesta era încă un motiv pentru care să nu accepte slujba.

Ușa se deschise în spatele ei, și Tully intră, practic țopăind.

— Ei, ai spus da?

Era o nebunie să accepte o slujbă doar pentru că te atrage șeful.

Pe de altă parte, avea douăzeci și unu de ani, iar el îi oferea un început în televiziune.

Nu se uită la Tully. Dacă ar fi făcut-o, Kate știa că s-ar fi simțit ca și cum ar fi renunțat la principii, luându-se din nou după ea, și numai din motivele greșite.

Dar cum ar fi putut refuza? Poate că într-o slujbă adevărată avea să găsească acea pasiune și claritatea de care avea nevoie. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea mai posibil. Școala nu era lumea reală. Poate că acesta era motivul pentru care nu fusese cucerită de lumea știrilor. Aici, poveștile aveau să conteze.

— Sigur, spuse ea în sfârșit. Am să încerc, domnule Ryan.

— Spune-mi Johnny.

Zâmbetul pe care el i-l adresă fu atât de tulburător, încât Kate chiar trebui să privească în altă parte. Era sigură, cumva, că el poate vedea înăuntrul ei sau auzi cât de repede îi făcea inima să bată.

— De acord, Johnny.

— Perfect, spuse Tully, bătând din palme.

Kate nu putu să nu observe cum prietena ei atrase instantaneu toată atenția lui Johnny. El ședea acum la masa lui de lucru, fixând-o cu privirea pe Tully.

Acela fu momentul când Kate își dădu seama că făcuse o greșeală.

•

Kate se uita la propria imagine în oglinjoara ovală de deasupra comodei. Părul lung, drept, cu șuvițe blonde, îi era pieptănat pe spate și fixat cu o cordeluță neagră din catifea. Fard de pleoape bleu și două straturi de rimei îi accentuau culoarea ochilor, iar luciul de buze și fardul de obraz roz îi dădeau puțină culoare pielii.

— Vei învăța să iubești știrile, i se adresă ea reflexiei din oglindă. Și faci mai mult decât doar să te iei după Tully.

— Grăbește-te, Kate, strigă Tully, bătând cu putere în ușa dormitorului. Doar nu vrei să întârzii în prima ta zi de lucru. Te aștept jos, în parcare.

— Bine, poate că te iei totuși după ea.

Își luă servieta de pe pat, ieși din dormitor și coborî.

În ultima săptămână de școală, coridoarele mișunau de fete care studiau de zor pentru ultimele examene, își luau rămas-bun și își făceau bagajele. Kate trecu prin busculadă și se îndreptă spre micuța parcare din spatele căminului, unde Tully stătea în mașinuța ei nou-nouță, cu motorul pornit.

Nici nu apucă bine să se suie în mașină și să închidă portiera, că și porniră. Melodia Purple Rain a lui Prince se auzea asurzitor prin boxele mititele. Tully trebui să urle ca să acopere muzica.

— Grozav, nu alta, nu-i așa? Noi două mergând, în sfârșit, împreună la muncă.

Kate încuviință din cap.

— Cu siguranță. Trebuia să admită că era emoționată. La urma urmei, era absolventă de facultate – sau avea să fie în curând – și găsise o slujbă excelentă cu care să înceapă în domeniul pentru care se pregătise. Nu conta că Tully o ajutase să obțină slujba, sau că își urma, practic, cea mai bună prietenă. Ceea ce conta era să-și facă treaba cât de bine putea și să afle dacă profesia de jurnalist de televiziune este pentru ea. Povestește-mi despre șeful nostru, ceru ea, dând muzica mai încet.

— Johnny? E absolut priceput la ceea ce face. A fost corespondent de război. În El Salvador sau Libia, cine naiba știe? Am auzit că duce dorul câmpului de luptă, dar este un producător excelent. Poți învăța o groază de la el.

— Ți-ai dorit vreodată să ieși cu el?

Tully râse.

— Doar pentru că m-am culcat cu proful meu nu înseamnă că fiecare șef e o pradă ușoară.

Kate fu ușurată să audă asta; mai mult decât ar fi trebuit. Ar fi vrut să întrebe dacă Johnny este însurat – de o săptămână se tot ținea să întrebe asta –, dar nu putu articula cuvintele. Ar fi bătut la ochi.

— Am ajuns.

Tully trase lângă bordura din fața clădirii și parcă.

Cât urcară scările și străbătură culoarul, peroră despre cât de grozav avea să fie la muncă, pentru că erau împreună, însă imediat ce intrară în zona birourilor mici și înghesuite, se duse glonț la Mutt și începu să discute cu el.

Kate rămase acolo, strângând la piept servieta ei din imitație de piele, întrebându-se ce ar fi trebuit să facă.

Tocmai se decisese să își scoată haina, când apăru Johnny, arătând deopotrivă incredibil de bine și în culmea furiei.

— Mutt! Carol! strigă el, deși cei doi erau chiar acolo. Compania aia nouă, Microsoft, anunță ceva. Habar n-am ce dracului e. Îmi trimite Mike prin fax informația. Vor să te duci la sediul companiei și să vezi dacă poți vorbi cu șeful, Bill Gates.

Tully se repezi înainte.

— Pot să merg și eu?

— Cui îi pasă? E o poveste de rahat, spuse Johnny, care intră înapoi în biroul lui și trânti ușa.

Urmară câteva clipe de mișcare haotică. Tully, Carol și Mutt își

strânseră lucrurile și ieșiră degrabă din birou.

Kate rămase acolo după plecarea lor, în liniștea biroului gol, întrebându-se ce naiba să facă.

Lângă ea, sună telefonul.

Își scoase jacheta de pe ea, o puse pe spătarul scaunului și se așeză, apoi răspunse.

— KCPO News. Kathleen la telefon. Cu ce vă pot fi de ajutor?

— Bună, scumpo, suntem mama și tata. Am vrut să te sunăm ca să-ți urăm să ai o primă zi de lucru minunată. Suntem foarte mândri de tine.

Kate nu era deloc surprinsă. Unele lucruri din viață nu se schimbă niciodată; familia ei era unul dintre ele. Își iubea familia pentru asta.

— Vă mulțumesc.

În următoarele câteva ore, fu extrem de ușor să-și umple timpul. Telefonul sună aproape neîncetat, iar tăvița de pe biroul ei cu corespondența sosită arăta de parcă nu mai fusese atinsă de ani de zile. Dosarele erau într-o harababură absolută.

Fu atât de absorbită de munca ei, încât, când se uită din nou la ceas, se făcuse deja ora unu și era lihnită de foame.

Cu siguranță avea voie să-și ia o pauză de prânz, nu? Se ridică de la birou și traversă biroul, acum curat. La ușa lui Johnny, se opri, își adună curajul ca să ciocănească, însă, înainte s-o poată face, auzi urlete de partea cealaltă a ușii. El vorbea la telefon, certându-se cu cineva.

Era mai bine să nu întrerupă. Setă robotul telefonului să preia automat apelurile și coborî degrabă la un magazin de delicatese. Acolo, își cumpără o jumătate de sandviș cu șuncă și cașcaval. Fără să stea pe gânduri, mai cumpără o supă-cremă de scoici, plus un sandviș cu bacon, roșii și salată verde. Încheie comanda cu două sticle de cola. Cu sacoșa în mână, urcă scările în fugă și porni din nou telefoanele.

Apoi se duse din nou la ușa lui Johnny; de partea cealaltă era liniște.

Ciocăni timid.

— Intră.

Deschise ușa.

El ședea la masa de lucru, părând obosit. Părul lui lung era dezordonat, ca și cum și-ar fi trecut degetele prin el în mod repetat, dându-l din ochi. Zeci de ziare îi acopereau masa, atât de multe, încât până și telefonul era acoperit.

— Mularkey, spuse el, oftând. Fir-ar! Am uitat că începi azi.

Kate vru să facă o glumă pe tema asta, dar vocea părea să nu o asculte. Era atât de conștientă de prezența lui, încât i se păru ușor deranjant că el nici măcar nu știuse că ea se afla acolo.

— Intră. Ce ai acolo?

— Prânzul. M-am gândit că ți-e foame.

— Mi-ai adus prânzul?

— Am greșit? Îmi cer scuze, am…

— Ia loc. Îi indică un scaun din fața mesei de lucru. Apreciez gestul, pe bune. Nici nu-mi aduc aminte când am mâncat ultima oară.

Ea se apropie de masă și începu să scoată mâncarea din sacoșă. În tot acest timp, îi simțea privirea, simțea ochii aceia de un albastru-intens fixând-o.

— Supă fierbinte, spuse el, pe un ton scăzut acum, intim. Deci, ești genul ăla de fată.

Ea se așeză, privindu-l, incapabilă de altceva.

— Genul ăla de fată?

— Persoană care are grijă de ceilalți. Luă lingura. Lasă-mă să ghicesc: ai crescut într-o familie fericită. Doi copii și un câine. Fără divorț.

Ea râse.

— Vinovată. Dar tu?

— N-am avut câine. Nu prea fericită.

— O. Încercă să se gândească ce altceva ar fi putut spune. Ești însurat? îi ieși întrebarea înainte s-o poată opri.

— Neah. Niciodată. Tu?

Ea zâmbi.

— Nu.

— Bravo ție! Asta-i o profesie care cere dedicare.

Kate se simțea ca o impostoare. Ședea acolo, față în față cu șeful ei, la biroul lui, străduindu-se să spună ceva care să-l facă să o admire, și nici măcar nu-l putea privi în ochi. Era o nebunie. El nu arăta chiar atât de bine. Avea ceva care o impresiona atât de mult, că nici nu mai putea gândi limpede. În cele din urmă, vorbi:

— Crezi că se vor întoarce cu un material bun despre Microsoft?

— Israelul a invadat ieri Libanul. Știai? I-au alungat pe palestinieni înapoi în Beirut. Ăsta-i un subiect adevărat. Și noi stăm în rahatul ăsta de birou meschin, frecând niște știri de doi bani. Oftă. Scuze. Doar că am o zi proastă. Și mai e și prima ta zi. Zâmbetul pe care îl afișă nu se reflectă și în ochi. Și mi-ai adus supă. Mâine o să fiu drăguț, promit.

— Tully mi-a spus că ai fost corespondent de război.

— Mda.

— Presupun că ți-a plăcut mult, nu?

Observă o scânteiere în privirea lui; primul ei instinct ar fi fost să o eticheteze drept tristețe, dar cum putea ști asta?

— A fost o nebunie.

— Cum de-ai renunțat?

— Ești prea tânără ca să înțelegi.

— Nu sunt cu mult mai tânără decât tine. Pune-mă la-ncercare.

El oftă.

— Uneori, viața te lovește de nu te vezi; asta-i tot. Cum spuneau cei de la Rolling Stones: Nu poți obține mereu ce-ți dorești.

— Cântecul vorbește despre a obține în schimb ceea ce ai nevoie.

El o privi atunci, și pentru o fracțiune de secundă, ea știu că îi captase atenția.

— Ai avut de lucru în dimineața asta?

— Era o harababură în dosare. La fel și în tăvița cu corespondență. Am organizat și am așezat pe rafturi toate casetele din colț.

El râse. Trăsăturile chipului i se transformară; deveni atât de chipeș, că o făcu să tragă adânc aer în piept.

— De luni de zile încercăm să o convingem pe Tully să facă asta.

— N-a însemnat…

— Nu-ți face griji. Nu ți-ai băgat prietena în bucluc. Crede-mă, știu ce să aștept de la Tully.

— Și anume?

— Pasiune, spuse el simplu, îndesând ambalajul sandvișului în caserola de polistiren în care fusese supa.

Kate aproape tresări auzindu-l cum o spusese, știind deodată că este în pericol. Indiferent de câte ori își spunea că el era șeful ei, nu conta, în cele din urmă, ceea ce conta era felul în care se simțea în preajma lui.

Se îndrăgostea. Era singurul mod în care putea descrie situația.

Și totuși, tot restul zilei, cât răspunse la telefon și îndosarie acte, reluă în minte acel ultim moment cu el și felul relaxat, direct, în care răspunsese la întrebarea ei despre Tully: pasiune.

Mai cu seamă își amintea felul în care zâmbise el admirativ atunci când o spusese.

Capitolul 12

Vara de după absolvire fu pe atât de aproape de paradis pe cât își putea imagina Tully. Ea și Kate găsiră un apartament ieftin, în stilul anilor 1960, într-o zonă grozavă – deasupra Pike Place Market. Aduseră mobilă din casa bunicii și umplură bucătăria cu vase Revereware și porțelanuri Spode vechi de patruzeci de ani. Pe pereți, prinseră în piuneze afișele preferate și puseră fotografii cu ele pe toate măsuțele și noptierele din casă. Doamna Mularkey le surprinsese într-o zi, aducându-le sacoșe pline cu alimente și câteva plante artificiale, pentru a conferi spațiului senzația de confort, explică ea.

Cartierul le modelă stilul de viață. Erau la câțiva pași de câteva baruri – preferatele lor erau Athenian, aflat în interiorul pieței, și

vechiul Virginia Inn din colț, înțesat de fum. La ora șase dimineața, în vacarmul semnalelor acustice ale mașinilor de marfa și al claxoanelor autovehiculelor, ele traversau strada ca să-și ia cafea cu lapte de la Starbucks și cornuri de la La Panier, o brutărie franțuzească.

Ca fete singure intrate în câmpul muncii, căzură într-o ușoară rutină. În fiecare dimineață, ieșeau pentru micul dejun, se așezau la mese din fier forjat de pe trotuar și citeau diverse ziare pe care le colecționau. *The New York Times, The Wall Street Journal, Seattle Times* și *Post-Intelligencer* deveniră publicațiile lor de căpătâi. Când terminau, se urcau în mașină și plecau la birou, unde învățau în fiecare zi ceva nou despre domeniul știrilor TV, iar după serviciu, se schimbau în haine sclipitoare cu umeri lați și colanți și mergeau într-unul din numeroasele cluburi din centru. În fiecare noapte, puteau asculta punk rock, new wave, rock 'n' roll sau pop, după cum aveau chef.

Și, din moment ce Tully nu mai trebuia să ascundă existența lui Chad, acesta le scotea adesea în oraș pe ea și pe Kate și se distrau de minune.

Era tot ce visaseră ea și Kate, cu mulți ani în urmă, nopțile, pe malurile râului Pilchuck, iar Tully savura fiecare clipă cu nesaț.

Acum se îndreptau spre birou. Discutară tot drumul, de când coborâră din mașină și intrară în clădire.

Dar în clipa în care Tully deschise ușa, știu că se întâmplă ceva. Mutt era la fereastră, strângându-și în grabă echipamentul. Johnny era în biroul lui, urlând la cineva la telefon.

— Ce se petrece? întrebă Tully, aruncându-și poșeta pe biroul curat lună al lui Kate.

Muttridică privirea.

— Are loc un protest. E materialul nostru.

— Unde-i Carol?

— La spital. În travaliu.

Aceasta era șansa lui Tully. Se duse glonț în biroul lui Johnny, fără să se mai sinchisească măcar să bată la ușă.

— Lasă-mă pe mine să intru-n direct. Știu că nu crezi că sunt pregătită, dar sunt. Cine mai e acolo?

El puse receptorul telefonului în furcă și o privi.

— Am anunțat deja că vei face tu reportajul. De-aia zbieram. Ocoli masa de lucru și veni spre ea. Să nu mă dezamăgești, Tully.

Tully știa că era un gest lipsit de profesionalism, dar nu se putu abține: îl strânse în brațe.

— Ești cel mai bun! O să te fac mândru. Ai să vezi.

Când Tully fu la jumătatea drumului spre ușă, el își drese vocea și o strigă. Ea se opri și se întoarse.

— Nu vrei să citești materialul-suport? Sau vrei să mergi pe neve?

Tully simți că i se aprind obrajii.

— Ups. O să-l citesc.

El îi întinse un sul de hârtie lucioasă de fax.

— E despre o casnică din Yelm posedată de duhuri. J.Z. Knight.

Tully se încruntă.

— E vreo problemă?

— Nu. Doar că… știu pe cineva care locuiește în zonă. Atâta tot.

— Păi, n-o să prea fie timp de vizitat prieteni. Acum du-te. Vreau să te întorci până-n două, ca să editezi materialul.

•

Fără Mutt și Tully, în birou era liniște. Era abia a doua oară în toată vara aceea când Kate rămânea singură cu Johnny în tot biroul. Puțin descurajată de tăcere – dar și de imaginea ușii lui deschise și de gândul că el era exact dincolo de aceasta –, avu tendința să răspundă prea repede la telefon și chiar să gâfâie puțin când o făcu.

Când Tully era acolo, era gălăgie și agitație. Ea trăia pentru știrile TV, nelăsând să treacă vreun moment fără să-l examineze. Cât era ziua de lungă, îi cicălea neîncetat pe Johnny, Carol și Mutt cu întrebări; căuta sfatul lor pe orice subiect.

Kate nici nu-și mai amintea de câte ori îl văzuse pe Mutt dând ochii peste cap după ce încheia o discuție cu Tully. Carol era încă și mai incomodă; reportera principală aproape că nu mai vorbea cu Tully în ultima vreme. Dar lui Tully nici că-i păsa. Ceea ce conta pentru ea erau știrile: în primul rând, în ultimul rând și mereu.

Lui Kate, pe de altă parte, îi păsa de oamenii din birou mai mult decât îi păsa de poveștile pe care aceștia le urmăreau. Se împrietenise aproape imediat cu Carol, care o invita adesea să iasă cu ea la prânz, ca să discute despre nașterea iminentă, și aproape la fel de des apelase la Kate să-i editeze textul sau materialele de investigații. Mutt, la rândul lui, o alesese pe Kate drept confidentă. Petrecea ore întregi discutând cu ea despre problemele lui de familie și despre femeia care refuza să se mărite cu el.

Singura persoană cu care Kate nu stabilise încă o legătură era Johnny.

În preajma lui, era devastată de emoție. Atât era de ajuns: ca el să se uite în direcția ei și să zâmbească, că ea scăpa deja orice ar fi avut în mână. Se bâlbâia de fiecare dată când îi transmitea mesajele și se împiedica de marginea ruptă a mochetei din biroul lui.

Era de-a dreptul penibil.

La început, Kate își zise că de vină era felul în care arăta el. Era perfect, asemenea unui băietan irlandez catolic, cu părul lui negru și ochii aceia albaștri; iar când zâmbea, toată fața se încrețea într-un fel care îi tăia respirația.

Presupuse că acea pasiune nu avea să dureze, că, în timp, pe măsură ce avea să îl cunoască mai bine, înfățișarea lui avea să nu o mai

impresioneze în asemenea măsură. Iar, în cele din urmă, gândea că avea să capete imunitate la zâmbetul bărbatului.

Dar, nici gând de un asemenea noroc. Tot ce spunea sau făcea el strângea și mai tare lațul din jurul inimii ei. Dincolo de aparența cinică pe care o afișa el, Kate observase un idealist, ba chiar mai mult de atât: un idealist rănit. Ceva îl doborâse pe Johnny, îl lăsase acolo unde începea marea poveste, și tot acel mister o tortura.

Kate se duse în colțul în care era un morman de casete, care așteptau să fie puse la loc. Tocmai își umpluse brațele cu ele, când Johnny apăru în pragul ușii biroului său.

— Hei, spuse el. Ești ocupată?

Ea dădu drumul grămezii de casete. *Idioato!*

— Nu, spuse ea. Nu chiar.

— Hai să mâncăm și noi ceva ca lumea de prânz. E o zi cam moartă și m-am săturat de sandvișurile de la bufet.

— Ăăă… sigur.

Se concentră la ceea ce avea de făcut: să pornească robotul telefonului, să-și pună puloverul, să-și ia poșeta.

El veni în spatele ei.

— Gata?

— Să mergem.

Merse alături de el tot cvartalul și traversă strada. Din când în când, corpul lui se atingea de al ei, iar ea conștientiza fiecare contact cu maximă intensitate.

Când ajunseră, în sfârșit, la restaurant, el o conduse la o masă din colț cu vedere spre Elliot Bay și spre magazinele de pe Pier 70. O chelneriță apăru aproape instantaneu ca să le ia comanda.

— Ai vârsta adecvată ca să bei alcool, Mularkey? întrebă el, zâmbind.

— Foarte nostim. Dar nu beau în timpul serviciului.

Auzindu-și cuvintele, care n-ar fi putut suna mai prețioase, tresări și se admonestă iar în gând: Idioato.

— Ești o fată foarte responsabilă, admise el după ce chelnerița plecă, fiind evident efortul lui de a-și reține zâmbetul.

— Femeie, spuse ea apăsat, sperând că nu roșise.

El zâmbi la replica ei.

— Încercam să-ți fac un compliment.

— Și ai ales responsabilă?

— Tu ce-ai prefera?

— Sexy. Genială. Frumoasă. Râse nervos, cu un accent de fetișcană mai mult decât și-ar fi dorit. Știi tu, cuvintele care îi fac plăcere oricărei femei să le audă.

Zâmbi. Aceasta era șansa ei să-l impresioneze, să-i atragă atenția așa cum i-o atrăsese el ei. N-ar fi vrut să o rateze.

El se lăsă pe spate în scaun, spera ea, nu pentru că dorea deodată să pună distanță între ei. Ea își dorea acum, cu ardoare de fapt, să se fi culcat cu vreunul dintre iubiții din facultate. Era sigură că el își dădea seama că este virgină.

— Ești la postul nostru de… să fie două luni, nu?

— Aproape trei.

— Cum e?

— Bine.

— Bine? Curios răspuns. Ăsta e un domeniu pe care ori îl iubești, ori îl urăști. Se aplecă în față și își puse coatele pe masă. Ești pasionată de asta?

Din nou cuvântul acela, care le separa pe ea și pe Tully precum neghina de grâu.

— D-da.

El o studie, apoi zâmbi cu înțeles. Kate se întrebă cât de adânc puteau pătrunde în sufletul ei ochii aceia albaștri.

— E cert că Tully este.

— Da.

El încercă să pară relaxat când întrebă:

— Are pe cineva?

Kate consideră un triumf personal faptul că nu tresări și nu se încruntă. Măcar acum știa de ce o invitase la prânz. Ar fi trebuit să știe. Vru să spună: Da, este cu același bărbat de ani de zile. Dar nu îndrăzni. Poate că Tully nu-l mai ascundea pe Chad, dar nici nu făcea paradă cu el.

— Tu ce crezi?

— Eu cred că are mulți bărbați.

Din fericire, chelnerița reveni cu comanda lor, și ea se prefăcu încântată de farfuria primită.

— Dar tu? Am sentimentul că nu prea te pasionează ceea ce faci.

Ea ridică privirea brusc.

— Ce te face să spui asta?

După ce ridică din umeri, Johnny continuă să mănânce, dar acum ea era cea care îl privea pe el.

— Poate nu, spuse el încet.

Ea simți că încremenește cu furculița în aer. Era pentru prima oară când nu flecăreau fără rost. El tocmai dezvăluise ceva important; cumva, era sigură de asta.

— Povestește-mi despre El Salvador.

— Tu știi ce s-a întâmplat acolo? Masacrul? A fost o baie de sânge. Lucrurile merg prost și în ultima vreme. Trupele ucigașe ucid civili, preoți, călugărițe.

Kate nu știuse despre toate asta, cum, de altfel, despre nimic altceva, dar încuviință din cap oricum, urmărind registrul de emoții

care traversară chipul lui. Nu îl văzuse niciodată atât de animat, atât de pasionat. Avea din nou inclusiv acea emoție indescifrabilă în ochi.

— Se pare că ți-a plăcut. De ce-ai plecat?

— Nu vorbesc despre asta. Își termină berea și se ridică. Ar fi bine să ne întoarcem la muncă.

Ea se uită la mâncarea de care abia se atinsese. Era clar că întrecuse limita, sondase prea mult.

— A fost prea personal, îmi pare rău…

— Să nu-ți pară. E o poveste veche. Hai să mergem.

Pe drumul de întoarcere, el nu spuse nimic. Urcară în grabă și intrară în biroul cufundat în liniște.

Ajunși acolo, ea nu se putu abține și îi atinse brațul.

— Chiar îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

— Cum am spus, e o poveste veche.

— Nu e, și totuși, este? spuse ea încet, știind imediat că iar sărise calul.

— Treci înapoi la lucru, spuse el brusc și intră în birou, trântind ușa în urma lui.

•

Orașul Yelm dormea în valea înverzită dintre Olympia și Tacoma. Fusese mereu genul de oraș în care oamenii purtau cămăși din flanel și blugi prespălați și își făceau unii altora cu mâna când se întâlneau.

Toate acestea se schimbaseră în urmă cu câțiva ani, în ziua în care o casnică oarecare pretinsese că în bucătăria ei apăruse un războinic din Atlantis, din urmă cu treizeci și cinci de mii de ani.

Localnicii, adepți ai devizei nord-vestice „trăiește și lasă-i și pe ceilalți să trăiască”, preferaseră să o ignore mult timp. Îi ignorau pe „trăsniții” care veneau în Yelm (mulți dintre ei în mașini scumpe și îmbrăcați în haine de firmă – „tipul Hollywood”) și nu dădură atenție când semnul VÂNDUT începu să apară pe terenuri bune.

Când începu să umble zvonul că J.Z. Knight se pregătea să construiască un fel de clădire care să găzduiască o școală pentru adepții ei, cetățenii orașului considerară, totuși, că asta umpluse paharul. Conform șefului filialei din South Sound al KCPO, oamenii pichetau proprietatea lui Knight.

„Mulțimea” care protesta împotriva construirii clădirii se dovedi a fi formată din vreo zece oameni cu pancarte, care discutau între ei. Părea mai degrabă un taifas la o cafea decât o adunare politică – până să apară mașina postului de știri. Atunci, mulțimea începu să mărșăluiască și să scandeze.

— Ah, spuse Mutt, forța mass-mediei. Parcă la marginea străzii și se întoarse spre Tully. Iată ce nu te-au învățat la facultate: să intri în miezul evenimentelor. Dacă pare că e pe cale să se iște vreo încăierare, vreau să fii acolo, ai înțeles? Pune întrebări, fără să te

oprești. Și dacă îți fac semn, stoarce tot ce se poate din cadru.

Inima îi bătea nebunește lui Tully când se luă după Mutt.

Protestatarii veniră înspre ei. Vorbeau toți odată, încercând să-și spună punctul de vedere, dându-și coate ca să se bage în față.

Mutt o împinse pe Tully cu putere. Ea se împiedică și se lipi cu fața de pieptul unui tip imens, corpolent, cu o barbă de Moș Crăciun și cu o pancartă pe care scria: SPUNEȚI NU RAMTHA.

— Sunt Tallulah Hart, de la KCPO. De ce v-ați adunat azi aici?

— Ia-i numele, strigă Mutt.

Tully tresări. Fir-ar!

Bărbatul spuse:

— Sunt Ben Nettleman. Eu și familia mea locuim în Yelm de aproape optzeci de ani. Nu vrem să vedem cum orașul se transformă într-un fel de supermarket pentru trăsniți moderni.

— Pot merge în California pentru asta! strigă cineva.

— Povestiți-mi despre Yelm așa cum îl știți dumneavoastră, ceru Tully.

— E un loc liniștit, unde oamenii au grijă unii de alții. Noi ne începem ziua cu rugăciuni și, în general, nu ne pasă ce fac vecinii noștri… până încep să construiască rahaturi care n-au ce căuta aici și să aducă nebuni cu ghiotura.

— Și spuneți nebuni, pentru că…

— Asta sunt! Muierea aia vorbește cu nu știu ce mort care zice că a trăit în Atlantis.

— Pot să vorbesc și eu cu accent indian. Dar nu înseamnă că sunt Ramtha, strigă cineva.

În următoarele douăzeci de minute, Tully făcu ce știa ea cel mai bine: vorbi cu oamenii. Șase sau șapte minute întregi, Tully își intră în mână și își aminti tot ce învățase. Ascultă și puse întrebările pe care i le-ar fi pus oricui într-o zi obișnuită. Habar n-avea dacă erau întrebările corecte sau dacă se afla mereu în locul potrivit, dar știa că de la al treilea interviu, Mutt încetă să-i mai dea indicații și o lăsă pe ea să conducă. Iar ea știa că se simte bine. Oamenii chiar se deschideau în fața ei, spunându-și păsurile, grijile și temerile.

— În regulă, Tully, spuse Mutt în spatele ei. Gata. Am terminat.

Imediat ce camera se stinse, mulțimea se răspândi.

— Am reușit, șopti ea. Atât putu să facă, deși îi venea să țopăie de bucurie. Câtă adrenalină!

— Te-ai descurcat bine, spuse Mult, adresându-i un zâmbet pe care ea avea să nu-l uite niciodată.

Cameramanul își strânse echipamentul în timp record și se urcă în mașină.

Tully era ametită de adrenalină.

Apoi văzu semnul de camping.

— Oprește aici, spuse, mirându-se de ea însăși.

— De ce? întrebă Mult.

— Mama e… în vacanță. Stă în campingul ăsta. Dă-mă cinci minute să o salut.

— Iau o pauză de țigară. Așa că ai cinșpe. Da' pe urmă tre' s-o luăm din loc.

Mașina trase în fața biroului de rezervări al campingului.

Tully merse la recepție și întrebă de mama ei. Bărbatul de serviciu dădu aprobator din cap.

— Parcela treizeci și șase. Când o vedeți, spuneți-i că trebuie să plătească.

Tully o luă pe o cărăruie printre copaci, gândindu-se de vreo zece ori să facă cale întoarsă. Sincer, habar nu avea de ce se află acolo. Nu o văzuse pe mama ei și nici nu vorbise cu ea de la înmormântarea bunicii, și deși Tully devenise executorul legal al averii bunicii la împlinirea vârstei de optsprezece ani, nu primise nici măcar o dată mulțumiri pentru bani. Doar o serie de cărți poștale cu: m-am mutat rog trimite banii la această adresă. Campingul acela din Yelm era cea mai recentă.

O văzu pe mama ei stând lângă un șir de toalete ecologice și fumând o țigară. Purta un pulover gri grosolan cu model norvegian și niște pantaloni ca de pijama. Arăta ca o femeie scăpată din închisoare. Anii îi mai șterseseră din frumusețe, lăsând o rețea de riduri fine peste obrajii ei supți.

— Hei, Cloud, spuse ea când se apropie.

Mama ei trase un fum din țigară și expiră lent, privind-o pe sub pleoapele grele.

Vedea cât de rău arată mama ei, cum o îmbătrâneau drogurile. Cloud nu avea nici măcar patruzeci de ani încă, dar arăta cu ușurință de cincizeci. Ca de obicei, ochii ei aveau privirea aceea sticloasă, tulbure a unui dependent.

— Am venit aici cu treabă; am fost trimisă de KCPO News. Tully încercă să-și domolească mândria din voce, știind că este o prostie să se aștepte la ceva de la mama ei, dar în ochii și în vocea ei persista reminiscența vagă a acelei fetițe patetice care umpluse douăsprezece albume, astfel încât, într-o bună zi, mama ei să o cunoască și să fie mândră de ea. A fost primul meu reportaj de televiziune. Ți-am spus că o să ajung la televizor într-o zi.

Trupul lui Cloud se mișcă ușor, ca și cum în aer ar fi plutit o muzică pe care doar ea o putea auzi.

— Televizorul e narcoticul maselor.

— Păi, cine să se priceapă mai bine la droguri, dacă nu tu.

— Că veni vorba, am cam rămas lefteră luna asta. Ai ceva bani la tine?

Tully scotoci prin poșetă, găsi bancnota de cincizeci de dolari pe care o ținea în portmoneu pentru urgențe și i-o întinse mamei.

— Să nu-i dai pe toți la un singur dealer.

Cloud înaintă nesigur și ascunse banii în palmă.

Tully își dori să nu se fi dus acolo. Știa la ce să se aștepte de la mama ei: la nimic. De ce părea mereu să uite?

— Am să-ți trimit bani pentru următoarea cură de dezintoxicare, Cloud. Fiecare familie are tradițiile ei, corect?

Cu aceste cuvinte, se întoarse și se îndreptă spre mașină.

Mutt o aștepta. Își aruncă țigara și o stinse cu călcâiul, apoi îi zâmbi.

— Ei, e mândră mami de fata ei cu facultate?

— Glumești? spuse Tully, zâmbind cu gura până la urechi și ștergându-și ochii. A plâns ca un copil.

•

Când Tully și Mutt se întoarseră, echipa se puse pe treabă. Se înghesuiră toți patru în studioul de editare și transformară douăzeci și șase de minute de înregistrare într-un reportaj clar, imparțial, de treizeci de secunde. Kate încercă să se concentreze exclusiv la reportaj, însă prânzul cu Johnny îi amorțise simțurile; sau le intensificase. Nu era absolut sigură care din cele două variante. Tot ce știa cu adevărat era că, indiferent ce fel de pasiune de școlăriță ar fi făcut pentru el înainte să o invite la prânz, aceasta se transformase în ceva mult mai profund.

Când își terminară treaba, Johnny ridică receptorul telefonului și îl sună pe directorul filialei din Tacoma. Vorbi câteva clipe, apoi închise și se uită la Tully.

— Îl transmit în seara asta la zece, dacă nu intervine nimic.

Tully începu să țopăie și să bată din palme.

— Am reușit!

Kate nu putu să nu simtă un fior de invidie. Ar fi vrut ca Johnny să o privească măcar o dată și pe ea așa cum o privea pe Tully.

De-ar fi fost și ea ca prietena ei – încrezătoare, și sexy, și gata să profite de orice, și de oricine. Poate că atunci ar fi avut vreo șansă, dar gândul respingerii lui Johnny, al unei nedumeriri din privirea lui, o făcea să rămână în umbră.

Umbra lui Tully, mai precis. Ca întotdeauna, Kate era omul de rezervă, care nu pășea niciodată în lumina reflectoarelor.

— Hai să sărbătorim, spuse Tully. Fac eu cinste cu cina.

— Fără mine, spuse Mutt. Mă așteaptă Darla.

— Eu nu pot veni la cină, dar ce ziceți de un pahar la ora nouă? sugeră Johnny.

— De ce nu, acceptă Tully.

Kate știa că ar fi trebuit să refuze. Ultimul lucru pe care dorea să-l

facă era să stea la o masă și să se uite cum Johnny se uită la Tully. Dar avea de ales? Ea era partenera. Rhoda Morgenstern, partenera nedespărțită a lui Mary Tyler Moore. Și oriunde mergea Mary, Rhoda o urma, oricât de dureros ar fi fost.

•

Kate își alese cu grijă hainele: un tricou alb cu umeri căzuți, vestă neagră vintage din jacard și blugi strâmți băgați în botine. După ce-și ondulă părul, îl pieptănă cu grijă într-o parte și îl prinse într-o coadă de cal. Fu de părere că arată destul de bine, până se duse în camera de zi și o văzu pe Tully, îmbrăcată într-o rochie verde de jerseu cu decolteu adânc, pernițe la umeri și o centură lată metalică, legănându-se pe muzică.

— Tully? Ești gata?

Tully se opri din dans, stinse radiocasetofonul stereo și o luă pe Kate de braț.

— Haide. Nu mai stăm nicio secundă.

În stradă, în fața apartamentului lor, îl găsiră pe Johnny sprijinit de Chevroletul lui El Camino negru. În blugi prespălați și un tricou vechi cu Aerosmith, arăta absolut sexy, într-un stil lejer, neglijent.

— Unde mergem? întrebă Tully. Îl luă imediat și pe el de braț.

— Am un plan, spuse Johnny.

— Ador bărbații cu planuri, spuse Tully. Tu nu, Kate?

Cuvântul ador asociat cu numele lui era prea aproape de adevăr, așa că nu se uită la el când răspunse:

— Ba da.

Străbătură aliniați toți trei strada pietruită din piața goală.

La sex-shopul luminat cu neon din colț, Johnny le indică să o ia la dreapta.

Kate se încruntă. Era o linie invizibilă, precum ecuatorul, care traversa Pike Street. La sud, se urâțea rapid. Era locul unde turiștii nu mergeau decât dacă erau în căutare de droguri și prostituate. Magazinele și afacerile de o parte și de alta a străzii arătau ca vai de lume.

Trecură de două magazine de cărți pentru adulți și un cinematograf porno, unde rula seria *Debbie Does Dallas* alături de *Saturday Night Beaver*.

— E grozav, spuse Tully. Eu și Kate nu venim niciodată aici.

Johnny se opri în dreptul unei uși de lemn dărăpănate, care fusese cândva vopsită roșu.

— Sunteți gata? spuse el, zâmbind.

Tully dădu aprobator din cap.

El deschise ușa. Muzica îți spărgea timpanele.

Un negrotei uriaș ședea pe un taburet la intrare.

— Actele de identitate, vă rog, spuse el, aprinzând o lanternă ca să

le studieze carnetele de șofer. Intrați.

Tully și Kate îi arătară buletinele, apoi pășiră pe un culoar îngust și întunecat, tapetat cu afișe, fluturași și abțibilduri.

Holul dădu într-o încăpere lungă, dreptunghiulară, înțesată de oameni îmbrăcați în piele neagră cu accesorii metalice. Kate nu văzuse niciodată atâtea frizuri bizare la un loc. Erau zeci de oameni cu creste înalte de cincisprezece centimetri, fixate cu gel, perfecte precum tăișul unei săbii și vopsite în toate culorile curcubeului.

Se luară după Johnny, care traversă ringul de dans, trecu pe lângă niște mese de lemn și ajunse la bar, unde o fată cu păr magenta tuns cu țepi subțiri și cu un ac de siguranță înfipt în obraz le luă comenzile. La capătul barului, suspendat într-un colț, era un televizor mare, dat pe MTV. Nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenție.

Când barmanița reveni, Johnny îi dădu un bacșiș generos și îi zâmbi larg, apoi le conduse pe Kate și pe Tully la o masă din colț, sub televizor.

Tully își ridică imediat paharul cu mărgărită pentru un toast.

— Pentru noi! Am fost foarte tari azi.

Ciocniră și băură.

Și băură.

La al treilea rând, Tully era beată. Când începea melodia potrivită – „Call Me" sau „Sweet Dreams (Are Made of This)" sau „Do You Really Wanna Hurt Me?" –, se ridica în picioare, dansând singură chiar lângă masă.

Lui Kate i-ar fi plăcut să aibă și ea genul acela de ușurință, dar două pahare de alcool nu erau de ajuns să o dezinhibeze. În schimb, ședea acolo, urmărind cum Johnny se uită la Tully.

Nu se uită cu adevărat la Kate până nu plecă Tully la baie.

— Nu se oprește niciodată, așa-i?

Kate încercă atunci să se gândească la un răspuns care să devieze conversația de la cea mai bună prietenă a ei, poate chiar să dezvăluie latura ei pasională. Dar pe cine încerca ea să amăgească? Ea nu avea nicio latură pasională.

— Da.

Tully se înapoie grăbită de la baie și se lovi ametită de bar.

— Hei, e ora zece. Putem schimba canalul TV? Oricum, nu se uită nimeni.

— Nu-mi pasă.

Barmanița, care arăta ca o figurantă dintr-un film apocaliptic de război, se urcă pe o scară și schimbă canalul.

Tully se deplasă spre televizor, arătând precum un credincios apropiindu-se de Papă.

Apoi, chipul ei umplu ecranul. *Sunt Tallulah Hart și relatez din Yelm, Washington. Orașul acesta liniștit a fost azi scena unui protest, când*

adepții lui J.Z. Knight și ai spiritului de treizeci și cinci de mii de ani pe care ea îl numește Ramtha i-au deranjat pe localnici cu intenția lor de a construi o clădire…

Când se termină, Tully se întoarse către Kate și spuse cu voce înceată, emoționată:

— Ei?

— Ai fost dată dracului, spuse Kate sincer. Excelent!

Tully o cuprinse în brațe pe Kate și o strânse tare, apoi o luă de mână.

— Vino. Vreau să dansez. Și tu, Johnny. Putem dansa toți trei.

Erau bărbați care dansau împreună și femei care se dezmierdau pe ritmurile formației Sex Pistols. Fata de lângă Kate, care purta o fustă mini din plastic negru și bocanci militărești cu șosete plasă, dansa singură.

Tully fu prima care începu să danseze, apoi Johnny, urmat de Kate. La început, se simți ciudat, efectiv a cincea roată de la căruță, dar la finalul melodiei, își mai revenise. Alcoolul era un lubrifiant, care îi făcea corpul cumva mai fluid, iar când muzica se schimbă și deveni mai lentă, se luă în brațe cu Tully și Johnny aproape fără ezitare. Se mișcau acum toți trei cu o naturalețe surprinzător de sexy. Kate ridică privirea spre Johnny, care se uita la Tully, și nu putu să nu-și dorească să se fi uitat măcar o dată și spre ea.

— Nu voi uita niciodată seara asta, le spuse Tully amândurora.

El se aplecă și o sărută pe Tully. Kate era atât de beată, încât îi trebui o secundă ca să priceapă ceea ce vedea. Apoi apăru durerea.

Tully se desprinse din sărut.

— Johnny, răule.

Râse, împingându-l.

El își lăsă mâna să alunece pe spatele lui Tully, încercând să o tragă mai aproape.

— Și ce dacă sunt rău?

Înainte ca Tully să poată răspunde, auzi pe cineva strigând-o, iar ea se întoarse.

Chad își croia drum prin mulțimea care se rotea și se îmbulzea dansând. Cu părul lui lung și tricoul zdrențăros cu Springsteen, arăta ca un solist de hard rock într-o lume new wave.

Tully fugi înspre el. Se sărutară de parcă ar fi fost singuri în toată încăperea, apoi Kate își auzi prietena spunând:

— Du-mă în pat, babacule.

Fără vreun gest de rămas-bun sau vreun salut de orice fel, plecară. Kate rămase acolo, încă în brațele lui Johnny. El se uita lung la ușă, ca și cum s-ar fi așteptat ca Tully să se întoarcă, să strige că fusese o păcăleală de 1 aprilie și să danseze din nou cu ei.

— Nu se întoarce, spuse Kate.

Johnny se desprinse din îmbrățișare. După ce îi dădu drumul lui Kate, se întoarse la masă și comandă două băuturi. În liniștea ce urmă, ea îl fixă cu privirea, gândind: Uită-te la mine.

— Ăla era Chad Wiley, spuse el.

Kate încuviință din cap.

— Nu-i de mirare…

Rămase cu privirea ațintită la coridorul gol de la celălalt capăt al ringului de dans.

— Sunt împreună de mult timp. Ea îi studie profilul. Preț de o secundă nebunească, se gândi să facă o mișcare, să îl atingă. Poate reușea să-l facă să uite de Tully sau să se răzgândească; poate că în seara aceea nu-i păsa dacă avea să fie varianta lui de rezervă, sau dacă ar fi fost din cauza alcoolului. Iubirea poate să înflorească din pasiunea îmbibată în alcool, nu? Credeai că, cine știe, tu și Tully…

El încuviință din cap înainte ca ea să poată termina și spuse:

— Hai, Mularkey. Te conduc acasă.

Tot drumul înapoi la apartament, ea își repetă neîncetat că este mai bine așa.

— Păi, noapte bună, Johnny, spuse ea în fața intrării.

— Noapte bună. Porni spre lift. La jumătatea drumului, se opri și se întoarse spre ea. Mularkey?

Ea se opri și privi înapoi.

— Da?

— Ai fost foarte bună azi. Ți-am spus deja? Ești unul dintre cei mai buni redactori pe care i-am cunoscut vreodată.

— Mersi.

Mai târziu, întinsă în pat, cu ochii larg deschiși în beznă, își aminti cuvintele lui și modul în care privise când i le spusese.

Într-un fel foarte puțin perceptibil, azi o remarcase.

Poate că speranța nu era cu totul pierdută, așa cum crezuse ea.

Capitolul 13

Din momentul în care Tully făcu prima ei transmisiune televizată, totul se schimbă. Deveniră cei patru teribili; Kate, Tully, Mutt și Johnny. Timp de doi ani, fură constant împreună, înghesuiți umăr la umăr în birou, lucrând la știri, colindând din loc în loc ca țiganii. Al doilea reportaj realizat de Tully fu despre o bufniță polară, care-și făcuse cuib pe un stâlp de iluminat stradal de pe Capitol Hill. Apoi, urmări campania guvernamentală a lui Booth Gardner, și deși era una dintre zecile de reporteri care urmăreau subiectul, părea că Gardner răspundea adesea mai întâi întrebărilor ei. Când primii milionari Microsoft începură să străbată centrul orașului în Ferrariurile lor nou-

nouțe, ascultând muzică grecească în căști imense, toți cei de la KCPO știură că Tully nu avea să mai reziste prea mult la cel mai mic post local de televiziune.

O știau cu toții, dar poate că Johnny cel mai mult. Astfel, deși ei trei nu discutau despre viitor, îi simțeau umbra constantă, iar asta făcea cumva clipele petrecute împreună mai plăcute și mai intense, în rarele seri când nu lucrau la vreun material, Johnny, Tully și Kate se întâlneau la Goldies ca să joace biliard și să bea bere. La finalul celui de-al doilea lor an împreună, știau tot ce era de știut unul despre celălalt; cel puțin, tot ce era fiecare dispus să împărtășească.

Cu excepția lucrurilor care contau cu adevărat. Kate considera adesea ironic faptul că trei oameni care scormoneau prin rămășițele vieții ca să găsească fragmente de adevăr puteau fi cu atâta încrâncenare orbi la propriile lor vieți.

Tully habar nu avea că Johnny o dorea, iar lui nici prin gând nu-i trecea că era dorit de Kate.

Așa că triunghiul lor ciudat, tăcut continua, zi după zi, noapte de noapte. Tully o întreba mereu pe Kate de ce nu are un iubit. Ea ar fi dorit să-i spună lui Tully adevărul, însă de fiecare dată când începea să se confeseze, renunța. Cum ar fi putut să-i spună adevărul despre Johnny, după toată morala pe care i-o făcuse pentru Chad? Șeful tău este, la urma urmei, o alegere mai proastă decât profesorul tău.

Și, în plus, ce știa Tully despre iubirea neîmpărtășită? Prietena ei avea să o tot preseze să iasă cu Johnny. Ce-ar fi putut spune Kate atunci? Nu pot. E îndrăgostit de tine. Mult mai adânc, în străfundurile întunecoase, pe care rareori le conștientiza, mai sălășluia o teamă, una pe care o recunoștea numai în visele și coșmarurile ei. La lumina rece a zilei, nu îi dădea crezare, însă noaptea, în singurătate, se temea că dacă Tully ar fi aflat despre iubirea lui Kate, asta l-ar fi putut face, practic, pe Johnny mai atrăgător pentru Tully. Așa stăteau lucrurile cu cea mai bună prietenă a ei; nu că dorea ce nu putea avea. Ea dorea totul, și mai devreme sau mai târziu, obținea ce-și dorea. Kate nu putea risca. Era capabilă să trăiască cu gândul că nu-l poate avea pe Johnny. Dar ar fi fost insuportabil să-l piardă în favoarea lui Tully.

Așadar, Kate stătea cu capul plecat, cu mâinile ocupate și cu visurile de iubire bine tăinuite. Zâmbea calm când mama, tata și Tully o necăjeau despre viața ei socială, glumea, spunând că standardele ei sunt mai mari decât unele persoane ale căror nume le putea menționa, un răspuns care provoca mereu hohote de râs.

Încerca, de asemenea, să nu rămână prea mult timp singură cu Johnny, doar pentru mai multă siguranță. Deși nu mai era neîndemânatică și nu mai amuțea în prezența lui, simțea mereu că el este destul de perceptiv și că, dacă i s-ar fi oferit prea multe ocazii, ar fi simțit ceea ce ea se străduia într-atât să ascundă.

Planul ei funcționă destul de bine, date fiind circumstanțele, până într-o zi friguroasă de noiembrie 1984, când Johnny o chemă în biroul lui.

Erau din nou singuri în ziua aceea. Tully și Mutt făceau un material despre un Bigfoot observat în Parcul Național Olympic.

Kate își netezi puloverul de angora și afișă un zâmbet impersonal când intră în biroul lui, găsindu-l stând la fereastra cu geamuri murdare.

Arăta groaznic. Ca un sălbatic.

— Da, Johnny, ce este?

— Mai ții minte când ți-am povestit despre El Salvador?

— Sigur.

— Ei bine, încă am prieteni acolo. Unul dintre ei, părintele Ramón, e dat dispărut. Sora lui crede că l-au dus undeva ca să-l tortureze, sau că l-au ucis deja. Vrea să mă duc acolo să văd dacă pot face ceva.

— Dar e periculos…

— Pericol este al doilea nume al meu.

Zâmbi, dar zâmbetul lui era ca o reflexie în apă, distorsionat și ireal.

— Cu astfel de lucruri nu se glumește. Ai putea fi ucis. Sau ai putea dispărea ca jurnalistul ăla din Chile, în timpul loviturii de stat. Nu l-a mai văzut nimeni niciodată.

— Crede-mă, spuse el, nu glumesc. Am fost acolo, ai uitat? Știu cum e să fii legat la ochi și împușcat. Întoarse privirea. Ochii lui purtau o privire vagă, nesigură, iar ea se întrebă ce își amintea el oare. Nu le pot întoarce spatele oamenilor care m-au protejat acolo. Tu i-ai putea întoarce spatele lui Tully dacă te-ar implora să o ajuți?

— Aș ajuta-o, după cum bine știi. Deși nu mă aștept să o văd în teatre de război, decât dacă pui la socoteală sezonul reducerilor de la Nordstrom.

— Știam eu că ești fata mea de nădejde. Deci, o să ai grijă să meargă afacerea în lipsa mea?

— Eu?

— După cum am spus cândva, ești o fată responsabilă.

Nu se putu abține; se apropie de el și ridică privirea. El urma să plece, ar fi putut fi rănit acolo, sau mai rău.

— Femeie, spuse ea.

El se uită la ea, fără să zâmbească. Între ei erau doar câțiva centimetri distanță. Ar fi fost simplu, o singură mișcare ca să-l atingă.

— Femeie, repetă el.

Apoi o lăsă acolo, singură, înconjurată de cuvinte fantomă; lucruri pe care ea le-ar fi putut spune.

*

După plecarea lui Johnny, Kate învăță cât de flexibil este timpul, cum se poate întinde până când minutele par ore. Nu era nevoie însă

decât de un apel telefonic, o scuză oficială din partea lui, și ar fi plesnit precum un elastic. De câte ori suna telefonul, ea se încorda. La finalul primei zile, o durea îngrozitor capul.

Mai învăță o lecție în prima săptămână. Viața merge înainte. Șefii din Tacoma continuau să sune și fu desemnat un producător care să supervizeze sarcinile pe care le primea echipa, dar în realitate, la felul în care funcționa treaba, Kate începu să preia unele dintre responsabilitățile de producție. Mutt și Tully aveau încredere în ea, iar ea știa cum să facă lucrurile să meargă cu bugetul redus care li se pusese la dispoziție. Toată acea năzuință a ei dăduse rezultate; se părea că îl urmărise pe Johnny destul de îndeaproape pentru a ști cum se face treaba lui. Ea era cusătoreasa creatorului de modă, e drept, dar tot competentă era. În joia primei săptămâni, producătorul din afară ridicase brațele în aer, spunând că are lucruri mai bune de făcut decât să le țină tira unor nebuni toată ziua, și se întorsese în Tacoma.

Vineri, Kate produse primul ei segment. Era ceva ușor, lipsit de importanță – o actualizare a informațiilor despre fosta vedetă a emisiunilor pentru copii Brakeman Bill –, dar era munca ei, iar materialul fu transmis pe post.

Câtă adrenalină să-și vadă munca pe ecran, chiar dacă chipul și vocea lui Tully erau cele care le rămâneau tuturor pe retină și în memorie. Își sunase părinții, iar ei veniseră să vadă transmisiunea împreună cu Kate și Tully. După aceea, băură „în cinstea visului” și fură cu toții de acord că erau doar la un pas până să devină realitate.

— Am crezut întotdeauna că eu și Katie vom apărea amândouă în emisiuni, o echipă de știri, dar se pare că m-am înșelat, spusese Tully. În schimb, ea va fi producătorul emisiunii mele într-o bună zi. Iar când Barbara Walters îmi va lua interviu, voi spune că nu aș fi reușit fără ea.

Kate toastă și ea când îi veni rândul, zâmbind anume și rememorând toate momentele din trăncăneala lui Tully. Fusese mândră de ea însăși, cu adevărat mândră, și îi plăcuse să realizeze materialul și să sărbătorească alături de părinții ei. Fusese deosebit de tulburător când mama o luase deoparte și îi spusese:

— Sunt mândră de tine, Katie. Ești pe drumul tău acum. Nu ești fericită că nu ai renunțat?

Dar în tot acest timp, o parte din ea se uita la ceas, gândindu-se cât de încet trece timpul.

— Arăți groaznic, spuse Tully a doua zi, punând un teanc de casete pe biroul lui Kate.

Zgomotul o făcu pe Kate să tresară. Își dădu seama că iar se holbase la ceas.

— Mda, păi, cânți oribil.

Tully pufni în râs.

— Fiecare are ceva ce nu poate face. Își puse palmele pe biroul lui Kate și se aplecă în față. Eu și Chad mergem în seara asta la Backstage. Cântă Junior Cadillac. Vrei să vii și tu?

— În seara asta, nu.

Tully o privi.

— Ce dracului ai? Ești pleoștită de mai bine de o săptămână. Știu că nu dormi – te aud cum bântui prin casă în toiul nopții – și nu vrei să ieși nicăieri. Zici că locuiesc cu Omul-elefant.

Kate nu se putu abține să nu se uite înspre ușa lui Johnny și apoi la prietena ei. Îi era tot mai dor, un dor acut și puternic; ar fi vrut să-i fi putut mărturisi lui Tully adevărul, că se îndrăgostise din greșeală de Johnny și că acum își făcea griji pentru el. S-ar fi eliberat de o adevărată povară. În zece ani, era prima oară când ascundea ceva de Tully și o durea fizic toată această taină.

Dar sentimentele ei pentru Johnny erau atât de fragile; știa că Furtuna tropicală Tully avea să abată potopul asupra lor, să îi distrugă.

— Sunt doar obosită, spuse ea. Producția e muncă grea. Atâta tot.

— Dar îți place, nu?

— Sigur. E grozav. Acum, hai, du-te să te întâlnești cu Chad. Închid eu aici.

După ce Tully plecă, Kate rămase în biroul întunecat, liniștit. Ciudat era că îi plăcea să fie acolo; se simțea aproape de el.

— Mare idioată ești! dădu ea glas gândurilor.

La drept vorbind, și-o spunea de cel puțin două ori pe zi în ultima vreme. Se comporta, și se simțea, ca o iubită abandonată, dar totul era doar în imaginația ei. Măcar nu o luase într-atât razna încât să piardă asta din vedere.

Plecă acasă singură. Autobuzul o lăsă la intersecția First cu Pine. În mijlocul mulțimii pestrițe de turiști, bizari, hipioți, își luă ceva de mâncare pentru cină. Revenită în apartament, se cuibări pe canapea, mâncă dintr-o cutie de carton și se uită la știrile de seară. După aceea, își notă niște idei de reportaje, își sună mama, apoi comută televizorul pe portul NBC pentru *Dinastia* și *St. Elsewhere*.

Pe la mijlocul dramei cu medici, sună cineva la ușă.

Se încruntă și se duse la ușă.

— Cine e?

— Johnny Ryan.

Mai să leșine din pricina șocului. Ușurare. Bucurie. Teamă. Trecu prin toate aceste emoții într-o secundă.

Se uită în oglinda de pe peretele alăturat și oftă. Arăta precum fotografiile de la secțiunea „înainte” din reviste – păr lins, fără machiaj, nepensată.

El bătu încă o dată în ușă.

Ea deschise.

Bărbatul stătea acolo, sprijinit de tocul ușii, îmbrăcat în niște blugi murdari și un tricou rupt cu mesajul BORN ÎN THE USA. Avea părul lung, nepieptănat, și deși bronzat, chipul îi era obosit, îmbătrânit. În plus, duhnea a alcool.

— Hei, spuse el, răsfirându-și degetele cu care se ținea de tocul ușii în semn de salut.

Mișcarea îl făcu să-și piardă echilibrul și fu cât pe ce să cadă.

Kate se duse spre el. Îl sprijini și îl trase în apartament, trântind ușa, apoi îl duse pe canapea, unde aproape că se prăbuși.

— Am stat în Athenian, spuse el, încercând să-mi fac curaj să vin aici. Privi împrejur cu ochii încețoșați. Unde-i Tully?

— Nu-i acasă, spuse Kate, simțind un junghi în inimă.

— O.

Kate se așeză lângă el.

— Cum a mers în El Salvador?

Când se întoarse spre ea, privirea din ochii lui era atât de tristă, încât ea întinse brațul și îl cuprinse, trăgându-l mai aproape.

— Era deja mort, răspunse el după o lungă tăcere. Înainte chiar să ajung acolo, murise. Dar a trebuit să îl găsesc… Scoase o sticlă din buzunarul de la spate și luă o dușcă zdravănă. Vrei?

Ea luă o înghițitură, care o arse pe gât și se simți ca un cărbune încins în stomac.

— E al dracului de trist ce se petrece. Și se vorbește atât de puțin despre asta. Nimănui nu-i pasă.

— Ai putea merge să faci un material, sugeră ea, deși detesta ideea.

— Aș vrea eu… Vocea i se stinse, apoi deveni ascuțită. Știri vechi.

Mai luă o înghițitură de băutură.

— Poate că ar trebui să o iei mai încet.

Dădu să-i ia sticla din mână, dar el o prinse de încheietură și o trase la el în poală. Îi atinse fața cu mâna cealaltă, mângâind-o pe obraz ca și cum ar fi fost un orb care încearcă să își dea seama cum arată.

— Ești frumoasă, șopti el.

— Ești beat.

— Dar tu tot frumoasă ești.

Una din mâini îi urcă de-a lungul brațului, iar cealaltă în josul gâtului, până când o prinse în brațe. Ea știu că urma să o sărute, simțea asta în fiecare terminație nervoasă a trupului ei, la fel cum știa că ar fi trebuit să îl oprească.

El o trase mai aproape, și toate intențiile ei bune dispărură. Cedă strânsorii mâinilor lui și se lăsă trasă în jos, înspre gura lui.

Sărutul nu semănă cu nimic din ceea ce mai trăise ea: delicat și dulce la început, apoi pasional.

Ea îi cedă complet, așa cum visase să o facă. Limba lui o electriza,

aprinzând o dorință nouă, dureroasă. Îl dorea cu lăcomie, cu disperare. Fără să se gândească, își strecură mâinile pe sub tricoul lui, pipăindu-i pielea caldă, simțind nevoia să fie mai aproape…

Mâinile ei ajunseseră la clavicula lui, împingând bumbacul moale și cald al tricoului în sus, când își dădu seama că el amuțise.

Toate simțurile ei erau date peste cap, încât îi trebui o clipă ca să-și limpezească mintea. Respirând greu, tulburată de această nouă dorință, se dădu destul de mult înapoi ca să se uite la el.

El stătea întins pe sofa, cu ochii întredeschiși. Ridică mâna încet, tremurând, aproape ca și cum nu și-ar fi controlat bine propriile mișcări, și îi atinse buzele, urmărindu-le conturul cu vârful degetului.

— Tully, șopti el. Am știut eu că ai gust bun.

Și, cu acea lovitură în inimă, adormi.

Kate nu era sigură cât timp stătuse în poală la el, holbându-se la chipul lui adormit. Încă o dată, timpul păru elastic între ei. Simțea că sângerează; dar nu sânge era ceea ce îi curgea prin corp. Ea își pierdea visurile. Imaginea ideală a iubirii pe care o sădise de una singură și o veghease cu atâta grijă.

Se dădu jos de pe el și îl întinse pe canapea, dându-i jos pantofii și acoperindu-l cu o pătură.

Ajunsă în patul ei, despărțită de el numai printr-o ușă închisă, rămase trează mult timp, încercând să nu deruleze întruna în minte întâmplarea, dar era imposibil. Simțea încă gustul buzelor lui, și îl auzea șoptind *Tully*.

Când, în sfârșit, adormi, era trecut bine de miezul nopții și se făcu dimineață mult prea repede. La ora șase, izbi butonul deșteptătorului ca să-l oprească, își perie dinții și părul, își puse un capot și se grăbi în camera de zi.

Johnny se trezise și ședea la masa din bucătărie, bând cafea. Când Kate intră, lăsă ceașca jos și se ridică în picioare.

— Salut, spuse el, trecându-și degetele prin păr.

— Salut.

Se priviră. Ea strânse cordonul capotului din prosop.

El se uită spre ușa lui Tully.

— Nu-i acasă, spuse Kate. Și-a petrecut noaptea la Chad.

— Deci tu m-ai culcat pe canapea și m-ai învelit.

— Exact.

El se duse spre ea.

— Eram cam pilit aseară. Scuze. N-ar fi trebuit să vin.

Kate nu știa sigur ce să spună.

— Mularkey, spuse el în cele din urmă. Știu că mi s-a rupt filmul complet…

— Da, așa e.

— S-a… întâmplat ceva? Adică, nu mi-ar plăcea să cred…

— Între noi? Cum ar fi fost posibil? răspunse ea înainte ca el să spună cât de mult ar fi regretat ca ei doi să aibă o relație. Nu-ți face griji. Nu s-a întâmplat nimic.

El îi adresă un zâmbet atât de ușurat, că ei îi veni să plângă.

— Atunci, presupun că ne vedem la birou azi, nu? Și mersi că ai avut grijă de mine.

— N-ai pentru ce. Își încrucișă brațele. La ce sunt buni prietenii?

Capitolul 14

La sfârșitul lui 1985, Tully dădu marea lovitură. Trimisă să facă o transmisiune în direct de la Beacon Hill, fu surprinsă de emoțiile care o cuprinseră și îi făceau degetele să-i tremure și vocea să nu o asculte, dar când totul se termină, se simți invincibilă.

Fusese bună. Poate chiar uimitoare.

Acum, ședea țanțoșă pe scaunul din dreapta al carului de transmisie, o dubiță special proiectată pentru nevoile tehnice ale unei transmisiuni în direct, agitându-se ușor de entuziasm. Când închise ochii, retrăi fiecare secundă: felul în care se înghesuise în fața mulțimii și pusese întrebări, încheierea fără cusur, totul filmat în fața băncii bine luminate, pe fundalul girofarului roșu-galben al poliției ce spinteca întunericul nopții. După aceea, durase o veșnicie să încarce tot echipamentul și să se aștearnă din nou la drum, dar nu-i păsa. Cu cât dura mai mult noaptea aceea, cu atât mai bine. Nici măcar nu-și scosese casca din ureche, nici bateria, lavaliera, aparatul de emisie-recepție. Erau medalii de onoare.

— Trage la 7-Eleven, spuse Johnny din spatele dubiței. Mi-e sete. Mutt, sari și trage și tu niște cadre de umplutură până venim noi. E rândul tău să dai de băut, Tully.

Mutt intră în parcare.

— Mișto.

După ce parcară, Tully le strânse banii, coborâră din dubiță și se îndreptară spre mini-marketul puternic luminat.

— Mie să nu-mi iei prostia aia de New Coke, spuse Johnny în cască.

Tully își scoase aparatul de emisie-recepție din buzunar, îl porni și spuse:

— Îmi repeți asta de fiecare dată. Nu sunt idioată.

În magazinul puternic luminat, se uită în jur după zona frigiderelor, o găsi și o luă pe culoarul cu medicamente.

— Hei, ia te uită, spuse ea în aparat, au Geritol. Ai nevoie, Johnny?

— Ce isteață ești! veni replica lui în cască.

Râzând, întinse mâna spre mânerul frigiderului, când observă o

umbră în ușa de sticlă. Se întoarse și văzu un bărbat cu o mască de schi gri îndreptând un pistol spre casier.

— Doamne Dumnezeule!

— Vorbești despre mine? întrebă Johnny. Pentru că era și timpul…

Bâjbâi după butonul de volum al stației și o opri înainte ca jefuitorul să audă ceva. Agăță stația de curea și își trase jacheta pe deasupra, ascunzând în același timp și bateria.

De la casă, jefuitorul se întoarse cu fața spre ea.

— Tu! La pământ!

Bărbatul mascat îndreptă pistolul spre tavan și apăsă pe trăgaci ca să se facă înțeles.

— Tully? Ce dracului se întâmplă acolo? se auzi vocea lui Johnny în cască.

Tully bâjbâi după cablul căștii, încercând să îl ascundă sub jachetă. Apoi dădu mai tare butonul de emisie al stației, sperând din tot sufletul ca Johnny să poată auzi ceva.

— Cineva jefuiește magazinul, șopti ea cât îndrăzni de tare, luând degetul de pe butonul de transmisie.

•

— Băga-mi-aș! auzi în cască vocea lui Johnny. Mutt, sună la 911, apoi începe să filmezi. Tully, stai calmă și nu te ridica de la pământ. Putem să intrăm în direct cu asta. Pornește microfonul. Iau legătura cu postul. Transmit acum. Stan, mă auzi?

Câteva secunde mai târziu, Johnny spuse:

— OK, Tully. Dăm legătura la Mike. El este în emisie acum cu știrile de la ora zece. Materialul tău audio intră acum în direct. Tu n-o să-l auzi, dar el pe tine, da.

Tully porni microfonul, șoptind în el.

— Nu știu, Johnny. Cum să…

— Ai microfonul pornit, Tully, spuse el scurt. Ești în direct. Dă-i bătaie!

Bărbatul mascat auzi probabil ceva; se întoarse brusc spre ea, amenințând-o cu pistolul.

— Ți-am spus să stai la pământ, la dracu'!

Ea abia avu timp să proceseze.

— M-am săturat de rahatul ăsta, spuse mascatul și apăsă pe trăgaci.

Se auzi un pocnet asurzitor. Tully abia avu timp să țipe înainte ca glonțul să o nimerească în umăr și să o doboare din picioare. Se izbi de rafturile de lângă ea, conștientă vag de cutiile colorate care se prăvăliră peste ea. Se izbi tare cu capul de podeaua acoperită cu linoleum.

Preț de o clipă, rămase întinsă acolo, gemând, cu ochii țintă la o șerpuire întortocheată de lumini fluorescente.

— Tully! se auzi vocea lui Johnny în urechea ei.

Ea se întoarse foarte încet pe o parte. Umărul îi zvâcnea de durere, dar scrâșni din dinți și continuă să se miște. Rămânând la pământ, se târî înspre capătul culoarului, rupse o cutie de bandaje și puse unul peste rană, apăsând ca să nu cadă. Presiunea durea teribil și o luă amețeala.

— Tully? Ce s-a-ntâmplat? Vorbește cu mine. Ești bine?

— Sunt aici, spuse ea. Tocmai mi-am… acoperit rana. Cred că sunt bine.

— Slavă Domnului! spuse Johnny. Vrei să oprești microfonul?

— Nici gând.

— În regulă. Ești în direct, nu uita. Continuă să vorbești. Ei nu mă pot auzi pe mine, dar pe tine, da. Asta-i marea ta lovitură, puștoaico, și eu sunt chiar aici ca să te ajut. Poți descrie scena?

Reuși să se ridice în poziția ghemuit, tresărind de durere, și înaintă încet, încercând să analizeze situația când fu capabilă să salte privirea.

— Acum câteva momente, un bărbat mascat a intrat în acest minimarket din Beacon Hill, agitând un pistol și cerând bani de la casier. A tras un foc în aer pentru a-și impune punctul de vedere și încă un glonț în mine.

Nu îndrăznea să vorbească mai tare, doar în șoaptă.

Auzi un zgomot; ca și cum cineva ar plânge. Rămânând jos, se trase după colț unde găsi un băiețel chircit lângă raftul cu acadele fluorescente.

— Hei, spuse ea, întinzând mâna. El o înșfacă de mână și o strânse atât de tare, că ea nu și-o putu retrage. Cine ești?

— Gabe. Sunt aici cu bunicu'. L-ai văzut pe nenea ăla cum a tras?

— Da. Mă duc să-ți caut bunicul, ca să ne asigurăm că e bine. Tu rămâi aici. Care e numele tău de familie, Gabe, și câți ani ai?

— Linklater. Împlinesc șapte în iulie.

— În regulă, Gabe Linklater. Stai ascuns și liniștit. Nu mai plânge, da? Fii băiat mare.

— Încerc.

Își băgă bărbia în piept și vorbi încet în microfon. Nu era sigură ce se putea auzi pe post, dar continuă să vorbească.

— Am găsit un băiețel în vârstă de șapte ani, Gabe Linklater, la raionul de dulciuri. A intrat în magazin cu bunicul lui, pe care acum îl caut. Îi pot auzi pe bărbatul înarmat la casă, amenințându-l pe casier. Anunțați poliția că e un singur hoț.

Dădu colțul. Acolo găsi un bătrân, stând turcește pe podea, ținând o cutie de mâncare pentru câini.

— Sunteți bunicul lui Gabe? șopti ea.

— E bine?

— Puțin speriat, dar bine. E la raionul de dulciuri. Ce-ați văzut?

— Hoțul a venit cu o mașină albastră. L-am văzut pe geam. Bătrânul

privi la umărul ei. Poate că ar trebui să…

— Mă trag eu mai aproape. Presă din nou pansamentul pe rană, tresări de durere și așteptă să-i treacă amețeala. De data asta, mâna i se umplu de sânge. Îl ignoră și relată iar crainicului de știri din studio, pe care nu-l putea auzi: Din câte se pare, Mike, pistolarul singuratic a descins într-o mașină albastră, care ar trebui să fie parcată afară, în fața uneia dintre vitrine. Mă bucur să spun că și bunicul lui Gabe este în viață și teafăr. Mă îndrept acum spre casa de marcat. Îi pot auzi pe bărbatul înarmat țipând că ar trebui să fie mai mulți bani și pe casier spunând că nu poate deschide seiful. Văd niște semnale luminoase afară, semn că poliția a sosit. Au îndreptat farurile spre magazin și-l somează pe hoț să iasă cu mâinile sus. Ieși puțin de la adăpost, apoi se chirci în spatele unui carton înfățișând-o pe gimnasta Mary Lou Retton în mărime naturală, mâncând cereale Wheaties. Anunță-i pe polițiști că și-a scos masca, Mike. Este blond, cu un șarpe tatuat în jurul gâtului. E extrem de agitat. Proferează înjurături și agită pistolul în aer. Cred că…

Răsună încă o împușcătură. Apoi, zgomot de cioburi. Câteva secunde mai târziu, o echipă SWAT dădu năvală înăuntru prin ușile de sticlă.

— Tully!

Era Johnny, care o chema.

— Sunt bine. Se ridică ușor, simțind un val de durere și greață când se mișcă. Văzu carul de reportaj prin geamul spart. Mutt era acolo, cu camera, filmând tot, dar nu-l putea vedea pe Johnny. Seattle SWAT tocmai au tras în geamul vitrinei și au intrat. L-au pus pe jefuitor la pământ. Să văd dacă mă pot apropia îndeajuns cât să pun întrebări.

Ocoli atentă imaginea în mărime naturală a gimnastei și înaintă încet. Se afla lângă rafturile cu cereale acum, și pentru o fracțiune de secundă, se gândi la micul dejun din diminețile de duminică la familia Mularkey. Doamna M. o lăsa să mănânce fulgi de porumb îndulciți cu zahăr de la Quisp. Dar asta, doar la sfârșit de săptămână.

Acela fu ultimul ei gând conștient înainte își piardă conștiența.

•

Drumul spre spital păru să dureze o veșnicie. Pe tot traseul prin traficul urban plin de semafoare, pe bancheta din spate a unui taxi împuțit, Kate se rugă pentru sănătatea lui Tully. În cele din urmă, puțin după ora unsprezece noaptea, opriră în față. Îi plăti șoferului și intră în fugă în holul puternic luminat.

Johnny și Mutt erau deja acolo, tolăniți pe niște scaune incomode din plastic, total răvășiți. La intrarea ei, Johnny se ridică în picioare.

Ea alergă la el.

— Am văzut știrile. Ce s-a întâmplat?

— A împușcat-o unu în umăr, și ea a continuat transmisia. Ar fi

trebuit s-o vezi, Mularkey, a fost genială. Neînfricată.

Kate simți admirația din vocea lui, i-o citi în priviri. În oricare alt moment, ar fi rănit-o, mândria aceea evidentă; acum o călca pe nervi.

— De-aia ești îndrăgostit de ea, nu? Pentru că are curajul pe care tu nu-l ai. Așa că o pui pe ea în calea pericolului și o lași să fie împușcată, iar tu ești mândru de această pasiune. Vocea ei tremurândă scoase ultimul cuvânt ca pe o săgeată otrăvită. Să-l ia dracu' de eroism! Eu nu vorbeam de știri. Eu întrebam de viața ei. Ai întrebat măcar cum se simte?

El păru șocat de răbufnirea ei.

— E în operație. E…

— Katie!

Îl auzi pe Chad strigându-i numele și se întoarse, văzându-l că intră în fugă în hol. Se apropiară la fel de natural precum ploaia și vântul, strângându-se în brațe.

— Cum e? șopti el la urechea ei cu o voce la fel de pierită precum se simțea ea.

Ea se trase înapoi.

— În operație. Asta-i tot ce știu. Dar o să fie bine. Gloanțele nu pot opri o furtună.

— Nu e atât de puternică pe cât pretinde că e. Amândoi știm asta, nu-i așa, Kate?

Ea înghiți în sec și încuviință din cap. Rămaseră alături, într-o tăcere stânjenitoare, uniți de țițele invizibile ale îngrijorării lor comune. Văzu asta în ochii lui, limpede ca lumina zilei; el chiar o iubea pe Tully și era speriat.

— Ar fi mai bine să-i sun pe mama și pe tata. O să vrea să vină și ei.

Așteptă o reacție din partea lui Chad, dar el rămase acolo, cu o privire sticloasă, cu pumnii strânși pe lângă corp, ca un pistolar gata să-și scoată arma din toc. Ea se îndepărtă cu un zâmbet obosit. Când trecu pe lângă Johnny, nu se putu abține să-i spună:

— Așa se ajută între ei la greu oamenii adevărați.

Introduse patru fise în telefonul public și formă numărul de acasă. Când tatăl ei răspunse – slavă Domnului că nu era mama ei, Kate s-ar fi pierdut –, îi dădu vestea și închise.

Când se întoarse, Johnny era acolo, așteptând-o.

— Îmi pare rău.

— Așa și trebuie.

— Una dintre chestiile afacerii ăsteia, Katie, este că înveți să prioritizezi, să pui știrile pe primul plan.

— Pentru oameni ca tine și Tully, știrile sunt mereu pe primul plan.

Îl lăsă acolo și se duse la canapea, unde se așeză. Își băgă capul între umeri și începu iar să se roage.

După un timp, îl simți venind lângă ea. Cum nu spunea nimic, ea

ridică privirea.

El nu se mișcă, nici măcar nu clipi, dar ea putu vedea cât de încordat era. Părea că stătea agățat de acea stare de calm cu un fir care se destrăma rapid.

— Ești mai puternică decât pari, Mularkey.

— Uneori. Vru să spună că iubirea îi dădea putere, mai ales în astfel de momente, dar îi fu teamă să rostească acel cuvânt uitându-se la el.

El se așeză încet lângă ea.

— Când ai reușit să mă cunoști atât de bine?

— Avem un birou mic.

— Nu asta-i explicația. Nimeni altcineva nu mă cunoaște ca tine. Oftă și se lăsă pe spate. Chiar am pus-o în pericol.

— Nu ar fi făcut altfel, admise ea. Știm amândoi asta.

— Știu, dar…

Lăsă fraza neterminată, așa că ea se uită la el.

— O iubești?

El nu răspunse, rămase pur și simplu acolo, întins pe spate, cu ochii închiși.

Ea nu mai suporta acea incertitudine. Acum că avusese, în sfârșit, curajul să pună întrebarea, dorea un răspuns.

— Johnny?

El întinse un braț spre ea și o cuprinse pe după umeri, trăgând-o spre el. Ea se cufundă în confortul îmbrățișării lui. Să fie lângă el astfel îi dădea o senzație la fel de firească precum respiratul, deși ea știa cât de periculos este acel sentiment.

Rămaseră astfel acolo, fără să mai spună altceva, pe tot parcursul lungilor ore grele de așteptare ale nopții.

*

Tully se trezi încet, trecând în revistă detaliile locului în care se afla: tavan cu plăci albe pentru izolare fonetică, tuburi de neon, bare argintii la pat și o tavă alături.

Amintirile îi reveneau în minte: Beacon Hill. Mini-marketul. Își aminti pistolul îndreptat spre ea. Și durerea.

— Ai face orice să atragi atenția, nu? Kate stătea lângă ușă, în niște pantaloni de trening lălâi, inscripționați cu logoul facultății, și într-un tricou vechi pe care scria Greek Week. Când se apropie de pat, ochii i se umplură de lacrimi. Le șterse numaidecât. Fir-ar! Am jurat că n-o să plâng.

— Slavă Domnului că ești aici!

Tully apăsă butonul de pe telecomanda patului până ajunse în poziția șezut.

— Bineînțeles că sunt aici, prostuțo. Toată lumea e aici. Chad, mama, tata, Johnny. El și tata joacă de ore întregi cărți și dezbat știrile. Mama a croșetat cel puțin două pături. Am fost foarte

îngrijorați.

— Am fost bună?

Kate râse, chiar dacă lacrimile i se scurgeau pe obraji.

— Deci, asta e prima ta întrebare. Johnny a spus că i-ai tras-o Jessicăi Savitch.

— Mă întreb dacă cei de la *60 Minutes* vor vrea să-mi ia un interviu.

Kate se apropie de ea.

— Să nu mă mai sperii așa vreodată, ai înțeles?

— O să încerc.

Kate nu mai apucă să spună ceva, că Chad apăru în cadrul ușii, cu două pahare cu cafea.

— S-a trezit, constată el încet, punând paharele pe o masă de lângă el.

— Tocmai a deschis ochii. Desigur, o interesează mai mult ce șanse are să câștige un Emmy decât însănătoșirea. Kate se uită la prietena ei. Vă las singuri un minut.

— Da' nu pleci, da? spuse Tully.

— Mă întorc mai târziu, după ce pleacă toți ceilalți acasă.

— Bine, spuse Tully. Pen' că am nevoie de tine.

Imediat ce Kate plecă, Chad veni mai aproape.

— Am crezut c-o să te pierd.

— Sunt bine, spuse ea nerăbdătoare. Ai văzut transmisia? Ce crezi?

— Cred că nu ești bine, Tully, spuse el blând. Ești mai departe de a fi bine decât oricare persoană pe care o cunosc, dar te iubesc. M-am gândit toată noaptea cum ar fi viața mea fără tine, și nu mi-a plăcut ce-am văzut.

— De ce m-ai pierde? Sunt chiar aici.

— Căsătorește-te cu mine, Tully.

Pe ea aproape o pufni râsul, luând propunerea lui drept o glumă; apoi citi teama din ochii lui. Îi era cu adevărat frică să nu o piardă.

— Tu vorbești serios, spuse ea, încruntându-se.

— Mi s-a oferit o slujbă la Vanderbilt în Tennessee. Vreau să vii cu mine. Mă iubești, Tully, chiar dacă tu nu știi asta. Și ai nevoie de mine.

— Bineînțeles că am nevoie de tine. Tennessee nu este în top patruzeci pe piața mass-media?

Chipul lui aspru se încleștă auzind asta; zâmbetul îi pieri.

— Te iubesc! spuse el din nou, mai blând de data asta și fără un sărut care să pecetluiască declarația și să îi dea greutate.

Ușa din spatele lui se deschise. Doamna Mularkey apăru în prag, cu brațele în șold, într-o fustă ieftină din blugi și o bluză ecosez cu guler Peter Pan. Arăta ca o figurantă din filmul *Dans interzis*.

— Asistenta a spus încă cinci minute de vizite, pe urmă ne dă pe toți afară.

Chad se aplecă și o sărută. Fu un sărut frumos, obsedant, care reuși cumva să-i unească, dar și să le arate cât de departe ar fi putut fi.

— Te-am iubit, Tully, șopti el.

Te-am iubit? spusese: *Te-am iubit*? Adică la trecut?

— Chad…

Se întoarse cu spatele la pat.

— E numai a ta, Margie.

— Îmi pare rău că te dau afară, spuse doamna Mularkey.

— Nu-ți face griji. Cred că mi-a expirat timpul. Cu bine, Tully.

Trecu pe lângă ea și ieși din salon, lăsând ușa să se închidă în urma lui.

— Hei, micuțo, spuse doamna Mularkey.

Tully fu surprinsă de lacrimile care o podidiră.

Doamna Mularkey o mângâie pe păr și o lăsă să plângă.

— Cred că mi-a fost foarte frică.

— Șșșșș, o liniști doamna Mularkey, ștergându-i lacrimile cu o batistă de hârtie. Bineînțeles că ți-a fost, dar acum suntem aici. Nu ești singură.

Tully plânse până când presiunea din piept se ușură, și lacrimile secară. În cele din urmă, simțindu-se mai bine, își șterse ochii și încercă să zâmbească.

— În regulă, sunt pregătită pentru morală acum.

Doamna Mularkey îi aruncă o privire cu subînțeles.

— Profesorul tău, Tallulah?

— Fost profesor. De-aia nu v-am spus niciodată. Plus că ați fi spus că e prea bătrân pentru mine.

— Îl iubești?

— De unde să știu?

— Ai și.

Tully o privi fix pe doamna M. De data asta, se simțea mai bătrână decât femeia din fața ei, cu mai multă experiență. Toți membrii familiei Mularkey vedeau iubirea ca pe ceva durabil, stabil, ușor de recunoscut. Poate că Tully era tânără, dar știa că se înșală. Iubirea poate fi mai fragilă decât un oscior de pasăre. Dar nu avea de gând să exprime asta cu voce tare. În schimb, spuse doar atât:

— Poate.

•

Tully deveni peste noapte senzația întregii mass-media în Seattle. Jurnalistul Emmett Watson luă o pauză de la descrierea bombastică a fenomenului de Californicație din statul Washington și scrise un articol despre curajul în bătaia focului și despre cât de mândri ar trebui să fim de dăruirea față de știri de care dăduse dovadă Tallulah Hart. Postul de radio KJR îi dedică „puștoaicei de la știri, care s-a folosit de un microfon pentru a opri un jaf” o zi întreagă de piese rock

'n' roll, și până și *Almost Live*, spectacolul local de comedie, a transmis un fragment în care îl lua în zeflemea pe jefuitor și în care Tully apărea în costum de Femeia fantastică.

Rezerva ei de la spital se umplu de flori și baloane, multe dintre ele semnate de oameni care făceau de obicei ei înșiși știrile. Miercuri, trebui să înceapă să le dăruiască celorlalți pacienți frumoasele buchete și aranjamente florale. Asistentele care o aveau în grijă învățară cum să fie gărzi de corp și paznici, în plus față de atribuțiile obișnuite de serviciu.

— Deci, tu ești geniul aici? Eu ce fac? Ședea în capul oaselor în pat, răsfoind mesajele adunate în lipsa ei, aduse de Kate de la birou. Era o listă impresionantă de nume, dar ea nu se putea concentra. O durea brațul, și bandajul îngreuna și cea mai mică mișcare. Cel mai rău însă, se gândea neîncetat la propunerea neobișnuită a lui Chad. Adică, Tennessee. Ar putea la fel de bine să fie Nebraska.

— Cu siguranță.

— Cum aș putea ajunge în vârf într-un astfel de loc? Sau poate tocmai ăsta e locul unde aș putea să ajung rapid în vârf și să fiu remarcată de rețelele media.

Kate ședea la celălalt capăt al patului, cu picioarele întinse de-a lungul lui Tully.

— Uite, vorbim despre chestia asta cam de o oră. Poate că nu sunt cea mai potrivită persoană căreia să-i ceri sfatul, dar mi se pare că la un moment dat ar trebui să aduci măcar vorba de iubire.

— Mama ta a spus că aș ști dacă l-aș iubi.

Privi la mâna stângă fără bijuterii, imaginându-și un inel cu diamant.

— Mi-ai spus că ar trebui să te împușc dacă ai aduce măcar vorba de măritiș înainte de treizeci de ani, rânji Kate. Vrei să schimbi asta?

— Foarte nostim.

Telefonul de la capul patului sună. Continuând să se uite la mâna ei, Tully ridică receptorul repede, sperând să fie Chad.

— Alo?

— Tallulah Hart?

Oftă dezamăgită.

— La telefon.

— Sunt Fred Rorbach. Poate ți-aduci aminte de mine…

— Desigur că-mi aduc aminte. KILO-TV. V-am trimis câte un CV în fiecare săptămână pe tot parcursul ultimului an de liceu, după care v-am trimis casete cât am fost la facultate. Ce mai faceți?

— Bine, mulțumesc, dar acum sunt la KLUE-TV, nu la KILO. Sunt directorul știrilor de seară.

— Felicitări!

— De fapt, de-asta am sunat. Probabil că nu suntem prima

televiziune care te sună, dar avem certitudinea că vom face cea mai bună ofertă.

Acum îi captase complet atenția.

— Oh, chiar așa?

Kate se dădu jos din pat și veni lângă Tully, mimând din buze întrebarea: Care-i treaba?

Tully îi făcu semn cu mâna s-o lase în pace.

— Vă ascult.

— Vrem să facem tot posibilul să te aducem în familia știrilor de la KLUE. Când poți veni să discutăm despre asta?

— Chiar acum mă externez. Ce ziceți de mâine? Zece dimineața.

— Ne vedem atunci.

Tully puse receptorul în furcă și țipă.

— Era KLUE-TV. Vor să mă angajeze!

— Doamne Dumnezeule! spuse Kate, țopăind. Vei fi vedetă. Am știut eu. Abia aștept să…

Se opri la mijlocul frazei; zâmbetul îi păli.

— Ce?

— Chad.

Tully simți un fior în străfundurile ființei sale. Ar fi vrut să pretindă că era ceva la care se gândea, o decizie pe care o avea de luat, dar știa adevărul, la fel cum îl știa și Kate.

— Vei fi o mare vedetă, spuse Kate ferm. O să înțeleagă.

Capitolul 15

Kate se prefăcea că se concentrează doar la șofatul mașinii lui Tully, dar nu era simplu. De când o luase de la interviu, lui Tully nu îi tăcuse gura, depănând vechile visuri de copilă. *Am pornit la drum, Kate. Imediat ce obțin un post de prezentator de știri, am să mă asigur că te angajează și pe tine ca reporter.*

Kate știa că trebuie să pună stavilă – în sfârșit – acestui vis de carieră profesională împreună. Obosise să o tot urmeze pe Tully; în plus, ea nu dorea să renunțe la slujba actuală. Avea, în sfârșit, un motiv să rămână unde era.

Johnny.

Cât de patetic? El nu o iubea, dar ei nu putea să nu-i treacă prin minte că, odată plecată Tully, ea ar fi putut avea o șansă.

Era ridicol, și jenant, dar visurile ei se centrau mai mult pe el și mai puțin pe cariera în televiziune. Dar nu putea recunoaște asta față de nimeni. Era de așteptat ca femeile cu facultate, ajunse la douăzeci și cinci de ani, să năzuiască la mai mulți bani și la poziții mai înalte în

ierarhia profesională, să conducă tocmai acele companii care refuzaseră cândva să le angajeze mamele. Măritișul trebuia evitat înainte de treizeci de ani. Era timp destul pentru măritiș și făcut copii; aceasta era deviza obișnuită. Nu faci compromisuri pentru *ei*.

Dar dacă tu îi voiai pe *ei* mai mult decât să fii o femeie singură, puternică? Nimeni nu vorbea vreodată despre asta. Kate știa că Tully ar râde de asemenea idei, ar spune despre Kate că rămăsese blocată în anii cincizeci. Până și mama ei ar fi de părere că greșește și ar folosi cuvântul acela cu greutate: *regret*. Ar repeta ca un papagal cuvintele citite în revista Ms. – că a fi doar mamă înseamnă să-ți irosești talentul. Mama ei nici măcar nu și-ar da seama cât de tristă ar arăta rostind aceste cuvinte, ca și cum viața pe care și-o alesese ar fi în zadar.

— Hei, ai ratat strada.

— O, scuze. Kate coti pe următoarea stradă și se întoarse, parcând în fața casei lui Chad. Aștept aici. Trebuie să termin Talismanul.

Tully nu deschise portiera.

— Va înțelege de ce nu pot încă să mă mărit cu el. Știe cât de mult înseamnă asta pentru mine.

— Fără îndoială, încuviință Kate.

— Urează-mi noroc.

— N-o fac mereu?

Tully coborî din mașină și se duse la intrare.

Kate deschise cartea și se cufundă în lectură. Abia mult mai târziu ridică privirea, observând că începuse să plouă.

Tully ar fi trebuit să se întoarcă deja; i-ar fi spus să plece acasă dacă ar fi avut de gând să rămână peste noapte la Chad. Kate închise cartea și coborî din mașină. Înaintând pe aleea pavată, avea un presentiment că ceva se întâmplase.

Bătu de două ori, apoi deschise ușa.

Tully era într-o cameră de zi goală, îngenuncheată în fața șemineului, plângând.

Îi întinse lui Kate o bucată de hârtie pătată cu lacrimi.

— Citește.

Uluită, Kate se uită la scrisul negru de mână, apăsat, de pe hârtie.

Dragă Tully,

Eu te-am recomandat celor de la KLUE, așa că știu totul despre slujba despre care ai venit să-mi povestești și sunt mândru de tine, iubito. Am știut că ai să reușești.

Când am acceptat postul de la Vanderbilt, am știut ce va însemna asta pentru noi. Am sperat… dar am știut.

Tu vrei mult de la lumea asta, Tully. Eu, în schimb, te vreau doar pe tine.

Nu este o situație ideală, așa-i?
Iată ce contează: eu te voi iubi mereu.
Dă-i pe toți pe spate.

Era semnat simplu, C.

— Am crezut că mă iubește, spuse Tully când Kate îi înapoie scrisoarea.

— Se pare că te iubește.

— Atunci, de ce m-ar părăsi?

Kate se uită la prietena ei, auzind ecoul îndepărtat al tuturor momentelor când Tully fusese abandonată de mama ei.

— Tu i-ai spus lui vreodată că îl iubești?

— Nu am putut.

— Atunci, poate că nu-l iubești.

— Sau poate că da, replică Tully, oftând. Doar că e greu al dracului să crezi în iubire.

Aceea era diferența fundamentală între ele. Kate credea în iubire din tot sufletul, se îndrăgostise de un bărbat care nici nu era conștient de existența ei.

— Oricum, ceea ce contează acum este cariera ta. E timp oricând pentru iubire și măritiș.

— Da. După ce-o să reușesc.

— Da.

— Sigur cineva mă va iubi atunci.

— Toată lumea te va iubi.

Dar mai târziu, mult după ce Tully spusese: „La dracu' cu el!" și eliberă un hohot de râs oarecum nervos, Kate nu-și putu scoate din minte acele cuvinte. Brusc, deveni îngrijorată.

Dacă într-o bună zi toată lumea avea să o iubească pe Tully, și totuși, să nu fie îndeajuns?

•

Tully uitase cât de lungă și de singuratică poate fi o noapte. Atâția ani, Chad fusese protecția ei, adăpostul ei. Cu el, învățase să doarmă toată noaptea, respirând liniștită, visând numai la viitorul ei strălucit; și pentru că el o iubise, dormise bine și în patul ei, în nopțile când nu erau împreună, alinată de gândul că putea să se ducă la el oricând.

Dădu deoparte păturile și coborî din pat. Se uită scurt la ceasul deșteptător de pe noptieră și văzu că abia trecuse de ora două dimineața.

Așa cum se gândise: o noapte lungă și singuratică.

În bucătărie, puse un ceainic cu apă pe plită și rămase acolo, așteptând să fiarbă.

Poate că făcuse o greșeală. Poate că acest gol pe care îl simțea chiar în clipa aceea era iubire. Dată fiind viața pe care o dusese, nu era de

mirare că vedea mai degrabă partea negativă a unei emoții decât pe cea pozitivă. Dar dacă într-adevăr îl iubea, asta nu mai avea nicio importanță. Ce putea să facă? Să se ducă după el în Tennessee, să se instaleze în casa dată de universitate și să devină doamna Wiley? Cum avea, în cazul ăsta, să fie următoarea Jean Enersen sau Jessica Savitch?

Scoase din dulap o cană mare cu inscripția KVTS și turnă în ea ceai, apoi se duse în camera de zi, unde se așeză pe canapea, cu picioarele îndoite sub ea, încălzindu-și mâinile pe cana fierbinte. Aburul înmiresmat se ridica în aer. Închise ochii și încercă să-și limpezească mintea.

— Nu poți dormi?

Ridică privirea și o văzu pe Kate, care stătea în fața ușii dormitorului ei, în aceeași cămașă de noapte din flanel pe care o purta de ani de zile. Tully o tachina de obicei că arată ca o bunicuță, dar în această seară aprecia sentimentul de familiaritate. Ciudat lucru cum o singură haină îți poate aminti de toți anii de conviețuire – petreceri în pijama, împăcări și mic dejunuri petrecute uitându-se la desenele animate de duminică dimineața.

— Îmi pare rău dacă te-am trezit.

— Calci ca un elefant. Mai e apă pentru ceai?

— Ceainicul e pe plită.

Kate se duse în bucătărie și se întoarse cu o cană de ceai și o cutie de floricele de porumb glazurate, preferatele lor. Puse cutia între ele și se așeză cu fața la Tully, sprijinindu-se de brațul canapelei.

— Ești bine?

— Mă doare umărul ca dracu'.

— Când ai luat ultimul analgezic?

— A trecut deja destul timp.

Kate își puse jos cana, se duse în baie și reveni cu un Percodan și un pahar cu apă.

Tully luă pastila și o înghiți.

— Acum, spuse Kate, reluându-și locul. Vrei să discuți despre ce te doare cu adevărat?

— Nu.

— Haide, Tully. Știu că te gândești la Chad, întrebându-te dacă ai făcut bine ce-ai făcut.

— Asta e problema cu prietenii de-o viață. Știu prea multe.

— Poate.

— Și, la urma urmei, ce știm noi două despre iubire?

Chipul lui Kate căpătă o expresie tristă, oarecum moralizatoare, pe care Tully o ura. Era aproape o expresie de milă.

— Eu știu despre iubire, spuse ea încet. Poate nu despre cum e să fii îndrăgostită sau să fii iubită, dar știu cum e să iubești pe cineva și cât

de dureros poate fi. Eu cred că dacă l-ai iubi cu adevărat pe Chad, ai ști asta și ai fi deja în Tennessee. Cel puțin eu, dacă aș iubi pe cineva, aș ști.

— La tine totul este mereu alb și negru. Cum de știi întotdeauna ce vrei?

— Și tu știi ce vrei, Tully. Ai știut dintotdeauna.

— Deci, nu mă îndrăgostesc? Ăsta-i prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru faimă și succes? Să fiu mereu singură?

— Bineînțeles că te poți îndrăgosti. Trebuie doar să-ți dai voie s-o faci.

Cuvintele ar fi trebuit să o consoleze pe Tully; aveau intenția să dea speranță, știa bine asta, dar în clipa aceea, nu se putea simți optimistă. Se simțea mai degrabă rece și pustie înăuntrul ființei sale, auzind acestea din gura lui Kate.

— Înăuntrul meu lipsește ceva, vorbi ea încet. Primul care a văzut asta a fost tata. Cine dracului o mai fi fost și ăla; cred că s-a uitat o dată la mine și a rupt-o la fugă. Ca să nu mai vorbim de iubitoarea mea mamă. Sunt… ușor de părăsit. De ce?

Kate se întinse pe canapea, sprijinindu-se de Tully așa cum obișnuiau cu mulți ani în urmă, pe malurile râului Pilchuck. Cutia de floricele de porumb o înghiontea în spate, așa că o scoase și o aruncă pe măsuța de cafea dezordonată, plină de ziare.

— Nu e nimic lipsă înăuntrul tău, Tully. Dimpotrivă, aș zice. Ai mai mult decât majoritatea oamenilor. Ești cu totul și cu totul specială, și dacă Chad nu a văzut asta – sau nu a putut aștepta ca tu să fii pregătită pentru el –, atunci, nu a fost el alesul. Poate că asta e o problemă firească atunci când ești cu un tip mai în vârstă. El este pregătit de aterizare când tu abia decolezi.

— Așa e. Sunt tânără. Mereu uit asta. Ar fi trebuit să înțeleagă asta și să mă aștepte. Adică, dacă m-a iubit cu adevărat, cum de-a putut să mă părăsească? Tu ai putea părăsi pe cineva pe care-l iubești?

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă aș crede că m-ar iubi și el cândva.

— Cât de mult ai aștepta?

— Mult.

Asta o făcu pe Tully să se simtă mai bine pentru prima oară de când citise biletul lăsat de Chad.

— Ai dreptate. L-am iubit, dar presupun că el nu m-a iubit. În orice caz, nu destul.

Kate se încruntă.

— Nu asta am spus eu.

— Dar e pe-aproape. Suntem mult prea tinere pentru a ne lăsa răpuse de iubire. Cum de-am putut uita asta? O îmbrățișă pe Kate. Ce

m-aș face fără tine?

Abia mult mai târziu, după o noapte lungă de insomnie, când Tully stătea întinsă în pat, privind prin fereastră zorii unei noi zile, propriile cuvinte îi reveniră în minte, obsedante prin intensitatea lor. Ușor de părăsit.

Capitolul 16

Din clipa în care Tully acceptă noua slujbă, Kate începu să privească viața prietenei sale de la distanță. Lunile treceau și ele trăiau vieți separate, legate doar prin faptul că locuiau împreună. La sfârșitul următoarei veri, micul lor apartament, cândva spațiul vieții lor, devenise un fel de loc de escală. Tully petrecea douăsprezece ore pe zi, șapte zile pe săptămână, muncind. Când nu muncea efectiv, urmărea informații și zvonuri, încercând din răsputeri să facă ceva – orice – care să o aducă în fața camerelor de luat vederi.

Fără Tully, viața lui Kate nu mai arăta la fel. Mama o sfătuise în repetate rânduri să își înfrângă frica și să înceapă să iasă cu bărbați, să se distreze, dar cum ar fi putut face asta, când nu o interesau tipii care erau interesați de ea?

Tully nu avea aceeași stare de spirit. Deși plângea încă după Chad când beau amândouă noaptea târziu, nu avea nicio problemă să se vadă cu alți bărbați și să-i aducă acasă. Kate nu văzuse încă același bărbat ieșind de două ori din dormitorul lui Tully. După cum spunea Tully, acesta era planul. Nu avea nicio intenție să se îndrăgostească, sau cel puțin așa declara ea. Privind retrospectiv, desigur că Tully ajunse să creadă că îl iubise pe Chad cu disperare, într-atât încât niciun alt bărbat nu îl putea înlocui. Dar nu îndeajuns, după cum sublinia mereu Kate, încât să-l sune sau să se mute în Tennessee.

Cinstit vorbind, Kate începuse să se sature de amintirile depănate la beție ale iubirii epopeice pe care o trăise Tully cu Chad.

Kate știa ce este iubirea, cum putea să te dea peste cap și să-ți topească inima. O iubire neîmpărtășită este ceva rece, teribil. Cât era ziua de lungă, se mișca precum o planetă neînsemnată pe orbita lui Johnny, urmărindu-l, dorindu-l, suferind după el în tăcere.

După acea noapte lungă petrecută împreună în sala de așteptare a spitalului, Kate crezuse că poate exista, totuși, o speranță. Simțise o ușă deschizându-se între ei; discutaseră cu ușurință, și încă despre lucruri importante. Dar toate incursiunile făcute la lumina strălucitoare a sălii de așteptare dispăruseră odată cu zorii zilei. Nu uitase niciodată privirea de pe chipul lui la aflarea veștii că Tully era în afara oricărui pericol. Fusese mai mult decât ușurare.

Atunci se îndepărtase de ea.

Acum era, în sfârșit, momentul să se îndepărteze și ea de el. Să-și lase fanteziile de fetișcană la groapa cu nisip alături de alte jucării uitate și să-și continue viața. El nu o iubea. Orice altceva ar fi visat ea rămânea un simplu vis.

Nu mai putea continua. Aceasta era decizia pe care o luase în acea zi la serviciu, în timp ce stătea în ușa biroului lui, așteptând ca el să observe prezența ei acolo.

La sfârșitul programului de lucru, se duse la chioșcul de ziare din piața publică și își cumpără toate ziarele locale. În vreme ce Tully bătea barurile cu iubitul zilei, Kate intenționa să-și retraseze cursul vieții.

Stând la masa din bucătărie, având alături cina pe jumătate neatinsă în cutiile de carton, deschise Seattle Times și dădu la pagina de anunțuri, unde citi câteva interesante. Luă un pix și tocmai intenționa să încercuiască unul, când ușa din spatele ei se deschise.

Se întoarse și o văzu pe Tully în prag; prietena ei era îmbrăcată în haine de oraș – un pulover sfâșiat artistic, lăsând expus un umăr gol, blugi băgați în botine plisate pe gleznă și o centură lată lăsată pe șolduri. Își tapase părul și și-l prinsese pe tot într-o clamă arcuită peste urechea stângă. La gât, îi atârna un set de crucifixuri bogat ornamentate.

Bineînțeles că era însoțită de un tip; era agățată toată de el.

— Hei, Katie, spuse ea cu o voce nedeslușită, ca după trei cocktailuri alcoolice. Uite cu cine m-am întâlnit.

Tipul apăru de după ușă.

Johnny.

— Salut, Mularkey! spuse el, zâmbind. Tully vrea să vii cu noi la dans.

Kate împături ziarul cu o grijă exagerată.

— Nu, mulțumesc.

— Haide, Katie. O să fie ca pe vremuri, spuse Tully. Cei trei mușchetari.

— Nu prea cred.

Tully dădu drumul mâinii lui Johnny și veni spre ea, pe jumătate împiedicându-se, pe jumătate repezindu-se.

— Te rog, spuse ea. Am avut o zi proastă azi. Am nevoie de tine.

— N-o face, începu Kate, dar Tully nu o asculta.

— Mergem la Kells.

— Haide, Mularkey, insistă Johnny, venind spre ea. O să ne distrăm.

— Bine, spuse ea. Mă duc să mă îmbrac.

Se duse în dormitor și își puse pe ea o rochie albastră sclipicioasă cu pernițe la umeri și centură elastică în talie. Când ieși din nou din dormitor, Johnny și Tully erau lipiți de perete, ea, cu mâinile

deasupra capului, el, cu mâinile acoperindu-le pe ale ei, sărutând-o.

— Sunt gata, spuse Kate plictisită.

Tully se agită să iasă de sub Johnny și îi zâmbi larg lui Kate.

— Excelent. Let's rock 'n' roll.

Umăr la umăr, ținându-se de braț, ieșiră toți trei din apartament și porniră pe strada pavată pustie. La Kells Irish Pub, găsiră o măsuță liberă lângă ringul de dans.

Imediat ce Johnny se duse să aducă ceva de băut, Kate privi peste masă.

— Ce faci cu el?

Tully râse.

— Ce pot să spun? Am dat nas în nas după muncă și am băut câteva pahare. Dintr-una într-alta, iată-ne… O privi tăios pe Kate. Îți pasă dacă mă culc cu el?

Asta era. Întrebarea care conta. Kate nu avea nicio îndoială că dacă își vărsa năduful, mărturisind adevărul, acea noapte oribilă s-ar fi sfârșit. Tully avea să-l azvârle cât colo pe Johnny, mai repede decât ar fi făcut-o o tornadă cu o ușă, fără să-i spună de ce.

Dar la ce bun? Kate știa ce simte Johnny pentru Tully, ce simțise dintotdeauna. El dorea o femeie plină de pasiune, care să ardă ca o flacără vie; dacă o pierdea pe Tully nu însemna că o alegea pe Kate. Poate că era timpul să pună, în sfârșit, piciorul în prag. Kate sperase mult timp, dar asta – faptul că s-ar fi culcat cu Tully – ar fi pus capăt.

Ridică privirea, rugându-se să nu aibă lacrimi în ochi.

— Haide, Tully, știi tu mai bine cum stau lucrurile.

— Ești sigură? Vrei să…

— Nu. Dar… ține la tine, știi asta, nu? I-ai putea frânge inima.

Tully râse.

— Voi, fetele astea catolice, vă faceți griji pentru toți, nu-i așa?

Kate nu apucă să răspundă, că Johnny reveni la masă cu două cocktailuri Margarita și o sticlă de bere. Puse băuturile pe masă, apoi o luă pe Tully de mână și o duse pe ringul de dans. Acolo, se amestecară în mulțime, iar el o luă în brațe și o sărută.

Kate își luă băutura. Habar nu avea ce însemna sărutul acela pentru Tully, dar știa ce însemna pentru Johnny, iar gândul acesta i se răspândi prin corp ca o otravă.

Următoarele două ore stătu cu ei, bând mult, prefăcându-se că se distrează. În tot acest timp, ceva înăuntrul ei murea ușor.

La un moment dat, în acea nesfârșită, chinuitoare noapte, Tully se duse la toaletă, lăsându-i singuri pe Kate și pe Johnny. Ea încercă să găsească un subiect de conversație, dar sincer, nu îndrăznea să-l privească în ochi. Cu părul lui ondulat jilav și obrajii aprinși, arăta atât de sexy, că pe Kate o durea inima.

— E ceva special, zise el. În spatele lui, formația interpretă ultimul

acord al piesei și se uita pe partituri pentru a se inspira. Începusem să cred că n-o să se întâmple niciodată… ea și cu mine, spuse el, luând o gură de bere, privind în direcția toaletei, ca și cum ar fi putut să o aducă înapoi doar cu puterea minții.

— Ar trebui să ai grijă, îl avertiză Kate, aproape prea încet ca să fie auzită.

Știa cuvintele, iar avertismentul dezvăluia ceva din sufletul ei, dar nu se putu abține. Poate că la serviciu, Johnny purta masca cinismului, dar la spital, Kate aflase adevărul. În interior, adică acolo unde conta, bărbatul era un idealist. Nimeni nu era mai ușor rănit decât un credul. Ea știa asta.

Johnny se aplecă spre ea.

— Ce-ai zis, Mularkey?

Ea clătină din cap. Nu ar mai fi putut repeta, mai ales că Tully se întorcea.

Mult mai târziu, când stătea singură, întinsă în patul ei, ascultând sunetele partidei de amor care veneau din camera alăturată, plânse în sfârșit.

•

În lunile de după noaptea de la Kells Pub, Kate nu fu singura care observă că Johnny se schimbase. Pe măsură ce toamna se instala în oraș, dezgolindu-l de culori, starea de spirit din birou deveni posacă și tăcută. Mutt nu vorbea cu nimeni, curățându-și și rearanjându-și echipamentul, ordonând negativele în dosare. Carol, care fusese amăgită să se reîntoarcă la muncă după plecarea lui Tully, stătea în biroul ei, cu ușa închisă, abia schimbând o vorbă cu cineva, chiar și atunci când i se ducea cafeaua.

Nimeni nu sufla o vorbă despre felul în care arăta Johnny, dar cu toții aveau impresia că vine la birou așa cum se dădea jos din pat. Avea părul prea lung și ondulat în tot felul de moduri ciudate. Nu se bărbierise de zile întregi; barba îi creștea în petice negre, cu umbre, pe obrajii trași, și, adesea, hainele nici nu se asortau.

În cele câteva ocazii când venise astfel la birou, se adunaseră toți în jurul lui precum gâștele, exprimându-și îngrijorarea. Încet, dar ferm, el închisese ușa biroului, spunându-le că e bine. Mutt avusese o tentativă de ofensivă, începută cu o ofertă de marijuana și încheiată cu:

— Cum vrei, omule. Sunt aici, dacă vrei să vorbești.

Carol încercase în felul ei să penetreze zidul de apărare invizibil pe care Johnny îl ridicase în jurul lui; încercările ei eșuară complet, la fel ca cele ale lui Mutt.

Singura care nu încercă să-l abordeze pe Johnny fu Kate, singura care știa care era problema.

Tully.

Chiar în dimineața aceea, în timpul micului dejun, Tully spusese:

— Johnny mă tot sună. Ar trebui să ies din nou el?

Din fericire pentru Kate, se dovedise a fi o întrebare retorică.

Tully își dădu singură răspunsul.

— În niciun caz. Am nevoie de o relație așa cum am nevoie de o injecție. Am crezut că știe și el asta.

Acum, Kate ședea la masa ei de lucru, singură în birou pentru prima oară după o lungă perioadă. Carol și Mutt erau pe teren.

Se ridică încet și se duse la ușa închisă a biroului său. Nu avea sens să se ducă la el; cu siguranță, dacă ea se afla în situația lui, el nu ar fi venit la ea, dar el suferea în acel moment, iar ea nu putea îndura asta. După un lung minut, bătu la ușă.

— Intră.

Ea deschise ușa.

Johnny era la birou, aplecat deasupra lui, scriind furios pe o foaie galbenă dictando. Părul îi acoperea profilul; îl dădu nervos după ureche și ridică privirea la ea.

— Da, Mularkey.

Ea se duse la frigiderul din colțul biroului și scoase două beri. Le deschise și îi întinse una, apoi se așeză pe marginea biroului aglomerat.

— Arăți ca un om care se îneacă, spuse ea simplu.

El luă berea.

— Se vede, nu?

— Se vede.

El se uită la ușă.

— Suntem singuri?

— Mutt și Carol au plecat cam de zece minute.

Johnny luă o gură zdravănă de bere și se lăsă pe spate în scaun.

— Nu-mi răspunde la telefon.

— Știu.

— Nu înțeleg. În noaptea aia – noaptea noastră împreună, vreau să zic –, am crezut…

— Vrei adevărul?

— Știu adevărul.

Rămaseră acolo tăcuți mult timp, bându-și fiecare berea.

— Este al dracului de cumplit să vrei pe cineva pe care nu-l poți avea.

Și cu acele câteva cuvinte, Kate știu: nu avusese niciodată vreo șansă cu el.

— Mda, este. Făcu o pauză, uitându-se la el. Era timpul – de fapt, era de mult timpul – să renunțe la visul ei și să-și continue viața. Îmi pare rău, Johnny, spuse ea în cele din urmă, ridicându-se de pe marginea biroului.

— Pentru ce îți pare rău?

Ea își dori să fi avut curajul să-i răspundă, să-și mărturisească sentimentele, dar era mai bine ca unele lucruri să rămână nerostite.

•

Așezată pe un scaun incomod dintr-un birou străin, Kate se uita pe fereastră la un copac desfrunzit și la cerul plumburiu din spatele lui. Se întrebă plictisită când căzuse oare ultima frunză portocalie.

— Ei bine, domnișoară Mularkey, aveți un CV foarte impresionant pentru cineva de vârsta dumneavoastră. Pot să vă întreb de ce doriți să faceți o schimbare de carieră și să lucrați în publicitate.

Kate încercă să pară relaxată. Se îmbrăcase cu grijă pentru acea zi, într-un costum negru simplu din gabardină, cu o bluză albă și eșarfă din mătase imprimată legată într-o fundă neglijentă la gât. Spera să fie o ținută profesională până în cele mai mici detalii.

— În anii petrecuți în domeniul știrilor de televiziune, am învățat câteva lucruri despre lume. În domeniul știrilor, după cum știți, ritmul este extrem de alert. Ne mișcăm permanent cu viteză maximă, obținem informațiile și mergem mai departe. Adesea, descopăr că sunt mai interesată de ceea ce vine după poveste decât de povestea în sine. Consider că sunt mai bună când gândesc și planific pe termen lung. Detalii, mai degrabă decât generalități. Și scriu bine. Aș dori să învăț mai mult despre asta, dar n-am s-o fac în doi timpi și trei mișcări.

— V-ați gândit bine.

— Da.

Femeia din fața ei se lăsă pe spate, studiind-o pe Kate prin lentilele unor ochelari moderni, cu ramă bătută cu perluțe. Părea încântată de ceea ce vede.

— În regulă, domnișoară Mularkey. Voi discuta cu partenerii mei și te vom contacta. Încă ceva: Când ați putea începe lucrul?

— Trebuie să dau un preaviz de două săptămâni, după care pot veni aici.

— Excelent. Femeia se ridică în picioare. Aveți nevoie de un voucher pentru parcare?

— Nu, mulțumesc.

Kate îi strânse ferm mâna femeii și ieși din birou.

Afară, Pioneer Square se cuibărea sub un cer apăsător de culoarea cărbunelui. Mașinile umpleau străzile demodate, însă foarte puțini pietoni treceau pe lângă clădirile cu ziduri din cărămidă. Până și oamenii străzii, care dormeau de obicei pe bănci și cerșeau țigări și bani de la trecători, se adăpostiseră pe undeva în acea după-amiază rece.

Kate parcurse cu pas grăbit First Avenue, încheindu-se din mers la palton până la gât. Se urcă în autobuzul pentru periferie și coborî la stația din fața biroului exact la ora 3.57.

În mod surprinzător, încăperea principală a biroului era goală. Kate își agăță paltonul în cuier și își aruncă poșeta și servieta sub masa ei de lucru, apoi se duse după colț, la biroul lui Johnny.

— M-am întors.

El vorbea la telefon, dar îi făcu semn să intre.

— Haide, spunea el cu voce exasperată, cum aș putea să te ajut cu asta? Tăcu o clipă, încruntându-se. Apoi: Bine. Dar îmi ești dator, închise și-i zâmbi lui Kate, dar nu era zâmbetul lui vechi, acela care îi tăiase respirația. Pe acela nu-l mai văzuse din noaptea cu Tully. Ești în costum, remarcă el. Să nu crezi că n-am observat. Pe-aici, asta poate însemna doar două lucruri, și cum știu că nu prezinți știri…

— Mogelgaard and Associates.

— Agenția publicitară? Pentru ce post ai aplicat?

— Responsabil de portofoliu.

— Ai fi bună.

— Mersi, dar n-am primit postul încă.

— Îl vei primi.

Ea așteptă ca el să spună mai mult, dar o privi doar, ca și cum ceva l-ar fi tulburat. Fără îndoială că ea îi amintea de noaptea cu Tully.

— Păi, mai bine mă duc la treaba mea.

— Stai. Lucrez la povestea asta pentru Mike Hurtt. Mi-ar prinde bine puțin ajutor.

— Sigur.

Următoarele două ore, stătură amândoi înghesuiți la masa lui de lucru, scriind și rescriind scenariul problematic. Kate încercă să păstreze distanța față de el, impunându-și să evite contactul vizual. Ambele tentative eșuară. Când terminară treaba, se înnoptase deja; restul birourilor goale erau cufundate în întuneric.

— Îți sunt dator cu o cină, spuse Johnny, dând deoparte hârtiile.

Este aproape ora opt.

— Nu-mi ești dator cu nimic, răspunse ea. Mi-am făcut doar datoria.

El o privi.

— Cum s-o scot eu la capăt cu tine?

În urmă cu câteva luni, când încă mai spera, Kate ar fi roșit într-un astfel de moment. Poate chiar în urmă cu o săptămână.

— Am să te ajut să angajezi pe cineva.

— Crezi că vei fi ușor de înlocuit?

Ea nu avu un răspuns la asta.

— Acum plec…

— Îți sunt dator cu o cină. Și cu asta, basta. Ia-ți haina. Te rog.

— Bine.

Ajunși afară, se urcară în mașina lui. În câteva minute, parcară în fața unei splendide case plutitoare placate cu lemn de cedru de pe Lake Union.

— Unde suntem? întrebă Kate.

— La mine acasă. Nu-ți face griji, n-am să-ți gătesc eu. Vreau doar să mă schimb. Tu ești foarte elegantă.

Kate se oțeli în fața emoției care bătea la poarta sufletului. Nu avea să se lase în voia ei. Prea multă vreme se lăsase pradă visurilor cu final fericit care nu existau aievea. Îl urmă pe doc și intră în casa surprinzător de spațioasă.

Johnny se duse imediat la șemineu, unde focul era deja aprins. Se aplecă, aprinzând ziarele, iar focul ațâțat se înteți. Apoi se întoarse către ea.

— Vrei ceva de băut?

— Rom cu cola?

— Perfect. Se duse în bucătărie, turnă băutură în două pahare și se întoarse. Poftim. Revin imediat.

Ea rămase acolo o clipă, neștiind sigur ce să facă. Privi prin camera de zi, observând cât de puține fotografii avea. Pe comoda televizorului era o singură fotografie cu un cuplu de vârstă mijlocie, îmbrăcați în haine viu colorate, ghemuiți unul lângă celălalt într-un peisaj ca de junglă, cu mulți copii în jurul lor.

— Părinții mei, explică Johnny, venind în spatele ei. Myrna și William.

Ea se roti, simțindu-se ca și când ar fi fost prinsă că își bagă nasul unde nu o privește.

— Unde locuiesc? întrebă ea, ducându-se la canapea și așezându-se.

Trebuia să păstreze distanța între ei.

— Au fost misionari. Au fost uciși în Uganda de trupele lui Amin.

— Tu unde erai?

— La șaisprezece ani, m-au trimis la școală la New York. Atunci i-am văzut pentru ultima oară.

— Deci, și ei tot idealiști au fost?

— Cum adică „și ei”?

Ea nu era de părere că are rost să exprime în cuvinte aceste gânduri cristalizate de-a lungul anilor, însăilând o imagine a vieții lui.

— Nu contează. Ai fost foarte norocos să fii crescut de oameni care au crezut în ceva.

El se holbă la ea, încruntându-se.

— Ăsta e motivul pentru care ai devenit corespondent de război? Ca să lupți în felul tău propriu?

Johnny oftă și clătină din cap, apoi se duse la canapea și se așeză lângă ea. Felul în care o privi, ca și cum imaginea ei ar fi fost neclară, îi acceleră bătăile inimii.

— Cum faci asta?

— Ce?

— Să mă cunoști?

Ea zâmbi, sperând să nu fie un zâmbet la fel de fragil pe cât se simțea.

— Lucrăm împreună de mult timp.

— De ce demisionezi cu adevărat, Mularkey? întrebă el după un lung moment de tăcere.

Ea se lăsă puțin pe spate.

— Mai ții minte când ai spus că este cumplit să vrei ceva ce nu poți avea? Eu nu am să fiu niciodată un reporter de primă mână și niciun producător de valoare. Eu nu trăiesc și respir știri. M-am săturat să nu fiu destul de bună.

— Eu am spus că e cumplit să dorești pe cineva pe care nu-l poți avea.

— Păi… e cam același lucru.

— Oare?

Își puse paharul pe măsuța de cafea.

Ea își schimbă poziția ca să se uite la el și își trase picioarele sub ea.

— Știu cum e să vrei pe cineva.

El o privi sceptic. Fără îndoială că se gândea la momentele în care Tully o tot tachina că nu se vede cu nimeni.

— Pe cine?

Ea știa că ar fi trebuit să mintă, să evite întrebarea, dar în momentul acela, el fiind atât de aproape, simți un val de dorință care aproape o copleși. Slavă Domnului, ușa aceea părea din nou deschisă. Deși știa că nu este așa, că e doar o iluzie, păși pe ea oricum.

— Pe tine.

El se dădu înapoi; era evident că nu-și imaginase niciodată asta.

— Dar niciodată…

— Cum aș fi putut? Știu ce simți pentru Tully.

Așteptă o replică din partea lui, dar el o privi doar. În acea liniște, ea și-ar fi putut imagina orice. El nu negase, nu râsese. Poate că asta însemna ceva.

Ani de zile se străduise să țină în frâu dorința pentru el, dar acum, că el era atât de aproape, nu se mai putu abține. Aceasta era ultima ei șansă.

— Sărută-mă, Johnny. Arată-mi că greșesc dorindu-te.

— Nu aș vrea să te rănesc. Ești o fată bună, iar eu nu caut…

— Și dacă aș fi rănită dacă nu te-aș săruta?

— Katie…

Pentru prima oară, nu era Mularkey. Ea veni mai aproape.

— Cine se teme acum? Sărută-mă, Johnny.

Chiar înainte ca buzele ei să le atingă pe ale lui, i se păru că îl aude spunând:

— E o idee proastă, iar în același timp îi răspundea la sărut.

Nu era prima oară când Kate era sărutată; nu era nici măcar prima

oară când era sărutată de un bărbat de care îi păsa, și totuși, în mod absurd, începu să plângă.

El încercă să se tragă înapoi când simți lacrimile ei, dar ea nu-i dădu drumul. Acum erau pe canapea, sărutându-se ca niște adolescenți, în clipa următoare, ea era pe podea, în fața șemineului, goală.

El îngenunche lângă ea, încă îmbrăcat. Umbrele îi ascundeau jumătate de trup, evidențiind unghiurile ascuțite și adânciturile chipului.

— Ești sigură?

— Asta ar fi fost o întrebare bună înainte să rămân goală.

Zâmbind, se ridică și începu să-i descheie nasturii de la cămașă.

El scoase un sunet care sugera în parte disperare, în parte capitulare, și o lăsă să-l dezbrace. Apoi o luă din nou în brațe.

Sărutările lui erau altfel acum, mai aspre, mai profunde, mai erotice. Ea își simți corpul răspunzând într-un fel cum nu o mai făcuse; atingerea lui era tortura ei, mântuirea ei.

Senzațiile erau singurele care contau; durere, plăcere, frustrare. Nici respirația nu mai era a ei. Gemea, se înneca, îl implora să se oprească, și să nu se oprească, să continue, și să renunțe.

Își simți trupul arcuindu-se în sus, ca și cum toată ființa ei căuta să ajungă undeva, la ceva ce-și dorea cu o disperare dureroasă, fără a reuși măcar să numească acel ceva.

Și apoi el o pătrunse, dureros. Ea gemu, surprinsă de durere, dar nu scoase un sunet. În schimb, se agăță de el, sărutându-l și mișcându-se în ritmul lui, până când durerea dispăru fără urmă; rămaseră doar senzațiile generate de împreunarea lor, dorința acută, dureroasă, pentru mai mult…

Te iubesc, gândi ea, strângându-l, ridicându-se către el. Cuvintele înăbușite îi umpleau capul, căpătau melodicitate în ritmul trupurilor lor.

— Katie, strigă el, adâncindu-se în ea.

Trupul ei explodă, ca o stea din univers, descompunându-se, plutind în toate zările. Timpul se opri pentru o clipă, apoi își reluă lent cursul.

— Uau! spuse ea, trântindu-se pe spate pe covorul cald.

Pentru prima oară în viața ei, avu parte de ceea ce era atât de lăudat.

El se întinse lângă ea, cu trupul scăldat de sudoare lipit de al ei. Înconjurând-o în continuare cu un braț, rămase cu privirea fixată în tavan. Respirația lui, ca și a ei, era inegală.

— Ai fost virgină, spuse el, cuvintele venind, înspăimântător, de undeva din depărtare.

— Da, fu tot ce putu articula ea.

Ea se așeză pe o parte și își puse un picior gol peste el.

— Așa e mereu?

Când el se întoarse să o privească, ea văzu ceva în ochii lui albaștri care o derută: teamă.

— Nu, Katie, spuse el după un lung moment. Nu este.

•

Kate se trezi în brațele lui Johnny. Erau amândoi întinși pe spate, cu cearșafurile adunate în jurul șoldurilor. Ea se uita fix în tavan, simțind greutatea apăsătoare, neobișnuită, a mâinii lui între sânii ei.

Strălucirea palidă a zorilor pătrundea pieziș prin fereastra deschisă, aruncând o lumină lăptoasă pe podeaua din lemn masiv. Plesnetul neîncetat al valurilor lovindu-se de piloni își găsea ecou în bătăile ușoare, regulate ale inimii ei.

Nu știa ce ar fi trebuit să facă acum, cum ar fi trebuit să se comporte. De la primul lor sărut, acesta fusese un dar magic și neașteptat. Făcuseră dragoste de trei ori toată noaptea, ultima oară cu doar câteva ore în urmă. Se sărutaseră, făcuseră omlete și le mâncaseră în fața focului, discutaseră despre familiile lor și despre munca și năzuințele lor. Johnny spusese chiar câteva bancuri extrem de stupide.

Dar nu discutaseră despre a doua zi, și aceasta sosise, o prezență la fel de reală între ei ca și cearșafurile și sunetul respirațiilor lor.

Ea se bucura pentru timpul în care așteptase să facă dragoste, chiar dacă nu mai era la modă să aștepți bărbatul potrivit. Experiența din noaptea trecută fusese fantastică, exact ca în scrierile poeților.

Dar dacă Johnny nu credea că ea este fata potrivită? El nu spusese că o iubește – bineînțeles că nu –, și fără acele cuvinte, cum putea o femeie vorbi despre pasiune în asemenea circumstanțe?

Ar fi trebuit oare să se îmbrace și să plece pe furiș, prefăcându-se că nimic nu s-a întâmplat? Sau ar fi trebuit să se ducă jos, să prepare micul dejun și să se roage la Dumnezeu ca noaptea trecută să fi fost un început, nu un sfârșit?

Când îl simți mișcându-se lângă ea, se crispă.

— 'Neața, spuse el cu voce gravă.

Ea nu știa cum să facă pe timida sau pe indiferenta. Îl iubea de prea multă vreme pentru a pretinde altceva. Ceea ce conta acum era să nu se trezească și să plece, pur și simplu, fiecare la treaba lui.

— Spune-mi ceva ce nu știu despre tine.

El îi mângâie brațul.

— Hmmm. Am fost băiat de altar.

Era surprinzător de ușor să ți-l imaginezi astfel, un băiețandru slăbuț, cu părul lins dat pe spate cu puțină apă, pășind atent pe intervalul dintre bănci. Imaginea îi stârni amuzamentul.

— Mama te-ar iubi.

— Acum, spune-mi și tu ceva despre tine.

— Sunt expertă în science-fiction. Războiul stelelor, Star Trek. Le

ador pe toate.

— Eu aș fi zis că citești romane de dragoste.

— Citesc și din alea. Acum, spune-mi ceva serios. De ce ai renunțat să mai fi reporter?

— Mereu cauți să înoți în ape adânci, așa-i? Oftă. Oricum, cred că ți-ai dat deja singură seama. El Salvador. M-am dus acolo ca un fel de cavaler alb, pregătit să scot la lumină adevărul. Și pe urmă am văzut ce s-a întâmplat…

Ea nu spuse nimic, ci doar îi sărută arcuirea umărului.

— Ai mei mi-au ascuns atât de multe. Am crezut că eram pregătit, dar nu poți fi. Vezi sânge, moarte, rămășițe de trupuri omenești peste tot. Copii morți pe străzi și băieți cu mitraliere. Am fost capturat… Vocea i se stinse; își drese glasul, ca să-și revină. Nu știu de ce m-au lăsat în viață, dar au făcut-o. Norocul meu. Am tulit-o acasă cu coada între picioare.

— N-ai făcut nimic de care să-ți fie rușine.

— Am fugit ca un laș. Așa că, acum știi tot, motivul pentru care sunt în Seattle.

— Tu crezi că asta mă face să îmi schimb sentimentele față de tine?

După o clipă de tăcere, el spuse:

— Trebuie s-o luăm încet, Katie.

— Știu.

Se întoarse și se lipi de el. Încercă să-i memoreze chipul în cele mai mici detalii și felul în care arăta la prima oră a dimineții. Sesiză umbra unei bărbi crescute în timpul somnului și gândi: *Deja, schimbări*.

El își dădu părul după ureche.

— Nu vreau să te rănesc.

Îi veni să spună pur și simplu: *Atunci, n-o face*. Dar nu era momentul potrivit pentru răspunsuri simple sau prefăcătorii. Onestitatea era cea care conta acum.

— Eu îmi asum riscul de a fi rănită dacă vrei, spuse ea pe un ton neutru.

El schiță o urmă de zâmbet în colțurile gurii, dar ea nu văzu același lucru și în ochii lui. De fapt, el părea mai mult decât îngrijorat.

— Am știut eu că vei fi periculoasă.

Ea nu înțelese.

— Eu? Cred că glumești. Nimeni nu a crezut vreodată despre mine că aș fi periculoasă.

— Eu, da.

— De ce?

Johnny nu răspunse; în schimb, se aplecă în față îndeajuns cât să o sărute. Ea închise ochii, așteptând. Nu era sigură, dar poate, chiar înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, el răspunse:

— Pentru că ești genul de fată de care un bărbat s-ar putea

îndrăgosti.

Nu păru neapărat fericit când o spuse.

•

În fața ușii de la intrarea în casă, Kate se opri. Cu doar puțin timp în urmă, era în al nouălea cer, desfătându-se în brațele lui Johnny, iar acum se întorsese la viața reală, în care se culcase cu bărbatul care trecuse mai întâi prin patul celei mai bune prietene a ei.

Ce avea să spună Tully?

Deschise ușa și intră. În acea dimineață mohorâtă și ploioasă, în apartament era surprinzător de liniște. Își aruncă poșeta pe masa din bucătărie și își făcu o cană de ceai.

— Unde dracului ai fost?

Se întoarse, tresărind.

Tully stătea în fața ei; din păr îi picura apă și avea doar un prosop în jurul corpului.

— Aproape am chemat poliția noaptea trecută. Unde… Porți costumul de ieri. Încet, arboră pe chip un zâmbet atotștiutor. Ai petrecut noaptea cu cineva? O, Doamne, am dreptate! Ai roșit. Tully râse. Și eu, care am crezut că o să mori virgină. O apucă pe Kate de braț și o trase către sofa. Povestește-mi.

Kate se uită fix la prietena ei cea mai bună, dorindu-și să fi venit acasă după ce Tully ar fi plecat la muncă. O asemenea confesiune necesita timp de gândire, strategie. Tully ar fi putut distruge totul doar cu un cuvânt, cu o privire. Este al meu, ar fi putut spune prietena ei, și Kate ce-ar fi făcut atunci?

— Povestește-mi, repetă Tully, înghiontind-o.

Kate inspiră adânc.

— Sunt îndrăgostită.

— Ho, ia-mă încet, Penelope Pitstop. Dragoste? După numai o noapte?

Acum ori niciodată, și deși era tentată să opteze pentru a doua variantă, nu avea rost să amâne inevitabilul.

— Nu, spuse ea. Îl iubesc de ani de zile.

— Pe cine?

— Pe Johnny.

— Johnny al nostru?

Kate refuză să se lase rănită de exprimarea lui Tully.

— Da. Noaptea trecută…

— S-a culcat cu mine. Când? Acum câteva luni, după care n-a încetat cu telefoanele. E vulnerabil după relația cu mine, Katie. Nu poate fi îndrăgostit de tine.

Kate încercă să nu se lase afectată de cuvintele lui Tully.

— Știam eu că o să aduci vorba despre asta.

— Dar… e șeful nostru, pentru numele lui Dumnezeu.

— Demisionez. Încep să lucrez în publicitate în două săptămâni.

— O, minunat! Acum renunți și la carieră pentru un tip.

— Știm amândouă că nu sunt destul de bună ca să reușesc în televiziune. Ăsta e visul tău, Tully. Dintotdeauna. Putea vedea cum prietena ei ar fi vrut să o contrazică; vedea, de asemenea, că orice argument ar fi fost o minciună. Sunt îndrăgostită de el, Tully, spuse ea în cele din urmă. De ani de zile.

— De ce nu mi-ai spus?

— Mi-a fost frică.

— De ce?

Kate nu putu răspunde.

Tully o pironi cu privirea. În acei ochi negri, expresivi, văzu tot: teamă, îngrijorare și gelozie.

— Chestia asta poartă pe ea pecetea dezastrului, cu litere de-o șchioapă.

— Eu n-am avut încredere în Chad odinioară, îți amintești? Dar am trecut cu vederea, pentru că așa ai vrut tu.

— Că tot vorbeam de dezastre amoroase.

— Poți fi fericită pentru mine?

Tully se holbă la ea, și deși, în cele din urmă, zâmbi, nu era cu adevărat un zâmbet, și amândouă știau asta.

— O să-ncerc.

•

E vulnerabil după relația cu mine. Cuvintele, asemenea imaginii pe care o reprezentau, se tot învolburau în mintea lui Kate.

S-a culcat cu mine. Când? Acum câteva luni…

…nu poate fi îndrăgostit de tine.

Imediat ce Tully părăsi apartamentul, Kate anunță că nu se simte bine și că nu vine la birou și se băgă în pat. Abia dacă trecuseră douăzeci de minute, când un ciocănit în ușa de la intrare o făcu să tresară și să-și piardă gândurile.

— Fir-ar Tully! bombăni ea, trăgându-și pe ea capotul din velur roz și strecurându-și picioarele în papucii de casă cu iepurași. Chiar nu poți să ții minte să-ți iei cheile?

Deschise ușa.

Johnny stătea în fața ei.

— Nu arăți bolnavă.

— Mincinosule! Arăt oribil.

El întinse mâna, dezlegă nodul cordonului capotului și îi dezgoli umerii. Capotul îi căzu la picioare într-un morman pufos roz.

— Cămașă de noapte din flanel. Ce sexy!

Închise ușa în urma lui.

Ea încercă să nu se gândească la conversația cu Tully…

…dar cuvintele îi stăruiau în minte, distrase din când în când de

vorbele lui: …*nu vreau să te rănesc*.

Văzu acum, deodată, pericolul pe care și-l asumase cu atâta naivitate. El i-ar fi putut frânge inima, iar ea nu avea cum să se protejeze.

— Am crezut că o să te bucuri să mă vezi, spuse el.

— I-am spus lui Tully despre noi.

— O. Și a fost vreo problemă?

— Crede că eu sunt fata care te consolează după despărțirea de ea.

— Așa crede? Aha.

Kate înghiți nodul din gât.

— O iubești?

— Deci, despre asta e vorba? El o ridică în brațe și o duse în dormitor ca pe un fulg. Odată ajunși în pat, el începu să-i descheie cămașa de noapte, depunând sărutări pe pielea ei cu fiecare nasture descheiat. Nu contează, șopti el cu gura lipită de pielea ei goală. Nu m-a iubit.

Ea închise ochii și îl lăsă să o poarte din nou pe culmile plăcerii, dar când totul se sfârși, iar ea stătea lipită de el, incertitudinea reveni. Poate că nu era ea cea mai experimentată fată din lume, dar nici cea mai naivă nu era, și de un lucru era sigură: conta dacă Johnny o iubise pe Tully.

Conta foarte mult.

Capitolul 17

Să fie îndrăgostită era întocmai așa cum visase Kate. Când primăvara sosi din nou, înveșmântând peisajul în culori strălucitoare, ea și Johnny formau un cuplu în toată puterea cuvântului; își petreceau majoritatea weekendurilor împreună, precum și cât mai multe nopți în cursul săptămânii. În martie, îl adusese acasă ca să-i cunoască părinții, care fuseseră în extaz. Un băiat catolic irlandez bun, cu o carieră grozavă și un simț al umorului dezvoltat, căruia îi plăcea să joace jocuri de societate și cărți. Tata îl numi „plămadă bună", iar mama îl consideră perfect.

— A meritat fără îndoială așteptarea, șoptise ea la sfârșitul primei întâlniri.

Cât despre Johnny, acesta se integrase în clanul Mularkey de parcă acolo s-ar fi născut. Nu recunoscuse asta niciodată, însă Kate era sigură că îi plăcea să facă din nou parte dintr-o familie după atâția ani de singurătate. Deși nu vorbeau despre viitor, se bucurau de fiecare clipă a prezentului.

Dar toate acestea aveau să se schimbe.

Acum, ea era în pat, cu ochii pironiți în tavan. Lângă ea, Johnny dormea. Abia trecuse de patru dimineața, iar ea vomitase deja de două ori. Nu avea rost să mai amâne inevitabilul.

Dădu încet pătura la o parte, atentă să nu-l trezească, și se dădu jos din pat. Cu picioarele goale, căi că pe covorașul gros și intră în baie, închizând ușa în urma ei.

Își deschise poșeta, scotoci prin talmeș-balmeșul din ea și scoase pachetul cumpărat cu o zi înainte. Apoi îl deschise și urmă instrucțiunile.

În mai puțin de două minute, avu un răspuns: roz, adică era însărcinată.

Se uită la test. Primul ei gând ridicol fu acela al unei fete care visase să devină mamă, și aproape că izbucni în lacrimi.

Johnny nu avea să fie prea încântat. Nu era câtuși de puțin pregătit să devină tată. Nici măcar nu-i spusese că o iubește.

Ea îl iubea foarte mult, și totul fusese atât de minunat în ultimele câteva luni. Totuși, nu-i dădea pace sentimentul că relația aceasta a lor era prea fragilă, că echilibrul era delicat. Un copil ar putea distruge totul.

Ascunse în poșetă testul și ambalajul – acel lucru extraordinar amestecat printre resturile obișnuite ale vieții ei – și făcu un duș lung și fierbinte. Când fu îmbrăcată și gata să plece la birou, auzi alarma oprindu-se. Se duse la pat și se așeză lângă el, mângâindu-i părul în

timp ce el se trezea.

El îi zâmbi și spuse somnoros:

— Hei.

Ea vru să spună atât: *Sunt însărcinată*, dar nu reuși să articuleze cuvintele. În schimb, zise:

— Azi trebuie să ajung devreme. Contul Red Robin.

El îi cuprinse ceafa cu mâna și o trase spre el ca să o sărute. După aceea, ea vru să se retragă și șopti:

— Te iubesc!

Johnny o sărută din nou.

— Și asta mă face cel mai norocos bărbat din lume.

Își luă rămas-bun, ca și cum aceasta ar fi fost încă una dintr-un șir de dimineți în care se treziseră împreună, și plecă la serviciu. Ajunsă la birou, trânti ușa și rămase acolo, abținându-se să nu plângă.

— Sunt însărcinată, li se adresă ea pereților acoperiți cu reclame.

De-ar fi putut să-i spună asta lui Johnny! Ar fi trebuit să fie în stare să-i spună orice. Nu așa se presupune că e în dragoste? Dumnezeu îi era martor că îl iubea mai mult decât suficient. Nu-și mai putea imagina viața fără el. Iubea rutina vieții lor, felul în care luau adesea micul dejun împreună, în bucătăria casei lui lacustre, unul lângă altul în fața chiuvetei, sau felul în care stăteau în pat noaptea, îmbrățișați, uitându-se la Arsenio Hall. Când o săruta, fie că era un sărut scurt de noapte bună sau unul pasional ce anticipa mai mult de atât, inima i-o lua la trap. Vorbeau tot timpul, despre toate și despre orice; până azi, ar fi susținut că nu exista ceva ce nu i-ar putea spune.

Cea mai mare parte a zilei, funcționă pe pilot automat, dar pe la ora patru după-amiază, voința o părăsi. Ridică receptorul telefonului, formă numărul cunoscut și așteptă nerăbdătoare.

— Alo? se auzi vocea lui Tully.

— Eu sunt. Am o criză.

— Vin în douăzeci de minute, spuse Tully fără ezitare.

Pentru prima oară în ziua aceea, Kate zâmbi. Simpla prezență a lui Tully avea să fie de ajutor; așa era mereu. Cincisprezece minute mai târziu, își făcu ordine pe masa de lucru deja ordonată, își luă poșeta și ieși din birou.

Afară, soarele era o minge albă, palidă pe un cer albastru spălăcit. Câțiva turiști cutezători se plimbau de colo colo în Pioneer Square. Peste drum, oamenii fără adăpost, care își duceau zilele în Occidental Park, erau tolăniți pe aleile pietruite și pe băncile din fier forjat, ghemuiți sub pături mizerabile sau în saci de dormit. Copacii din jurul lor erau în plină floare.

Kate își încheie paltonul până sus exact când Tully parcă în Corvette-ul ei decapotabil nou-nouț, albastru metalic.

Ca de fiecare dată, mașina o făcea pe Kate să zâmbească și să clatine

din cap. Era atât de al naibii de… falic, și totuși, nu știa cum se face, dar i se potrivea perfect lui Tully. Chiar și pantalonii ei de lână și bluza de mătase aveau aceeași nuanță de albastru ca a mașinii.

Kate se duse degrabă pe partea dreaptă și urcă.

— Unde vrei să mergi?

— Surprinde-mă, răspunse Kate.

— S-a făcut.

Cât ai bate din palme, făcură slalom prin traficul din centru, parcurseră în viteză West Seattle Bridge și ajunseră la un restaurant de pe Alki Beach. În acea zi palidă de aprilie, localul era gol, așa că fură conduse numaidecât la o masă cu vedere la brațul navigabil Sound, în nuanța oțelului.

— Slavă Domnului că ai sunat! spuse Tully. A fost o săptămână de coșmar. M-au trimis în cele mai mizerabile orășele din stat. Săptămâna trecută, i-am luat interviu unui tip din Cheney, care a construit un camion care merge cu lemne. Pe cuvântul meu. Are o sobă în caroserie de dimensiunile unui portavion și consumă vreo doi metri cubi de lemne pe săptămână. Abia dac-am putut să văd nenorocitul ăla de camion din cauza fumului gros și negru pe care-l scotea, și el voia ca eu să relatez că descoperise viitorul. Mâine ar trebui să mă duc la Lynden ca să-i iau interviu unei gagici din secta Hutterite, care a câștigat treizeci și două de premii la un știu ce târg. Iupiii. Oh, și săptămâna trecută…

— Sunt însărcinată.

Tully rămase cu gura căscată.

— Glumești?

— Ți se pare că glumesc?

— La dracu'… Tully se lăsă pe spate în scaun, uluită. Am crezut că iei anticoncepționale.

— Iau. Și nu am ratat nicio pilulă.

— Gravidă. Uau! Johnny ce-a zis?

— Nu i-am spus încă.

— Și ce-ai de gând?

Întrebarea era grea; atârna ca de o opțiune nerostită.

— Nu știu. Kate ridică privirea și o întâlni pe cea a lui Tully. Dar știu ce n-am să fac.

Tully se holbă la ea îndelung, fără să spună nimic. În acei ochi uluitor de expresivi, Kate văzu o adevărată paradă a emoțiilor – neîncredere, teamă, tristețe, îngrijorare și, în sfârșit, iubire.

— Vei fi o mamă grozavă, Katie.

Simți că o podidesc lacrimile. Era ceea ce-și dorea; acum, aici, pentru prima oară, îndrăzni să recunoască acest lucru. Asta face cea mai bună prietenă: ține o oglindă în fața ta în care să-ți vezi inima.

— Nu mi-a spus niciodată că mă iubește, Tully.

— Ei, lasă… Doar îl știi pe Johnny.

Prin aceste cuvinte, Kate simți trecutul strecurându-se între ele. Știa că și Tully simțea asta, ceea ce încercaseră amândouă din răsputeri să uite: faptul că amândouă îl cunoșteau așa de bine pe John Ryan.

— Tu ești ca el, spuse ea în cele din urmă. Cum se va simți când va afla?

— Prins în capcană.

Era exact ceea ce își spusese Kate.

— Deci, ce fac?

— Pe mine mă întrebi? Pe femeia care nu e în stare să țină în viață un peștișor într-un acvariu mai mult de o săptămână? Tully râse; o nuanță abia perceptibilă de amărăciune. Du-te acasă, femeie, și spune-i bărbatului pe care îl iubești că va fi tată.

— Faci să pară totul așa de ușor.

Tully întinse brațul peste masă și o luă pe Kate de mână.

— Ai încredere în el, Katie.

Știa că era cel mai bun sfat pe care-l putea primi.

— Mersi.

— Acum, hai să vorbim despre chestii importante, cum ar fi numele. Dacă e fată, nu trebuie să-i dai numele meu. Tallulah e cam nasol. Nu-i de mirare că drogata aia l-a ales, însă al doilea meu nume e Rose. Ăsta nu-i așa de rău…

Restul după-amiezii se scurse cu conversații tihnite. Evitară să discute despre copil și se concentrară pe lucruri nesemnificative. Când plecară de la restaurant și se întoarseră în oraș, disperarea lui Kate se mai potolise. Nu dispăruse cu totul, dar faptul că avea un plan de bătaie era de ajutor.

Când Tully parcă în spatele casei plutitoare, Kate o strânse tare în brațe pe prietena ei și își luă rămas-bun.

Singură în casa lui Johnny, se schimbă în niște pantaloni de trening și un tricou vechi, apoi se duse în camera de zi ca să-l aștepte.

Stând acolo, cu genunchii strâns lipiți între ei (prea târziu pentru asta), cu mâinile încleștate, asculta zgomotele obișnuite ale acestei vieți cu care se obișnuise – plesnetul valurilor lovindu-se de pereții din jur, țipătul pescărușilor, pufăitul omniprezent al ambarcațiunilor cu motor care treceau prin apropiere. Niciodată nu i se păruse așa de fragil, sau atât de dulce-amar. Toată viața ei, își imaginase iubirea ca pe un lucru durabil, o emoție care rezistă uzurii cotidiene, dar acum vedea cât de periculoasă era acea percepție. Te adormea, te punea în pericol.

La capătul celălalt al încăperii, se auzi clicul cheii în broască, și ușa se deschise. Johnny zâmbi când o văzu.

— Bună. Te-am sunat înainte să plec de la birou.

— Am chiulit împreună cu Tully.

— Happy hour, nu?

O trase în picioare și o luă în brațe, sărutând-o.

Ea se topi în brațele lui. Când îl cuprinse cu brațele, își dădu seama că nu putea renunța.

Îl strânse cu atâta putere, încât el trebui s-o împingă de-a dreptul ca să se elibereze.

— Katie? spuse el, dându-se înapoi îndeajuns cât să o poată privi. Ce s-a întâmplat?

În ultima oră, își imaginase o sumedenie de moduri diferite de a-i spune, de a-l face să primească vestea mai ușor, dar acum, stând acolo, în fața lui, își dădu seama ce pierdere de timp fuseseră toate acele planuri. Nu era vorba de un cadou care putea fi ambalat în hârtie frumoasă, iar ea nu era genul de femeie care să poată păstra tăcerea.

— Sunt însărcinată, spuse ea cu o voce cât de fermă posibil.

El o fixă cu privirea o eternitate, nedumerit.

— Ești ce? Cum s-a întâmplat?

— Cum se întâmplă în mod normal, sunt foarte sigură de asta.

El expiră lent, prelung și se lăsă să cadă pe sofa.

— Un copil.

— Nu am vrut să se întâmple. Se așeză lângă el. Nu vreau să te simți prins în capcană.

Zâmbetul pe care el i-l adresă era al unui străin, nu cel pe care îl iubea ea, care îi lumina ochii și o făcea și pe ea să zâmbească.

— Știi bine cât de mult îmi doresc să-mi fac pur și simplu bagajele și să plec când voi fi, în sfârșit, pregătit. Să mă duc pe urmele unei povești de zile mari, să mă salvez. Îmi doresc asta de multă vreme… încă de când am dat-o-n bară în El Salvador.

Ea înghiți cu greu, încuviințând din cap. O înțepau ochii, dar refuză să atragă atenția asupra lacrimilor ei, ștergându-le.

— Știu.

El întinse mâna și îi atinse abdomenul ei plat.

— Dar acum n-aș mai putea pleca, nu-i așa?

— Din cauza copilului?

— Pentru că te iubesc, spuse el simplu.

— Și eu te iubesc, dar nu vreau să…

El alunecă de pe sofa și se așeză într-un genunchi în fața ei, iar ea trase adânc aer în piept.

— Kathleen Scarlett Mularkey, vrei să fii soția mea?

Ea vru să spună da, să țipe cuvântul, dar nu îndrăzni. Simțea încă prea multă teamă. Așa că, în schimb, zise:

— Ești sigur, Johnny?

Apoi, îi văzu, în sfârșit, zâmbetul.

— Sunt sigur.

•

Kate urmase sfatul lui Tully – desigur – și mizase pe eleganța clasică. Rochia ei de mireasă era lungă, din mătase sidefie, cu un corset încărcat de mărgele și decolteu cu umerii goi. Părul, cu șuvițe în trei nuanțe de blond, fusese pieptănat la spate și prins într-un coc Grace Kelly. Voalul îi acoperea fața până la înălțimea umerilor, asemenea unui nor strălucitor. Pentru prima oară în viața ei se simțea frumoasă ca o stea de cinema. Mama ei era de aceeași părere; o singură privire, și izbucni în lacrimi. Cu doar câteva clipe în urmă, o strânsese cu putere pe Kate în brațe, o sărutase pe obraji și plecase în biserică, lăsându-le pe Kate și pe Tully singure pentru prima oară în acea zi.

Acum, stând în fața unei oglinzi cât un stat de om, ce reflecta imaginea ei de poveste, Kate privi înspre Tully, care fusese neobișnuit de tăcută în tot timpul acelei agitații cu coafura și machiajul. Îmbrăcată în rochia de domnișoară de onoare din tafta roz-pal, fără bretele, părea cam nelalocul ei și agitată.

— Arăți de parc-ai merge la o înmormântare, nu la o nuntă.

Tully se uită la ea, încercând să afișeze un zâmbet care să arate real, dar erau prietene de prea mult timp pentru a se preface una față de alta.

— Ești sigură că vrei să te măriți? Adică, ești absolut sigură? Nu există…

— Sunt sigură.

Tully nu părea convinsă; mai mult de atât, părea speriată.

— Bun, spuse ea, mușcându-și buza de jos și încuviințând rigid din cap. Pentru că e pentru *totdeauna*.

— Știi ce mai e pentru totdeauna?

— Scutecele murdare.

Kate o luă pe Tully de mână, băgând de seamă cât de rece era pielea prietenei sale. Cum ar fi putut-o convinge pe Tully că aceea era inevitabila separare din viața lor, dar nu un abandon?

— Noi, spuse ea apăsat. Noi vom rămâne prietene dincolo de slujbe, copii și căsnicii. Zâmbi larg. Sunt sigură că le voi supraviețui câtorva dintre soții tăi.

— Oh, ce drăguț! râse Tully, înghiontind-o pe Kate cu umărul. Tu crezi că n-o să fiu în stare să rămân măritată.

Kate se sprijini de prietena ei.

— Eu cred că vei face ce vrei tu, Tully. Ești o lumină atât de strălucitoare. Cât despre mine, eu îl doresc doar pe Johnny. Îl iubesc atât de mult, că uneori doare.

— Cum poți spune că îl dorești doar pe Johnny? Ai o carieră grozavă. Într-o zi, o să conduci acea agenție. Sarcina asta n-o să te abată de la drum. În zilele noastre, femeile le pot avea pe toate.

Kate zâmbi.

— Asta ești tu, Tully. Și sunt nespus de mândră de tine. Uneori, la Safeway, le spun unor oameni complet străini că sunt prietena ta. Dar am nevoie să fii și tu mândră de mine. Indiferent ce fac. Sau nu fac.

— Sunt mereu aici pentru tine. Știi asta.

— Știu.

Se priviră lung, și în acel moment, cum stăteau amândouă în fața oglinzii, îmbrăcate ca niște prințese, aveau din nou paisprezece ani și își făceau planuri de viață.

Tully zâmbi în sfârșit. De data asta, fu un zâmbet adevărat.

— Când ai de gând să-i spui mamei tale despre copil?

— După ce mă mărit, râse Kate. Mă voi spovedi în fața lui Dumnezeu, dar mamei mele nu-i voi spune până nu devin doamna Ryan.

Preț de o singură clipă magică, timpul se opri în loc. Erau din nou inseparabilele Tully și Kate; două fetișcane care își împărtășeau secrete.

Apoi, ușa se deschise.

— E momentul, spuse tata. Biserica e plină. Tully, tu intri prima.

Tully o îmbrățișă strâns pe Kate, apoi ieși în grabă din cameră.

Kate se uită la tatăl ei, îmbrăcat într-un smoching închiriat, cu părul proaspăt tuns, și simți o nețărmurită dragoste pentru el. Auziră prin uși muzica pornind.

— Ești frumoasă, spuse el după o clipă.

Avea vocea gâtuită, nu părea câtuși de puțin a lui.

Ea se duse la el, ridică privirea, amintindu-și sute de momente în intervalul unei singure bătăi a inimii. Felul în care îi citea povești la culcare când era mică și îi strecura bani de cheltuială în buzunar când mai crescuse, felul în care cânta fals la biserică.

El îi prinse ușor bărbia și i-o ridică. Atunci, văzu Kate lacrimile din ochii lui.

— Vei fi mereu fetița mea, Kate Scarlett. Să nu uiți asta.

— Nu aș putea uita niciodată.

În biserică, începu să fie intonat „Marșul nupțial”. Kate își luă tatăl de braț și porniră spre ușile duble ale bisericii. Un pas urmat de pauză după altul, parcurseră drumul până în fața altarului.

Johnny era acolo, așteptând-o. Când îi cuprinse mâna într-a lui și îi zâmbi, ea simți din nou că-i crește inima în piept, dulcea certitudine că el era alesul. Indiferent ce altceva urma să i se întâmple în această viață, știa că se mărita cu adevărata ei iubire, iar asta o făcea o femeie norocoasă.

Din acel moment încolo, noaptea căpătă contururile neclare, imateriale ale unui vis. Îi întâmpinară împreună pe nuntași, sărutându-și prietenii și rudele și primindu-le urările de bine.

Lumea toată era a lor. Orice era posibil. Kate constată că nu se putea abține să nu râdă sau să nu plângă.

Când muzica începu – piesa „Crazy for You” a Madonnei –, Johnny o găsi pe Kate în mulțime și o luă de mână.

— Hei, doamnă Ryan.

Atinge-mă o dată și vei ști că e adevărat…

Începu să se miște în cercul brațelor lui, iubind senzația trupului său lipit de al ei.

Toți cei din jur se dădură în lături, făcându-le loc tinerilor însurăței să danseze. Ea le simțea privirile, zâmbetele, îi auzea spunând cât de romantică este melodia și cât de frumoasă este mireasa.

Era acel moment al Cenușăresei la bal, la care Kate visase toată viața.

— Te iubesc! spuse ea.

— Sper, șopti el, sărutând-o tandru.

Când melodia se sfârși, publicul izbucni în aplauze. Se înălțară paharele de șampanie, sticlele de bere și paharele de cocktail; invitații strigau:

— Pentru familia Ryan!

Zâmbetul nu o părăsi pe Kate decât la sfârșitul celei mai magice dintre nopți. Era la bar, bând încă un pahar de cidru spumos fără alcool, discutând cu mătușa Georgia, când se întâmplă.

Mai târziu, după ani, mai cu seamă în momentele grele, avea să se întrebe de ce ridicase privirea chiar în acel moment; sau de ce, înconjurată de toți oamenii aceia, care dansau, vorbeau, râdeau, trebuise să ridice privirea exact în clipa în care să-l vadă pe Johnny, stând singur și bând o bere.

Și uitându-se la Tully.

Capitolul 18

— Nu știu cine scrie indicațiile astea, dar nu cred că dobitocii care o fac vorbesc engleză.

Kate zâmbi și coborî atentă de pe scară. Erau în dormitorul de la parter al casei plutitoare, pregătind camera copilului. Știa bine că în mai puțin de treizeci de secunde, Tully urma să arunce șurubelnița în peretele proaspăt văruit.

— Lasă-mă să mă uit și eu pe hârtia aia.

Din locul în care stătea, în mijlocul podelei, înconjurată de maldăre de bețe și tăblii albe și de grămăjoare de șuruburi și șaibe, Tully întinse bucata de hârtie albă mototolită.

— Te rog.

Kate studie indicațiile ridicol de complicate.

— Începe cu bucata aia mare, plată. Trebuie să se îmbine cu bucata aia, vezi? După care, înșurubezi chestia aia aici…

În următoarele două ore, se așezară, se ridicară, se ghemuiră, se înghiontiră, asamblând cel mai complicat pătuț pentru copil din toate timpurile.

Când terminară și îl amplasară la locul lui, lângă un perete galben ca soarele, cu o bordură cu ursuleți Winnie de Pluș, se dădură câțiva pași înapoi și îl admirară.

— Ce m-aș face fără tine, Tully?

Tully o cuprinse cu un braț.

— Din fericire, nu va trebui să afli niciodată. Haide, fac niște Margarita.

— Eu nu beau alcool. Doar știi.

Tully îi zâmbi larg.

— Scuzele mele cele mai sincere pentru asta, dar, după cum vezi, eu nu aștept niciun copil. De fapt, sunt la ani-lumină de un asemenea eveniment. Așa că, nu doar că pot să beau o Margarita, dar chiar merit una, după ce-am asamblat pătuțul ăla – o activitate care, dacă-mi permiți s-o spun, îi aparține în totalitate lui Johnny și care necesită, practic, mână de bărbat pentru a putea fi dusă la bun sfârșit în mai puțin de o zi. Iar tu, dată fiind starea în care te afli, poți bea ceva fără alcool. Ironic, nu crezi?

Merseră în bucătărie braț la braț și își preparară câte ceva de băut. Vorbiră în tot acest timp, până reveniră în camera de zi, unde se așezară în fața focului. Mai cu seamă nimicuri – amenda pentru viteză excesivă încasată de Tully în urmă cu o săptămână, noua iubită a lui Sean, cursul la care mergea mama la facultatea comunității locale.

— Cum e să fii măritată? întrebă Tully când Kate se ridică să pună un lemn pe foc.

— Păi, nu au trecut decât trei luni, așa că nu sunt cine știe ce expertă, dar până acum e grozav. Se așeză din nou și își puse picioarele pe măsuța de cafea, odihnindu-și mâna pe rotunjimea abia perceptibilă a pântecului. O să zici că sunt nebună, dar îmi place rutina, felul în care luăm micul dejun împreună, fiecare citind ce îl interesează; îmi place mult că el este prima persoană pe care o văd în fiecare dimineață și că mă sărută de noapte bună înainte să adorm. Îi zâmbi lui Tully. Dar îmi lipsește să împart aceeași baie cu tine. El îmi mută tot timpul lucrurile și le dă la o parte, după care uită unde le-a pus. Dar ție cum îți merge, Tully? Cum mai e viața în vechiul nostru apartament?

— Singuratică, răspunse Tully, ridicând din umeri și zâmbind ca și cum nu i-ar fi păsat. Mă readaptez la asta.

— Poți suna oricând, știi bine.

— Asta și fac. Tully râse și își mai turnă o Margarita. V-ați făcut vreun plan pentru viață după ce se naște fina mea? O să te lase să-ți iei câteva săptămâni libere?

Acesta era subiectul pe care Kate încercase să îl evite. Ea știuse ce avea de făcut din clipa în care Johnny se însurase cu ea, dar nu avusese curajul să o declare. Inspiră adânc.

— Demisionez.

— Ce? De ce? Ți-au dat cele mai bune conturi, iar tu și Johnny câștigați bine. Suntem în 1987, pentru numele lui Dumnezeu. Nu trebuie să demisionezi ca să fii mamă. Poți angaja o bonă.

— Nu vreau să crească altcineva acest copil. Măcar până la grădiniță.

Asta o făcu pe Tully să se ridice în picioare.

— Grădiniță? Cât înseamnă asta, opt ani?

Kate zâmbi.

— Cinci.

— Dar…

— Fără niciun dar. Pentru mine este important să fiu o mamă bună. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să înțelegi cât de mult contează asta pentru un copil.

Tully se așeză din nou. Știau amândouă că nu avea replică pentru asta. Prietenei sale încă nu i se vindecaseră cicatricile unei mame denaturate.

— Femeile le pot face pe ambele, să știi. Nu mai suntem în anii cincizeci.

— Mama mea a mers cu mine în fiecare excursie pe care am făcut-o. A ajutat la activitățile clasei an de an, până când am implorat-o eu să nu mai vină. Nu am mers la școală cu autobuzul până am intrat la liceu, și încă îmi aduc aminte discuțiile pe care le purtam cu mama pe drumul de întoarcere de la școală. Vreau ca și copilul meu să aibă parte de toate astea. Pot oricând să mă întorc la lucru mai târziu.

— Și tu crezi că asta îți va fi de ajuns – drumul cu mașina la școală, excursii cu clasa și voluntariat pentru școală?

— Dacă nu îmi va fi, voi găsi altceva. Haide, doar nu sunt astronaut. Zâmbi. Așadar, povestește-mi despre slujba ta. Eu voi trăi prin tine, așa că fă bine și povestește frumos.

Tully se porni numaidecât să relateze o poveste hazlie despre ultima ei misiune.

Kate se lăsă pe spate și închise ochii, ascultând.

— Kate? Kate?

Era atât de pierdută în gânduri, că îi luă o clipă să conștientizeze că Tully vorbea cu ea. Râse.

— Scuze. Ce spuneai?

— Ai adormit lângă mine. Îți povesteam despre un tip care m-a

invitat în oraș, și când m-am uitat la tine, tu dormeai buștean.

— Ba nu, spuse Kate imediat, dar adevărul era că se simțea puțin moleșită, amețită. Cred că mi-ar prinde bine o ceașcă de ceai. Se ridică și se dezechilibră, întinzând mâna să se prindă de spătarul canapelei. Uau, asta a fost… în mijlocul propoziției, se uită la Tully și se încruntă. Tully?

Tully sări în picioare atât de repede, că-și vărsă băutura. O prinse cu un braț pe Kate și o sprijini.

— Sunt chiar aici.

Ceva era în neregulă; o luă o amețeală atât de puternică și bruscă, încât se împletici.

— Ține bine, scumpo, spuse Tully, ducând-o încet spre ușă. Trebuie să ajungem la un telefon.

Un telefon? Kate scutură din cap confuză; privirea i se încețoșă.

— Nu știu ce se întâmplă, bolborosi ea. E o petrecere surpriză pentru mine? E aniversarea mea?

Apoi se uită la canapeaua pe care șezuse.

O băltoacă închisă la culoare pătase pernele și stropise podeaua la picioarele ei.

— Oh, nu! șopti ea, atingându-și abdomenul.

Vru să spună mai mult, să se roage la Dumnezeu pentru ajutor, dar în timp ce-și căuta cuvintele, totul se învârti cu susul în jos, și ea leșină.

•

Tully insistă să îi fie permis să stea în ambulanță. Se așeză lângă Kate, repetând întruna:

— Sunt chiar aici.

Kate era pe jumătate conștientă. Avea pielea albă ca varul; până și ochii ei verzi, de obicei atât de strălucitori, erau inexpresivi și sticloși. Lacrimile îi alunecau pe tâmple.

Ambulanța opri în fața spitalului. Tully fu îmbrâncită într-o parte de paramedicii grăbiți să o scoată pe Kate din ambulanță și să o ducă în holul puternic luminat al spitalului. Rămase în cadrul ușii deschise, uitându-se cum o iau de lângă ea pe prietena ei cea mai bună. Simți brusc impactul puternic al celor ce tocmai se întâmplaseră.

Femeile care sufereau un avort puteau sângera, riscând să-și piardă viața.

— Te rog, Doamne! spuse ea, dorindu-și pentru prima oară în viață să știe cum să se roage. Nu mă lăsa s-o pierd! Știa că era rugăciunea greșită, nu cea pe care ar fi vrut-o Kate. Și ai grijă de copilașul ei!

Era ca și cum ar fi aruncat diamante în apele unui râu, rugându-se la acel Dumnezeul care nu o ascultase niciodată.

— Katie merge la biserică în fiecare duminică, îi aminti ea Lui, doar ca să știi.

•

În mica rezervă de spital cu pereți verzi și vedere înspre parcare, Kate dormea întinsă în pat. Lângă ea, doamna M. ședea pe un scaun din plastic, citind un roman. Ca de obicei, mișca buzele în timp ce citea.

Tully veni lângă ea și o atinse pe umăr.

— Ți-am adus niște cafea.

Își lăsă mâna să se odihnească pe umărul doamnei M.

Trecuseră aproape două ore de când Kate pierduse sarcina, și deși Johnny fusese anunțat, era plecat pentru un reportaj în Spokane, în celălalt capăt al statului.

— Presupun că e o binecuvântare că s-a întâmplat mai devreme, spuse Tully.

— Patru luni nu e devreme, Tully, spuse încet doamna Mularkey. Iar oamenii care n-au suferit niciodată un avort spun mereu asta. Așa mi-a spus și mie Bud. De două ori. Ridică privirea. Mie nu mi s-a părut a fi cine știe ce binecuvântare. Mi s-a părut că am pierdut pe cineva drag. Tu știi cum e, nu-i așa?

— Mulțumesc, spuse ea, strângând umărul doamnei Mularkey, apoi apropiindu-se de pat. Acum știu ce nu trebuie să spun. Mi-aș dori doar să știu ce-ar putea ajuta.

Kate deschise ochii și le văzu.

Doamna Mularkey se ridică în picioare și se apropie de pat, rămânând umăr lângă umăr cu Tully.

— Hei, șopti Kate. Cât mai e până când Johnny…

Rostind numele soțului ei, vocea îi cedă și începu să-i tremure.

— Mi-a rostit cineva numele?

Tully se răsuci.

El era în cadrul ușii, cu un buchet de flori ușor ofilite în mâna stângă. În ceea ce-l privește, totul părea dezordonat – fața nebărbierită tăcea ca pielea palidă să contrasteze cu barba țepoasă neagră, părul lung îi era încâlcit și răvășit, iar ochii lui trădau o oboseală cumplită. Purta niște blugi rupți și soioși și o cămașă mai boțită decât un pat nefăcut.

— Am închiriat un avion privat. O să mă coste de-o să mă usture.

Aruncă florile pe un scaun și se duse la soția lui.

— Bună, iubito! șopti el. Îmi pare rău că a durat atât.

— Era băiețel, spuse Katie, izbucnind în lacrimi și agățându-se de el.

Tully îl auzi pe Johnny plângând alături de Kate.

Doamna Mularkey veni lângă ea și o cuprinse cu brațul de talie.

— O iubește, spuse Tully tărăgănat.

Amintirea nopții ei cu Johnny o orbise cumva, o prinsese ca pe o insectă în capcana unui timp uitat. Își imaginase că prietena ei fusese cumva a doua lui alegere, a doua candidată la iubirea lui.

Dar scena aceasta… infirma ceea ce gândea ea.

Doamna Mularkey o trase de lângă pat.

— Bineînțeles că o iubește. Haide, să-i lăsăm singuri.

Își luară cafelele și ieșiră în hol, unde domnul M. ședea pe un scaun incomod. Când ridică privirea, ochii lui erau congestionați.

— Cum e?

— Johnny e cu ea acum, spuse doamna M., atingându-i umărul.

Pentru prima oară în atâția ani, Tully se simți o străină în acea familie.

— Ar trebui să fiu cu ea.

— Nu-ți face griji, Tully, spuse doamna M., privind-o cu atenție. O să aibă mereu nevoie de tine.

— Dar lucrurile stau altfel acum.

— Bineînțeles. Katie e măritată. Drumurile voastre, fetelor, s-au separat acum, dar veți rămâne mereu cele mai bune prietene.

Drumuri separate.

Așadar, asta ar fi trebuit să înțeleagă, dar până acum nu văzuse lucrurile în această lumină.

*

În zilele următoare, făcură cu rândul la căpătâiul lui Kate. Joi, îi veni rândul lui Tully. Anunță la serviciu că este bolnavă și petrecu ziua cu Kate. Jucară cărți, se uitară la televizor și discutară. Sincer vorbind, în cea mai mare parte a timpului, Tully doar ascultă. Când venea rândul ei să răspundă, încerca să găsească cuvintele potrivite, dar nu se îndoia că de cele mai multe ori eșuă. Prietena ei era acum cuprinsă de o oarecare tristețe, de o negură, care erau atât de străine de persoana lui Kate, încât Tully avea impresia că stă de vorbă cu altcineva, nu cu prietena ei.

În cele din urmă, pe la ora opt seara, Kate spuse:

— Știu că o să mă crezi nebună, dar mă duc să mă culc. Johnny o să vină într-o oră. Poți pleca acasă. Du-te și fa sex sălbatic, nebunesc, cu tipul ăla nou, Ted.

— Todd. Și nu prea-mi arde de giugiuleală. De fapt, dacă mă gândesc mai bine… Zâmbind, o ajută pe Kate să urce scările și să se bage în pat. Apoi o privi. Nici nu știi cât îmi doresc să spun ceva potrivit, care să te facă să te simți mai bine.

— Asta și faci. Mulțumesc.

Kate închise ochii.

Tully mai zăbovi o vreme, simțindu-se neputincioasă, sentiment care nu o caracteriza. Suspinând, se duse înapoi jos și se apucă să spele vasele. Ștergea ultimul pahar când ușa se deschise încet, apoi se închise cu un clic.

Venise Johnny, cu un buchet de trandafiri roz. Cu tunsoarea cea nouă, blugii prespălați și pantofii aceia albi de tenis de la Adidas, cu

limbile pe-afară, ai fi jurat că are doar douăzeci de ani. De când îl știa ea, nu arătase niciodată atât de trist și de distrus.

— Bună! spuse el, punând florile pe măsuța de cafea.

— Arăți ca și cum ți-ar prinde bine ceva de băut.

— Ce-ai zice de o infiltrație intravenoasă? Încercă să zâmbească. S-a culcat?

— Da.

Tully luă o sticlă de scotch de pe blat și îi prepară o băutură tare, apoi își turnă și ei un pahar de vin și se duse la el.

— Hai să stăm afară, propuse el, luând paharul din mâna ei. Nu vreau s-o trezesc.

Tully își luă haina și îl urmă afară. Se așezară unul lângă celălalt pe doc, ca niște copii, balansându-și picioarele deasupra undelor întunecate ale lacului Union.

Afară era liniște și pace. Luna plină lumina contururile acoperișurilor, reflectându-se în diferite ferestre. Vuietul îndepărtat al mașinilor de pe pod era întrerupt de plesnetul apei lovindu-se de pereții casei.

— Cum te mai simți cu adevărat? întrebă Tully.

— Mă îngrijorează Katie.

— Știu, răspunse ea, dar eu am întrebat de tine.

— Mi-a fost și mai bine.

Luă o înghițitură din băutură.

Tully se sprijini de el.

— Ești norocos, spuse ea. Te iubește, și când o Mularkey de îndrăgostește, e pentru toată viața.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, avu din nou sentimentul acela ciudat de destrămare, de singurătate care, pur și simplu, nu se vedea, dar venea înspre ea. Pentru prima oară, se întrebă cum ar fi fost oare viața ei dacă ar fi semănat cu Kate și ar fi ales și ea iubirea. Ar fi știut oare atunci cum te simți cu adevărat când aparții unui loc, unei persoane? Privi în depărtare, dincolo de apă.

— Ce e, Tully?

— Cred că sunt geloasă pe Kate și pe tine.

— Nu vrei viața asta.

— Dar ce viață vreau?

El o cuprinse cu un braț.

— Asta-i ceva ce tu ai știut dintotdeauna. Vrei să fii în televiziune.

— Asta mă face superficială?

El râse.

— Nu prea sunt persoana potrivită pe care s-o întrebi asta. Uite cum facem: o să dau câteva telefoane. Mai devreme sau mai târziu, o să-ți găsim un post într-o rețea de televiziune.

— Faci tu asta?

— Bineînțeles. Dar va trebui să ai răbdare. Lucrurile astea necesită timp.

Ea se întoarse spre el și-l îmbrățișa, șoptind:

— Mersi, Johnny.

El o cunoștea atât de bine. Cumva, știa deja ceea ce ea tocmai descoperise: că venise vremea să meargă mai departe.

•

Deși era foarte obosită, Kate nu putea adormi. Stătea întinsă în pat, cu ochii pironiți în tavanul ascuțit, așteptându-și soțul.

Anxietatea aceasta a ei se instalase în inima relației lor. Când lucrurile mergeau prost, își amintea că ea fusese a doua alegere a lui, și indiferent cât de des își repeta că nu e adevărat, într-un ungher al ființei sale credea asta, își lucea griji din această cauză.

Era o nevroză distructivă. Ca apele crescânde ale râului Pilchuck, eroda totul în jurul ei, desprinzând bucăți mari care se rostogoleau.

Auzi un zgomot jos.

El venise.

— Slavă Domnului!

Se dădu anevoie jos din pat, din pricina durerii, și se duse jos.

Luminile erau stinse. Focul aproape că nu mai ardea; mai rămăsese din el doar o licărire portocalie slabă. La început, crezu că se înșelase, că el nu era acasă; apoi observă umbrele de pe punte. Două persoane, așezate una lângă cealaltă, cu umerii atingându-li-se. Luna le dădea în vileag formele, poleindu-i cu argint pe fondul negru al apei. Traversă camera încet, deschise ușa și păși afară în noapte. O adiere ușoară îi înfoie părul și cămașa de noapte.

Tully se întoarse spre Johnny și îl îmbrățișă, șoptindu-i ceva la ureche. Răspunsul lui fu acoperit de plesnetul apei lovindu-se de ponton. Poate râsese; Kate nu era sigură.

— Voi doi vă distrați fără mine?

Își auzi vocea spartă și trase adânc aer în piept, ca să mascheze asta. În inima ei, știa că Johnny nu se întorsese ca să o sărute pe Tully, însă egoul ei nu era atât de sigur. Gândul acela urât, toxic era mai mic decât o picătură de sânge, și totuși, otrăvea întregul șuvoi.

Johnny veni numaidecât lângă ea. O strânse în brațe și o sărută. Când se dădu înapoi, ea se uită după Tully, dar erau singuri pe punte.

Pentru prima oară în viața ei, își dori să-l fi iubit mai puțin. Astfel de sentimente erau periculoase; era ca un copil gol în fața stihiilor. Fragil și infinit de înspăimântat. El o putea distruge într-o bună zi. Nu avea nicio îndoială în această privință.

•

Lunile trecură, și un nou an începu, iar Tully încercă să rămână calmă și să creadă că lucrurile se vor îmbunătăți, dar pe la sfârșitul lui mai, aproape că își pierduse orice speranță. O mie nouă sute optzeci și

opt nu se întrezărea a fi un an bun pentru ea. Era devreme încă, o zi călduroasă de primăvară, iar ea se străduia din răsputeri să se bucure de postul de locțiitor de prezentator de știri. La sfârșitul transmisiei, se îndreptă către biroul ei.

Abia se așezase la masa ei de lucru, când auzi:

— Linia doi, Tully.

Ridică receptorul, apăsă butonul alb pătrat pentru linia doi, care se aprinse imediat.

— Tallulah Hart.

— Bună ziua, domnișoară Hart! Dick Emerson la telefon. Sunt vicepreședintele departamentului de programe al NBC New York. Înțeleg că intenționați să veniți în trust.

Tully inspiră adânc.

— Da.

— Avem liber un post de reporter pe teme generale la emisiunea de dimineață.

— Serios?

— Voi ține interviu cu aproape cincizeci de candidați săptămâna viitoare. Competiția va fi acerbă, domnișoară Hart.

— La fel sunt și eu, domnule Emerson.

— Asta-i ambiția care îmi place. Tully auzi în receptor foșnet de foi. Secretara mea vă va trimite un bilet. Vă va telefona ca să stabiliți unde veți sta în oraș și data interviului. Este în regulă?

— Perfect. Vă mulțumesc, domnule. Nu veți fi dezamăgit de mine.

— Bravo! Urăsc să-mi irosesc timpul. Făcu o pauză. Și transmite-i salutări lui Johnny Ryan din partea mea.

Tully închise și formă numărul lui Kate și al lui Johnny.

Kate răspunse numaidecât.

— Alo?

— Sunt îndrăgostită de soțul tău.

Tăcere preț de o fracțiune de secundă.

— Oh, chiar așa?

— Mi-a obținut un interviu la NBC.

— Săptămâna viitoare, corect?

— Știai?

Kate râse.

— Bineînțeles că știam. Lucrează la asta de ceva vreme. Iar subsemnata a trimis casetele.

— Cu atâtea pe cap, și tot te-ai gândit la mine? întrebă Tully uluită.

— Tu și cu mine împotriva lumii, Tully. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— De data asta, chiar o să dau lovitura, spuse ea, râzând.

•

New York City era exact așa cum visase Tully. În prima săptămână

de ședere acolo, ținând strâns în mână noile cărți de vizită cu NBC, pășise țanțoș pe străzile aglomerate ale orașului precum Alice în Țara Minunilor, mereu cu capul sus. Zgârie-norii nesfârșiți o uluiră, la fel și restaurantele care nu se închideau niciodată, trăsurile trase de cai aliniate de-a lungul parcului și mulțimile de oameni îmbrăcați în negru, care umpleau străzile.

Petrecuse două săptămâni explorând orașul, în căutarea unui cartier și a unui apartament, învățând traseele metroului. Ar fi putut fi o perioadă singuratică – la urma urmei, cine dorește să vadă atracțiile unui oraș magic ca New York-ul de unul singur? Dar adevărul este că ea era atât de fericită de noua slujbă pe care o primise, că nu o deranja nici măcar faptul că era singură. În plus, în orașul care nu doarme niciodată, nu ești niciodată cu adevărat singur. Există mereu oameni pe străzi, chiar și la cele mai târzii ore.

Și apoi mai era și slujba ei. Fu cucerită din prima clipă în care păși în clădirea NBC ca reporter. Se trezea în fiecare dimineață la două și jumătate, astfel încât să poată fi la studio la ora patru. Deși practic nu trebuia să ajungă atât de devreme, îi plăcea la nebunie să stea pe acolo și să dea o mână de ajutor. Studia fiecare mișcare a lui Jane Pauley și manierele ei.

Tully fusese angajată ca reporter pe teme generale, ceea ce însemna că se ocupa de diverse detalii din reportajele altora. La un moment dat, cu puțin noroc, avea să se ocupe de subiectele la care corespondenții faimoși nu se uitau nici de la distanță – cel mai mare dovleac din statul Indiana sau ceva la fel de relevant. Abia aștepta. După ce-și va fi câștigat meritul prin trudă și suferință, avea să primească un material *adevărat*, și după ce va fi dat lovitura, avea să fie extraordinară. Sincer, când privea oameni precum Jane Pauley și Bryant Gumbel, știa cât de departe trebuia să meargă. În ochii ei, aceia erau adevărați zei, iar ea își petrecea fiecare clipă urmărindu-i cum își fac treaba. Acasă, analiza emisiunile, înregistrându-le pe toate pe casete video și vizionându-le la nesfârșit.

În toamna lui 1989, își intră în ritm și începu să nu se mai simtă așa de mult precum un reporter învățăcel, ci mai degrabă ca o tânără pregătită să se facă remarcată. Cu o lună în urmă, i se desemnase prima misiune adevărată: zburase în Arkansas pentru a relata despre un porc câștigător al unui premiu. Reportajul nu a fost transmis niciodată, dar ea își făcuse treaba, și încă bine, învățând multe din acea călătorie.

Ar fi învățat mai multe în studio, era sigură de asta, dacă în emisiunea de dimineață nu ar fi fost o asemenea revoltă. Pe platou se ducea un adevărat război de care știa toată țara. În săptămâna precedentă, făcuseră o fotografie nouă pentru publicitate, iar Deborah Norville, gazda emisiunii foarte matinale, fusese așezată pe canapea

alături de Jane și Bryant. Fotografia aceea zguduise din temelii întregul trust, și chiar întreaga țară. Începură să apară articole după articole, care susțineau că Norville îi făcea de petrecanie lui Pauley.

Tully rămânea cu capul plecat și se ținea la distanță de bârfe. Nicio moară a zvonurilor nu avea să-i distrugă șansele de succes. Continuă să se concentreze la munca ei. Dacă trudea mai mult decât toți ceilalți, poate avea o șansă să intre ca locțiitor la matinalul *NBC News an Sunrise*. De acolo, era sigură că într-o zi avea să dea lovitura la știrile zilei, după care, lumea era a ei.

Cele optsprezece ore de muncă pe zi nu prea-i mai lăsau timp pentru viață personală, dar o avea în continuare pe Katie, chiar și la atâția kilometri distanță. Vorbeau de cel puțin două ori pe săptămână, și în fiecare duminică, Tully îi suna pe domnul și doamna M. Le povestea amândurora despre stresul de la serviciu, despre șansele de celebritate care se întrezăreau la orizont și despre viața în Manhattan; la rândul lor, ei îi dădeau detalii despre noua casă pe care o cumpăraseră Kate și Johnny, despre excursia pe care domnul și doamna M. o planificaseră pentru primăvară și, cea mai frumoasă dintre toate, vestea că Kate era din nou însărcinată și că totul mergea bine.

Zilele treceau așa cum cad cărțile de joc dintr-un pachet, atât de repede, că uneori erau doar o pată de sunet și culoare. Dar ea era pe drumul ei. Știa asta, și acest gând o ajuta să nu se oprească.

Azi, o zi geroasă de sfârșit de decembrie, la fel ca toate zilele de dinainte, Tully petrecu paisprezece ore la studio, după care se duse ostenită acasă.

Mergând pe stradă, admiră fascinată Rockefeller Center gătit de sărbătoare. În ciuda serii înnegurate, mișunau oameni peste tot, făcând cumpărături, fotografiind bradul gigantic de Crăciun, patinând pe patinoarul sezonier.

Tocmai se pregătea să-și reia drumul spre casă, când văzu semnul pentru Rainbow Room și se gândi: *La naiba*! Era în New York de mai bine de un an și, deși cunoscuse o mulțime de oameni, nu se sinchisise să iasă la vreo întâlnire.

Poate că de vină erau decorațiunile de Crăciun sau felul în care râsese șeful ei de ea când ceruse liber de sărbători; nu era sigură. Nu știa decât că era vineri seara și că mai erau doar câteva zile până la Crăciun, iar ea nu avea chef să se întoarcă în apartamentul ei cufundat în tăcere. CNN mai putea aștepta.

Priveliștea din Rainbow Room era exact așa cum auzise, ba chiar mai mult de atât. Se simțea de parcă ar fi fost pe puntea unei navete spațiale din viitor, plutind deasupra splendorii de lumini multicolore a Manhattanului noaptea.

Era încă devreme, așa că erau multe locuri libere la bar și la mese.

Alese o masă lângă fereastră, se așeză și comandă un cocktail Margarita.

Tocmai era pe punctul să mai comande unul, când barul începu să se umple. Bărbați și femei de pe Wall Street și din Midtown veneau în grupuri, alături de turiști extrem de eleganți, luând în stăpânire scaune și mese, aliniindu-se la bar pe trei rânduri.

— Vă supărați dacă mă așez la masa dumneavoastră?

Tully ridică privirea.

Un bărbat blond, arătos, într-un costum scump o privea zâmbind.

— M-am săturat să mă înghesui cu toți tinereii ăștia zeloși ca să beau un pahar.

Accent englezesc. Era înnebunită după așa ceva.

— Aș suferi cumplit să știu că muriți de sete.

Împinse cu piciorul scaunul din fața ei atât cât să se poată așeza el.

— Slavă Domnului! făcu semn unui chelner, comandă un scotch cu gheață pentru el și încă un cocktail pentru ea, apoi se prăbuși pe scaun. Zici că-i măcelărie aici, nu credeți? Apropo, eu sunt Grant.

Ei îi plăcu zâmbetul lui și i-l întoarse.

— Tully.

— Fără nume de familie. Genial. Asta înseamnă că putem trece peste toată partea aia cu poveștile de viață. Putem doar să ne distrăm.

Chelnerul aduse băuturile și-i lăsă din nou singuri.

— Noroc! spuse el, ciocnindu-și paharul de al ei. Priveliștea de aici este mai bună decât m-ar fi convins cineva. Se aplecă spre ea. Ești frumoasă, dar presupun că știi asta.

Auzise cuvintele acelea toată viața ei. De obicei, nu însemnau nimic pentru ea, ricoșau precum stropii de ploaie dintr-un acoperiș de tablă, dar nu se știe din ce motiv, în acea incintă, în prag de Crăciun, complimentul fu exact ceea ce avea nevoie să audă.

— De când ești în oraș?

— De vreo săptămână, aproximativ. Lucrez pentru Virgin Entertainment.

— Inventezi asta pe loc?

— Nu, vorbesc serios. E una dintre companiile lui Richard Branson. Căutăm spații în Statele Unite pentru un Virgin Megastore.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce vindeți.

— Nebunatico! E un magazin de muzică, cel puțin pentru început.

Ea își savură băutura, privindu-l peste marginea presărată cu sare a paharului, zâmbind. Kate îi tot spunea să iasă mai des în oraș, să cunoască oameni. În momentul acela, părea un sfat al naibii de bun.

— Hotelul tău e în apropiere?

PARTEA A TREIA

ANII NOUĂZECI

I'm Every Woman

it's all in me

Capitolul 19

— Dă-mi un pumn. Vorbesc serios. Și dacă nu-mi dau medicamente, ia o bâtă de baseball și lovește-mă cu ea. Chestia asta cu respirația e un mare căc… aahhh!

Kate simțea durerea torsionându-i toate organele și sfâșiind-o.

Lângă ea, Johnny spunea:

— Haide… hahaha… poți s-o faci. Respiră ha… ha… așa. Nu uita ce-ai învățat. Concentrează-te. Vizualizează. Vrei statuia aia pe care…

Ea îl înșfăcă de guler și-l trase cu forță mai aproape.

— Dumnezeu mi-e martor, dacă mai spui ceva de respirat, te fac una cu pământul. Vreau medicamente…

Și durerea reveni, sfâșiindu-i organele, până când ea se puse pe urlat. Primele șase ore, îi fusese destul de bine. Se concentrase, respirase, își sărutase soțul când acesta se aplecase deasupra ei și îi mulțumise când îi pusese o compresă rece pe frunte. Următoarele șase ore, își pierduse optimismul caracteristic. Durerea necruțătoare, chinuitoare era ca o creatură oribilă care mușca tot mai mult din ea.

În cea de-a șaptesprezecea oră, se prefăcu într-o adevărată scorpie furioasă. Până și asistenta intră și ieși în viteză, ca o mașină de curse.

— Haide, iubito, respiră. E prea târziu pentru medicamente. L-ai auzit pe doctor. Nu mai durează mult.

Ea observă că nici în momentele în care încerca să o aline, Johnny nu se apropia prea mult. Era ca un soldat terifiat pe un teren minat, care tocmai își văzuse cel mai bun prieten rupt în bucăți. Îi era frică să se și miște.

— Unde-i mama?

— Cred că s-a dus s-o sune din nou pe Tully.

Kate încercă să se concentreze la respirație, dar nu îi fu de niciun ajutor. Durerea creștea din nou în intensitate, atingând apogeul. Se prinse strâns de marginile patului cu mâinile transpirate.

— Adu-mi… fulgi… de… gheață!

Ultimul cuvânt ieși urlat. Ar fi fost amuzant să îl vadă pe Johnny

repezindu-se la ușă, dacă nu s-ar fi simțit că fata aceea care înota singură în filmul *Fălci*.

Ușa rezervei sale fu dată de perete.

— Am auzit că în camera asta s-ar afla o megascorpie furioasă.

Kate încercă să zâmbească, dar începea încă o contracție.

— Nu… vreau… să mai fac… asta.

— Te-ai răzgândit? Sincronizare perfectă.

Tully veni la marginea patului.

Durerea lovi din nou.

— Urlă, o îndemnă Tully, mângâind-o pe frunte.

— Ar trebui… să… respir.

— Mai dă-l dracului de respirat! Țipă!

Kate făcu întocmai și se simți bine. Când durerea cedă din nou, râse slab.

— Să înțeleg că nu ești de acord cu Lamaze.

— N-aș spune că-s o susținătoare a nașterii naturale. Se uită la abdomenul umflat al lui Kate și la chipul ei palid și transpirat. Desigur, asta e cea mai bună reclamă la metode anticoncepționale pe care am văzut-o vreodată. De acum încolo, am să folosesc trei prezervative odată. Tully zâmbi, dar în privire i se citea îngrijorarea. Acum, pe bune, te simți bine? Să chem doctorul?

Kate scutură încet din cap.

— Vorbește-mi doar. Distrage-mi atenția.

— Am cunoscut un tip luna trecută.

— Cum îl cheamă?

— Asta-i prima ta întrebare? Grant. Și înainte să înșiri întrebări din *Cosmo*, de genul cât de bine îl cunoașteți pe bărbatul de lângă voi, dă-mi voie să-ți spun că nu știu absolut nimic despre el, cu excepția faptului că sărută fabulos și mi-o trage bestial.

Apăru o altă contracție. Kate se arcui toată și urlă din nou. O auzea pe Tully ca din depărtare, o simțea mângâindu-i fruntea, dar durerea era atât de copleșitoare, că nu putea decât să geamă.

— La dracu'! spuse ea când trecu. Data viitoare când Johnny se apropie de mine, am să-l iau la pumni.

— Tu ai vrut un copil.

— O să-mi caut altă prietenă. Am nevoie de cineva cu o memorie mai scurtă.

— Și eu am memorie scurtă. Ți-am zis că mă văd cu cineva? E perfect pentru mine.

— De ce? întrebă Kate, gâfâind.

— Locuiește în Londra. Ne vedem numai la sfârșit de săptămână. Pentru sex absolut sălbatic, dacă-mi dai voie să adaug.

— De-aia n-ai răspuns când a sunat mama?

— Eram în toiul acțiunii, dar imediat ce-am terminat, am început

să-mi fac bagajele.

— Mă bucur să văd că ai… oh, la dracu'… priorități.

Kate era în chinurile unei noi contracții, când ușa camerei se deschise din nou. Prima intră asistenta, urmată de mama lui Kate și de Johnny. Tully se dădu la o parte, lăsându-i pe ceilalți să se apropie. La un moment dat, asistenta verifică cervixul lui Kate și îl chemă pe doctor. Acesta intră grăbit în cameră, zâmbind, de parcă s-ar fi întâlnit cu ea la supermarket, și își puse mănușile. Apoi ieșiră suporții pentru picioare și îi veni sorocul.

— Împinge, ceru doctorul cu voce absolut rezonabilă, calmă, care o umplu pe Kate de dorința de a-i scoate ochii.

Ea urlă și împinse, și urlă, până când, la fel de repede cum apăruse, durerea dispăru.

— O fetiță perfectă, anunță doctorul. Tati, vrei să tai cordonul?

Kate încercă să se ridice, dar era prea slăbită. Câteva momente mai târziu, Johnny era lângă ea, oferindu-i un ghem roz mititel. Ea își luă în brațe fiica nou-născută și se uită la fețișoara ei în formă de inimă. Avea o claie zburlită de bucle negre umede, pielea albă a mamei și două buzișoare absolut perfecte, care formau o guriță cum Kate nu mai văzuse. Iubirea ce o năpădi era prea mare pentru a putea fi descrisă.

— Bună, Marah Rose! șopti ea, prinzând pumnișorul de mărimea unui bob de strugure al fiicei sale. Bine-ai venit acasă, mititico!

Când ridică privirea spre Johnny, acesta plângea. Se aplecă și îi dădu cel mai cald sărut.

— Te iubesc, Katie!

Niciodată în viața ei nu mai fusese totul perfect ca în acea clipă, și ea știa că, indiferent ce avea să se întâmple, indiferent ce îi pregătea viața, avea să-și amintească mereu acest moment unic, luminos, când atinsese raiul.

•

Tully imploră să mai primească două zile libere, ca să o poată ajuta pe Kate să se instaleze acasă. Când telefonase, păruse vital, indubitabil lucrul pe care trebuia să-l facă.

Dar acum, la doar câteva ore după ce Kate și Marah fuseseră externate, Tully vedea adevărul. Era aproape la fel de inutilă ca un microfon mort. Doamna Mularkey era ca un robot. Îi dădu de mâncare lui Kate înainte chiar ca aceasta să spună că-i este foame; schimbă, cu dexteritatea unui magician, scutecele de mărimea unei batiste ale bebelușului; și o învățăpe Kate cum să o hrănească la sân pe micuță. Se părea că nu este un gest atât de instinctual pe cât crezuse Tully.

Și ea ce contribuție avea? Când era norocoasă, o făcea pe Kate să râdă. Foarte adesea însă, prietena ei doar ofta, arătându-se vădit îndrăgostită de fiica ei, dar și extrem de epuizată. Acum Kate era

întinsă în pat, cu bebelușul în brațe.

— Nu-i așa că e frumoasă?

Tully se uită la micuța făptură înfășată în roz.

— Sigur că este.

Kate mângâie obrăjorul fiicei sale, zâmbindu-i.

— Ar trebui să mergi acasă, Tully. Zău. Revino după ce mă refac.

Tully încercă să nu se arate ușurată.

— Chiar *au* nevoie de mine la studio. Probabil că e totul vraiște acolo fără mine.

Kate zâmbi cu înțeles.

— N-aș fi reușit fără tine, să știi.

— Serios?

— Serios. Acum, sărută-ți fina și treci înapoi la treabă.

— Mă întorc la botez.

Tully se aplecă și sărută obrazul catifelat al micuței Marah, apoi fruntea lui Kate. După ce își luă rămas-bun și ajunse la ușă, Kate păru a fi uitat complet de ea.

Jos, îl găsi pe Johnny într-un fotoliu lângă șemineu. Avea părul răvășit și încâlcit, cămașa, pusă pe dos și șosetele, desperecheate. Bea o bere la ora unsprezece dimineața.

— Arăți ca dracu', spuse ea, așezându-se lângă el.

— S-a trezit din oră în oră noaptea trecută. Am dormit mai bine în El Salvador. Luă o gură de bere. Dar e frumoasă, nu-i așa?

— Superbă.

— Katie vrea să ne mutăm în suburbie acum. Tocmai și-a dat seama că această casă e înconjurată de apă, așa că trebuie să găsim un fel de fundătură, unde se vând fursecuri pentru strângere de fonduri și sunt copii care se întâlnesc ca să se joace împreună. Făcu o grimasă. Mă poți vedea în Bellevue sau Kirkland, cu toți tinereii ăia ambițioși și cu lefuri grase?

Chestia nostimă este că putea.

— Și cum rămâne cu munca?

— Mă întorc să muncesc pentru KILO. Producător pentru segmentele politic și internațional.

— Nu prea ți se potrivește.

El păru surprins de asta. Când se uită la ea, Tully avu o străfulgerare de amintire; și-l amintise așa cum fusese cândva.

— Am treizeci și cinci de ani, Tul. Am o soție și o fiică. Alte lucruri trebuie să mă facă fericit acum.

Ea nu putu să nu observe că el spusese *trebuie*.

— Dar ție îți place jurnalismul nebunesc. Câmpuri de luptă, obuziere, oameni care trag în tine. Știm amândoi că nu poți renunța la asta pentru totdeauna.

— Tu doar crezi că mă cunoști, Tully. Noi nu am împărtășit secrete.

Ea își aminti brusc, dureros, ce ar fi trebuit să uite.

— Ai încercat.

— Am încercat, fu el de acord.

— Katie ar vrea să fii fericit. Ai fi supertare la CNN.

— În Atlanta? râse. Într-o bună zi, ai să înțelegi.

— Vrei să zici când voi fi măritată, cu copii?

— Vreau să zic când te vei îndrăgosti. Asta te schimbă.

— Așa cum te-a schimbat pe tine? Într-o zi, voi avea un copil și voi vrea să scriu din nou pentru *Queen Anne Bee*, asta vrei să spui?

— Va trebui să te îndrăgostești mai întâi, nu-i așa?

Privirea pe care i-o aruncă Johnny în acel moment era atât de înțelegătoare, atât de știutoare, încât ea se simți străpunsă de ea. Nu doar ea își amintea trecutul.

Tully se ridică în picioare.

— Trebuie să mă întorc în Manhattan. Știi cum e cu știrile. Nu se opresc niciodată.

Johnny își puse berea jos și se ridică în picioare, apropiindu-se de ea.

— Fă-o tu pentru mine, Tully. Bate lumea asta în lung și-n lat.

Sună trist, felul în care o spusese; ea nu știa dacă ceea ce auzise era regret pentru el însuși sau tristețe pentru ea, iar cu un zâmbet forțat, spuse:

— Așa voi face.

•

La două săptămâni după ce Tully se întoarse acasă din Seattle, o furtună de zăpadă se abătu asupra Manhattanului, încremenind agitatul oraș. Câteva ore, cel puțin. Traficul neîncetat dispăru aproape instantaneu; o pătură de zăpadă albă, imaculată, acoperi străzile și trotuarele, transformând Central Park într-un tărâm hibernal de poveste.

Cu toate astea, Tully reuși să ajungă la serviciu tot la ora patru dimineață. În apartamentul ei congelat din blocul înalt fără lift, cu radiatorul huruind și flori de gheață la ferestrele antice, subțiri cât o coală de hârtie, își puse pe ea dres, niște colanți negri de velur cu bandă elastică sub talpa piciorului, bocanci de zăpadă și două pulovere. Ninsoarea reducea vizibilitatea și îi înțepa obrajii. Nu-i păsa; își iubea munca atât de mult, că ar fi făcut orice ca să ajungă la studio mai devreme.

În holul de la intrare, își scutură zăpada de pe tălpile bocancilor, semnă în condica de sosire și urcă la etaj. Putu observa imediat că mare parte din personal își luase concediu medical pentru acea zi. Doar câțiva membri erau deja acolo.

Se așeză la pupitru și începu să lucreze imediat la materialul care i se dăduse cu o zi înainte. Investiga disputa din Northwest pe marginea

bufniței pătate. Hotărâtă să prindă în material și poveștile „depănate” de localnici, citea preocupată tot ce reuși să găsească – raporturi ale subcomitetelor Senatului, constatările celor de la mediu, statisticile economice privind exploatarea forestieră, rodnicia pădurilor bătrâne.

— Muncești din greu.

Tully ridică brusc privirea. Fusese atât de cufundată în lectură, încât nici nu auzi că cineva se apropiase de pupitrul ei.

Și nu era chiar oricine.

Edna Guber, îmbrăcată în costumul ei negru de gabardină, de firmă, stătea acolo, cu un șold ușor mai ridicat, fumând. Doi ochi cenușii pătrunzători priveau pe sub un breton de păr negru-albăstrui à la Anna Wintour, tuns cu mare precizie. Edna era faimoasă în lumea știrilor, una dintre acele femei care urcase în vârful piramidei cu multă râvnă, într-o vreme în care alte persoane de același sex nu fuseseră capabile să intre pe ușa din față decât dacă aveau abilități de secretare. Se știa că Edna – doar acest nume era folosit și necesar – avea agenda de telefon plină cu numerele personale ale tuturor personalităților, de la Fidel Castro la Clint Eastwood. Nu exista vreun interviu pe care să nu-l poată obține și vreun loc de pe pământ unde nu s-ar fi dus pentru a obține ce dorea.

— Ți-a mâncat pisica limba? spuse ea, suflând fum.

Tully sări în picioare.

— Îmi cer scuze, Edna. Doamnă Guber. Doamnă.

— Urăsc să mi se spună doamnă. Mă face să mă simt bătrână. Crezi că sunt bătrână?

— Nu, de…

— Bun. Cum ai ajuns aici? Taxiurile și autobuzele s-au dus dracului azi.

— Pe jos.

— Numele?

— Tully Hart. Tallulah.

Edna miji ochii. O măsură pe Tully din cap până-n picioare.

— Vino cu mine.

Se răsuci pe tocul cizmei negre și porni cu pas apăsat pe coridorul care ducea spre biroul din colțul clădirii.

Doamne Dumnezeule!

Inima lui Tully bătea nebunește. Nu fusese niciodată invitată în acel birou, nici măcar nu-l cunoscuse personal pe Maury Stein, marele șțab al emisiunii de dimineață.

Biroul era imens, cu doi pereți din sticlă. Afară, ninsoarea prefăcea totul într-un peisaj sur, alb și straniu. Din acel punct de observare, aveai vag impresia că te afli într-un glob cu zăpadă, privind afară.

— Ea o să meargă, spuse Edna, arătând cu capul înspre Tully.

Maury ridică ochii din hârtii. Abia dacă o privi pe Tully și

încuviință din cap, spunând:

— În regulă.

Edna ieși din birou.

Tully rămase acolo, derutată. Apoi o auzi pe Edna:

— Ești epileptică? În comă?

Tully o urmă înapoi pe coridor.

— Pix și hârtie?

— Da.

— Nu trebuie să răspunzi, fă doar ce-ți spun, și fă-o repede.

Tully scotoci prin buzunar după un pix și găsi niște hârtie pe un pupitru din apropiere.

— Gata.

— Mai întâi, vreau un raport detaliat despre alegerile viitoare în Nicaragua. Știi ce se petrece acolo?

— Desigur, minți ea.

— Vreau să știu totul despre sandiniști, politica lui Bush față de Nicaragua, blocadă, oamenii care locuiesc acolo. Vreau să știu când și-a pierdut virginitatea Violeta Chamorro. Ai douăsprezece zile la dispoziție ca să termini.

— Da…

Vru să adauge „doamnă”, dar își reținu la timp impulsul.

Edna se opri la pupitrul lui Tully.

— Ai pașaport?

— Da. Mi-au cerut să-mi fac când m-am angajat.

— Bineînțeles. Plecăm pe șaisprezece. Înainte de plecare…

— Plecăm?

— De ce dracului crezi că stau de vorbă cu tine? Ai vreo problemă cu asta?

— Nu. Nicio problemă. Mulțumesc. Chiar…

— Trebuie să ne vaccinăm; cheamă un medic aici să aibă grijă de noi și de echipă. Apoi poți începe să programezi din timp interviuri și întâlniri. Înțeles? Se uită la ceas. E ora unu. Vreau raportul vineri, să zicem la ora cinci dimineață?

— Încep chiar acum. Și mulțumesc, Edna.

— Nu-mi mulțumi, Hart. Doar fă-ți treaba – și fă-o mai bine decât ar putea-o face oricine.

— Am și început.

Tully se întoarse la pupitrul ei și ridică receptorul telefonului. Nici nu termină de tastat numărul, că Edna dispăruse.

— Alo? spuse Kate cu voce adormită.

Tully se uită la ceas. Era ora nouă. Asta însemna că în Seattle era ora șase.

— Ups. Iar am comis-o. Scuze.

— Fina ta nu doarme. E spaima naturii. Pot să te sun înapoi în

câteva ore?

— De fapt, am sunat să vorbesc cu Johnny.

— Johnny?

În liniștea care precedă întrebarea, Tully auzi un bebeluș începând să plângă.

— Edna Guber mă trimite în Nicaragua. Vreau să-i pun câteva întrebări de fond.

— Stai o secundă.

Kate luă telefonul de la ureche; urmară un zgomot ca de hârtie mototolită și câteva șoapte, apoi Johnny luă receptorul.

— Bună, Tully, bravo ție! Edna e o legendă.

— Asta-i șansa vieții mele, Johnny, și nu vreau s-o dau în bară. M-am gândit să încep prin a te pisa pe tine la cap.

— Nu dorm de o lună, așa că nu știu cât de bun o să fiu, dar o să mă străduiesc. Făcu o pauză. Să știi că-i un loc periculos. Un adevărat butoi cu pulbere. Mor oameni acolo.

— Se pare că ești îngrijorat pentru mine.

— Bineînțeles că sunt. Acum, să începem cu istoria relevantă, în 1960 sau 1961 a fost înființat Frontul Sandinist de Eliberare Națională, sau FSLN…

Tully nota cât de repede putea.

•

În decurs de mai puțin de două săptămâni, Tully munci pe brânci. Optsprezece – douăzeci de ore pe zi, citi, scrise, dădu telefoane, stabili întâlniri. În rarele momente în care nu muncea sau nu încerca să doarmă, mergea la genul de magazine pe care nu le mai frecventase până atunci – cu articole pentru camping, militare și altele asemenea. Achiziționă bricege, pălării safari cu plasă și bocanci de drumeție. Tot ce-i trecea prin minte. Dacă ar fi fost în junglă, și Edna ar fi avut nevoie de un nenorocit de plici de muște, Tully avea să-l scoată de undeva.

Când sosi în sfârșit timpul să plece, era agitată. La aeroport, Edna, îmbrăcată cu niște pantaloni de in călcați cu dungă impecabilă și în cămașă albă de bumbac, aruncă o privire la ținuta bej de junglă, cu multiple buzunare, a lui Tully și izbucni în râs.

Pe parcursul nesfârșitelor ore de zbor prin Dallas și Ciudad de Mexico, apoi, în cele din urmă, cu un avion mic, către Managua, Edna o bombardă pe Tully cu întrebări.

Avionul ateriză într-un loc care lui Tully i se păru că arată ca o curte. Bărbați – de fapt, niște băiețandri – în haine de camuflaj păzeau perimetrul, cu puști în mâini. Din junglă, mai mulți copii năvăliră să se joace în curentul stârnit de elice. Dihotomia imaginii era ceva ce Tully știu că nu avea să uite vreodată, dar din clipa în care coborî din avion și până când se îmbarcă din nou pentru zborul de înapoiere

acasă, cinci zile mai târziu, avu foarte puțin timp pentru a se gândi la imagini.

Edna era o forță.

Bătură junglele înțesate de combatanți, ascultând strigătele maimuțelor urlătoare, apărându-se de țânțari și plutind de-a lungul râurilor pândite de aligatori. Uneori, erau legate la ochi, alteori, puteau vedea. În inima junglei, în timp ce Edna înregistră interviul cu *el jefe*, generalul comandant, Tully stătu de vorbă cu trupele.

Călătoria îi deschise ochii către o lume pe care nu o mai văzuse până atunci; mai mult decât atât, îi arătă cine era ea. Teama, adrenalina, povestea; toate o stimulau așa cum nu o mai făcuse nimic altceva.

Mai târziu, după ce își terminară treaba și se întoarse împreună cu Edna la hotelul din Ciudad de Mexico, unde stăteau în balconul din camera Ednei, bând tequila, Tully spuse:

— Nu-ți pot mulțumi îndeajuns, Edna.

Edna mai bău un shot de tequila și se lăsă pe spate în scaun. Noaptea era liniștită. Pentru prima oară în acele zile, nu auzeau focuri de armă.

— Te-ai descurcat bine, puștoaico.

Tully nu-și mai încăpea în piele de mândrie.

— Îți mulțumesc. Am învățat mai multe de la tine în ultimele săptămâni decât am învățat în patru ani de facultate.

— Păi, atunci, poate vrei să mergi în următoarea mea misiune.

— Oriunde, oricând.

— Îi iau un interviu lui Nelson Mandela.

— Contează pe mine.

Edna se întoarse către ea. Lumina portocalie a becului din fața ușii îi scotea în evidență ridurile și-i făcea pungi sub ochi. În acea lumină, arăta cu zece ani mai în vârstă decât era, și obosită; poate și puțin beată.

— Ai un iubit?

— Cu programul meu de lucru? Tully râse și își mai turnă o porție de tequila. Greu.

— Mda, spuse Edna. Povestea vieții mele.

— Ai regrete? întrebă Tully. Dacă nu ar fi băut, nu ar fi avut niciodată curajul să adreseze o astfel de întrebare personală, dar alcoolul estompase granițele dintre ele doar pentru acel moment unic. Tully se putea preface că sunt pe picior de egalitate, și nu într-un raport legendă/novice. Vreau să spun, munca e viața ta?

— Există un preț, asta-i clar. Pentru generația mea, cel puțin, nu puteai face profesia asta și să fii și măritată. Te puteai mărita – eu am făcut-o, de trei ori –, dar nu puteai rămâne măritată. Copii, nici vorbă. Când apărea un subiect, eu trebuia să fiu acolo, punct. Putea să fie

ziua nunții copiilor mei, că tot aș fi plecat. Așa că am trăit singură. Se uită la Tully. Și mi-a plăcut. Fiecare afurisită de secundă. Dacă sfârșesc singură într-un azil, cui îi pasă? Am fost unde-am vrut să fiu în fiecare secundă a vieții mele, și am făcut ceva ce a contat.

Tully se simțea de parcă ar fi fost botezată în religia în care crezuse dintotdeauna.

— Amin pentru asta.

— Deci, ce știi despre Africa de Sud?

Capitolul 20

Primele douăsprezece luni de maternitate fură ca un recif de apă rece care o trăgea foarte adesea pe Kate la fund.

Era jenant cât de puține abilități dovedi pentru acest binecuvântat eveniment, care fusese visul ei secret din copilărie. Atât de jenant, de fapt, încât nu mărturisi nimănui cât de copleșită de simțea uneori. Când era întrebată, zâmbea larg și spunea că a fi mamă este cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Ceea ce chiar era adevărat.

Și totuși, uneori nu era.

Adevărul era că superba ei fetiță, cu piele albă, păr negru și ochi căprui, îi dădea serios de furcă. Din clipa în care sosi acasă, Marah se îmbolnăvi. Otitele nu mai conteneau; cum se termina cu una, începea alta. Colicile o făceau să plângă fără încetare ore în șir. Kate nici nu mai știa de câte ori se aflase în camera de zi, în brațe cu fiica ei urlând și congestionată toată la față, în timp ce ea însăși plângea încetișor.

Marah împlinea un an peste trei zile și încă nu dormise toată noaptea fără să se trezească. Recordul înregistrat era de patru ore. Astfel, în ultimele douăsprezece luni, Kate nu mai dormise nici măcar o singură noapte fără întrerupere. Johnny se oferea mereu să se trezească el. La început, ajunsese chiar să dea la o parte păturile, dar Kate îl oprise de fiecare dată. Nu voia să facă pe martira, deși de multe ori așa se simțea.

Johnny avea serviciu; simplu ca bună ziua. Kate renunțase la cariera ei pentru a fi mamă. Astfel, era datoria ei să se trezească în miez de noapte. La început, o făcuse cu plăcere, apoi, cel puțin cu un zâmbet.

În ultima vreme însă, când Marah scotea primul scâncet la ora unsprezece noaptea, Kate se ruga să aibă putere.

Mai erau și alte probleme. În primul rând, începuse să arate ca dracu'. Era destul de sigură că asta se datora tot lipsei de somn. Oricât machiaj sau cremă hidratantă ar fi folosit, degeaba. Pielea ei, mereu albă, era extrem de palidă în ultima vreme, cu excepția cearcănelor, care erau într-o minunată nuanță de maro. Pierduse toate kilogramele

luate în timpul sarcinii, mai puțin cinci, dar când aveai doar un metru șaizeci, cinci kilograme însemnau două mărimi în plus. De aproape un an, nu mai purtase decât treninguri.

Trebuia să înceapă să facă sport. Cu o săptămână în urmă, dăduse peste vechile ei casete cu exercițiile fizice ale lui Jane Fonda, peste un costum de gimnastică și jambiere. Acum nu mai trebuia decât să apese butonul play și să treacă la treabă.

— Azi e ziua cea mare, spuse ea în timp ce-și ducea fiica înapoi în pat. O înveli cu pledul roz cu alb din cașmir, un cadou costisitor de la Tully. Foarte moale, devenise lucrul preferat al lui Marah cu care să doarmă. Indiferent ce jucării sau păturici îi oferea Kate, pledul de la Tully rămânea alesul. Încearcă să dormi până la ora șapte. Lui mami i-ar prinde bine.

Cu un căscat, Kate se întoarse în pat și se cuibări lângă soțul ei.

El o sărută pe buze, zăbovind, ca și cum ar fi vrut, poate, să înceapă ceva, apoi murmură:

— Ești așa de frumoasă.

Ea deschise ochii, uitându-se la el nedumerită.

— OK, cine-i femeia? Doar sentimentul de vinovăție ar putea fi motivul pentru care mi-ai spune că sunt frumoasă la ora asta imposibilă.

— Glumești? Cu schimbările tale de dispoziție din ultima vreme, e ca și cum aș avea trei neveste. Ultimul lucru pe care l-aș vrea e altă femeie.

— Dar mi-ar prinde bine o partidă de sex.

— Ți-ar prinde bine o partidă de sex? Ciudat că vorbești despre așa ceva.

— Ciudat ha ha sau ciudat nici nu-mi amintesc când am făcut ultima oară dragoste?

— Ciudat că ești norocoasă la sfârșitul ăsta de săptămână.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Am vorbit deja cu mama ta. O ia pe Marah după petrecerea de aniversare, iar noi doi o să petrecem o seară romantică în centrul Seattle-ului.

— Și dacă nu mai intru în niciuna din hainele mele frumoase?

— Crede-mă, nuditatea nu mă deranjează câtuși de puțin. Putem comanda în loc să ieșim. Deși tu ești singura care crede că nu a slăbit. Probează ceva. Cred că vei fi surprinsă.

— Nu-i de mirare că te iubesc așa de mult.

— Sunt un zeu. Nici nu încape îndoială.

Ea zâmbi și îl cuprinse în brațe, sărutându-l tandru.

Abia apucaseră să închidă din nou ochii, când sună telefonul. Kate se ridică încet și se uită la ceas: 5.47.

Ridică la al doilea ton de apel, spunând:

— Bună, Tully!

— Hei, Katie! spuse Tully. De unde-ai știut că sunt eu?

— Am ghicit.

Kate se scărpină pe nas, simțind că o apucă durerea de cap. Lângă ea, Johnny bombăni ceva despre oamenii care nu știu să citească ceasul.

— Azi e ziua cea mare, ai uitat? Relatarea mea despre rezerviștii chemați de Bush să se înroleze. Primul meu reportaj pe bune.

— O, așa e.

— Nu pari prea entuziasmată, Katie.

— E ora cinci jumate dimineața.

— O. Am crezut că vrei să vrei să vezi transmisia. Scuze că te-am deranjat. Pa.

— Tully, stai…

Prea târziu. Tonul sună strident în ureche.

Kate înjură în barbă și puse receptorul în furcă. Avea impresia că nu face nimic cum trebuie în ultima vreme. Ea și Tully aveau atât de puține în comun zilele astea, că nu prea aveau despre ce discuta. Tully nu avea chef să asculte povești nesfârșite de „mămici", iar Kate se săturase de toate acele istorioare din categoria „viața și cariera mea sunt grozave". Vederile și telefoanele din locuri îndepărtate, exotice o iritau oarecum.

— Apare la *Sunrise* în dimineața asta, ai uitat? spuse Kate. A vrut să ne reamintească.

Johnny azvârli cât colo păturile și porni televizorul. Se ridicară amândoi în șezut și ascultară relatarea lui Norville despre escaladarea ostilităților în Irak și despre reacția președintelui.

Apoi, deodată, pe ecran apăru Tully. Stătea în fața unor clădiri din beton prăbușite, vorbind cu un copil cu chipul imposibil de tânăr, cu pistrui și cu un păr roșcat des, tuns milităreste. Cu doar câteva secunde în urmă, arăta ca și cum ar fi purtat aparat dentar și o geacă de colegiu.

Dar Tully era cea care atrăgea atenția. Arăta pusă la patru ace, cu o atitudine extrem de profesională și foarte frumoasă. Își tunsese părul castaniu ondulat într-un bob elegant, sofisticat, și aplicase suficient machiaj cât să îi evidențieze ochii.

— Uau! șopti Kate.

Când se petrecuse acea transformare? Nu mai era Tallulah cea îngâmfată, copilul anilor optzeci de cocaină și sclipici. Era reportera Tallulah Hart, la fel de frumoasă ca Paulina Porizkova și la fel de profesionistă ca Diane Sawyer.

— Chiar că uau, spuse Johnny. E superbă.

Se uitară la restul emisiunii. Apoi el o sărută pe Kate pe obraz și se duse la baie. Imediat se auzi dușul curgând.

— E superbă, murmură Kate, aplecându-se într-o parte către telefon.

Tastă numărul lui Tully. Recepționera de la NBC răspunse și-i ceru să lase un mesaj.

Deci, Tully se supărase.

— Transmiteți-i că a sunat-o Katie ca să-i spună că reportajul a fost grozav.

Probabil Tully era chiar acolo, lângă telefon, în fusta și bluza ei scumpe de firmă, scotocind prin geanta ei tot de firmă, uitându-se la ledul pâlpâind telefonului.

Kate se dădu jos din pat și se duse la baie. Nu mai avea rost să încerce să doarmă. Marah se putea trezi în orice clipă. Sub duș, soțul ei cânta o versiune foarte falsă a unei vechi piese Rolling Stones.

Împotriva celei mai bune decizii, se uită în oglindă. Reflexia ei era acoperită de aburi, dar nu complet.

Avea părul în dezordine și prea lung. Rădăcinile de un blond-închis arătau cât de mult trecuse de când se vopsise ultima oară. Avea sub ochi pungi de mărimea a doua umbrele deschise și un decolteu cât pentru două femei.

Nu era de mirare că se ținea la distanță de suprafețele care-i reflectau imaginea. Oftând, întinse mâna după pasta de dinți și începu să-și perie dinții. Înainte să termine, simți că Marah se trezi.

Opri apa și deschise ușa.

Nu mai încăpea nicio îndoială, Marah urla.

Ziua lui Kate începuse.

•

Când sosi ziua cea mare, Kate se întrebă de ce naiba plănuise o petrecere de aniversare atât de ridicolă pentru fiica ei. Dimineață, după încă o noapte nedormită, sări în picioare și începu pregătirile, făcând ultimele retușuri la tortul cu păpușă Barbie și împachetând ultimele câteva cadouri. Într-un moment de curată nebunie, îi invitase pe toți copiii din grupa Mama și copilul, pe care o frecventa cu Marah, precum și pe două foste tovarășe de frăție care aveau fiice de aceeași vârstă și pe părinții ei. Chiar și Johnny își luase în dimineața aceea liber de la birou pentru extravaganta petrecere. Când sosiră cu toții, la timp, aducând daruri, pe Kate o apucă numaidecât durerea de cap. Nu fu de mare ajutor nici faptul că Marah își alesese exact acel moment pentru a începe să urle.

Totuși, petrecerea continuă, cu toate femeile în camera de zi și copiii pe podea, făcând un zgomot insuportabil.

— Am văzut-o pe Tully la matinal acum două zile, spuse Mary Kay. Eram trează cu Danny.

— Și eu eram trează, spuse Charlotte, luându-și cana de cafea. Arăta grozav, nu-i așa?

— Asta, pentru că doarme nopțile, lămuri Vicki. Iar hainele ei nu au

mereu vomă pe ele.

Kate vru să intervină și ea în discuție, dar nu putu. Durerea de cap era îngrozitoare, și avea un sentiment ciudat că ceva nu e în regulă. Era o durere atât de acută, încât, atunci când Johnny părăsi petrecerea puțin după ora unu, aproape că îl imploră să rămână.

— Ești cumplit de tăcută azi, remarcă mama ei după ce plecă și ultimul invitat.

— Marah iar n-a dormit azi-noapte.

— Nu doarme niciodată toată noaptea. Mă întreb de ce. Pentru că…

— Știu. Știu. Trebuie să o las să plângă. Kate aruncă la gunoi ultima farfurie de carton folosită. Pur și simplu nu pot.

— Eu te-am lăsat să plângi. A durat trei nopți, după care nu te-ai mai trezit niciodată de la miezul nopții până la cinci dimineața.

— Dar eu sunt un geniu. E clar că fiica mea nu e atât de inteligentă.

— Nu, eu sunt geniul. E clar că fiica mea nu este la fel de inteligentă.

Mama o cuprinse pe Kate cu brațul pe după umeri și o conduse la canapea.

Se așezară una lângă alta. Kate se sprijini de mama ei, care o mângâie pe creștet. Atingerea blândă, liniștitoare o transportă înapoi cu zeci de ani.

— Mai ții minte când voiam să mă fac astronaut, și tu mi-ai zis că sunt norocoasă pentru că generația mea poate avea tot ce-și dorește? Aș putea avea trei copii și un soț, și tot aș putea zbura pe Lună. Numai baliverne. Oftă. E greu să fii o mamă bună.

— E greu să fii bun la orice.

— Amin, spuse Kate.

Adevărul era că își iubea fiica, cu o intensitate vecină cu durerea, dar responsabilitățile erau copleșitoare, iar ritmul vieții, extenuant.

— Știu cât ești de obosită. O să fie mai bine. Promit.

Nici nu termină bine mama ei de rostit aceste cuvinte, că tatăl ei intră în cameră. Petrecuse mare parte din petrecere ascuns într-o cameră, urmărind un canal de sport sau altul.

— Ar fi bine să pornim la drum, Margie. Nu vreau să stăm în trafic. Pregătește-o pe Marah.

Kate simți că se panichează. Era oare pregătită să fie departe de fiica ei pentru o noapte?

— Nu știu ce să zic, mamă.

Mama ei îi atinse ușor mâna.

— Eu și tatăl tău am crescut doi copii, Katie. Putem avea grijă de nepoata noastră o noapte. Ieși în oraș cu soțul tău. Faceți ceva frumos și distrați-vă. Marah va fi în siguranță la noi.

Kate știa că mama ei avea dreptate, ba chiar că făcea bine ce făcea. Atunci, de ce avea un nod în stomac?

— Ai o viață întreagă la dispoziție ca să-ți fie teamă, spuse tata. Asta înseamnă să fii părinte. Fă bine și obișnuiește-te cu asta, copila mea.

Kate încercă să zâmbească curajoasă.

— Deci, asta e, nu? Asta e ceea ce-ați simțit voi tot timpul.

— Asta e ceea ce încă simțim, răspunse tata. Mama o luă de mână. Hai să strângem lucrușoarele lui Marah. Johnny se întoarce în câteva ore ca să te ia.

Kate puse în bagaj lucrurile lui Marah, fără să uite păturica roz, suzeta și adoratul ursuleț Winnie. Apoi băgă laolaltă laptele praf, sticlele și borcănașele mititele cu piureuri de fructe și legume și notă un orar de masă și somn de care ar fi fost mândru până și un controlor de zbor.

Când o luă în brațe pe Marah încă o dată și îi sărută obrăjorul moale, Kate se abținu cu greu să nu plângă. Era ridicol, jenant și inevitabil, pentru că nu conta că rolul de mamă o storsese complet de energie și îi distrusese încrederea de sine; o copleșise în același timp cu atâta iubire, încât nu era o ființă întreagă fără fiica ei.

Kate rămase pe veranda noii ei case cu vedere la mare, de pe Bainbridge Island, cu mâna streașină la ochi mult timp după ce mașina dispăru la capătul aleii.

Apoi, revenind în casă, un timp se fâțâi de colo colo fără noimă, nemaiștiind cum e să fie singură.

Încercă să o sune din nou pe Tully și mai lăsă încă un mesaj.

În cele din urmă, ajunse în dressing, holbându-se la hainele de gravidă, încercând să găsească ceva sexy, matur și care să o încapă. Tocmai termină cu bagajele, când auzi jos ușa deschizându-se și închizându-se, apoi pașii soțului ei pe podeaua din lemn masiv.

Se duse jos să-l întâmpine.

— Unde mergem, domnule Ryan?

— Vei vedea.

O luă de mână, apoi ridică geanta de voiaj și încuie ușa. În mașină, radioul era pornit. Tare, ca pe vremuri. Bruce Springsteen cânta *Hey, little girl, is your daddy home…*

Kate râse, simțindu-se din nou tânără. Ajunseră în portul de feriboturi și se urcară pe unul. În loc să rămână în mașină pe timpul traversării, cum făceau de obicei, se înfofoliră cu haine și căciuli și se alăturară turiștilor la proră. Era ora cinci într-o amiază rece de ianuarie, iar cerul și apele erau colorate ca într-un tablou de Monet, în nuanțe de lavandă și roz. În depărtare, Seattle sclipea sub milioane de lumini.

— Ai de gând să-mi spui unde mergem?

— Nu, dar am să-ți spun ce-o să facem.

Ea râse.

— Știu ce-o să facem.

Când feribotul ajunse în port, se urcară din nou în mașină. După ce coborâră de pe feribot, Johnny trecu prin traficul aglomerat și trase în față la Inn at the Market, unde un portar în livrea le deschise ușa și le luă bagajele.

Johnny veni pe partea ei și îi oferi mâna.

— Ne-am cazat deja. Camera 416, adăugă uitându-se către hamal.

Traversară curtea liniștită, placată cu cărămidă, și ajunseră într-un vestibul intim, în stil european. La etajul patru, intrară în camera lor, un apartament pe colț cu vedere panoramică spre canalul Sound. Bainbridge Island era aproape violet; apa era de un albastru oțelit; siluetele munților din depărtare erau evidențiate din spate de o lumină rozalie. Pe o masă de lângă fereastră, o sticlă de șampanie ședea înclinată într-o frapieră de argint, cu un platou plin cu căpșune alături.

Kate zâmbi.

— Văd că cineva e înnebunit să facă sex în seara asta.

— Ceea ce vezi e un bărbat care își iubește soția.

O trase în brațe și o sărută.

Când cineva bătu la ușă, se despărțiră ca niște adolescenți, râzând de propria pasiune.

Kate aștepta nerăbdătoare să plece hamalul. Imediat ce acesta ieși, începu să-și descheie nasturii bluzei.

— Nu sunt tocmai sigură ce să port în seara asta.

Când Johnny o privi – acum nu zâmbea, arătând la fel de dornic pe cât se simțea –, ea își deschise fermoarul pantalonului și îi lăsă să cadă pe podea. Pentru prima oară după luni de zile, nu-i mai păsă de kilogramele în plus. Lăsă în schimb privirea lui să-i fie oglindă.

Își desfăcu sutienul, îl lăsă să atârne de vârful degetului, apoi îi dădu drumul pe podea.

— Nu-i cinstit să începi fără mine, spuse el, smulgându-și cămașa de pe el și azvârlind-o cât colo, apoi descheindu-și pantalonii.

Se trântiră amândoi pe pat și făcură dragoste de parcă nu ar mai fi făcut asta de luni de zile, nu de săptămâni, cu fiecare părticică a minții și trupului lor. Kate se lăsă purtată pe aripile emoției. Când el o penetră în sfârșit cu toată dorința înăbușită în atâtea nopți lipsite de pasiune, ea strigă de bucurie, și totul în interiorul ei, toată ființa ei, se contopi cu acel bărbat pe care îl iubea mai mult decât propria viață. După ce avu orgasm, tremurând puternic, ținându-l strâns lipit de trupul ei ud, se simți epuizată.

El o strânse în brațe. Goi, gâfâind, rămaseră îmbrățișați, cu cearșafurile scumpe de pe patul de hotel încolăcite în jurul picioarelor goale.

— Știi cât de mult te iubesc, nu-i așa? spuse el încet.

Erau cuvinte pe care le rostise de sute de ori, atât de des, încât ea știa cum trebuiau să sune.

Ea se întoarse pe o parte, brusc îngrijorată.

— Cee?

— Ce vrei să zici? El se desprinse de ea și se duse la masă, unde turnă șampanie în două pahare. Vrei niște căpșune?

— Uită-te la mine, Johnny.

Încet – prea încet –, el se întoarse, dar n-o privi în ochi.

— Mă sperii.

El se duse la fereastră și se uită afară. Profilul lui arăta deodată sever, distant. Părul umed, încâlcit îi acoperea obrazul. Ea nu-și dădea seama dacă zâmbea.

— Hai să nu facem asta acum, Katie. Avem toată noaptea și toată ziua de mâine ca să vorbim. Acum, haide să…

— Spune-mi.

El puse paharul de șampanie pe pervazul ferestrei și se întoarse spre ea. În sfârșit, o privi în ochi, iar în ochii lui albaștri, ea văzu genul acela de tristețe care-i tăia răsuflarea. El se duse la pat și îngenunche lângă el, astfel încât să o poată privi.

— Știi ce se petrece în Orientul Mijlociu.

Cuvintele lui fură atât de neașteptate, încât ea doar îl privi fix.

— Ce?

— O să fie război, Katie. Știi asta. Toată lumea știe.

Război.

Cele șase litere fuzionau în ceva la fel de mare și de negru ca un nor de furtună. Ea știa despre ce era vorba.

— Trebuie să plec.

Felul simplu, calm în care o spuse era mai rău decât orice strigăt.

— Ai spus că ți-ai pierdut energia.

— Ironia e că tu mi-ai redat-o. Am obosit să mă simt de parc-aș fi eșuat, Katie. Trebuie să-mi dovedesc mie însumi că pot s-o fac de data asta.

— Și vrei binecuvântarea mea, spuse ea pe un ton inexpresiv.

— Am nevoie de ea.

— Vei pleca indiferent ce spun eu, așa că, de ce atâta teatru?

El se ridică în genunchi, îi cuprins fața în palme și o ținu nemișcată. Ea încercă să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul.

— Au nevoie de mine. Eu am experiență.

— Eu am nevoie de tine. Marah are nevoie de tine, dar asta nu contează, nu-i așa?

— Ba contează.

Ea simți lacrimi fierbinți inundându-i ochii; privirea i se încețoșă.

— Dacă spui nu, n-am să plec.

— În regulă, nu. Nu poți pleca. N-am să te las. Te iubesc, Johnny!

Ai putea muri acolo.

El îi dădu drumul, se așeză la loc pe călcâie și se uită fix la ea.

— Ăsta e răspunsul tău?

Lacrimile începură să-i șiroiască, brăzdându-i obrajii. Le șterse enervată. Ar fi vrut să spună: *Da, fir-ar a dracului de treabă, da. Ăsta e răspunsul meu.*

Dar cum putea să-i refuze asta? Nu doar că asta era ceea ce-și dorea el, dar undeva în străfunduri, mai era ceva, acea rămășiță zdrențuită, respingătoare de frică, ce ieșea uneori la suprafață, amintindu-i că el o iubise mai întâi pe Tully. Era motivul pentru care Kate se temea să-i refuze orice. Își șterse din nou ochii.

— Promite-mi că n-ai să mori, Johnny.

El se urcă în pat și o luă în brațe, și în timp ce ea îl strânse cât putu de tare, începu deja să nu se mai simtă în siguranță. Simțea ca și cum el s-ar dizolva în îmbrățișarea ei, dispărând puțin câte puțin.

— Îți promit că n-am să mor.

Erau cuvinte goale, înrăutățite de fervoarea cu care le rostea el.

Ea nu putu să nu se gândească la dimineața aceea, în care se trezise cu sentimentul că ceva avea să meargă prost toată ziua.

— Vorbesc serios, Johnny. Dacă mori acolo, am să te urăsc pentru totdeauna. Jur pe Dumnezeu!

— Știi prea bine că ai să mă iubești mereu.

Cuvintele și dezinvoltura semeață cu care le rosti el îi treziră dorința de a plânge din nou. Abia mult mai târziu, după o cină romantică în cameră și după ce făcură dragoste și se ținură strâns în brațe, se gândi la ceea ce îi spusese ea lui, groaznica, înspăimântătoarea teroare a amenințării ei; mănușa pe care i-o aruncase lui Dumnezeu.

•

Tully se desprinse de trupul gol al lui Grant și se întinse pe pat, respirând încă greu.

— Uau! spuse ea, închizând ochii. A fost grozav.

— Într-adevăr.

— Mă bucur teribil că ai fost în oraș la sfârșitul ăsta de săptămână. Exact de asta aveam nevoie.

— Și tu, și eu, iubirea mea.

Ea adora accentul lui, senzația trupului său gol lângă al ei. Era un moment de care să ții, să te agăți, chiar, cu ghearele, pentru că, de îndată ce el pleca din patul ei, ea știa că neliniștea avea să revină. Se tot luptase cu ea de când vorbise cu Kate. Nimic nu putea să-i distrugă încrederea de sine sau să o facă să fie nervoasă precum o ceartă cu cea mai bună prietenă a ei.

Grant se ridică în capul oaselor.

Ea îl mângâie pe spate, se gândi să-l roage să rămână din nou peste noapte, să-și amâne întâlnirea, dar relația lor nu era de genul ăsta.

Erau simpli amici care se întâlneau să facă sex și să râdă câteva ore, după care, fiecare pleca pe drumul lui.

Telefonul de pe noptiera de lângă el sună. El se întinse să răspundă.

— Nu răspunde. Nu vreau să vorbesc cu nimeni.

— Am lăsat la birou numărul ăsta. El ridică receptorul și răspunse. Alo?… Grant, spuse el. Dumneavoastră cine sunteți? Oh, înțeleg. Făcu o pauză, încruntându-se, apoi râse. Pot face asta. Lipi receptorul de pieptul lui gol și se întoarse spre Tully. Prietena ta cea mai bună pe vecie spune – citez – să-ți dai jos din pat curul ăla alb ca liliacul și să vii dracului la telefon. Și mai spune că dacă azi, din toate zilele, ți se mai rupe de ea, o să te snopească în bătaie. El chicoti din nou. Pare să vorbească serios.

— O să vorbesc cu ea.

Grant îi întinse receptorul și se duse gol la baie. După ce închise ușa, Tully puse receptorul la ureche și spuse:

— Cine e?

— Foarte nostim.

— Am avut cândva o prietenă pe vecie, dar s-a purtat cu mine ca o scorpie, așa că mi-am imaginat că…

— Uite care-i treaba, Tully, în mod normal, m-aș umili vreo oră și aș înghiți tot felul de rahaturi fără să cârtesc, dar azi nu am timp de acest ritual. Scuze. Ai sunat într-un moment nepotrivit și am fost insolentă. Bine?

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba de Johnny. Pleacă mâine la Bagdad.

Tully se așteptase la asta. Tot postul de televiziune vuia cu privire la ceea ce se petrecea în Orientul Mijlociu. Toți cei din trust și de pe tot mapamondul încercau să ghicească momentul când președintele Bush avea să arunce prima bombă.

— Foarte mulți jurnaliști pleacă acolo, Katie. O să fie bine.

— Mi-e teamă, Tully. Dacă…

— Taci, spuse Tully tăios. Nici să nu te gândești la asta. Am să-l urmăresc de la post. Suntem primii care primim majoritatea veștilor. Am să stau cu ochii pe el pentru tine.

— Și ai să-mi spui adevărul, indiferent ce s-ar întâmpla?

Tully oftă. Promisiunea lor familiară nu mai suna la fel de eterică și plină de speranță ca de obicei; căpătă brusc un aer neguros, de rău augur, pe care încercă din răsputeri să-l ignore.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, Katie. Dar n-ai de ce să te îngrijorezi. Războiul ăsta n-o să dureze mult. O să se întoarcă acasă înainte ca Marah să facă primii pași.

— Mă rog să ai dreptate.

— Eu am întotdeauna dreptate. Știi asta.

Tully închise. Rămase ascultând sunetul dușului pornit de Grant în

baie. Fredonatul lui, care de obicei îi smulgea un zâmbet, nu avu acum niciun efect. Pentru prima oară de mult timp, îi era frică.

Johnny în Bagdad.

•

Kate primi primul mesaj de la Johnny la două zile după ce plecase. Până atunci, se plimbase prin casă ametită, niciodată prea departe de noul telefon/fax pe care îl instalaseră pe blatul din bucătărie. În timpul treburilor cotidiene – schimbatul scutecelor, cititul poveștilor, urmăritul micuței Marah deplasându-se de-a bușilea de la un obiect de mobilier posibil periculos la altul –, își spunea*: Haide, Johnny, dă-mi de veste că ești în viață și sănătos.* El îi spusese că se puteau da telefoane doar în caz de forță majoră, dar că faxurile nu doar că erau posibile, ci și relativ simple. Așa că așteptase.

Când telefonul sună la ora patru dimineața, azvârli pătura cât colo și se dădu jos de pe canapea, alergând spre bucătărie și așteptând imprimarea mesajului.

Înainte să citească vreun cuvânt, izbucni în plâns. Doar văzându-i scrisul apăsat de mână, o cuprinse un dor aproape insuportabil.

Dragă Katie,

Aici e o nebunie. Ca la azilul de nebuni. Nu știm exact ce se întâmplă – e un joc al așteptării acum. Toți jurnaliștii sunt în hotelul Al-Rashid, din centrul Bagdadului, și avem acces fără precedent la ambele tabere. Transmiterea pe post a acestui război va schimba totul. Mâine părăsim orașul pentru prima oară. Nu te îngrijora. Voi fi atent.

Tre' să fug. Sărut-o pe M din partea mea.

Te iubesc

J

Următoarele faxuri veniră o dată pe săptămână. Nicidecum îndeajuns de des.

K-

Aseară a început bombardamentul. Sau, mai bine-zis, azi-dimineață? Am avut o imagine de ansamblu de la hotel și a fost deosebit de neplăcută, oribilă și uluitoare. A fost o noapte superbă, înstelată, în Bagdad, iar bombele au transformat orașul într-un iad. Un bloc-turn de birouri a explodat în apropierea hotelului și căldura a fost ca de cuptor.

Am grijă.

Te iubesc

J

K-

Șaptesprezece ore de bombardament, și încă nu s-a încheiat. N-o să mai rămână nimic în urma lui după ce va înceta, în sfârșit. Mă întorc la

muncă.

K-

Scuze că a trecut atât de la ultima scrisoare. Echipa e atât de des pe teren, că n-am nici cinci secunde pentru mine. Dar sunt bine. Obosit. La dracu', mai mult decât obosit. Epuizat. Noaptea trecută a fost capturată prima femeie americană prizonier de război și trebuie să spun că ne-a afectat pe toți foarte rău. Sper să-ți pot povesti într-o zi sentimentele pe care le trăiesc văzând toate astea, dar nu mă pot gândi la asta acum, nu, dacă vreau să dorm. Oricum, circulă zvonul că irakienii au de gând să incendieze sondele de petrol din Kuwait, și mergem să relatăm despre asta. Sărutări pentru Marah și mai multe pentru tine.

Kate rămase cu ochii pironiți la faxul pe care-l primise. Era datat 21 februarie 1991, aproape o săptămână în urmă.

Stătea în camera de zi, uitându-se la relatările de război televizate. Ultimele șase săptămâni fuseseră cele mai lungi și mai grele din viața ei. Aștepta, aștepta mereu, un telefon care să-i spună că el va veni acasă, o relatare specială care să anunțe sfârșitul războiului. Acum spuneau că ultimul asalt al aliaților ar trebui să înceapă în orice zi. Un asalt terestru. Asta o speria la fel de mult sau mai mult decât orice altceva, deoarece îl cunoștea bine pe Johnny al ei. Avea să ajungă el cumva să se urce pe un tanc, relatând în direct într-un fel în care nimeni altcineva n-ar fi putut-o face.

Așteptarea o storsese de vlagă. Slăbise șapte kilograme și nu mai dormise ca lumea din noaptea petrecută cu el la hotel.

Împături ultimul fax în două și îl puse în micul teanc peste celelalte. În fiecare zi își spunea că nu le va reciti și în fiecare zi le recitea.

În acea zi se apucase de câteva treburi casnice, dar le lăsase pe toate baltă. În schimb, stătu pe canapea, uitându-se la televizor. Era acolo de mai bine de două ore.

Marah stătea lângă măsuța de cafea, strângând marginile de lemn cu pumnișorii ei roz dolofani, unduindu-se ca un dansator de break și bolborosind pe limba ei de bebeluș. În cele din urmă, căzu în fund și începu imediat să se îndepărteze de-a bușilea de canapea.

— Stai cu mami, spuse Kate ca un automatism.

La TV, sondele de petrol ardeau; aerul din jurul lor era un nor gros de fum negru.

La capătul camerei, Marah găsi ceva. Kate își dădu seama din tăcerea bruscă. Sări în picioare și se duse la scaunul de lângă șemineu.

Scaunul lui Johnny.

Nu te gândi la asta, își spuse ea. *O să se întoarcă în curând ca să se așeze pe el și să citească ziarul, după serviciu.*

Se aplecă și își ridică în brațe fiica cea curioasă, care o privi cu niște ochi căprui imenși și luminoși și începu să bolborosească cuvinte

ininteligibile. Kate nu putu să nu zâmbească de aerul serios cu care încerca Marah să comunice și, ca de obicei, bucuria evidentă a fiicei sale o bine dispuse.

— Hei, Piticot, ce ai acolo?

O duse înapoi la sofa, oprind televizorul când trecu pe lângă el. Era de ajuns. Porni în schimb radioul. Era pe un post care transmitea vechi șlagăre, care o făceau mereu să dea din cap. În mintea ei, anii șaptezeci nu erau atât de departe. Trupa The Eagles cânta „Desperado".

Kate lăsă muzica să o poarte către vremuri mai plăcute. Cu fiica ei în brațe, dansă în camera de zi, cântând în paralel. Marah chicotea și se agita în brațele ei, ceea ce o făcu pe Kate să râdă pentru prima oară după zile întregi. Sărută obrazul bucălat al fiicei sale, își frecă nasul de gâtuțul ei catifelat și o gâdilă până când aceasta începu să chiuie de veselie.

Se distrau atât de bine, încât Kate nu auzi imediat telefonul sunând. Când îl auzi, dădu fuga la radio, reduse volumul și răspunse.

— Doamna John Ryan?

Legătura era proastă. Era clar din străinătate. Numai în caz de forță majoră.

Încremeni, strângând-o tare pe Marah, care se zvârcolea în brațele ei.

— La telefon.

— Sunt Lenny Golliher. Sunt prieten cu soțul dumneavoastră. Sunt în Bagdad cu el. Îmi pare rău că trebuie să vă dau această veste, doamna Ryan, a avut loc un bombardament ieri…

•

Șeful de sală o conduse pe Edna la masa ei, Tully urmând-o îndeaproape și încercând să nu se holbeze la toți agenții de bursă cunoscuți și la vedetele care se aflau acolo la prânz. În mod clar, 21 era unul dintre locurile în care să fii văzut în Manhattan. Edna se opri la aproape fiecare masă ca să salute pe cineva, prezentându-i lui Tully respectivele persoane, spunând:

— Iată o fată pe care n-ar trebui s-o scăpați din ochi.

Când se așezară, Tully simțea că plutește. Abia aștepta să o sune pe Kate și să-i spună că-l cunoscuse pe John Kennedy, Jr.

Știa valoarea celor ce tocmai se întâmplaseră: Edna îi oferise darul recunoașterii.

— De ce eu? întrebă ea după ce chelnerul plecă.

Edna își aprinse o țigară și se lăsă pe spate. Dădu din cap către cineva de la capătul celălalt al încăperii, dând impresia că nu auzise întrebarea. Tully se pregătea să întrebe din nou, când Edna răspunse încet:

— Îmi aduci aminte de mine. Te surprinde, văd.

— Mă flatează.

— Eu sunt dintr-un orășel din Oklahoma. Când am ajuns la New York – cu o diplomă de jurnalist și o slujbă într-o echipă de secretare –, am descoperit tristul adevăr despre această carieră. Practic toată lumea e Cineva sau se înrudește cu Cineva. O persoană lipsită de sprijin trebuie să muncească pe brânci. Timp de aproape zece ani, nu cred să fi dormit mai mult de cinci ore consecutiv, să fi petrecut vreo sărbătoare în familie sau să fi făcut sex care să fi însemnat ceva.

Chelnerul le aduse mâncarea, o așeză pe masă cu o înclinare slugarnică a capului și dispăru din nou. Cu țigara aprinsă în mână, Edna începu să-și taie friptura.

— Când te-am văzut, mi-am zis: Uite o fată pe care am s-o ajut. Nu știu de ce, cu excepția faptului că, așa cum am zis, mi-ai amintit de mine.

— Ziua mea norocoasă.

Edna încuviință din cap și reveni la mâncarea ei.

— Doamnă Guber? Era din nou șeful de sală, care aduse un telefon. Un apel telefonic urgent pentru dumneavoastră.

Ea luă receptorul și vorbi:

— Spune, apoi ascultă un răstimp îndelungat. Cum îi cheamă? Cum? Bombă? Începu să-și ia notițe. Reporter din Seattle ucis, producător rănit.

Tully nu mai auzi nimic după cuvântul producător. Vocea Ednei se transformă în zgomot fără fond. Se aplecă în față.

— Cine e?

Edna lipi receptorul de piept.

— Doi tipi de la compania afiliată din Seattle au fost răniți într-un bombardament. De fapt, reporterul a fost ucis. Producătorul, John Ryan, e în stare critică. Își reluă apoi convorbirea telefonică. Cum îl chema pe reporter?

Tully trase adânc aer în piept. Nu se mai putea gândi decât la *Johnny*. Închise ochii, dar asta nu ajută la nimic; în întuneric, îi reveniră în minte zeci de amintiri dureroase: de pe puntea casei lui plutitoare, unde stătuseră împreună, discutând despre viitorul ei… cum dansaseră în clubul acela de noapte ridicol din zona deocheată a centrului, cu atâția ani în urmă… cum îl văzuse privind-o pentru prima oară pe Marah, cu lacrimi în ochi.

— Doamne Dumnezeule! spuse ea, ridicându-se în picioare. Trebuie să plec.

Edna ridică privirea spre ea, rostind cu voce tare:

— Ce s-a-ntâmplat?

Ea abia dacă fu în stare să articuleze cuvintele, care parcă îi ardeau buzele.

— Johnny Ryan e soțul celei mai bune prietene a mea.

— Serios? Edna o privi, apoi spuse în telefon: Maury, programează-o pe Tully pentru știre. Are intrare. Te sun eu. Apoi închise. Stai jos, Tully.

Amorțită, se supuse. Oricum, i se înmuiaseră picioarele. Toate acele amintiri nu-i dădeau pace.

— Trebuie s-o ajut pe Kate, murmură ea.

— E o poveste de proporții, Tully, spuse Edna.

Tully respinse nervoasă oferta cu un gest al mâinii.

— Nu-mi pasă de asta. E prietena mea cea mai bună.

— Nu-ți pasă? spuse Edna tăios. O, ba îți pasă. Toți vor subiectul ăsta, dar tu ai intrare. Știi ce înseamnă asta?

Tully se încruntă, încercând să se detașeze de îngrijorarea ei. Cumva, părea greșit să se gândească la cariera ei.

— Nu știu.

— Atunci, nu ești femeia care credeam eu că ești. De ce să nu obții un material în exclusivitate și să-ți și consolezi prietena?

Tully se gândi la asta.

— Dacă așa pui problema…

— Cum altfel? Poți obține un interviu pe care nu-l are nimeni altcineva. O chestie ca asta ți-ar aduce notorietate, te-ar putea pune în colțul știrilor.

Tully fu sedusă de această perspectivă. Colțul știrilor era un pupitru pe platoul emisiunii matinale, de la care erau transmise cele mai importante subiecte ale zilei. Posibilitatea oricărei persoane aflate la acel pupitru de a ajunge în atenția publicului era imensă. Audiență națională zilnică. Câțiva reușiseră să treacă de la colțul știrilor la postul de gazdă a emisiunii.

— Și o pot proteja pe Kate de toate, fiind acolo.

— Exact. Edna ridică receptorul și formă numărul. Hart ne poate obține un material în exclusivitate, Maury. E ca și făcut. Garantez eu pentru ea. După ce închise, privirea Ednei era de oțel. Să nu mă dezamăgești.

Pe tot drumul de întoarcere de la restaurant la birou, Tully se convinse că făcuse ceea ce trebuia. Ajunsă la masa ei de lucru, își aruncă paltonul pe spătarul scaunului și o sună pe Kate. Telefonul sună fără niciun răspuns. În cele din urmă, auzi mesajul robotului:

Ați sunat la familia Ryan. Johnny și Kate nu pot răspunde la telefon acum, dar dacă lăsați un mesaj, vă sunăm noi imediat ce putem.

După semnalul sonor, Tully spuse:

— Bună, Katie, eu sunt. Tocmai am auzit…

Kate ridică receptorul și deconectă robotul.

— Bună, spuse ea, cu voce complet pierdută. Ai primit mesajul de la mine. Scuze pentru robot. Reporterii se țin scai de mine.

— Katie, cum…

— E într-un spital din Germania. Iau un avion militar în două ore. Te sun când aterizez.

— S-o crezi tu. Ne vedem la spital.

— În Germania?

— Bineînțeles. Doar n-am să te las să treci prin tot coșmarul ăsta singură. Marah e la mama ta, da?

— Da. Vorbești serios, Tully?

Vocea lui Kate se însufleți când adresă ultima întrebare, având o umbră de speranță.

— Cele mai bune prietene pe vecie, nu?

— Orice-ar fi. Cu aceste cuvinte, vocea lui Kate se frânse. Mersi, Tully.

Tully vru să spună: *Pentru asta sunt prietenii*, dar cuvintele i se blocară în gât. Nu se putu gândi decât la materialul în exclusivitate promis Ednei.

Capitolul 21

Timp de șaisprezece ore, Kate agoniză între speranță și disperare. La început, se concentrase pe detalii – își sună părinții, făcu bagajul pentru Marah, completă diverse formulare. Toate aceste treburi o ajutaseră enorm; în lipsa lor, ar fi fost copleșită de îngrijorare. În avion, luase somnifere pentru prima oară în viața ei, și deși căzuse într-un somn greu, agitat, bântuit de coșmaruri, fusese infinit mai bine decât să stea trează.

Acum era escortată spre spital. Apropiindu-se de intrare, văzu reporteri îmbulziți în fața spitalului. Probabil o recunoscuse cineva din mulțime, pentru că se întoarseră cu toții în același timp, ca o bestie brusc deșteptată, și începură să avanseze împingându-se.

— Doamnă Ryan, ce aveți de spus despre starea lui?

— E rănit la cap?

— A vorbit…

— … sau a deschis ochii?

Ea nu încetini pasul. O soție de producător știa bine un lucru, și anume cum să se comporte cu jurnaliștii. Aceștia erau pe atât de respectuoși pe cât știau ei să fie, dată fiind profesia lor. Deși Johnny era unul dintre ei, și ei știau că oricare din rândurile lor ar fi putut fi în locul lui, un subiect de știre rămânea totuși un subiect de știre.

— Fără comentarii.

Își croi anevoie drum prin mulțime și intră în spital. Era la fel ca în toate instituțiile similare – pereți albi, podele utilitare, persoane îmbrăcate în halate scrobite agitându-se pe coridoare.

Cu siguranță că fuseseră anunțați de sosirea ei, pentru că o femeie îndesată în uniformă albă și cu bonetă apretată de asistentă medicală veni spre ea cu pași mari, zâmbind compătimitor.

— Dumneavoastră trebuie să fiți doamna Ryan, vorbi ea într-o engleză cu accent puternic.

— Da.

— Am să vă conduc în rezerva soțului. Medicul va sosi numaidecât să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Kate încuviință din cap.

Din fericire, femeia nu încercă să o țină de vorbă în lift. La etajul al treilea, trecură de sala asistentelor și ajunseră la rezerva lui Johnny.

El arăta fragil și neajutorat, ca un copil în patul părinților lui. Ea se opri, realizând o secundă prea târziu că petrecuse prea mult timp imaginându-și o reîntâlnire și prea puțin anticipând realitatea. Bărbatul acela semăna doar vag cu soțul ei chipeș, plin de vitalitate.

Avea capul înfășurat în bandaje albe. Toată partea stângă de sub fașă era tumefiată și decolorată; ochii erau bandajați. În jurul lui, erau o sumedenie de aparate, fire și perfuzii.

Asistenta o bătu ușor pe umăr și o împinse încet spre pat.

— Trăiește, spuse ea. Asta ar trebui să vedeți când vă uitați la el.

Kate făcu cel mai dificil pas din viața ei. Până în acel moment, nici măcar nu-și dăduse seama că încetase să se mai miște.

— De obicei, e foarte puternic.

— Acum are nevoie să fiți dumneavoastră puternică.

Erau cuvintele de care Kate avea nevoie. Avea o misiune acolo; momentul în care să își manifeste emoțiile și să clacheze putea fi amânat pentru atunci când avea să rămână singură.

— Vă mulțumesc, îi spuse ea asistentei, și se duse spre pat.

Ușa se închise încet în spatele ei, iar ea știu că erau singuri, ea și bărbatul acela care era și nu era Johnny al ei.

— Nu așa ne-am înțeles, vorbi ea. Îmi amintesc precis că mi-ai promis că o să fii bine. Așa că, o să presupun că te ții de cuvânt. Își șterse ochii și se aplecă să-i sărute obrazul tumefiat. Mama și tata se roagă pentru tine. Marah e la ei acum. Iar Tully vine și ea aici, ca să fie cu noi; știi doar cum se ofensează dacă nu-i acorzi toată atenția. Ai face bine să te trezești acum, altfel o să te bârâie la cap de-o să te omoare. Se poticni la ultimul cuvânt, se crispă, apoi își adună toată voința pentru a-și retracta cuvintele. N-am vrut să spun asta, șopti ea, prinzându-se strâns de barele patului. Mă poți auzi, John Ryan? Arată-mi că ești acolo. Întinse mâna și cuprinse mâna lui într-a ei. Strânge-mă de mână, iubitule. Poți s-o faci. Spune ceva, fir-ar să fie. Nici măcar n-am să țip la tine că m-ai speriat al dracului de tare. În orice caz, nu acum.

— Doamnă Ryan?

Kate nici nu auzise măcar ușa deschizându-se. Când se întoarse, văzu un bărbat stând la mai puțin de trei metri de ea.

— Eu sunt dr. Carl Schmidt. Sunt medicul curant al soțului dumneavoastră.

Politețea ar fi îndemnat-o să dea drumul mâinii lui Johnny, să traverseze camera și să dea mâna cu dr. Schmidt, Kate obișnuind să facă totul ca la carte toată viața ei, dar acum nu se putea clinti din loc, nu se putea preface că este în regulă.

— Și?

Atât putu să spună.

— A suferit o rană gravă la cap, așa cum nu mă îndoiesc că știți. Este puternic sedat acum, așa că nu putem efectua o examinare amănunțită a funcțiilor sale cerebrale. A primit îngrijiri medicale excelente în Bagdad. Medicii de acolo i-au îndepărtat un fragment de craniu…

— Ce?

— I-au îndepărtat un fragment de craniu pentru a permite creierului să se umfle. Nu vă îngrijorați. Este o procedură de rutină în cazul unei astfel de răni.

Ea dădu să spună că procedură de rutină este o operație de apendicită, dar nu îndrăzni.

— De ce are ochii bandajați?

— Nu știm încă dacă…

Ușa din spatele lui se deschise brusc și se izbi de perete. Tully năvăli în salon – acesta este cuvântul potrivit – și încremeni. Respira sacadat și avea întipărită pe chip o seninătate suspectă.

— Scuze că a durat atât, Katie. Nimeni n-a vrut să-mi spună unde dracului sunteți.

— Îmi cer scuze, spuse medicul. Accesul e permis doar membrilor familiei.

— Ea face parte din familie, precizează Kate, întinzând mâna spre Tully.

Tully îi dădu mâna la o parte și o îmbrățișă strâns; plânseră amândouă, ținându-se în brațe, până când, în cele din urmă, Kate se trase înapoi și își șterse ochii.

— Nu știm încă dacă va rămâne orb, reluă medicul. Aceste aspecte le vom afla dacă se va trezi.

— Când se va trezi, îl corectă Tully, însă vocea îi tremura.

— În următoarele patruzeci și opt de ore, vom ști mai multe, continuă medicul, ca și cum nu ar fi fost întrerupt.

Patruzeci și opt de ore. Părea o viață de om.

— Continuați să-i vorbiți, spuse medicul. Nu are de ce să-i dăuneze, nu-i așa?

Kate încuviință din cap, dându-se la o parte când medicul se

îndreptă spre pat și îl verifică pe Johnny. Notă ceva în fișă, apoi plecă.

Imediat ce ieși, Tully o prinse pe Kate de umeri și o zgâlțâi ușor.

— N-o să credem că se va întâmpla ceva rău. Herr Doctor nu-l cunoaște pe Johnny Ryan. Noi, da. A promis că se întoarce acasă la tine și la Marah, și el își respectă promisiunile.

Simpla prezență a lui Tully o remontă pe Kate și o ajută să rămână pe linia de plutire. Puterea, care o părăsise atât de brusc, reveni.

— Ai face bine s-o asculți, Johnny. Știi ce scorpie poate fi dacă se înșală.

În următoarele șase ore, rămaseră acolo, lângă patul lui. Kate vorbi cât putu de mult; când rămânea fără vlagă sau începea să plângă, Tully intervenea, continuând discursul.

Cam pe la miezul nopții – Kate habar nu avea ce oră era –, coborâră în cafeneaua goală și își luară mâncare de la niște automate, apoi se așezară la o masă de lângă fereastră.

Singure, printre mesele goale, se uitară fix una la alta.

— Ce-o să faci cu presa?

Kate ridică privirea.

— Ce vrei să zici?

Tully ridică din umeri și luă o gură de cafea.

— Ai văzut reporterii de afară. E un subiect important, Katie.

— Asistenta mi-a spus că au încercat să-l fotografieze când a fost adus pe targă. Un reporter a încercat chiar să o mituiască pe una dintre infirmierele de pe etaj ca să facă o fotografie cu fața lui bandajată. Niște infami. Nu te supăra.

— Stai liniștită. Și suntem abia la început, Katie.

— El n-ar vrea ca ei să știe.

— Glumești? E jurnalist. Sigur ar fi de acord să le dea colegilor lui – sau măcar unuia singur – povestea lui.

— Crezi că ar vrea să știe toată lumea că e posibil să rămână orb sau cu leziuni cerebrale? Cum va putea să muncească din nou? Nici să nu te gândești. Povestea asta rămâne între noi până când sunt eu sigură de starea lui.

— Au spus că ar putea rămâne cu leziuni cerebrale?

— I-au îndepărtat o porțiune din craniu. Tu ce crezi? Kate se înfioră. Nu e treaba nimănui să tragă cu ochiul pe sub bandajele lui.

— E o știre, Katie, spuse Tully cu blândețe. Dacă mi-ai acorda exclusivitate, te-aș putea proteja.

— Dacă n-ar fi fost nenorocitele astea de știri, nu s-ar zbate acum între viață și moarte.

— Nu sunt singura care crede în ele.

Era o aluzie directă la lucrul pe care îl aveau în comun Johnny și Tully, legătura aceea care o exclusese mereu pe Kate. Vru să dea o replică inteligentă, dar era prea obosită. Nu dormise bine de

săptămâni întregi și o durea fiecare părticică din trup.

Tully își puse mâna peste a lui Kate.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de mass-media în locul tău. Doar eu. În felul ăsta, tu nici nu trebuie să te mai gândești la asta.

Kate zâmbi pentru prima oară în aproape douăzeci și patru de ore.

— Ce m-aș face fără tine, Tully?

•

— Glumești? Aștept de trei zile să mă suni, iar când te sinchisești să mă suni, îmi spui că mai ai nevoie de timp?

Tully se apropie mai mult de telefonul public, încercând să obțină puțină intimitate într-un loc public.

— Familia nu e pregătită încă să facă declarații, Maury. Medicii le respectă dorințele. Sunt sigură că poți înțelege.

— Să înțeleg? Crezi că i se rupe cuiva dacă înțeleg eu sau nu? Astea sunt știri externe, Tully, nu vreun rahat de cerc de bârfă al studentelor. CNN a relatat că e rănit la cap…

— Nu e confirmat oficial.

— La dracu', Tully. Mă bagi în mare rahat. Șefii sunt foc și pară. Azi-dimineață se gândeau să-ți retragă subiectul. Dick vrea să trimită…

— O să obțin ceva.

— Obține-mi materialul azi, și săptămâna viitoare te mut la pupitrul știrilor.

Tully avu impresia, pentru o clipă, că doar își imaginează acea promisiune.

— Vorbești serios?

— Ai la dispoziție douăzeci și patru de ore, Tully. La finalul acestui interval, ai să fii ori eroină, ori zero barat. E alegerea ta.

Tully îl auzi trântind receptorul. Prin geamurile lobby-ului gol, îi putea vedea pe reporteri îngrămădiți de-a lungul trotuarului. Așteptau de trei zile o declarație oficială despre starea lui Johnny. Între timp, relataseră despre faptele deja cunoscute – evenimentele care conduseseră la bombardament, informațiile din teren despre rănile sale și istoricul activității lui în America Centrală. În plus, se folosiseră de acest eveniment pentru a face legătura cu alte povești cu aspect general, precum pericolele cărora se expun jurnaliștii de război, provocările specifice ale Furtunii în Deșert și numeroasele tipuri de răni provocate în mod obișnuit de bombe.

Rămase acolo, întrebându-se cum să acționeze. Totul trebuia făcut cu mare precizie, astfel încât și Maury, și Kate să obțină ceea ce doreau. De Tully depindea să se pună lucrurile în mișcare, iar dacă făcea bine acest lucru, viitorul ei s-ar fi putut schimba. Ar fi preferat să moară decât să o dezamăgească pe Edna, și, așa cum afirmase Edna, Tully putea să-și facă și profesia și să o protejeze și pe Kate. Trebuia să

relateze despre acea întâmplare, dar ceea ce conta era felul în care o făcea.

Cu grijă. Cu tact. Fără să menționeze despre leziuni cerebrale sau despre eventuala pierdere a vederii. În felul acesta, toată lumea obținea ceea ce dorea.

Pupitrul de știri.

Toată viața ei năzuise la acel post, și-l imaginase ca pe începutul tuturor celorlalte lucruri. Nu putea să lase ocazia să-i scape printre degete. Cu siguranță, Kate ar fi înțeles importanța acestui lucru.

Bineînțeles.

Zâmbind, se duse să-l caute pe cameraman. Puteau începe cu câteva cadre fără prea mare importanță – împrejurimi, interiorul și exteriorul spitalului, chestii de genul ăsta. Aveau să ascundă camera cât de bine era nevoie. Din fericire, toți cei care contau știau că Tully primise de la Kate acces nelimitat la rezerva lui Johnny.

Se duse la intrarea principală și ieși în aerul rece al acelei după-amiezi mohorâte. Cameramanul ei stătea deoparte, separat de grupul de reporteri. Când Tully îi făcu semn, își ascunse camera sub canadiana matlasată cu puf de gâscă și veni spre ea.

•

Kate ședea în biroul doctorului Schmidt, ascultând.

— Așadar, umflătura nu se retrage, spuse ea, încercând să nu-și frângă mâinile transpirate.

Era atât de obosită, că era o adevărată luptă doar să-și țină ochii deschiși.

— Nu atât de rapid pe cât ne-am dori. Dacă nu apare o ameliorare curând, mă gândesc la o nouă intervenție chirurgicală.

Ea dădu aprobator din cap.

— Nu vă îngrijorați încă, doamnă Ryan. Soțul dumneavoastră este foarte puternic. Vedem prea bine că se luptă din răsputeri.

— După ce vă dați seama?

— Păi, după faptul că e încă în viață. O persoană mai slabă nu ar mai fi fost aici acum.

Ea încercă să se întărească, auzind cuvintele doctorului, să creadă cu adevărat, dar devenea tot mai dificil să-și mențină speranța vie. Fiecare zi care trecuse uzurpase, șubrezise zidurile negării ei; teama i se inculca în inimă și era tot mai prezentă.

Dr. Schmidt se ridică în picioare.

— Trebuie să văd un pacient acum. Vă însoțesc o bucată de drum spre rezerva domnului Ryan.

Ea încuviință din cap și porni alături de el. Pentru o clipă, avându-l pe doctor lângă ea, vorbindu-i cu voce blajină, autoritară, i se făcu dor de tatăl ei.

— Ei bine, aici eu trebuie să o iau în altă direcție, spuse dr.

Schmidt, indicând cu degetul în direcția secției de radiologie.

Kate dădu aprobator din cap. Ar fi mormăit un simplu la revedere, dar nu se bizuia pe vocea ei, și ultimul lucru pe care și-l dorea era să-și arate slăbiciunea.

Rămase pe hol, privindu-l cum se îndepărtează. Aproape de capătul coridorului, doctorul se pierdu în marea de trupuri îmbrăcate în alb și dispăru.

Oftând, Kate se întoarse în rezerva lui Johnny. Cu puțin noroc, Tully era deja acolo. Simpla prezență a prietenei sale era un sprijin imens. La drept vorbind, Kate nu știa cum s-ar fi descurcat fără Tully, în ultimele câteva zile. Jucaseră cărți și povestiseră, cântaseră chiar împreună câteva melodii vechi, sperând ca Johnny să se trezească și să le spună să tacă. Cu o noapte în urmă, Tully găsise un episod vechi din The Partridge Family, transmis în germană. Se prăpădise de râs ascultând-o cum născocește un dialog în engleză, din care reieșea că David Cassidy ar fi fost îndrăgostit lulea de sora lui din serialul de televiziune.

Kate coti după și văzu un bărbat înalt, cu părul lung, îmbrăcat într-o jachetă albastră, voluminoasă și blugi jerpeliți, stând la ușa rezervei lui Johnny. Ținea pe umăr o cameră video neagră. Filma chiar în acel moment; își putu da seama după ledul roșu aprins al camerei.

O luă la fugă pe hol, îl înșfacă pe bărbat de mâneca jachetei și îl întoarse cu fața spre ea.

— Ce naiba faci aici? Îl împinse atât de tare, că bărbatul se dădu un pas înapoi, mai să cadă. Gestul o făcu să se simtă atât de bine, că avu impulsul de a-i trage un pumn bărbatului în plină figură. Hiene nesătule, șuieră ea printre dinți, oprind camera de filmat cu o lovitură a degetului.

Atunci o văzu pe Tully. Prietena ei cea mai bună stătea la capul patului, lângă Johnny, îmbrăcată într-un pulover roșu cu anchior și niște pantaloni negri, coafată și machiată pentru camera de filmat, cu un microfon în mână.

— Dumnezeule mare! șopti Kate.

— Nu e ceea ce crezi.

— Doar nu relatezi despre starea lui Johnny?

— Ba da, știi bine că asta fac, dar aveam de gând să vorbesc cu tine despre asta. Să-ți explic totul. Am venit să te întreb…

— Cu un cameraman după tine, spuse Kate, dându-se înapoi.

Tully veni grăbită la ea, tânguindu-se.

— M-a sunat șeful meu. Mă vor concedia dacă nu le obțin acest material. Eram sigură că o să înțelegi dacă ți-aș spune pur și simplu adevărul. Știi cum e în știri și cât înseamnă asta pentru mine, dar nu aș face niciodată ceva care să vă rănească pe tine sau pe Johnny.

— Cum îndrăznești! Credeam că ești prietena mea.

— Dar sunt prietena ta. Vocea lui Tully era acum panicată. Privirea din ochii ei era atât de neobișnuită, că lui Kate îi luă o secundă ca să o recunoască: frică. N-ar fi trebuit să încep filmarea, recunosc, dar nu am crezut că o să te superi. Sunt al naibii de sigură că Johnny nu s-ar supăra. E om de știri, ca mine. Așa cum ai fost și tu cândva. El știe că un subiect…

Kate o plesni pe Tully peste față cu toată puterea.

— El nu e subiectul tău. El este soțul meu. Cu acest ultim cuvânt, vocea lui Kate se frânse. Ieși. Pleacă. Cum Tully nu se clinti, Kate țipă: Acum. Ieși dracului din camera asta. Doar familia are voie aici.

O alarmă de lângă patul lui Johnny se declanșă.

Asistente îmbrăcate în alb năvăliră în salon, împingându-le pe Kate și pe Tully într-o parte. Îl transferară pe o targă cu roți și-l scoaseră din rezervă.

Kate rămase acolo, cu ochii pironiți la lenjeria rămasă pe patul lui.

— Katie…

— Ieși afară, spuse ea pe un ton inexpresiv.

Tully o prinse de mânecă.

— Haide, Katie. Noi suntem cele mai bune prietene pe vecie. Oricear fi. Ai uitat? Ai nevoie de mine acum.

— Nu prea ești genul de prieten de care am nevoie.

Își smulse mâna din mâna ei și ieși în fugă din rezervă.

Abia când ajunse la etajul doi, singură în toaleta femeilor, privind în gol ușa verde a cabinei în care intrase, izbucni în plâns.

•

Câteva ore mai târziu, Kate stătea singură în sala de așteptare destinată membrilor familiei. De-a lungul zilei, se mai perindaseră și alții pe acolo, pâlcuri de oameni aduși de umeri, cu priviri sticloase, așteptând vești despre cei dragi. Acum însă, voluntarul de la recepție plecase acasă, și sala era goală.

Timpul nu se scursese niciodată mai greu ca acum. Nu avea nimic de făcut, nu îi venea în cap nicio modalitate prin care să își abată gândurile în altă parte. Încercă să răsfoiască niște reviste, dar niciuna nu era în engleză, iar fotografiile nu-i atraseră atenția. Nici măcar un telefon dat acasă nu o ajutase. Fără Tully care să o susțină, simțea că se cufundă tot mai adânc în sentimentul de disperare.

— Doamnă Ryan?

Kate sări în picioare.

— Bună ziua, domnule doctor. Cum a mers operația?

— Este foarte bine. A survenit o hemoragie cerebrală de proporții, care credem că a fost provocată de tumefierea continuă. Am oprit-o acum. Poate că asta ne va da motive să sperăm din nou, da? Să vă conduc înapoi în rezerva dumnealui?

Era de ajuns că încă trăia.

— Vă mulțumesc.

După ce trecură de sala asistentelor, medicul spuse:

— Doriți să îi transmit un mesaj pe pager prietenei dumneavoastră, Tallulah? Sunt sigur că nu doriți să fiți singură acum.

— Nu vreau să fiu singură acum, aveți dreptate, spuse Kate. Dar Tallulah nu mai e binevenită aici.

— Ah. Bine. Trebuie să nu vă pierdeți credința că se va trezi. Am văzut multe așa-zise miracole în anii petrecuți aici. Adesea, cred, credința are și ea rolul ei.

— Mi-e teamă să am speranțe prea mari, replică ea încet.

El se opri în fața ușii închise a rezervei lui Johnny și se uită la Kate.

— N-am spus că e lucru ușor credința; doar că e necesară. Iar dumneavoastră sunteți aici, nu-i așa, lângă el? Asta cere un anume curaj, da?

O bătu ușor pe umăr și o lăsă în fața ușii.

Nu mai știa cât stătuse acolo, singură, în spitalul alb strălucitor; la un moment dat însă, intră și se așeză. Închise ochii și vorbi cu el, încet, cu voce șovăitoare. Despre ce, nu ar fi putut spune. Tot ce știa era că o voce poate lumina un loc întunecat, iar lumina te poate conduce afară.

Următorul lucru pe care și-l amintea era că se făcuse dimineață. Soarele strălucea prin ferestrele ce dădeau spre stradă, luminând linoleumul bej de pe podea și pereții alb-gri.

Se ridică de pe scaun și se duse lângă pat, simțindu-și corpul înțepenit și dureros.

— Bună, frumosule! murmură ea, aplecându-se pentru a săruta obrazul lui Johnny. Bandajele de pe ochi fuseseră îndepărtate; putea vedea acum cât de rănit și umflat îi era ochiul stâng. Hemoragiile cerebrale nu mai sunt permise, s-a-nțeles? Când ai nevoie de atenție, încearcă metodele clasice, cum ar fi să te înfurii sau să mă săruți.

Continuă să sporovăiască până când nu mai găsi nimic de spus. În cele din urmă, dădu drumul la televizorul atârnat în colț. Acesta porni cu un pocnet și un bâzâit și afișă o imagine alb-negru cu purici.

— Mașinăria pe care o iubești tu așa de mult, spuse ea cu amărăciune, întinzând mâna spre a lui. Îi cuprinse degetele slabe, lipsite de vlagă și le ținu în mâna ei. Se aplecă și îl sărută pe obraz, zăbovind acolo. Deși mirosea a spital, a dezinfectând și a medicamente, dacă se străduia suficient, putea simți mirosul lui specific. Am dat drumul la televizor. Ai devenit știre de senzație.

Nicio reacție.

Comută canalele plictisită, căutând ceva în engleză.

Chipul lui Tully umplu ecranul.

Era în fața spitalului cu microfonul în fața gurii. În josul ecranului, litere de-o șchioapă traduceau spusele ei: „De zile întregi, toată lumea

se interesează de John Patrick Ryan și se îngrijorează pentru el. Producătorul de știri TV a fost grav rănit când o bombă a explodat în apropierea hotelului Al-Rashid. Deși ieri au avut loc funeraliile reporterului care l-a însoțit, Arthur Gulder, familia Ryan și spitalul din Germania nu le-au oferit jurnaliștilor declarații. Și cum i-am putea acuza? Este un moment de grea încercare pentru familia Ryan. John – Johnny pentru prieteni – a suferit o traumă cerebrală gravă în urma exploziei. A fost supus unei complicate intervenții medicale într-un spital militar din Bagdad. Specialiștii afirmă că, fără această intervenție vitală efectuată acolo, domnul Ryan nu ar fi supraviețuit".

Imaginea de pe ecran se schimbă. Acum Tully era lângă patul lui Johnny. Bărbatul era inert pe patul alb, cu capul și ochii bandajați. Deși obiectivul camerei de filmat rămase pe Johnny doar o clipă, după care reveni la chipul lui Tully, imaginea lui era greu de uitat.

„Medicii sunt rezervați în privința unui pronostic pentru domnul Ryan. Specialiștii cu care am discutat au spus că este un joc al așteptării, pentru a vedea dacă tumefacția creierului său se va retrage, în acest caz, are șanse excelente de supraviețuire. Dacă nu…" Vocea ei se pierdu pe măsură ce înconjură patul pentru a ajunge la marginea lui. Acolo, privi direct în obiectiv. „În momentul de față, totul este nesigur în acest caz, cu o singură excepție: Aceasta este povestea unui erou, atât în teatrul de război, cât și acasă. John Ryan a vrut să ofere această poveste poporului american, iar eu îl cunosc destul de bine pentru a spune că a știut foarte bine riscurile cărora urma să se expună, dar că nu ar fi făcut niciodată altfel. Și în timp ce el relata despre război, soția sa, Kathleen, era acasă, cu fiica lor de numai un an, convinsă că ceea ce face soțul ei este important. Asemenea oricărei alte soții de soldat, sacrificiul ei a făcut posibil, deopotrivă cu sacrificiul lui, ca John Ryan să-și facă profesia". Imaginea reveni la Tully pe treptele spitalului. „Din Germania, Tallulah Hart. Și aș vrea să adaug, Bryant, că rugăciunile noastre se îndreaptă azi către familia Ryan".

Kate rămase cu privirea fixată la televizor mult după încheierea transmisiei.

— Ne-a făcut să arătăm ca niște eroi, se adresă ea camerei goale. Chiar și pe mine.

Simți o ușoară mișcare în palmă. Fu atât de delicată la început, că aproape nu o percepu. Privi în jos, încruntându-se.

Johnny deschise încet ochii.

— Johnny? șopti ea, temându-se cumva că are năluciri, că stresul o doborâse în cele din urmă. Mă poți vedea?

El o strânse de mână. De fapt, abia dacă se putea numi strângere; în mod normal, nu s-ar fi putut numi nici măcar atingere, dar acum, o făcu să râdă și să plângă în același timp.

— Mă poți vedea? întrebă ea din nou, apropiindu-se mai mult de el. Clipește o dată dacă mă poți vedea.

Johnny clipi lent.

Ea îl sărută pe obraz, pe frunte, pe buzele uscate și crăpate.

— Știi unde ești? întrebă ea în cele din urmă, dându-se înapoi și apăsând butonul pentru a chema asistenta.

Sesiză nedumerirea din ochii lui și se sperie.

— Dar eu? Știi cine sunt?

El ridică privirea spre ea și înghiți cu dificultate. Deschise apoi lent gura și spuse:

— Katie… a mea.

— Da, spuse ea, izbucnind în lacrimi. Katie a ta.

•

Următoarele șaptezeci și două de ore fură un iureș de întâlniri, proceduri, teste și ajustări ale tratamentului medicamentos. Kate îl însoți pe Johnny la consulturile oftalmologice, psihiatrice și logopedice, la kinetoterapie și la medicii terapeuți. Și, desigur, la dr. Schmidt. Din câte se pare, era nevoie de acordul tuturor specialiștilor înainte ca ea să îl poată muta într-un centru de recuperare din apropierea locuinței.

— E norocos că vă are, spuse dr. Schmidt în încheierea întâlnirii lor.

Kate zâmbi.

— Eu sunt norocoasă că îl am pe el.

— Da. Acum vă sugerez să mergeți la cafenea și să mâncați ceva. Ați slăbit prea mult săptămâna asta.

— Credeți?

— Sunt sigur. Acum mergeți. O să-l trimit pe soțul dumneavoastră în rezerva sa după încheierea investigațiilor.

Kate se ridică.

— Vă mulțumesc, domnule doctor. Pentru tot.

El făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi fost o bagatelă.

— Asta mi-e profesia.

Zâmbind, ea se îndreptă spre ușă. Când dădu să iasă, doctorul o strigă din nou. Ea se întoarse.

— Da?

— N-au mai rămas prea mulți reporteri, dar sunteți de acord să dăm o declarație despre starea soțului dumneavoastră? Ne-am dori foarte mult să-i vedem plecați.

— Mă voi gândi la asta.

— Excelent.

Kate ieși din cabinetul lui și se duse la liftul de la capătul holului.

Cafeneaua era aproape goală la ora aceea târzie a după-amiezii de joi. Erau câțiva angajați adunați în jurul meselor dreptunghiulare și câteva familii care comandau de mâncare. Era ușor de ghicit cine din

ce grup făcea parte. Angajații râdeau și vorbeau în timp ce mâncau, familiile pacienților erau liniștite și abătute, cu ochii în farfurii, ridicând privirea doar pentru a se uita la ceas la fiecare câteva minute.

Kate își croi drum printre mese până la fereastră. Afară, cerul era plumburiu precum oțelul; dintr-o clipă-ntr-alta, putea începe să plouă sau să ningă.

Își vedea imaginea reflectată în geam, și oricât de distorsionată ar fi fost, își putea da seama cât de obosită arăta.

Ciudat lucru, dar într-un fel îi venea mai greu să fie singură acum, că se mai liniștise decât atunci când era deznădăjduită. Atunci, nu-și dorise decât să stea liniștită și să-și limpezească mintea, încercând să se gândească doar la ce era mai bine. Acum, dorea să râdă cu cineva, să zâmbească și să bea un pahar ca să sărbătorească, spunând că nu se îndoise nicio clipă că acesta avea să fie deznodământul.

Nu. Nu cu oricine.

Cu *Tully*.

Toată viața lui Kate, Tully fusese prima când venea vorba de sărbătorit ceva; petrecerea însăși, gata să pornească. Cea mai bună prietenă a ei ar fi închinat paharul chiar și numai în cinstea traversării în siguranță a străzii, dacă asta și-ar fi dorit Kate.

Se depărtă de fereastră și se așeză la o masă.

— Arăți ca și cum ți-ar prinde bine ceva de băut.

Kate ridică privirea. În fața ei era Tully, îmbrăcată în blugi negri impecabili și un pulover alb de angora, cu guler bărcuță. Deși coafura și machiajul erau perfecte, arăta obosită. Și agitată.

— Tot aici ești?

— Ai crezut că te părăsesc? Tully încercă să zâmbească, dar era un zâmbet forțat. Ți-am adus un ceai.

Kate se uită fix la paharul de polistiren din mâna lui Tully. Știa că era ceaiul ei preferat – Earl Grey – îndulcit cu cantitatea perfectă de zahăr.

Era singurul mod în care Tully știa să își ceară iertare pentru ceea ce făcuse. Dacă Kate i-ar fi acceptat scuzele, știa că episodul ar trebui dat uitării – trădarea și palma s-ar volatiliza, astfel ca ele să poată păși pe drumul care le unise viețile. Fără regrete, fără ranchiună. Aveau să fie din nou inseparabilele Tully și Kate, sau atât de aproape de asta pe cât puteau fi două femei adulte.

— Materialul a fost bun, spuse ea inexpresiv.

Privirea lui Tully implora iertare și înțelegere.

— Primesc pupitrul știrilor săptămâna viitoare, anunță ea. Deocamdată, țin locul cuiva, dar e un început.

Kate își zise: *Deci, pentru asta m-ai vândut*. Dar știa că nu putea afirma asta cu voce tare. În schimb, zise:

— Felicitări!

Tully întinse paharul cu ceai.

— Ia-l, Katie. Te rog.

Kate se uită la prietena ei îndelung. Dorea ofranda cuvintelor – îmi pare rău –, dar știa că acestea nu avea să vină vreodată. Tully pur și simplu nu funcționa așa. Kate nu știuse niciodată exact cum se întâmplase, cum dobândise Tully acea inabilitate de a-și cere scuze, dar bănuia că avea legătură cu Cloud. O anumită latură din ființa prietenei sale fusese distrusă într-atât în copilărie, că era irecuperabilă, iar asta era cumva o cicatrice. În cele din urmă, întinse mâna spre paharul cu ceai, spunând:

— Mersi.

Tully zâmbi larg și se așeză lângă ea. Nici nu se așeză bine la masă, că și începu să turuie.

Curând, Tully o făcu pe Kate să râdă. Asta era special la cei mai buni prieteni. La fel ca în cazul surorilor și al mamelor, puteau să te calce pe nervi, să te facă să plângi și să-ți frângă inima, dar în final, în caz de forță majoră, îți erau alături, făcându-te să râzi chiar și în cele mai grele momente.

Capitolul 22

Oricât de greu fusese acel an, Kate știa în fiece clipă că ar fi putut fi mult mai rău. Bărbatul pe care îl aduse acasă din Germania abia dacă semăna cu soțul ei în primele câteva luni. Creierul lui se vindeca încet, iar el își pierdea uneori răbdarea când nu reușea să găsească vreun cuvânt sau să priceapă vreo idee. Ea petrecea ore nesfârșite cu el la recuperare, lucrând cu el alături de kinetoterapeut sau stând în sala de așteptare cu Marah.

Din secunda în care ajunseră acasă, Marah păru să simtă că ceva e în neregulă cu tatăl ei, neputând fi consolată oricâtă alinare ar fi primit. De foarte multe ori, se trezea urlând în miez de noapte și nu se liniștea până când Kate nu o lua în patul lor (un obicei care o făcea pe mama lui Kate să dea ochii peste cap, să aprindă o țigară și să spună: „O să-ți pară ție rău”).

În preajma sărbătorilor de iarnă, Kate decoră în exces casă, sperând ca imaginea prețioaselor obiecte de colecție ale familiei să îi readucă împreună și să îi ajute să redevină familia de odinioară.

În timpul orei dedicate prietenelor, când savura un pahar de vin, și mătușa Georgia îi complimentă mama că se ține bine, începu să plângă.

Mama o luă de mână.

— E în regulă, scumpo. Eliberează-te.

Dar ei îi era teamă să facă asta.

— Sunt bine, spuse. A fost un an greu, atâta tot.

Se auzi soneria.

Mătușa Georgia se ridică în picioare.

— Trebuie să fie Rick și Kelli.

Era Tully. Cum stătea acolo pe verandă, într-o pelerină de cașmir alb ca neaua și pantaloni asortați, arăta superb. Avea în brațe destule cadouri cât pentru trei familii.

— Să nu-mi spuneți că ați început ora prietenelor fără mine. Dacă da, va trebui să o luați de la capăt.

— Ai spus că trebuie să pleci la Berlin, zise Kate, dorindu-și să se fi îmbrăcat mai frumos și să se fi machiat puțin.

— Și să ratez Crăciunul? S-o crezi tu.

Puse cadourile sub brad și o îmbrățișă pe Kate.

Kate nu-și dăduse seama până în acea clipă cât de dor îi fusese de prietena ei.

Tully transformă tihnita oră a prietenelor într-o adevărată petrecere. La ora unu, mult după ce ar fi trebuit să pună curcanul în cuptor, mama, mătușa Georgia și Tully încă dansau pe muzica celor de la ABBA și a lui Elton John, cântând din toți rărunchii.

Kate stătea lângă brad. Camera părea deodată luminată din interior. Cum de putea Tully, cu atâta ușurință, să fie sufletul oricărei petreceri? Poate pentru că ea nu trudea în gospodărie – Tully nu făcea curățenie, nu gătea, nu spăla rufe.

Johnny veni lângă Kate. Ea observă că șchiopăta ușor.

— Hei, tu, spuse el.

— Hei.

În jurul lor, toată lumea discuta și cânta. Mătușa Georgia și unchiul Ralph dansau pe melodia „The Time Warp” împreună cu Sean și iubita lui. Mama și tata discutau cu Tully, care se legăna pe muzică cu Marah în brațe.

Johnny se aplecă și luă de sub brad o cutiuță împachetată în hârtie argintie și aurie, lipită cu fâșii de bandă adezivă la capete și legată cu o fundă roșie, disproporționat de mare. I-o întinse lui Kate.

— Vrei să-l deschid acum?

El încuviință din cap.

Kate rupse hârtia, dezlegă funda și găsi înăuntru o cutie din catifea albastră. O deschise și icni. Conținea un delicat lănțișor de aur de care atârna un medalion în formă de inimioară încrustat cu diamante.

— Johnny…

— Am făcut multe prostii în viața mea, Katie, și pentru majoritatea am plătit un preț. În ultima vreme, ai plătit și tu acel preț. Știu cât de greu ți-a fost în ultimul an. Și vreau să știi asta: tu ești singurul lucru pe care l-am făcut bine în viață. Luă lănțișorul din cutie și i-l anină la

gât. Am primit o slujbă nouă la vechiul meu post de televiziune. Nu va trebui să-ți mai faci griji pentru mine. Ești inima mea, Katie Scarlett, și voi fi mereu aici pentru tine. Te iubesc!

Kate avea un nod în gât de emoție.

— Și eu te iubesc!

•

În timpul facultății, cireșii din Quad marcaseră trecerea timpului. Fiecare anotimp venea și trecea peste acele rămurele subțiri brun-cenușii. În anii optzeci, timpul fusese marcat de stâlpii de iluminat de pe marginea străzii pietruite din fața Public Market. Când pe sub felinare flutura primul steag pe care era scris SĂRBĂTORI FERICITE, ea știa că mai trecuse un an.

În anii nouăzeci, fu părul lui Tully. În fiecare dimineață, în timp ce Kate o hrănea și o îmbăia pe Marah, se uita la televizor la emisiunea de dimineață. Cu o precizie de ceasornic, coafura lui Tully se schimba de două ori pe an. Prima fusese cu un breton foarte scurt, inspirat de Jane Pauley, urmă aspectul dezordonat în stilul Meg Ryan, după care, tunsoarea pixie, care o făcea să arate imposibil de tânără, iar recent, alesese cea mai controversată tunsoare din țară – Rachel.

De fiecare dată când Kate vedea o nouă frizură, tresărea când se gândea cât de repede trece timpul. Anii nu doar treceau, zburau de-a dreptul. Era deja ultima zi a lui august 1997. În mai puțin de o săptămână, fetița ei intra în clasa a doua.

Nu-i plăcea să recunoască nerăbdarea cu care așteptase această zi.

În ultimii șapte ani, fusese cât de bună știuse ea să fie ca mamă. Înregistrase cu conștiinciozitate fiecare etapă importantă în albumul de bebeluș creat pentru Marah și făcuse destule fotografii pentru a documenta științific o nouă formă de viață. Ba mai mult, se bucura atât de mult de fiica ei, încât se pierdea uneori în marea de iubire care îi înconjura. Ea și Johnny încercaseră ani la rând să mai facă un copil, în zadar însă. Nu fusese o situație ușoară pentru Kate; dar, cu timpul, își acceptase micuța familie, străduindu-se să facă din fiecare moment unul perfect. În cele din urmă, își găsise o pasiune: maternitatea.

Dar, pe măsură ce lunile se transformau în ani, începuse să se simtă ușor nemulțumită. La început, ținuse totul în ea – la urma urmei, ce motiv avea să se plângă? Își iubea viața. Tot timpul liber pe care îl avea și-l petrecea prestând activități de voluntariat în folosul școlii și pentru Helper House, centrul local care acorda asistență femeilor defavorizate. Urmă chiar și un curs de artă.

Nu era destul însă, nu umplea vidul invizibil, dar o făcea să se simtă eficientă și utilă. Și deși oamenii care o iubeau – Johnny, Tully și mama – îi spuneau în repetate rânduri că lasă impresia că ar căuta ceva mai mult, ea îi ignora pe toți. Era mult mai ușor să se concentreze asupra prezentului, asupra fiicei sale. Urma să aibă destul

timp mai târziu să se ocupe de ea.

Acum, stătea la fereastra camerei de zi, îmbrăcată în pijamaua ei de flanel, uitându-se la curtea încă întunecată. Chiar și pe întuneric, putea vedea jucării împrăștiate pe toată terasa și prin curte. Păpuși Barbie. Bebeluși de pluș. O tricicletă răsturnată pe o parte. Un Corvette roz din plastic plimbat înainte și înapoi de apele mareei.

Clătină din cap, întoarse spatele priveliștii și se duse să dea drumul la televizor. Imediat ce Marah se trezea, avea să o trimită afară să-și strângă jucăriile. Cu siguranță, avea să se pornească o ceartă de zile mari.

Televizorul porni cu un pocnet. Sub chipul serios al lui Bernard Shaw, ecranul era străbătut de o bandă cu BREAKING NEWS. În spatele lui, se derula un montaj cu fotografii ale prințesei Diana.

— Pentru cei dintre dumneavoastră care tocmai ați pornit televizoarele, spuse Bernard, știrea care vine din Franța este că prințesa Diana a murit…

Kate rămase cu privirea ațintită la ecran, neînțelegând întocmai despre ce era vorba.

Acea prințesă. Prințesa *lor*. Moartă?

Lângă ea, telefonul sună. Fără să-și ia ochii de la televizor, răspunse.

— Alo?

— Te uiți la știri?

— E adevărat?

— Sunt în Londra. Transmit de acolo.

— Dumnezeule mare! Kate nu-și putea lua ochii de la imaginile transmise la televizor – tânăra, timida Diana în fusta ei de stofa ecosez cu jachetă militărească, cu ochii plecați; Diana gravidă, plină de speranță și radiind de fericire; Diana elegantă, într-o superbă rochie de seară cu umerii goi, dansând cu John Travolta la Casa Albă; Diana râzând, la Disneyland, împreună cu fiii ei; și în final, Diana singură, într-un spital departe de casă, ținând în brațe un copilaș negru subnutrit.

În acele câteva imagini era cuprinsă toată viața unei femei.

— Cât de repede se poate sfârși totul, spuse Kate, mai mult pentru ea decât pentru Tully.

Își dădu seama o clipă prea târziu că Tully vorbea, iar ea o întrerupsese.

— Abia începuse și ea să se impună.

Poate că așteptase prea mult până să încerce. Kate cunoștea sentimentul, știa cât de înspăimântător putea fi să-ți vezi copiii crescând și soțul ducându-se la serviciu, iar tu să te întrebi ce-ai putea face cu fărâma de viață ce-ți aparține.

Fotografii familiare umpleau ecranul: Diana, ducându-se singură la un eveniment, făcând cu mâna mulțimii, apoi imaginea se schimbă,

înfățișând poarta de acces a unuia dintre castele, unde începeau să se adune munți de flori în amintirea ei.

— Kate? Ești bine?

— Cred că am să mă înscriu la un curs de scriitor la Universitatea din Washington, vorbi ea rar.

Cuvintele păreau să fie cumva extrase din adâncul ființei sale.

— Pe bune? Asta-i grozav. Întotdeauna ai fost o scriitoare dată naibii.

Kate nu răspunse. Se așeză pe canapea, fără a-și dezlipi ochii de la ecranul televizorului, surprinsă când începu să plângă.

•

Kate regretă aproape imediat decizia luată. Bine, nu întru totul. Ceea ce regreta cu adevărat era faptul că îi spusese lui Tully, care urma să-i dea vestea mamei, care avea să-i spună lui Johnny.

— Știi, e o idee grozavă, spuse Johnny câteva seri mai târziu, când erau în pat, uitându-se la televizor. Te ajut cu orice ai nevoie.

Kate vru să-i înșire o listă lungă de motive că asta i-ar fi încărcat prea mult programul. El și Tully făceau să pară totul atât de ușor, ca și cum viața ar fi fost un platou asortat pe care îl comandai și pentru care plăteai. Ea știa cât de mult se înșelau, cum te simți când crezi că nu ești îndeajuns de bună.

În cele din urmă însă, nu putu să se mintă și să găsească scuze la nesfârșit. După ce Marah pleca la școală, Kate avea la dispoziție nenumărate ore în care nu avea ce face. Treburile casnice și diversele obligații puteau umple doar o parte din timp.

Așa că, într-o zi caniculară de vară indiană din mijlocul lui septembrie, o lăsă pe Marah la școală, luă feribotul de dimineață și intră în traficul din centrul Seattle-ului. La zece treizeci, parcă în parcarea pentru vizitatori a Universității din Washington, merse în clădirea registrăturii și se înscrise la un singur curs: Introducere în literatura de ficțiune.

Săptămâna următoare, fu extrem de stresată.

— Nu pot s-o fac, se tângui ea soțului ei, având o senzație de rău organic în prima zi de curs.

— Ba poți. O duc eu pe Marah la școală ca să nu fii stresată că n-ai să prinzi feribotul.

— Dar sunt stresată.

El se aplecă și o sărută, apoi se dădu înapoi, zâmbind.

— Dă-ți fundu' jos din pat.

Apoi, Kate se mișcă pe pilot automat – făcu duș, se îmbrăcă, își făcu rucsacul.

Tot timpul în drum spre universitate se gândi: *Ce fac? Am treizeci și șapte de ani. Nu mă pot întoarce la facultate.*

Și iat-o ajunsă în sala de curs, unde era singura persoană trecută de

treizeci de ani – punându-l la socoteală și pe profesor.

Nu știa exact când se relaxă, însă treptat, durerea de stomac cedă. Cu cât profesorul vorbea mai mult despre scris, despre darul povestirii, cu atât Kate simțea mai mult că acolo era locul ei.

•

De la pupitrul știrilor, Tully încheie schimbul prietenos de tachinări cu colegii din platoul emisiunii și își îndreptă atenția către prompter, pentru a citi perfect știrile.

— Tom Koby, comandantul poliției din Denver, a recunoscut azi că au fost comise greșeli la începutul investigațiilor în cazul JonBenét Ramsey. Surse apropiate cazului susțin că…

În încheiere, afișă către obiectivul camerei de filmat zâmbetul ei inconfundabil și le predă legătura lui Bryant și Katie. În timp ce își strângea textul și notițele, un producător asistent veni la ea și îi șopti la ureche:

— Agentul tău e la telefon, Tully. Spune că e urgent.

— Mersi.

Stătu de vorbă cu câțiva membri ai echipei în drum către ieșirea din studio și către biroul ei. Acolo, închise ușa și ridică receptorul telefonului, apăsând butonul pentru linia doi.

— Tully la telefon. Bună, George.

— Te așteaptă o mașină în fața clădirii. Ne întâlnim la Plaza în cincisprezece minute.

— Ce se petrece?

— Refa-ți machiajul și mișcă.

Ea închise, îi anunță pe toți cei care trebuiau să știe că pleca la o întâlnire și părăsi clădirea.

La hotel, un portar în livrea sări numaidecât să-i deschisă portiera mașinii, urându-i un călduros bun venit la Plaza Hotel.

— Mulțumesc.

Îi întinse o bancnotă de zece dolari și intră în lobby-ul din marmură crem și aurie.

Agentul ei, George Davison, o aștepta, îmbrăcat într-un elegant costum Armani gri.

— Ești pregătită să-ți vezi visurile împlinite?

— Ai decis, în sfârșit, să o faci, așa-i?

O conduse de-a lungul holului încărcat de vitrine din sticlă, în care erau expuse spre vânzare obiecte scumpe de la diferite magazine de cadouri și de la sclipitorul magazin de bijuterii, apoi intrară în restaurantul larg cu tavan înalt.

Ea observă imediat cu cine se întâlneau. Într-un colț din fundul salonului, ascuns în spatele bufetului de clasă mondială, se afla președintele CBS.

Acesta se ridică pentru a o întâmpina.

— Bună, Tallulah, și mulțumesc că ai venit.

Ea se poticni în mers, dar zâmbetul nu-i pieri de pe chip.

— Bună ziua!

Se așeză în fața lui, iar George, între ei.

— Am să intru direct în subiect. După cum știi, *The Today Show* bate măr la audiență matinalul nostru.

— Da.

— Noi, cei de la CBS, suntem de părere că tu ai o mare contribuție la succesul emisiunii. Personal, ți-am observat în mod deosebit abilitățile de reporter. Amy Fisher și Joey Buttafuoco, supraviețuitorii atentatului cu bombă din Oklahoma City, echipa de avocați a lui O.J. și Lyle Menendez. Ai fost grozavă.

— Mulțumesc.

— Am dori să-ți oferim postul de coprezentator în emisiunea noastră, începând cu prima ediție din 1998. Cercetările noastre de piață arată că telespectatorii te plac și au încredere în tine. Asta e exact ce ne trebuie pentru a urca din nou în audiență. Ce zici?

Tully simți că începe să plutească. Nu avea cum să-și ascundă bucuria sau să zâmbească altfel decât cu gura până la urechi.

— Sunt uluită. Și onorată.

— Care e oferta? întrebă George.

— Un milion de dolari pe an, timp de cinci ani.

— Două milioane pe an, ceru George.

— De acord. Ce spui, Tully?

Tully nu se uită la agentul ei. Nu avea de ce; de ani de zile visau la o ofertă ca aceasta.

— La naiba, da! Și pot începe de mâine?

•

Scriind, Kate își regăsi vocea. Se trezea în fiecare dimineață la șase și se ducea în biroul pe care și-l aranjase în dormitorul pentru oaspeți. Acolo, trudea conștiincioasă la formularea și reformularea frazelor, la cizelarea fiecărui paragraf, până când reușea să scoată în evidență tot ce încerca să transmită. La un moment dat, în aceste prime ore ale dimineții, Johnny venea ca să o sărute de la revedere, apoi rămânea din nou singură până când Marah se trezea și începea viața cotidiană, viața reală.

Avea atât de multă încredere când se afla în acel birou improvizat al ei, cu degetele pe tastatura calculatorului. De s-ar fi simțit la fel de sigură de ea însăși și acum!

Stătea în fața clasei, cu o tablă de scris verde în spatele ei. Așezați în băncile din fața ei erau doisprezece tineri cu fețe plictisite, tolăniți pe scaune; mulți dintre ei păreau că moțăie. Lângă ea, profesorul, un tinerel cu păr lung, voluminos, încălțat cu o pereche de bascheți Air Jordan și îmbrăcat cu niște pantaloni de camuflaj, aștepta calm.

Kate inspiră adânc și începu să citească: „Fata din cămăruța din casa dărăpănată era din nou singură. Sau așa credea ea. În acel loc unde lumina nu funcționa, iar ferestrele erau acoperite cu hârtie neagră, era greu să-și dea seama. Să riște oare și să încerce să evadeze? Aceasta era întrebarea. Ultima dată când încercase să fugă, calculase greșit și o costase scump. Își atinse fără să-și dea seama zona încă dureroasă a maxilarului…”

Se pierdu în cuvintele pe care le scrisese, în acel text de proză scurtă care era al ei și numai al ei. Se termină prea repede, ultima frază citită, și ridică privirea, așteptându-se să vadă un alt respect pe fețele celor care o priveau fix.

Dar nu avu noroc.

— Bine, spuse profesorul, venind în față. A fost interesant. S-ar părea că avem un scriitor de gen în devenire printre noi. Cine vrea să comenteze?

În următoarele douăzeci de minute, disecară narațiunea lui Kate, căutând greșeli. Ea ascultă atentă, refuzând să se lase afectată de critici. Cui îi păsa că petrecuse aproape patru săptămâni pentru acele șase pagini? Ce conta că putea să fie mai bună? Putea restrânge povestea și încerca să stăpânească perspectiva, fiind mai atentă la dialoguri.

La sfârșitul cursului, în loc să se simtă afectată sau demoralizată, se simțea energizată, ca și cum o cale nevăzută până atunci i se arăta. Abia aștepta să ajungă acasă și să încerce din nou.

Când își strângea lucrurile ca să plece, profesorul veni la ea și spuse:

— Ai potențial, Kate.

— Mulțumesc.

Radiind, ieși grăbită din sală. Cât traversă campusul și parcarea studenților, își imagină noi direcții pentru poveste, modalități de îmbunătățire.

Era atât de prinsă în lumea ficțiunii ei, încât rată ieșirea și trebui să întoarcă.

La ora unu și douăzeci, fix, opri în parcarea acoperită de sub viaductul de ciment și traversă pentru a ajunge la Ivars Restaurant. Mama ei o aștepta deja la o masă din colț. Prin peretele vitrat, golful Elliott sclipea în lumina soarelui. Pescărușii se roteau și se aruncau în picaj pentru a culege cartofii prăjiți aruncați de turiști pe chei.

— Scuze că am întârziat, spuse Kate, așezându-se în fața mamei sale, descheindu-și borseta și lăsând-o să-i cadă în poală. Urăsc să conduc prin oraș.

— Am comandat pentru amândouă salată de creveți. Știu că trebuie să prinzi cursa de două și zece. Mama se aplecă în față și își puse coatele pe masă. Și? A crezut profesorul tău că povestea ta a fost mai bună decât John Grisham?

Kate nu se putu abține să nu râdă.

— N-a folosit chiar aceste cuvinte, nu. Dar a spus că am talent.

— O. Mama se sprijini de spătar, părând dezamăgită. Eu cred că povestea ta a fost genială. Chiar și tati a fost de aceeași părere.

— Tati crede și el că sunt mai bună decât John Grisham? Și asta încă de la prima mea poveste. Ce să zic, cred că sunt un geniu.

— Vrei să spui că părerea noastră e cumva exagerată?

— Oarecum. Dar vă iubesc pentru asta.

— Sunt mândră de tine, Katie, spuse mama cu blândețe. Mi-am dorit întotdeauna să găsesc așa ceva pentru mine. Presupun că în loc de asta, am făcut cuverturi multicolore.

— Ai crescut doi copii minunați – mă rog, unul minunat și unul bunicel, o tachină Kate. Ți-ai menținut căsnicia și ai făcut pe toată lumea fericită. Ar trebui să fii mândră de asta.

— Sunt, dar…

Kate își așeză mâna peste mâna mamei. Înțelegeau amândouă; fiecare mamă casnică din lume înțelege. În fond, femeile plătesc un preț pentru alegerile pe care le fac.

— Ești eroina mea, mamă, spuse Kate simplu.

Mama o privi, lacrimile sclipindu-i în ochi. Înainte să poată răspunde, chelnerița veni cu salatele și limonadele, le puse pe masă și plecă.

Kate își luă furculița și începu să mănânce.

Deodată, fără vreo avertizare prealabilă, i se făcu greață.

— Scuză-mă, murmură Kate.

Lăsă să-i cadă furculița și își duse mâna la gură în timp ce o luă la fugă spre toaletă. Acolo, într-o incintă sufocant de mică, vomită.

După ce își goli complet stomacul, se duse la lavoar și se spălă pe mâini și pe față, apoi își clăti gura.

Tremura din tot corpul și se simțea slăbită. Își văzu fața în oglindă, albă ca varul și trasă. Observă pentru prima oară cearcănele negre de sub ochi.

Poate făcuse vreo viroză intestinală, se gândi. Toți cei de la locul de joacă erau bolnavi săptămâna asta.

Tremurând încă, se întoarse la masă, sub privirea atentă a mamei.

— Sunt bine, spuse Kate, reluându-și locul pe scaun. Am dus-o pe Marah la locul de joacă weekendul ăsta. Toți copiii erau bolnavi. Așteptă replica mamei. Cum în continuare femeia nu spunea nimic, Kate ridică în cele din urmă privirea. Ce?

— Maioneză, spuse mama ei. Nici când ai fost însărcinată cu Marah n-ai suportat-o.

Kate avu impresia că scaunul de sub ea se evaporă – hocus-pocus! Și a dispărut – și că ea se prăbușește cu viteză. Puse cap la cap câteva simptome, acestea deveniră indicii: sâni sensibili, deși nu era la

menstruație; probleme cu somnul; oboseală. Închise ochii și scutură din cap, oftând. Își dorise încă un copil – și ea, și Johnny –, dar asta fusese cu atât de mult timp în urmă, încât renunțaseră. Și acum totul mergea atât de bine cu scrisul. Nu dorea să se întoarcă la nopți nedormite, bebeluși care plâng și zile la sfârșitul cărora era prea obosită pentru a mai răspunde la întrebări în timpul cinei, cu atât mai puțin pentru a scrie o poveste.

— Doar că o să trebuiască să aștepți nițel mai mult până să publici, spuse mama ei. Ai să le poți face pe amândouă.

— Ne-am dorit încă un copil, replică ea, încercând să zâmbească. Și nu mă las de scris. Ai să vezi. Aproape că se convinsese și pe ea. Pot s-o fac cu doi copii.

Joi, două zile mai târziu, află că este însărcinată cu gemeni.

PARTEA A PATRA

NOUL MILENIU

A Moment Like This

some people wait a lifetime

Capitolul 23

În anul 2000, Kate făcea rareori pauză în vârtejul haotic al vieții ei cotidiene pentru a se întreba unde zburaseră toți anii aceia. Contemplarea și reflecția, ca și relaxarea, erau gânduri dintr-o altă eră, idei dintr-o altă viață. Drumul pe care nu l-ai ales, așa cum se spune. O femeie cu trei copii – o fată de zece ani, care se apropia cu pași repezi de pubertate, și doi băieți gemeni mai mici de doi ani – pur și simplu nu avea timp să se gândească prea mult la ea însăși, iar diferența de vârstă dintre copiii ei mai că îi scinda în două familii. Știa acum de ce femeile făceau copii apropiați de vârstă. Când o mamă o lua de la capăt, gradul de oboseală i se dubla.

Își irosea zilele cu detalii, iar această dimineață de martie, surprinzător de însorită, nu făcea excepție. Treburile casei nu se mai sfârșeau, astfel încât, de la răsărit până mult după apus, ea nu avea odihnă. Partea urâtă era senzația că nu făcea niciodată nimic substanțial, și, cu toate astea, nu avea nici măcar o oră pentru ea însăși. Viața mamelor casnice: o cursă fără linie de sosire. Despre asta discutau toate când așteptau să-și ia copiii de la școală. Despre asta, și despre divorț, în fiecare lună, în ultima vreme, o căsnicie aparent solidă părea să se destrame.

Doar că azi nu era doar încă o mărgică oarecare din șiragul vieții ei. Azi, Tully venea în Seattle pentru un turneu de promovare. Aveau să se vadă pentru prima oară după luni de zile, și Kate abia aștepta. Avea nevoie de puțin timp ca între prietene.

Bifa rapid activitățile zilei – o lăsă pe Marah la școală, petrecu prea mult timp la Safeway, cumpără farduri nou-nouțe de la Rite Aid, ajunse la timp la bibliotecă pentru ora de lectură, luă de la curățătorie hainele lui Johnny, îi culcă pe băieți la prânz și deretică prin casă.

La două și jumătate, când plecă din parcarea școlii – din nou –, era deja epuizată.

— Mătușa Tully vine azi și rămâne la noi peste noapte, nu-i așa, mami? întrebă Marah de pe bancheta din spate.

Părea mititică, înghesuită cum era între scaunele de mașină de dimensiunea unui camion ale fraților ei.

— Așa e.

— O să te fardezi?

Kate nu-și putu reține zâmbetul. Nu era tocmai sigură cum se întâmplase, dar crescuse cumva o mică regină a frumuseții. La zece ani, Marah avea deja mai mult simț al modei și al stilului decât avusese Kate vreodată. Urmărea uimită cum fiica ei, înaltă și subțirică, în vârstă de numai zece anișori, devora revistele de modă pentru adolescenți și memora numele creatorilor. Cumpărăturile pentru școală erau o adevărată corvoadă. Dacă Marah nu găsea exact ce dorea, exploda de furie. Kate se îndoia rareori în sinea ei că fiica ei judeca felul în care arăta. Foarte adesea, știa că îi găsește cusururi.

— Bineînțeles că am să mă fardez. O să-mi pun și părul pe bigudiuri, ce zici de asta?

— Pot să-mi dau cu luciu de buze? Doar de data asta? Toate fetele…

— Nu. Am mai discutat despre asta, Marah. Ești prea mică.

Marah își încrucișă brațele.

— Nu sunt bebeluș.

— Dar nici adolescentă nu ești. Crede-mă, vei avea destul timp pentru asta.

Intră cu mașina în garaj și parcă.

Marah coborî din mașină și intră în casă înainte ca Kate să o roage să o ajute la căratul cumpărăturilor.

— Mersi de ajutor, bombăni ea, scoțându-i pe băieți din scaunele de mașină.

Încă de-o șchioapă, Lucas și William erau neastâmpărați separat; împreună însă, erau o adevărată tornadă.

Următoarele două ore, mai trebălui prin casă: în plus față de treburile obișnuite, aranjă vaze cu flori și le puse prin casă, aprinse lumânări parfumate pe comode, destul de înalte pentru a nu ajunge băieții la ele, și curăță cu meticulozitate camera pentru oaspeți, în caz că Tully decidea să rămână. Apoi, cina fiind în cuptor și gemenii ținându-se coadă după ea, se duse la etaj ca să se pregătească. Când trecu pe lângă camera lui Marah, auzi tropăit de picioare, ceea ce însemna că își scotea din șifonier o ținută după alta.

Zâmbind, Kate se duse în camera ei, îi puse pe băieți în țarc, ignorându-le țipetele, și făcu un duș. După ce își uscă părul (încercând să nu observe cât de negru era la rădăcină), deschise ușa băii.

— Ce mai faceți, băieți?

Lucas și William stăteau unul lângă celălalt, cu piciorușele dolofane goale întinse în față, bolborosind pe limba lor.

— Bravo, spuse ea, mângâindu-i pe creștet când trecu pe lângă ei.

În dressing, oftă. Tot ce avea fie era demodat, fie îi rămăseseră mici.

Mai avea de dat jos din kilogramele depuse în timpul sarcinii – cu gemenii, avusese abdomenul cât un stadion întreg. După așa ceva, nu era atât de ușor să revină la forma dinainte.

Exercițiile fizice ar fi dat roade, și acum își dorea cu ardoare să le fi inclus în program în acea iarnă.

Acum era prea târziu.

Alese una dintre perechile ei preferate de blugi Levi's confortabili și un pulover negru de angora, pe care îl primise cadou de Crăciun de la Johnny în urmă cu câțiva ani, imediat după ce acceptase slujba de la KLUE. Era una dintre puținele ei haine de firmă.

— Haideți, băieți, spuse ea, ridicându-i în brațe cu o ușurință exersată.

Îl sprijini pe fiecare pe câte un șold și îi duse în dormitorul lor, le schimbă scutecele și îi îmbrăcă în hăinuțele de marinari trimise de Tully de ziua lor. Apoi, deoarece ar fi durat o veșnicie să îi lase să coboare singuri scările, îi luă în brațe și îi așeză pe podeaua din camera de zi, cu un maldăr de jucării în jurul lor, apoi le puse o casetă cu Winnie de Pluș. Obținea astfel douăzeci de minute de liniște, dacă avea noroc.

Încuie poarta de siguranță pentru copii instalată în capul scărilor și se duse în bucătărie, unde începu să aranjeze masa. Ca de obicei, stătea cu ochii pe băieți în timp ce trebăluia.

— Mami! strigă Marah. Au sosit!

Se năpusti pe scări în jos, sări peste poarta de protecție și se duse glonț la fereastră, lipindu-și năsucul de geam.

Kate se duse la fiica ei și dădu perdelele deoparte. Lumina farurilor străpunse întunericul. Mai întâi, mașina lui Johnny; în urma ei, o limuzină neagră înainta încet de-a lungul aleii mărginite de copaci. Ambele mașini fură parcate în fața garajului.

— Uau! spuse Marah.

Șoferul în uniformă coborî din limuzină și ocoli mașina până la portiera pasagerului, pe care o deschise.

Tully apăru încet, ca și cum ar fi știut că e privită. Îmbrăcată în blugi de firmă cu talie joasă și o cămașă în stil masculin, impecabil de albă, pe sub un blazer bleumarin, era definiția însăși a stilului sport-șic. Părul, tuns în scări și aranjat, probabil, de cel mai bun stilist din Manhattan, avea o nuanță superbă de castaniu, ce strălucea în lumina din garaj.

— Uau! exclamă Marah din nou.

Kate încercă să-și tragă burta.

— Oare am timp pentru o liposucție?

Johnny coborî din mașina lui și se duse la Tully. Erau destul de aproape unul de altul pentru ca umerii să li se atingă. Râseră de ceva ce spuse șoferul, iar Tully ridică privirea spre Johnny, lipindu-și palma

de pieptul lui în timp ce vorbea.

Arătau perfect împreună, ca niște manechine din paginile unei reviste glossy de modă.

— E clar că tati o place pe mătușa Tully, spuse Marah.

— Cu siguranță, murmură Kate, dar Marah plecase deja.

Fiica ei deschise ușa și fugi la nașa ei, care o ridică în brațe și o roti.

Tully intră în casă așa cum făcea totul: într-un vârtej de sunet și lumină. O îmbrățișă strâns pe Kate, îi sărută pe băieți pe obrajii bucălați, oferi mai multe daruri decât la un Crăciun în familia Ryan și ceru ceva de băut.

Pe tot parcursul cinei, îi distră, le spuse povești despre Y2K, problema informatică a anului 2000, și despre panica dinaintea evenimentului, despre ultima ceremonie de decernare a premiilor Oscar la care participase și despre felul în care îi lipiseră rochia cu bandă adezivă deasupra sânilor, iar adezivul a cedat la petrecere exact când era fotografiată din față.

— Toți cei prezenți au făcut fotografii, povesti ea, râzând, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Marah sorbea fiecare cuvânt al lui Tully.

— Era o rochie Armani? întrebă ea.

Kate fu absolut uluită când auzi răspunsul lui Tully:

— Da, Marah. Văd că te pricepi la creatori de modă. Sunt mândră de tine.

— Am văzut fotografii în reviste. Ziceau că ai fost una dintre vedetele cel mai bine îmbrăcate.

— Trebuie să muncești pentru asta, spuse Tully, radiind. Am o echipă întreagă de oameni care mă ajută să arăt bine.

— Uau! făcu Marah din nou. Ce mișto!

După ce Tully epuiză subiectele despre moda vedetelor, trecu la politică externă. Dezbătu cu Johnny, până în cel mai mic detaliu, subiectul scandalului Clinton-Lewinsky și știrile apărute în presă; Marah intervenea în fiecare pauză cu întrebări interminabile despre vedete adolescente pe care Tully le cunoștea personal și despre care Kate nu auzise niciodată. La drept vorbind, gemenii fură așa o pacoste, încât avu nevoie de toată concentrarea și efortul ei pentru a-i ține în frâu. Kate încercă de câteva ori să intervină în conversație, să adauge vreun comentariu când și când, dar băieții aleseseră tocmai acea seară să arunce unul în altul cu mâncare, iar ea trebui să fie vigilentă pentru a-i potoli.

Cina păru să dureze doar o fracțiune de secundă. Când luă sfârșit, Marah, într-o încercare patetic de transparentă de a o impresiona pe Tully, strânse masa.

— Spăl eu vasele, se oferi Johnny. De ce nu vă luați voi două câte o pătură să mergeți să stați afară?

— Ești un prinț, spuse Tully. Eu pregătesc o carafă de Margarita. Katie, tu du-i la culcare pe Huey și Louie și ne vedem afară în cincisprezece minute.

Kate încuviință din cap și îi duse pe băieți sus. După ce termină să-i îmbăieze, să-i îmbrace și să le citească o poveste, se făcuse deja aproape ora opt.

Simțindu-se și ea puțin obosită, coborî, găsind-o jos pe Marah ghemuită în brațele lui Tully.

Johnny o întâmpină la baza scărilor.

— Cocktailul e în blender. O duc eu pe Marah la culcare.

— Te iubesc!

El îi dădu o palmă peste fund, apoi i se adresă fiicei lui.

— Știu. Haide, iepuraș. Ora de culcare.

— Ooo, tati. Chiar trebuie? Îi povestesc mătușii Tully despre doamna Hermann.

— Fuga sus și pune-ți pijamaua. Vin într-un minut să-ți citesc o poveste.

Marah o strânse în brațe pe Tully, o sărută pe obraz și se duse agale unde o așteptau Johnny și Kate.

O sărută pe Kate de noapte bună fără tragere de inimă, apoi urcă.

Tully se ridică și veni lângă Johnny.

— Deci, am fost foarte răbdătoare, ceea ce, după cum știți, nu e punctul meu forte, dar copiii au plecat acum, așa că, dați-i bătaie, scuipați tot.

Kate se încruntă.

— Ce?

— Arăți groaznic, spuse Tully încet. Ce se-ntâmplă?

— Hormonii, atâta tot. Sau lipsa de somn. Băieții mă termină. Râse de acest șuvoi de scuze banale. Sunt bine.

— Eu nu cred că știe care-i problema, îi spuse Johnny lui Tully, ca și cum Kate nici nu ar fi fost de față.

— Cum merge scrisul? o întrebă Tully.

Kate se crispă.

— Grozav.

— Nu scrie, precizează Johnny, iar lui Kate îi veni să-l pocnească.

Lui Tully nu-i veni să creadă.

— Deloc?

— Din câte știu eu, nu, spuse Johnny.

— Încetați să mai vorbiți despre mine ca și cum n-aș fi de față, îi admonestă Kate. Am o divă plină de ifose, de zece ani, care face toate sporturile de pe planetă, ia lecții de dans de trei ori pe săptămână și are un calendar social mai plin decât fetele din Sex and the City. Și să nu uităm de gemeni, care dorm rareori în același timp și care sparg tot ce ating. Cum dracului să le fac pe toate: să pregătesc și cina, să spăl

rufe, să fac curățenie și să mai scriu și o carte în tot acest timp? Se uită la ei. Știu ce credeți amândoi. Exact ceea ce crede toată lumea. Ar trebui să-mi fac timp să-mi caut sinele autentic. Ar trebui să am nevoie de ceva mai mult decât de rolul de mamă – și am, fir-ar al dracului –, doar că nu știu cum să le fac pe toate și să ajung și la timp la școală ca să-i iau pe copii.

În liniștea care urmă răbufnirii ei, un lemn căzu cu un trosnet în șemineu.

Tully se uită la Johnny.

— Nesimțitule!

— Poftim? spuse el, atât de nedumerit, că pe Kate aproape o pufni râsul.

— Ea face curat în casă și îți ia rufele de la curățătorie? Nu poți angaja o menajeră, pentru numele lui Dumnezeu?

— N-a spus niciodată că are nevoie de ajutor.

Kate nu-și dăduse seama până atunci cât de copleșită era de toate. Simți cum se relaxează, cum toți mușchii spatelui i se destind.

— Chiar am, admise ea, în sfârșit, în fața soțului ei.

Johnny o trase lângă el și o sărută, șoptind cu buzele lipite de ale ei:

— Nu trebuia decât să spui.

Ea îl sărută la rândul ei, agățându-se de el.

— Gata cu giugiuleala, le-o reteză Tully, luând-o pe Kate de braț. Acum avem nevoie de câte o Margarita. Johnny, adu-ni-le pe terasă.

Kate se lăsă condusă afară. Ajunsă acolo, îi zâmbi prietenei sale.

— Mersi, Tul. Nu știu de ce n-am cerut, pur și simplu, ajutor.

— Glumești? Ador să fac pe șefa cu Johnny.

Se așeză pe cel mai apropiat șezlong din lemn. În fața lor, chiar dincolo de curtea neîngrijită, se vedea panglica argintie a unui val înspumat. Fâșâitul liniștit al apei umplea noaptea.

Kate se așeză pe șezlongul de lângă Tully.

Johnny apăru, îi oferi fiecăreia câte o băutură, apoi se retrase.

După o lungă tăcere, Tully spuse:

— Îți spun asta pentru că te iubesc, Katie; nu trebuie să participi la fiecare excursie cu clasa și la fiecare vânzare de fursecuri. Trebuie să-ți faci timp pentru tine.

— Spune-mi ceva ce nu știu.

— Citesc revistele și mă uit la televizor. Mamele casnice sunt în proporție de 40% mai predispuse la…

— Nu. Vorbesc serios. Spune-mi ceva ce nu știu. Ceva nostim.

— Ți-am povestit despre Paris la trecerea în noul mileniu? Și nu mă refer la focurile de artificii. Am cunoscut un tip, un brazilian…

•

În prima zi din iulie a anului 2000, ceasul deșteptător al lui Tully începu să sune, la fel ca în fiecare dimineață a săptămânii, la trei și

jumătate. Cu un mormăit, lovi butonul snooze, dorindu-și măcar de data asta să mai poată dormi încă zece minute, și se cuibări lângă Grant. Îi plăcea să se trezească alături de el, deși rareori se trezea în brațele lui. Erau amândoi ființe prea solitare pentru a se contopi, fie și în somn. În anii relației lor intermitente, cutreieraseră toată lumea împreună, participaseră la zeci de petreceri strălucitoare și evenimente caritabile cu ținuta obligatorie. Presa îl poreclise „dragostea ocazională" a lui Tully, iar ea crezuse dintotdeauna că era o poreclă la fel de potrivită ca oricare alta. În ultima vreme însă, tot reflectase la asta.

El se trezi lent și îi frecă brațul.

— 'Neața, iubire! spuse cu vocea aceea răgușită și iritată, semn că fumase țigări de foi cu o seară în urmă.

— Sunt? întrebă ea încet, sprijinindu-se într-un cot.

— Ești ce?

Se opri la timp ca să nu dea ochii peste cap, dar efectul fu același.

— Iar discutăm despre asta? Ai treizeci și nouă de ani. Știu. Asta nu schimbă cine ești, Tully. Haide să nu stricăm ceva frumos, vrei?

El reacționă de parcă ea i-ar fi cerut s-o ia de nevastă, sau s-o lase gravidă; ceea ce nu era nicicum adevărat. Ea se dădu jos din pat și traversă vastul apartament, îndreptându-se spre baie, unde aprinse luminile.

— O, Doamne!

Arăta de parcă ar fi dormit într-un tomberon. Părul, tuns scurt acum și cu șuvițe blonde, era lipit de față într-un fel în care doar Annette Bening sau Sharon Stone reușeau, iar sub ochi avea ditamai pungile.

Gata cu zborurile de noapte de pe Coasta de Vest. Era prea bătrână ca să petreacă tot weekendul în Los Angeles și să fie la serviciu luni dimineața. Spera să nu-i fi făcut nimeni vreo fotografie venind acasă noaptea trecută. De la moartea tragică a lui John Kennedy, Jr., paparazzi mișunau peste tot. Știrile despre vedete – și pseudovedete – erau în mare vogă.

Zăbovi mult sub apa fierbinte a dușului, își spălă și își uscă părul, apoi se îmbrăcă într-un trening de firmă. Când ieși din încăperea plină de aburi, Grant o aștepta la ușă. În costumul de noaptea trecută, cu părul ciufulit într-un stil studiat, era incredibil de chipeș.

— Hai să chiulim azi, propuse ea, prinzându-l de talie cu un braț.

— Scuze, iubire. Am zbor spre Londra în câteva ore. Mă văd cu ai mei.

Ea încuviință din cap, fără să fie surprinsă. El găsea mereu motive ca să plece. Încuie ușa, merse cu el la lift și coborâră împreună. Ajunși la mașinile lor negre, parcate una în fața celeilalte pe Central Park West, Tully îl sărută de rămas-bun și se uită după el cum pleacă.

Îi plăcea felul în care venea și pleca din viața ei, apărând mereu pe

neașteptate și plecând înainte să se sature de dragoste. În ultimele luni însă, se simțea la fel de singură cu el ca și fără el.

Șoferul ei în uniformă îi întinse o porție dublă de cafea cu lapte.

— Bună dimineața, domnișoară Hart!

Ea luă cafeaua, recunoscătoare.

— Mersi, Hans, spuse ea, urcând în mașină.

Se lăsă pe spate și încercă să nu se gândească la Grant sau la viața ei. Privi în schimb prin geamul fumuriu la străzile înnegurate ale Manhattanului. Ora aceea a zilei era singura în care orașul părea că doarme. Numai sufletele cele mai cutezătoare umblau pe afară – gunoierii, brutarii, distribuitorii de presă.

Mai mulți ani decât ar fi vrut ea să numere, trăise acea rutină. Aproape din prima ei zi în New York, se trezise la trei și jumătate dimineața ca să se ducă la serviciu. Succesul făcuse zilele lungi și mai lungi. De când fusese ademenită de CBS, trebuise să includă în program întâlniri de după-amiază, pe lângă emisiunile de dimineață. Faima, celebritatea și banii ar fi trebuit să-i permită să o ia mai încet și să se bucure de cariera ei, dar se întâmplase exact contrariul. Cu cât avea mai mult, cu atât voia mai mult, cu atât îi era mai frică să nu piardă totul și cu atât muncea mai mult. Accepta orice slujbă ce-i ieșea în cale – prezentarea vreunui documentar despre cancerul de sân, rolul de invitată la vreo emisiune-joc foarte nouă, chiar și de membru al juriului în concursul Miss Universe. Apoi, aparițiile ca invitat în emisiunile lui Leno, Letterman, Rosie etc. Și paradele de sărbători, care aveau nevoie de un maestru de ceremonii. Se asigura că rămâne în memoria colectivă a publicului.

Până să împlinească treizeci și cinci de ani, fusese ușor să facă față acestui program. Pe atunci, era capabilă să presteze ore suplimentare, să doarmă toată după-amiaza, să petreacă toată noaptea și să se trezească cu o înfățișare și dispoziție excelente. Dar acum se apropia de patruzeci de ani și începea să se simtă obosită, un pic prea bătrână ca să mai fugă de la o slujbă la alta, și încă pe tocuri, cum altfel. Tot mai des, când venea acasă de la serviciu, se cuibărea pe canapea și le suna pe Kate și pe doamna M., ori pe Edna. Nu o mai atrăgea ideea de a fi văzută – și fotografiată – la cine știe ce club nou în vogă sau pe covorul roșu al vreunei premiere. Prefera să fie cu oameni care o cunoșteau cu adevărat, cărora le păsa cu adevărat.

Edna îi repeta adesea că acesta era drumul pe care îl alesese; viața pe care o primea în schimb pentru tot acel succes. Dar la ce folosea succesul, întrebase Tully când ieșiseră la un pahar cu o săptămână în urmă, dacă nu avea cu cine să îl împărtășească?

Edna nu făcuse decât să clatine din cap și să spună:

— De-aia se numește sacrificiu. Nu le poți avea pe toate.

Dar dacă asta e exact ceea ce îți dorești: totul?

În fața clădirii CBS, așteptă ca șoferul să-i deschidă portiera, apoi coborî în dimineața încă întunecoasă de vară. Simțea deja căldura ridicându-se din asfalt; ziua avea să fie caniculară. De undeva, venea zgomotul unei mașini de gunoi golind un tomberon.

Se grăbi către ușa de acces și intră, dând din cap pentru a-l saluta pe portar când se îndreptă către lift. Sus, la masa de machiaj, salvatorul ei o aștepta deja. Îmbrăcat într-un tricou roșu prea strâmt, care îi scotea în evidență mușchii proeminenți, și cu o pereche de pantaloni de piele mulați, Tank își puse o mână în șold și clătină din cap.

— Cineva arată ca dracu' în dimineața asta.

— Ești prea dur cu tine, spuse Tully, așezându-se.

Îl angajase pe Tank în urmă cu aproximativ cinci ani, pentru coafat și machiaj. Fusese o alegere pe care o regreta aproape zilnic.

El îi scoase eșarfa Hermès de pe cap și ochelarii negri de la ochi.

— Știi că te iubesc, scumpo, dar trebuie să încetezi să mai arzi lumânarea la ambele capete odată. Și iar ai slăbit prea rău.

— Taci și pictează.

Ca de obicei, începu cu părul. În timp ce lucra, sporovăia. Uneori, unul sau altul din ei se confesa celuilalt, grație naturii activității în care erau implicați. Timpul petrecut împreună crea o intimitate care nu reprezenta neapărat o prietenie. Un gen de relație tipic newyorkeză. Azi însă, Tully menținu conversația lejeră și impersonală. Nu dorea să-i dezvăluie că nu este în apele ei. El s-ar fi repezit să-i dea sfaturi cum să dreagă lucrurile.

La ora cinci, Tully arăta cu zece ani mai tânără.

— Ești un geniu, spuse ea, ridicându-se lent de pe scaun.

— Dacă nu-ți schimbi stilul de viață, domnișorico, o să ai nevoie de un chirurg, nu de un geniu al machiajului.

— Mersi.

Îi adresă un zâmbet numai bun pentru camera de filmat și plecă înainte ca el să mai poată adăuga ceva.

Pe platou, ea se uită în obiectivul camerei și zâmbi din nou. Aici, în această lume falsă, era perfectă. Vorbea cu ușurință, râdea la glumele invitaților și a coprezentatorilor și făcea pe toată lumea care o privea să creadă că le poate fi prietenă. Știa că nimeni din America habar nu avea cum se simte cu adevărat în acel moment. Nimeni nu își imagina că era posibil ca Tallulah Hart să își dorească mai mult decât avea.

*

Cumpărăturile cu gemenii și Marah după ea erau un eveniment care îi dădea lui Kate dureri de cap. Când termină cu ultimele opriri la Safeway, bibliotecă, farmacie și magazinul de textile, se simțea epuizată, și nu era nici ora trei încă. Tot timpul în drum spre casă, gemenii plânseră, și Marah fu îmbufnată. La zece ani, fiica ei decisese că este prea mare ca să mai stea pe bancheta din spate a mașinii,

alături de bebeluși, și făcea câte o criză la fiecare ieșire. Planul era, în mod evident, să-i scoată sufletul lui Kate.

— Încetează să te mai cerți cu mine, Marah, spuse ea cel puțin a douăsprezecea oară de când plecaseră de la magazinul alimentar.

— Nu mă cert. Explic. Emily stă pe scaunul din față, la fel și Rachel. Tu ești singura mamă care nu mă…

Kate intră în garaj și frână atât de brusc, că toate pungile cu alimente zburară în față. Dar mișcarea avu efect, căci o făcu pe Marah să tacă.

— Ajută-mă să car cumpărăturile în casă.

Marah înșfacă o singură sacoșă și intră.

Înainte să o poată mustra Kate, Johnny intră în garaj și luă restul bagajelor. Kate și băieții îl urmară în casă.

Ca de obicei, televizorul era pornit, prea tare pentru Kate, și dat pe CNN.

— Culc eu băieții de prânz, spuse Johnny după ce puse toate sacoșele pe blat. După asta, am niște vești bune pentru tine.

Kate îi aruncă un zâmbet obosit.

— Mi-ar prinde bine. Mersi.

Treizeci de minute mai târziu, reveni la parter. Kate era la masa din sufragerie, întinzând materialul pentru ultimele câteva costume de balet pe care le mai avea de făcut. Făcuse nouă; mai avea trei.

— Sunt o idioată, spuse ea, mai mult pentru ea. Data viitoare când o să ceară voluntari, nu voi mai ridica mâna.

El veni în spatele ei, o trase în picioare și o răsuci cu fața spre el.

— Spui asta de fiecare dată.

— Cum am spus: sunt o idioată. Deci, care-i vestea mea bună? Pregătești tu cina?

— A sunat Tully.

— Asta-i vestea mea bună? Sună în fiecare sâmbătă.

— Vine la recitalul dat de Marah și vrea să organizeze o petrecere-surpriză pentru fina ei.

Kate se retrase din brațele lui Johnny.

— Nu te bucuri, spuse el, încruntându-se.

Kate fu surprinsă de valul de furie pe care îl simți.

— Dansul este singurul lucru pe care eu și Marah îl facem împreună. Aveam de gând să fac o petrecere pentru ea aici.

— O.

Își dădu seama că soțul ei vru să mai adauge ceva, dar era prea inteligent ca să o facă. Știa că această inițiativă nu îi aparținea lui.

În cele din urmă, Kate oftă. Era egoistă, și amândoi știau asta. Marah o idolatriza pe nașa ei și i-ar fi plăcut enorm o petrecere-surpriză.

— La ce oră vine?

Capitolul 24

În ziua recitalului, Marah era atât de agitată și de entuziastă, că abia își putea stăpâni emoțiile. Ca de obicei, tot acel stres o transforma într-o mică divă cu istericale cât casa. Acum, stătea lângă masa din sufragerie, cu o mână în șold, îmbrăcată în blugi bleu cu talie joasă și un top roz pe care scria *Baby One More Time* cu strasuri. Între tivul bluzei și talia blugilor se vedea o fâșie îngustă de piele.

— Unde mi-ai pus agrafele cu fluturași?

Aplecată deasupra mașinii de cusut, Kate aproape că nici nu ridică privirea.

— Sunt în sertarul de la tine din baie. Cel de sus. Și nu ieși din casă cu bluza aia.

Lui Marah îi căzu fața.

— Dar am primit-o cadou de ziua mea.

— Ei bine, mătușă-ta Tully e o idioată.

— Toată lumea se îmbracă așa.

— Vai, îmi vine să plâng. Zău. Acum du-te și te schimbă. N-am timp să stau la discuții cu tine.

Marah oftă dramatic și se năpusti pe scări în sus.

Kate clătină din cap. Nu doar recitalul era de vină. În ultimul timp, toate gesturile fiicei sale erau marcate de teatralitate. Ba râdea în hohote și era fericită, ba era foarte nervoasă. De câte ori mama lui Kate își vedea nepoata, râdea, aprindea o țigară și spunea:

— O, adolescența o să fie distractivă. Ar trebui să te apuci de băut înainte să fie prea târziu.

Kate se aplecă mai aproape de mașină, își puse piciorul pe pedală și își reluă lucrul.

Așa cum avea să se dovedească, aceea fu ultima pauză din următoarele două ore. Imediat ce termină costumele pentru recitalul de dans, se apucă de celelalte treburi casnice – să găsească umerașe, să încarce totul în mașină, să-i ajute pe băieți să se spele pe dinți și să-i despartă din încăierări. Din fericire, Johnny se ocupă de cină și de vase.

La ora șase, îi duse pe toți la mașină și îi ajută pe băieți să se instaleze în scaunele de mașină, apoi se așeză pe locul ei.

— Am uitat ceva?

Johnny se uită la ea.

— Ai sos de spaghete pe frunte.

Îndreptă în jos oglinda retrovizoare și se privi în oglinjoara dreptunghiulară. Era clar că avea o dungă roșie pe frunte.

— N-am făcut duș, spuse ea, îngrozită.

— Chiar mă întrebam, spuse Johnny.

Ea se întoarse către el.

— Ai știut?

— Când te-am anunțat că e ora cinci, m-ai repezit și mi-ai spus să pregătesc cina.

Ea bombăni. Cu toată agitația, uitase să se aranjeze. Avea pe ea tot blugii cei vechi, o bluză lăbărțată de trening de când era studentă și niște adidași scâlciați.

— Arăt ca un om al străzii.

— Da, dar unul cu facultate.

Ignorându-l, coborî rapid din mașină, auzind-o pe Marah urlând în urma ei:

— Machiază-te, mamă!

Kate scotoci prin sertare, găsi o pereche de colanți negri cu bandă elastică sub călcâie, destul de noi, și un pulover alb cu anchior. Mai erau colanții la modă? Habar nu avea. Își prinse părul într-o coadă de cal, pe care o fixă cu un elastic despre care, de asemenea, nu știa dacă mai era la modă, apoi se spălă pe dinți, își rimelă genele și își aplică fard de obraz.

Afară, se auzi un claxon.

Înșfacă o pereche de ciorapi trei sferturi, negri, de mătase și o pereche de balerini din piele întoarsă și fugi la mașină.

— O să-ntârziem, se tângui Marah. Probabil că toată lumea e deja acolo.

— Suntem bine, spuse Kate, doar gâfâind ușor.

Traversară orașul și parcară lângă Island Auditorium. Înăuntru, se dezlănțuise iadul: douăsprezece fete cu vârste între șapte și unsprezece ani, părinții lor, nervoși, zeci de surori și frați gălăgioși, câtuși de puțin interesați de eveniment, și domnișoara Parker, instructoarea lor de dans, în vârstă de șaptezeci de ani, care făcea apel la decență desăvârșită și reușea cumva să controleze toată acea adunătură sălbatică fără ca măcar să ridice glasul. Kate duse costumele în vestiar, unde le ajută pe fete să se pregătească, le aranjă părul cu fixativ, apoi le ajută să-și aplice puțin rimel și luciu de buze.

Când termină, îngenunche în fața fiicei sale.

— Ești pregătită?

— Ați adus aparatul de filmat?

— Bineînțeles.

Marah zâmbi larg auzind asta, dezvăluindu-și dinții strâmbi și prea mari.

— Mă bucur că ești aici, mami, spuse ea.

Și, deodată, totul căpătă sens: termenul-limită nebunesc, cusutul și călcatul până în ore târzii din noapte, degetele obosite și însângerate. Le făcuse pe toate pentru o fracțiune de secundă de tandrețe.

— Și eu.

Marah o îmbrățișă.

— Te iubesc, mami!

Kate o strânse tare în brațe, adulmecând parfumul dulce, de pudră, al fiicei sale. În acel moment, se gândi cât de aproape erau de sfârșitul copilăriei și de începutul pubertății, și rămase astfel mai mult. Clipe ca aceea erau deja prea rare.

Marah se retrase, îi mai zâmbi încă o dată și fugi în culise alături de colegele ei.

— Pa!

Kate se ridică încet în picioare și se duse în public, unde Johnny ședea în al treilea rând, în centru, cu câte un fiu de o parte și de alta. Ea cercetă locurile din jurul lor, uitându-se după Tully.

— A venit?

— Nu. Și nici n-a sunat. Poate a intervenit ceva. Zâmbi. Ca de exemplu, o întâlnire cu George Clooney.

Zâmbind, Kate se așeză lângă Lucas. În jurul ei, părinții și bunicii își ocupau locurile, scoțându-și aparatele de filmat imediat ce se așezau.

Părinții lui Kate sosiră exact la timp, așezându-se lângă ea. Ca de obicei, mama avea agățat de încheietura mâinii vechiul ei aparat de fotografiat Kodak Instamatic.

— Am crezut că vine și Tully, spuse ea.

— Așa a spus. Sper să nu se fi întâmplat ceva.

Kate reținu un loc pentru Tully cât putu de mult, apoi îl cedă în cele din urmă.

Luminile pâlpâiră, și publicul se liniști. Domnișoara Parker, îmbrăcată acum în colanți roz, fustă neagră de balet, lungă până la genunchi, și costum de gimnastică negru, veni în mijlocul scenei. Fiecare părticică a trupului ei stătea mărturie pentru prim-balerina care fusese odinioară.

— Bună seara tuturor! spuse ea cu vocea delicată, plină de eleganță. După cum știți, eu…

Ușa din fund a sălii se dădu de perete. Toate capetele se întoarseră în același timp.

În cadrul ușii stătea Tully, arătând de parcă acum plecase de la decernarea premiilor Grammy. Părul ei scurt, blond, cu șuvițe îi conferea un fel de frumusețe băiețească, ce făcea ca zâmbetul ei să pară și mai larg. Purta o uluitoare rochie de mătase de un verde pădure, cu un umăr gol și prinsă în talia încă subțire.

Tot publicul începu să șușotească. Tallulah Hart… chiar și mai drăguță în realitate… Nimeni nu mai asculta introducerea domnișoarei Parker.

— Cum de reușește să arate atât de bine? întrebă mama, aplecându-se mai aproape.

— Chirurgie plastică și un batalion de make-up artists.

Mama râse și o strânse pe Kate de mână, ca și cum ar fi vrut să-i aducă aminte că și ea era la fel de drăguță.

Făcându-le cu mâna celor din familia Mularkey, Tully se așeză pe un loc liber din primul rând.

Luminile din sală se estompară, și Maggie Levine, îmbrăcată în zâna albastră, dansă pe scenă. Sora ei, Cleo, și restul fetelor o urmară, făcând piruete și dansând în ceea ce se dorea a fi un sincron. Cele mici le priveau atente pe dansatoarele mai experimentate, executând fiecare mișcare o secundă prea târziu.

Stângăcia lor sporea magia întregului spectacol. Kate se abținea cu greu să nu plângă; apoi Johnny se întinse peste Lucas și o prinse de mână exact când Marah se rotea pe scenă. La jumătatea numărului ei, o văzu pe Tully și se opri chiar în mijlocul scenei, făcând nebunește cu mâna.

Tot publicul izbucni în râs când Tully îi făcu și ea cu mâna.

Când spectacolul se sfârși, aplaudară cu toții entuziaști. Fetele ieșiră de câteva ori la rampă, apoi, chicotind, se alăturară familiilor.

Marah se duse glonț la nașa ei. Se aruncă direct de pe scenă și ateriză în brațele lui Tully. Un pâlc de oameni se adunară în jurul lor, dorind autografe și să facă cunoștință cu ea. În tot acest timp, Marah radia de mândrie.

După ce mulțimea plecă, Tully se duse la familie, îmbrățișându-i pe fiecare pe rând. O cuprinse pe Kate cu un braț pe după umeri, cu cealaltă mână ținând-o pe Marah.

— Am o surpriză pentru fina mea, spuse ea tare.

Marah chicoti și începu să țopăie.

— Ce este, ce este?

— Vei vedea, spuse Tully, făcându-i cu ochiul lui Kate.

Familia traversă grupată sala și ieși.

Acolo, parcată în curbă, aștepta o limuzină lungă roz.

Marah începu să țipe.

Kate se întoarse spre Tully.

— Glumești?

— Nu-i tare? N-ai să crezi ce greu a fost s-o găsesc. Haideți, toată lumea în mașină.

Deschise portiera și se înghesuiră cu toții pe banchetele de pluș din spatele limuzinei. Luminițe minuscule roșii și albastre luminau din plafon.

Marah se lipi de Tully, ținând-o de mână.

— Asta e cea mai frumoasă surpriză din *toate* timpurile, spuse ea. Ți s-a părut că am fost bună?

— Ai fost perfectă, spuse Tully.

Rămaseră în mașină cât traversară cu feribotul și în tot acest timp,

Marah nu încetă să vorbească cu Tully.

Pe malul din Seattle, mașina porni din nou și fură purtați prin oraș, de parcă ar fi fost turiști aflați în vacanță; apoi ajunseră sub un portic puternic luminat, unde un portar de hotel veni să îi întâmpine. Deschise portiera și făcu o plecăciune.

— Și care dintre toate aceste adorabile prințese este Marah Rose?

Marah ridică instantaneu mâna, chicotind.

— Eu.

El scoase de la spate un singur trandafir roz și i-l oferi.

Marah fu uluită.

— Uau!

— Spune mulțumesc, Marah, o atenționă Kate mai aspru decât intenționase.

Marah îi aruncă o privire iritată.

— Mulțumesc.

Tully îi conduse în hotel. La ultimul etaj, deschise ușa unui apartament uriaș, unde fuseseră instalate tot felul de locuri de joacă pentru copii – saltele pentru sărit, box virtual, mașini miniaturale pentru tamponări. Toate fetele de la spectacol erau deja acolo cu familiile lor. În centrul camerei era o masă cu față de masă albă. Pe ea, se afla un uriaș tort etajat roz, decorat cu micuțe balerine din zahăr.

— Mătușă Tully, urlă Marah, îmbrățișând-o. Este *minunat*! Te iubesc!

— Și eu te iubesc, prințeso! Acum, du-te și joacă-te cu prietenele tale.

Toată lumea rămase pentru o clipă locului, uluită. Johnny își reveni primul. Cu William în brațe, se apropie de Tully.

— Asta nu înseamnă că o răsfeți?

— Eu am vrut să-i cumpărăm un ponei, dar m-am gândit că întrec măsura.

Mama izbucni în râs. Tata clătină din cap.

— Haideți, Margie, Johnny, spuse el în cele din urmă. Să vedem ce au la bar.

Când Kate și Tully rămaseră singure, Kate spuse:

— Chiar că știi cum să impresionezi. Marah o să vorbească despre asta ani de zile.

— Prea mult? întrebă Tully.

— Poate doar puțin.

Tully îi zâmbi larg, dar nu era un zâmbet sincer. Kate sesiză numaidecât asta.

— Care-i problema?

Înainte ca Tully să poată răspunde, Marah veni la ele țopăind, cu fețișoara radiind de bucurie.

— Vrem să facem toate o poză cu tine, mătușă Tully.

Kate rămase acolo, privindu-și fiica practic leșinată peste nașa ei. Deși nu-i plăcea să recunoască, o încerca un dram de gelozie. Își dorise ca asta să fie seara lor; a ei și a fiicei sale.

•

Tully ședea în limuzină, cu capul lui Marah în poală, mângâind părul mătăsos al finei sale.

În fața ei, Kate dormea sprijinită de Johnny, care avea la rândul lui ochii închiși. Băieții erau întinși unul lângă altul. Formau imaginea familiei perfecte dintr-o felicitare Hallmark.

Limuzina coti pe drumul de coastă.

Tully sărută obrazul moale și roz al lui Marah.

— Aproape am ajuns, prințesă.

Marah clipi leneș, trezindu-se.

— Te iubesc, mătușă Tully!

Inima lui Tully se închise ca un pumn în jurul acelor cuvinte, simțind o emoție aproape dureroasă. Credea cândva că succesul este ca aurul pentru care merită să scormonești prin mocirlă și că iubirea avea să fie mereu acolo, așteptând cumva pe malul râului ca ea să termine de spălat nisipul aurifer. Acum, nu-și dădea seama de ce gândise astfel, dat fiind trecutul ei. Ar fi trebuit să recunoască mai de mult cât de prețioasă este iubirea. Dacă succesul este aur, zăcând pe fundul râurilor, iubirea este un diamant, îngropat la sute de kilometri sub pământ și de nerecunoscut în forma lui naturală. Nu era de mirare că era atât de emoționată la auzul acelor cuvinte rostite de Marah. Fuseseră atât de rare în viața ei.

— Și eu te iubesc, Marah Rose!

Limuzina intră pe alee, cauciucurile scrâșnind pe pietriș, și parcă. Dură o veșnicie până când coborî toată familia din mașină și intră în casă. Se duseră imediat cu toții sus.

Tully rămase în camera de zi pustie, neștiind exact ce să facă. Dușumeaua scârțâia. Încercă să intre în ritmul rutinei lor dinainte de culcare, dar mai mult îi încurca, așa că până la urmă renunță.

Kate veni, în sfârșit, jos, oftând obosită, cu un teanc de pături în brațe.

— Deci, Tully. Ce se petrece?

— Ce vrei să zici?

Kate o prinse de braț și traversă cu ea casa împrăștiată cu jucării. La bucătărie, Kate făcu o pauză doar cât să toarne niște vin alb în două pahare, după care ieșiră în curte și se așezară pe scaunele puse pe iarbă. Clipocitul liniștit al apei o purtă pe Tully înapoi în timp, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, la acele nopți în care obișnuiau să se furișeze din casă și să se ducă la râu, unde vorbeau despre băieți și își pasau câte o țigară.

Tully se întinse pe unul dintre șezlongurile din lemn uzate și se înveli cu o pătură. După toți acei ani și, fără îndoială, nenumărate spălări, pătura mirosea încă a parfumul și țigările mentolate ale doamnei M.

Kate își îndoi genunchii sub pătură și își odihni bărbia pe ei, apoi se uită la Tully.

— Să vorbim, spuse ea.

— Despre ce să vorbim?

— De când suntem noi cele mai bune prietene?

— De când arăta bine David Cassidy.

— Și tu crezi că nu-mi pot da seama când ceva nu-i în regulă?

Tully se lăsă pe spate și luă o gură de vin. Adevărul era că voia să vorbească despre asta – la urma urmei, era unul dintre motivele pentru care traversase țara –, și totuși, acum că se afla din nou acolo, cu prietena ei cea mai bună, nu știa cum să înceapă. Mai rău, se simțea ca o idioată în ipostaza de a se plânge pentru ceea ce îi lipsește în viață. Avea atât de multe.

— Am crezut că nu ești în toate mințile să-ți abandonezi cariera. Patru ani la rând, de câte ori sunam, pe fundal urla Marah. Mă tot gândeam că eu m-aș sinucide dacă așa ar fi viața mea, dar tu, deși frustrată și nervoasă, păreai uluitor de fericită. Nu reușeam niciodată să înțeleg cum vine asta.

— Într-o zi, o să înțelegi cum vine asta.

— Ba nu, n-am să-nțeleg. Am aproape patruzeci de ani, Kate. O privi, în sfârșit, pe prietena ei. Cred că eu n-am fost în toate mințile, nedorindu-mi nimic altceva decât carieră.

— Este o carieră dată naibii.

— Da. Dar uneori… nu e suficient. Știu că pare lăcomie, dar am obosit să muncesc optsprezece ore pe zi și să ajung pe urmă într-o casă goală.

— Îți poți schimba viața, să știi. Dar trebuie să-ți dorești asta din tot sufletul.

— Mulțumesc, Obi-Wan.

Kate se uită la valurile care loveau țărmul.

— În tabloidele de săptămâna trecută era o femeie în vârstă de șaizeci de ani care a născut.

Tully râse.

— Ce scorpie nenorocită ești!

— Știu. Acum, haide, biata mea fetiță megabogată, te conduc în camera ta.

— O să-mi pară rău că m-am plâns, nu-i așa?

— O, da.

Străbătură casa întunecată. La ușa camerei de oaspeți, Kate se întoarse către Tully.

— Și te rog să n-o mai răsfeți pe Marah, da? Deja crede că tu aduci luna pe cer.

— Haide, Katie. Am câștigat peste două milioane de dolari anul trecut, ce să fac cu atâția bani?

— Donează-i pentru o cauză nobilă. Dar gata cu limuzinele roz, ne-am înțeles?

— Nu ești deloc simpatică, știai?

Abia mult mai târziu, când Tully se întinse pe salteaua gloduroasă și încovoiată a canapelei extensibile, privind pe fereastră Carul Mare, își dădu seama că nu o întrebase pe Kate despre viața ei.

•

Kate se zgâi la calendarul agățat pe peretele de lângă frigider. I se părea incredibil că timpul zbura atât de repede, dar dovada era chiar acolo, în fața ei. Era noiembrie 2002, iar ultimele paisprezece luni schimbaseră lumea. În luna septembrie a anului precedent, teroriștii intraseră cu avioanele în World Trade Center și în Pentagon, ucigând mii de oameni. Un alt avion fusese deturnat și se prăbușise în cele din urmă, fără niciun supraviețuitor. Mașini-capcană și teroriști sinucigași deveniseră un lucru comun la știrile de noapte; căutarea armelor de distrugere în masă începuse. Cuvinte precum *Al-Qaeda*, *taliban*, *Pakistan* erau prezente în orice conversație și erau repetate în fiecare transmisie.

Teama schimbă întreaga lume, dar cu toate acestea, ca întotdeauna, viața mergea înainte. Oră de oră, zi de zi, în vreme ce politicienii și personalul militar căutau bombe și teroriști, iar Ministerul Justiției sfâșia zidurile de hârtie ale companiei Enron, familiile își duceau mai departe viețile obișnuite. Kate își urma rutina cotidiană, continuând să-și crească copiii și să-și iubească soțul. Dacă îi supraveghea puțin mai atent și îi ținea mai aproape de casă, înțelegeau cu toții: lumea nu mai era un loc la fel de sigur cum fusese cândva.

Mai era o săptămână până la Ziua Recunoștinței, și Crăciunul era la un pas.

Era sezonul sărbătorilor de iarnă, acel moment al anului care transforma femeile în adevărate devoratoare de cumpărături. Scindată între bucuria perioadei respective și volumul de muncă pe care îl necesita acea bucurie, Kate reușea rareori să încetinească ritmul și să savureze momentele prețioase. Trebuia să coacă tot felul de fursecuri pentru petrecerile de la școală, pentru vânzarea cu strângere de fonduri pentru balet, pentru donațiile către Helper House, și, desigur, să meargă la cumpărături. Oricât de magică ar fi fost Bainbridge Island, când venea momentul să cauți cadouri, erai silit să-ți amintești că era doar un petic de pământ înconjurat de apă. Astfel, mallurile și magazinele universale erau departe. Uneori, se simțea precum un alpinist, pornit într-o ascensiune verticală iară oxigen; vârful de atins

era Nordstrom. Cu trei copii, era nevoie de timp pentru a le alege cadouri, iar timpul era prea scurt.

Acum, Kate era în mașina ei, pe scaunul șoferului, parcată prima în zona de așteptat copiii de la școală, întocmind lista de cadouri. Abia reușise să noteze câteva lucruri, când sună clopoțelul și copiii dădură năvală din școală.

Marah ieșea de obicei din clădirea de cărămidă cu un grup de fete. Asemenea balenelor ucigașe, fetele aflate în pragul adolescenței umblau în grupuri. Azi însă, era singură, mergând repede, cu capul plecat și cu brațele încrucișate strâns la piept.

Kate știu că ceva era în neregulă. Exista o singură întrebare: cât de rău era? Fiica ei avea doisprezece ani. Asta însemna că hormonii clocoteau prin corpul ei, transformându-i emoțiile într-un cazan de vrăjitoare. Totul căpăta proporții dramatice în această perioadă.

— Bună! salută Kate scurt, știind că un singur cuvânt greșit ar fi putut declanșa o ceartă.

— Bună! Marah se sui pe scaunul din dreapta și se întinse după centura de siguranță, fixând-o cu un clic la locul ei. Unde sunt picii?

— La aniversarea lui Evan. Îi ia tati în drum spre casă.

— Aha.

Kate părăsi parcarea și se angajă în traficul aglomerat de pe Sportsmans Club Road. Pe tot drumul spre casă, încercă fără succes să inițieze o conversație. În cel mai fericit caz, Marah dădea câte un răspuns monosilabic, în cel mai rău caz, își dădea ochii peste cap și ofta teatral. Când intrară în garaj, Kate mai făcu o încercare.

— Fac fursecuri pentru petrecerea de Ziua Recunoștinței a băieților de mâine. Vrei să mă ajuți?

Marah o privi în sfârșit.

— Din alea în formă de dovleci cu glazură portocalie și presărate cu bobițe verzi?

Pentru o fracțiune de secundă, fiica ei avu din nou înfățișarea unei copile, cu ochii ei negri larg deschiși și buzele ridicate într-un zâmbet ezitant. Ani întregi de petreceri erau între ele acum, o rețea de amintiri comune.

— Desigur, spuse Kate.

— Îmi plac la nebunie fursecurile alea.

Kate mizase pe asta.

— Mai ții minte anul când doamna Norman a adus niște fursecuri absolut identice, și tu ai fost așa de furioasă, că i-ai pus pe toți să guste din ambele feluri, doar ca să dovedești că ale noastre erau mai bune?

Marah zâmbi în sfârșit.

— Domnul Robbins s-a înfuriat rău pe mine. A trebuit să-l ajut la curățenie după petrecere.

— Emily a rămas să te ajute.

Lui Marah îi pieri zâmbetul.

— Mda.

— Deci, vrei să mă ajuți?

— Sigur.

Kate avu grijă să nu aibă o reacție prea vizibilă la asta. Deși ar fi vrut să zâmbească și să spună cât de fericită este, încuviință pur și simplu din cap și își urmă fiica în casă, apoi în bucătărie. Învățase câteva lucruri în ultimul an turbulent despre cum trebuie să te porți cu fetele aflate în pragul adolescenței. Deși ele erau adevărate furtuni de emoții, tu trebuia să rămâi veșnic calmă.

În următoarele trei ore, munciră umăr la umăr în bucătăria mare în stil rustic. Kate îi aminti fiicei sale cum să cearnă ingredientele și să le combine și îi arătă cum să ungă o tavă pentru fursecuri după metoda tradițională. Discutară diverse fleacuri; nimic important. Kate urmărea scena ca un vânător. Din instinct, știa când era momentul potrivit. Tocmai glazuraseră ultimul fursec și puneau vasele murdare lângă chiuvetă, când Kate spuse:

— Mai vrei să faci o tranșă? I le-am putea duce lui Ashley.

Marah deveni foarte tăcută.

— Nu, spuse ea cu voce aproape imperceptibilă.

— Dar lui Ash îi plac foarte mult. Mai ții minte când…

— Mă urăște, spuse Marah, și, în felul acesta, se porni șuvoiul.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— V-ați certat?

— Nu știu.

— Cum nu știi?

— Pur și simplu, bine?

Marah izbucni în lacrimi și întoarse spatele.

Kate se întinse după fiica ei, o apucă de mânecă și o trase într-o îmbrățișare strânsă.

— Sunt aici, Marah, șopti ea.

Marah o strânse cu putere.

— Nu știu cu ce-am greșit, se smiorcăi ea, suspinând.

— Șșșșș, murmură Kate, mângâindu-și fiica pe păr, ca și cum ar fi fost încă de-o șchioapă. Când Marah se opri în sfârșit din plâns, Kate se trase înapoi doar cât să o privească. Uneori, viața e…

Ușa se deschise în spatele lor. Gemenii dădură buzna în casă, urlând unul la celălalt și luptându-se cu dinozaurii lor de jucărie. Johnny intră și el în urma lor. William se lovi de marginea mesei, dărâmând un pahar de apă care nu avea ce căuta acolo. Zgomotul sticlei sparte umplu toată încăperea.

— Oh-oh, făcu William, uitându-se la Kate.

Lucas se puse pe râs.

— Willie a-ncurcat-o, începu el să îngâne.

Marah se eliberă și fugi sus pe scări, trântind ușa camerei.

— Lucas, spuse Johnny. Nu-l mai tachina pe fratele tău. Și vezi să nu calci în cioburile de pe podea.

Kate oftă și luă un prosop.

•

A doua zi, Kate intră pe aleea școlii cu trei minute înainte să sune clopoțelul pentru pauza de prânz. Parcă ilegal și se grăbi să ajungă la secretariat, o învoi pe Marah pentru restul zilei, apoi merse la clasa ei. Seara trecută, după momentul de conversație pe care îl avuseseră, Marah ridicase din nou acel zid între ea și Kate. Nimic nu mai putu restabili conexiunea, astfel încât Kate fusese nevoită să se gândească la un plan de rezervă. Un atac-surpriză.

Se uită prin ochiul dreptunghiular de sticlă al ușii, ciocăni o dată, o văzu pe profesoară făcându-i cu mâna, apoi intră.

Majoritatea copiilor îi zâmbiră și o salutară. Acesta era unul dintre beneficiile voluntariatului constant: toată lumea te cunoștea. Toți copiii păreau bucuroși să o vadă – sau cel puțin bucuroși de acea întrerupere a orei.

Toți copiii, cu excepția unuia.

Marah făcu o grimasă ca pentru a-i spune de ce-ai venit la școală ca să mă faci de râs. Kate cunoștea prea bine acea mutră. Știa regulile perioadei de gimnaziu: părinții ar fi trebuit să fie invizibili.

Clopoțelul sună, și copiii ieșiră în fugă din clasă, gălăgioși.

Când rămaseră singure, Kate se duse la Marah.

— Ce cauți aici?

— Ai să vezi. Ia-ți lucrurile. Plecăm.

Marah se holbă la ea, desigur evaluând situația din fiecare unghi social posibil.

— În regulă. Ne vedem la mașină, bine?

În mod normal, Kate ar fi comentat și ar fi forțat-o pe Marah să iasă împreună cu ea, dar în acel moment starea emoțională a fiicei sale era destul de fragilă. De aceea se afla Kate acolo.

— Bine.

Victoria obținută cu ușurință o surprinse pe Marah. Kate îi zâmbi și îi atinse umărul.

— Ne vedem într-un minut.

De fapt, dură ceva mai mult de atât, dar nu foarte mult. Marah se instală numaidecât pe scaunul din dreapta și își prinse centura de siguranță.

— Unde mergem?

— Păi, mai întâi mergem să mâncăm în oraș.

— M-ai învoit de la școală ca să mâncăm în oraș?

— Și încă ceva. O surpriză. Kate o duse la restaurantul din

apropierea multiplexului nou-nouț de pe insulă. Eu o să iau un cheeseburger, cartofi prăjiți și milkshake de căpșune, anunță Kate după ce se așezară.

— Și eu.

După ce chelnerița le luă comanda și plecă, Kate își privi fiica. Tolănită pe scaunul tapițat în vinilin albastru, părea subțirică și osoasă, o fată în pragul adolescenței. Părul ei negru, dezordonat și nepieptănat acum, avea să fie într-o zi o podoabă superbă, iar ochii ei căprui trădau fiecare nuanță de emoție pe care o simțea. Acum arăta nefericită.

Chelnerița le aduse shake-urile. Kate luă o înghițitură. Era probabil primul produs cu înghețată pe care îl consuma de la nașterea gemenilor și avea un gust divin.

— Ashley tot urât se poartă cu tine? întrebă ea în cele din urmă.

— Mă urăște. Nici măcar nu știu ce i-am făcut.

Kate se gândise mult ce să zică, cum să rezolve această suferință. Asemenea tuturor mamelor, ar fi făcut orice pentru a-și ști fiica bine și în siguranță, dar de unele pericole nu avea cum să o protejeze complet, trebuia să trăiască acele experiențe și să le înțeleagă. Aceasta era una din numeroasele lecții pe care țara aceasta le învățase în acel an, și deși unele lucruri se schimbaseră pentru toată lumea, altele rămâneseră la fel.

— În clasa a cincea, aveam două prietene foarte bune. Ani la rând, am făcut totul împreună – am fost cu caii la concursuri, am dat petreceri în pijama, am mers împreună la lac, vara. Bunica ne spunea cele trei muschetărițe. Apoi, într-o vară, când aveam aproape paisprezece ani, deodată nu m-au mai plăcut. Nici în ziua de azi nu știu de ce. Au început să iasă cu băieți și să meargă la petreceri și nu m-au mai sunat niciodată. Mă duceam în fiecare zi la școală și stăteam singură în autobuz, mâncam singură la prânz și în fiecare seară plângeam înainte să adorm.

— Chiar așa?

Kate încuviință din cap.

— Și acum îmi amintesc cât de rănită mă simțeam.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Păi, într-una din zile, când mă simțeam eu cel mai mizerabil – și când spun mizerabil, nu exagerez, ar fi trebuit să mă vezi cu aparat dentar și cu ochelarii mei de tocilară înrăită…

Marah chicoti.

— M-am trezit și am plecat la școală.

— Și?

— Și mătușa Tully aștepta autobuzul în stație. Era cea mai mișto tipă pe care o văzusem vreodată. Mi-am zis că nu are cum să vrea vreodată să fie prietena mea. Dar știi ce-am aflat?

— Ce?

— Înăuntrul ei, acolo unde contează, era la fel de speriată și de singură ca și mine. Am devenit cele mai bune prietene în acel an. Prietene adevărate. Genul de prietene care nu-și rănesc sentimentele și nu se resping fără motiv.

— Cum îți faci astfel de prietene?

— Asta-i partea dificilă, Marah. Pentru a-ți face prieteni adevărați, trebuie să te străduiești. Uneori, oamenii te vor dezamăgi – fetele pot fi foarte rele între ele –, dar nu trebuie să te dezarmezi. Dacă ești rănită, te aduni, îți recapeți puterea și încerci din nou. Undeva, în clasa ta, există o fată care va fi prietenă cu tine pe tot parcursul liceului. Promit. Trebuie doar să o găsești.

Marah se încruntă și căzu pe gânduri.

Chelnerița le aduse mâncarea, lăsă nota de plată și plecă.

Înainte să muște din cheeseburger, Marah spuse:

— Emily e drăguță.

Kate sperase ca Marah să-și amintească asta. Ea și Emily fuseseră de nedespărțit în școala primară, dar relația lor se răcise în ultimii ani.

— Așa e.

Kate își văzu fiica zâmbind în sfârșit, și această mică schimbare o bucură nespus. Discutară tot felul de nimicuri cât dură prânzul, mai ales despre modă, de care Marah era deja obsedată, și Kate nu știa aproape nimic. După ce achită nota și se pregătiră de plecare, Kate spuse:

— Mai am ceva pentru tine. Căută în geantă și scoase un pachețel. Asta e pentru tine.

Marah rupse hârtia lucioasă și scoase o carte.

— *Hobbitul*, spuse Marah, ridicând privirea.

— În anul acela, când nu am avut nicio prietenă, nu am fost complet singură. Am avut cărți care mi-au ținut companie, iar ăsta e începutul uneia dintre poveștile mele preferate din toate timpurile. Cred că am citit *Stăpânul inelelor* de zece ori până acum. Nu cred că ești chiar pregătită încă pentru *Hobbitul*, dar într-o zi, poate peste câțiva ani, ceva se va întâmpla, și sentimentele îți vor fi din nou rănite. Poate că vei fi singură cu tristețea ta, nepregătită să o împărtășești cu mine sau cu tati, și dacă asta se va întâmpla, o să-ți aduci aminte de această carte de pe noptiera ta. O poți citi atunci, ca să te ducă departe. Pare o prostie, dar pe mine chiar m-a ajutat la treisprezece ani.

Marah păru ușor derutată să primească un dar pentru care era prea mică, dar îi mulțumi totuși mamei.

Kate se uită la fiica ei încă o clipă, simțind o strângere de inimă. Zburau atât de repede anii aceștia ai copilăriei, aproape că se duseseră cu totul.

— Te iubesc, mami! declară Marah.

Pentru restul lumii, acesta era, poate, un moment obișnuit dintr-o zi obișnuită, dar pentru Kate era extraordinar. Acesta era motivul pentru care alesese să fie casnică în loc de a se duce la serviciu. Analiză sensul vieții ei în nanosecunde, poate, dar nu ar fi dat acea clipă pe nimic.

— Și eu te iubesc! De aceea vom chiuli tot restul zilei. Mergem la matineu să vedem *Harry Potter și Camera secretelor*.

Marah ieși din separeu zâmbind larg.

— Ești cea mai bună mamă din lume!

Kate râse.

— Sper doar să-ți amintești asta când vei fi adolescentă.

Capitolul 25

Punctele de reper după care își amintea Tully anii erau știrile pe care le transmisese. În 2002, își petrecu vacanța în Europa, St. Barts și Thailanda. Participă la decernarea Oscarurilor, câștigă un Emmy, apăru pe coperta revistei People și își redecoră apartamentul, dar nimic din toate acestea nu-i rămăsese. Ceea ce-și amintea erau știrile. Transmisese de la lansarea Operațiunii Anaconda împotriva Talibanului, despre escaladarea violențelor în regiune, de la procesul lui Milošević pentru crime împotriva umanității și despre începutul războiului împotriva Irakului.

În primăvara lui 2003, era epuizată, obosise de atâta violență. Când, în sfârșit, se întoarse acasă, nu fu cu mult mai bine. Oriunde se ducea, nimerea în câte o mulțime, și niciunde nu se simțea mai izolată decât într-un grup de oameni care se gudurau pe lângă ea și o lingușeau, dar care nu o cunoșteau cu adevărat.

Deși nimeni dintre cei care o vedeau la televizor nu observa acest lucru, ea se destrăma în tăcere. Grant nu o mai sunase de aproape patru luni, iar ultima oară când vorbiseră, nu mersese bine.

Eu nu doresc ce dorești tu, iubire, spusese el, nici măcar sinchisindu-se să se arate trist când îi declarase asta.

Și ce anume, mă rog? veni replica ei, surprinsă că o podideau lacrimile.

Ce dorești tu mereu: mai mult.

Nu ar fi trebuit să o surprindă. Dumnezeu îi era martor că auzise același lucru destul de des în viața ei. Putea chiar accepta asta ca pe un adevăr. În ultima vreme, chiar dorea mai mult. Dorea o viață adevărată, nu pe aceea perfectă, sclipitoare, de vată de zahăr, pe care singură și-o crease.

Dar habar nu avea cum să o ia de la capăt la vârsta ei. Își iubea profesia prea mult pentru a renunța la ea; în plus, era bogată și celebră de atâta vreme, încât nu se putea imagina un om obișnuit din nou.

Acum, sub un soare surprinzător de cald, mergea pe străzile aglomerate ale Manhattanului, privindu-i pe localnicii grăbiți strecurându-se printre turiștii îmbrăcați pestriț. Azi era prima zi însorită după o lungă iarnă cu multă zăpadă, și nimic nu schimba dispoziția New York-ului cum o făcea soarele. Oamenii ieșeau pe străzi din apartamentele lor cât niște cutii, încălțați cu pantofi comozi, și porneau la plimbare. În dreapta ei, Central Park era o oază de verdeață. Pentru o clipă, când îl privi, își văzu propriul trecut: zona Quad de la Universitatea din Washington, copiii alergând în toate direcțiile, aruncând cu Frisbees, jucându-se cu mingea. Trecuseră douăzeci de ani de când părăsise campusul facultății. Atâta viață se petrecuse în toți acei ani, dar în clipa aceasta, totul părea la fel de aproape precum propria-i umbră.

Zâmbind, clătină din cap ca să și-l limpezească. Trebuia să o sune pe Katie în seara aceea, ca să-i spună despre acest moment minunat.

Era pe punctul de a-și continua drumul, când îl văzu.

La poalele unei movile verzi, pe o alee asfaltată, uitându-se la două adolescente care se roteau în jurul lui pe role.

— Chad.

Era pentru prima oară când îi rostea numele cu voce tare după atâția ani și simți un gust plăcut, de lichior de migdale. Simpla lui imagine dădu la o parte carapacea anilor și o făcu să se simtă din nou tânără.

Se duse până la capătul aleii și se întoarse spre el. Un arbore uriaș își întindea coroana deasupra ei ca o umbrelă, blocând lumina soarelui, iar ei i se făcu brusc frig.

Ce avea să-i spună după toți acei ani? Ce avea el să-i spună ei? Ultima oară când fuseseră împreună, el o ceruse în căsătorie; de atunci, nu se mai întâlniseră. El o cunoștea atât de bine atunci, îndeajuns pentru a nu mai rămâne ca să fie refuzat. Dar se iubiseră. Cu înțelepciunea timpului și trecerea anilor, ea știa asta. Încă mai bine știa că iubirea nu se evaporă. Pălește, poate, își pierde din intensitate, dar nu dispare.

Își dădu brusc seama că își dorește să fie îndrăgostită. Ca Johnny și Kate. Nu mai dorea să se simtă atât de singură pe lume. Șovăi doar o dată, îndreptându-se spre el. Ieși de la umbră la soare.

El era acolo, în fața ei, bărbatul pe care nu fusese niciodată capabilă să-l scoată complet din visele ei. Îi rosti numele cu voce tare, dar prea încet pentru ca el să o audă.

Chad ridică privirea și o zări, iar zâmbetul îi păli lent.

— Tully?

Ea citi pe buzele lui că îi rostește numele, dar chiar atunci un câine lătră, și doi puști pe skateboard trecură în viteză pe lângă ea.

După aceea, el începu să vină spre ea. Era ca în toate filmele văzute de ea, ca în fiecare vis avut de ea. El o strânse în brațe.

Prea curând însă, îi dădu drumul și se dădu înapoi.

— Am știut că o să te revăd.

— Tu ai avut întotdeauna mai multă încredere decât mine.

— Aproape toată lumea are, spuse el, zâmbind. Ei, ce faci?

— Sunt la CBS. Fac…

— Crede-mă, spuse el blajin, știu. Sunt mândru de tine, Tully. Am știut mereu că vei ajunge în vârf. O studie îndelung, apoi întrebă: Ce face Katie?

— S-a măritat cu Johnny. Nu prea i-am mai văzut în ultima vreme.

— Aha, făcu el, dând din cap ca și cum i s-ar fi răspuns la întrebare.

Ea îi simți privirea analitică.

— Cee?

— Ești singură. Lumea nu e de ajuns, la urma urmei.

Ea se încruntă la el. Erau atât de aproape unul de altul, încât și cea mai mică mișcare ar fi dus la un sărut, dar ea nu se putea imagina parcurgând acea mică distanță. El arăta mai tânăr decât și-l amintea ea, mai chipeș.

— Cum faci asta? șopti ea.

— Ce anume?

— Tată, uită-te.

Parcă venind de departe, Tully auzi vocea unei fete. Se întoarse încet și văzu două tinere îndreptându-se spre ei pe role. Cu o clipă în urmă, se înșelase; erau trecute de vârsta adolescenței. Una semăna leit cu Chad – trăsături precise, păr negru, ochi care se micșorau când zâmbea.

Dar cealaltă femeie îi atrase atenția. Să fi avut treizeci de ani, poate treizeci și cinci, cu un zâmbet luminos și gata să râdă. Era îmbrăcată ca un turist: blugi nou-nouți, pulover gros roz croșetat, căciulă și mănuși bleu.

— Fiica mea. E la Universitatea din New York, preciză Chad. Și Clarissa. Femeia cu care trăiesc.

— Tot în Nashville locuiești? Rostirea acelor cuvinte se simți de parcă ar fi împins un buștean la deal. Ultimul lucru pe care îl dorea era să poarte o conversație banală cu el. Tot îi mai înveți pe tinerii cu ochi inteligenți despre lumea știrilor.

El o prinse de umeri și o întoarse cu fața la el.

— Tu nu m-ai vrut, Tully, spuse el, și de data asta, ea auzi asprimea emoției profunde din vocea lui. Eram pregătit să te iubesc pentru eternitate, dar…

— Te rog. Nu.

El îi atinse obrazul într-o mângâiere scurtă, aproape disperată.

— Ar fi trebuit să vin cu tine în Tennessee, spuse ea.

El clătină din cap.

— Tu ai visuri măreţe. Ăsta a fost unul dintre lucrurile pe care l-am iubit cel mai mult la tine.

— L-ai iubit, spuse ea, ştiind că era o prostie să se simtă rănită.

— Unele lucruri nu se întâmplă pur şi simplu.

Ea încuviinţă din cap.

— Mai ales când ţi-e frică să le dai voie să se întâmple.

El o strânse în braţe din nou şi o ţinu cu mai multă pasiune în acea clipă decât o făcuse Grant în ani. Ea aşteptă un sărut care nu veni niciodată. În schimb, el îi dădu drumul, apoi o luă de braţ şi o conduse înapoi spre stradă.

În răcoarea bruscă a umbrei, ea începu să tremure şi se lipi de el.

— Dă-mi un sfat, Wiley. Se pare că am cam dat-o-n bară.

Ajunşi pe trotuarul însorit, el o privi din nou.

— Eşti mai celebră decât în cele mai îndrăzneţe visuri ale tale, şi tot nu-i de ajuns.

Ea tresări, văzându-l cum o priveşte.

— Cred că ar fi trebuit să mă opresc să miros câteva dintre florile alea. La dracu', nici măcar nu le-am observat.

— Nu eşti singură, Tully. Cu toţii avem pe cineva în viaţa noastră. O familie.

— Presupun că ai uitat-o pe Cloud.

— Sau poate tu ai uitat-o.

— Ce vrei să spui?

El se uită înspre parc, unde fiica lui se ţinea de mână cu iubita lui; una o învăţa pe cealaltă să se dea pe role cu spatele.

— Am pierdut mulţi ani din viaţa fiicei mele. Într-o zi, am decis că a trecut prea mult timp şi am căutat-o.

— Tu ai fost întotdeauna un optimist.

— Asta e chestia amuzantă. Şi tu eşti la fel. El se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi se retrase. Continuă să pui lumea pe jar, Tully, fură ultimele lui cuvinte înainte de a se îndepărta.

Erau aproape aceleaşi cuvinte pe care le scrisese el cu mulţi ani în urmă. Ea nu recunoscuse trista disperare din ele când erau doar nişte litere pe o bucată de hârtie. Acum vedea adevărul; erau atât o încurajare, cât şi o culpabilizare. Ce rost avea să pună lumea pe jar dacă privea flăcările de una singură?

•

Un lucru pe care Tully îl făcuse întotdeauna bine era să ignore supărarea. Cea mai mare parte a vieţii, fusese capabilă să respingă amintirile urâte sau dezamăgirile şi să le depoziteze în adâncul

memoriei, într-un ungher atât de întunecat, încât să nu poată fi văzute. Desigur, visa vremurile urâte și se trezea uneori scăldată în sudoare rece, amintirile persistând în subconștient, dar când se făcea ziuă, alunga acele gânduri înapoi în ascunzătoarea lor și uita totul cu ușurință.

Dar acum, pentru prima oară, găsise ceva ce nu putea nici să dosească undeva în întuneric, nici să uite.

Chad. Imaginea aceea a lui, acolo, în orașul ei adoptiv, o zguduise din temelii. Părea că nu-i putea alunga amintirea. Erau atâtea lucruri pe care nu i le mărturisise, atâtea întrebări pe care nu i le adresase.

În cele trei luni de când se întâlniseră din întâmplare, descoperi că își amintea fiecare detaliu, analizându-le secundă cu secundă, ca un expert criminalist, căutând indicii pentru revelarea sensului tuturor lucrurilor. El deveni un fel de reper pentru tot ceea ce abandonase ca să trăiască viața pe care o trăia. Calea pe care nu o alesese.

Și mai rea chiar decât toată această poveste era amintirea vorbelor lui despre Cloud. Nu ești singură, Tully. Cu toții avem o familie. Nu erau cuvintele exacte, dar pe aproape. Esența lor.

Ca o celulă canceroasă, ideea creștea în mintea ei neîncetat. Se trezi gândindu-se la Cloud, gândindu-se cu adevărat. Se concentră mai mult asupra momentelor în care mama ei se întorsese după ea decât a celor în care o părăsise. Era periculos, Tully știa asta, să te agăți de lucrurile bune când existau atâtea rele, și totuși, se întrebă deodată dacă nu cumva fusese greșeala ei. Fusese atât de pornită să-și urască mama, să alunge și să uite dezamăgirile, încât ratase sensul numeroaselor reveniri ale lui Cloud?

Acest gând, speranța lui, nu încăpea în acel ungher întunecat.

În cele din urmă, încetă să mai fugă de acea idee, se opri să reflecteze mai mult asupra ei. Asta o dusese în această ciudată și înspăimântătoare călătorie. Își luase liber două săptămâni, îi spusese vacanță, își făcu o valiză și se urcă într-un avion către vest.

În mai puțin de opt ore după ce plecă din Manhattan, se afla pe Bainbridge Island, oprindu-se în fața casei familiei Ryan într-o limuzină neagră elegantă.

Acum, Tully stătea pe alee, ascultând mașina îndepărtându-se cu cauciucurile scrâșnind pe pietriș. Din curtea din spatele casei, se auzeau valurile spălând plaja de prundiș mărunt, semn că venea fluxul, în această splendidă după-amiază însorită de început de vară, casa cu aspect demodat de fermă arăta ca decupată dintr-un album cu fotografii. O peliculă proaspătă de vopsea făcea șindrilele să pară din caramel, iar bordura albă, lucioasă strălucea în razele soarelui. Curtea era plină de flori, o explozie de culoare oriîncotro își întorcea privirea. Jucării și biciclete erau împrăștiate peste tot, amintindu-i brusc de vremurile de odinioară, când ea și Kate fuseseră fetele de pe Firefly

Lane. Bicicletele lor fuseseră adevărate covoare fermecate către o altă lume.

Haide, Katie. Să mergem.

Tully zâmbi. Nu se mai gândise la vara aceea de ani de zile. 1974. Anul în care începuse totul. Întâlnirea cu Kate îi schimbase viața, și totul deoarece îndrăzniseră să se apropie una de alta, îndrăzniseră să spună: *Vreau să fiu prietena ta.*

Înaintă pe poteca pavată, străpunsă de firicele de buruieni, îndreptându-se spre intrare. Chiar înainte să ajungă la verandă, auzi zgomotul din interior. Nu fu surprinsă. După spusele lui Kate, prima jumătate a anului 2003 fusese o adevărată nebunie. Marah nu păși tocmai lin în perioada adolescenței, iar băieții deveniseră din niște copilandri zgomotoși niște băieți de cinci ani și mai zgomotoși, și mai puși pe rele. De câte ori Tully suna, Kate ducea cu mașina pe cineva undeva.

Tully sună la ușă. În mod normal, ar fi intrat direct, dar, tot în mod normal, ar fi fost așteptată. Această călătorie fusese făcută sub un impuls de moment, așa că nici nu telefonase în prealabil. Sincer vorbind, nici nu se așteptase neapărat să o facă. Crezuse că avea să o părăsească curajul pe parcurs. Dar acum se afla acolo.

Zgomotul pașilor făcură vechea casă să vibreze. Apoi ușa se deschise, și în fața ei apăru Marah.

— Mătușă Tully! țipă ea, aruncându-se înainte.

Tully își prinse fina și o strânse în brațe. Când se despărțiră, ea se uită la fata din fața ei, ușor nedumerită. Trecuseră abia șapte sau opt luni de când o văzuse ultima oară pe Marah – o clipită –, și cu toate astea, fata din fața ei era o străină. Aproape femeie, Marah era mai înaltă decât Tully, cu un ten alb ca laptele, ochi căprui pătrunzători, o podoabă de păr negru care îi cădea în valuri pe spate și niște pometi fantastici.

— Marah Rose, spuse ea. Ai crescut. Și ești superbă. Ai încercat să devii model?

Zâmbetul o făcea pe Marah răpitor de frumoasă.

— Pe bune? Mama spune că sunt un copil.

Tully râse.

— Tu, draga mea, nu ești un copil.

Înainte să mai poată adăuga ceva, Johnny coborî scările, ținând cu fiecare braț câte un băiat zvârcolindu-se. La jumătatea drumului, o văzu și se opri. Apoi zâmbi.

— Trebuia s-o inviți în casă, Marah. Are o valiză.

Tully râse și închise ușa în urma ei.

— Katie, strigă Johnny înspre capul scărilor. Ai face bine să vii încoace. N-o să crezi cine-a venit în vizită.

Îi lăsă pe băieți jos, la baza scărilor, se duse la Tully și o luă în

brațe. Ea nu putu să nu se gândească ce bine este să fii pur și simplu ținut în brațe. Trecuse atât de mult timp.

— Tully! se auzi vocea lui Kate, acoperind celelalte zgomote din cameră când coborî în fugă scările și o strânse pe Tully în brațe. Când Kate se dădu înapoi, zâmbea. Ce naiba cauți aici? Nu știi că trebuie să-mi dai de veste când pornești la drum? Acum o să începi să-mi impui capul că trebuie să mă tund și să-mi fac șuvițe.

— Nu uita de machiaj, pe care nu-l ai. Dar te-aș putea aranja eu. Mă pricep. E un har.

Nostalgia trecutului le cuprinse pe amândouă, făcându-le să râdă.

Kate o luă de braț pe Tully și o conduse la canapea. Acolo, cu valiza ei la ușă ca un bodyguard, petrecură aproape o oră depănând ultimele evenimente din viața fiecăreia. Pe la ora trei, mutară mica petrecere în curtea din spatele casei, unde băieții și Marah se întreceau cu Kate pentru a-i atrage atenția lui Tully. Când începu să se întunece, Johnny aprinse grătarul și, pe o masă de picnic așezată pe iarbă, sub bolta înstelată și cu susurul apei alături, Tully avu parte de prima cină gătită în casă după luni de zile. După aceea, încinseră o partidă strașnică de Candy Land cu băieții. În timp ce Kate și Johnny erau sus, ca să-i culce pe băieți, Tully rămase afară cu Marah, fiecare învelită în câte unul dintre faimoasele pleduri lucrate de doamna Mularkey.

— Cum e să fii faimoasă?

Tully nu se mai gândise cu adevărat la asta de ani întregi; luase de bun ceea ce avea.

— E grozav. Primești mereu cele mai bune mese, ai acces în toate locurile minunate; oamenii îți oferă tot timpul lucruri gratis. Toată lumea te așteaptă. Și, cum eu sunt jurnalist, și nu stea de cinema, paparazzi mă lasă în pace de cele mai multe ori.

— Petreceri?

Tully zâmbi.

— A trecut ceva vreme de când nu m-am mai gândit la petreceri, dar da, sunt invitată la multe. Și să nu uităm hainele. Creatorii de modă îmi trimit haine tot timpul. Eu nu trebuie decât să le port.

— Uau! făcu Marah. Supermișto.

În spatele lor se auzi un zgomot – o masă, poate – trasă pe terasă. Apoi începu muzica. Jimmy Buffet, „Margaritaville”.

— Știi ce înseamnă asta, spuse Kate, apărând în spatele lor cu două pahare de Mărgărită.

Marah începu imediat să se smiorcăie.

— Dar sunt destul de mare ca să mai stau. În plus, mâine n-am școală. E consiliu.

— Ora de culcare, micuțo, spuse Kate, aplecându-se ca să-i ofere lui Tully un pahar.

Marah se uită la Tully ca și cum ar fi vrut să zică: Vezi? Ți-am spus

eu că mă crede un copil. Tully nu se putu abține să nu râdă.

— Eu și mama ta am vrut și noi cândva să ne facem mai repede mari. Obișnuiam să ne furișăm afară din casă și să furăm de la mama mea…

— Tully, spuse Kate tăios. Pe ea n-o interesează poveștile astea vechi.

— Mama mea s-a furișat afară din casă? Și bunica ce-a făcut?

— A pedepsit-o pentru tot restul vieții. Și a obligat-o să poarte haine de la reduceri, din magazinul universal, răspunse Tully.

Marah se înfioră la acest gând.

— Poliester, adăugă Kate. O vară întreagă mi-a fost teamă să mă apropii de vreo flacără aprinsă.

— Voi mă mințiți, spuse Marah, încrucișându-și brațele.

— Noi? Să te mințim? Niciodată, spuse Tully, luând o gură din băutura ei.

Marah se ridică de pe scaun, oftă prelung și adânc și intră în casă. Imediat ce ușa se închise cu un trântit, Tully și Kate se puseră pe râs.

— Zi că noi n-am fost așa, spuse Tully.

— Mama jură că da. Tu erai mica Miss Perfecțiune în ochii ei. Asta, până când am fost arestate din cauza ta.

— Prima fisură din armură.

Râzând, Kate se așeză în șezlongul din lemn de lângă ea, învelindu-se cu unul dintre pledurile mamei sale.

Tully nu-și dăduse seama cât de încordată fusese, cât de rigizi îi fuseseră umerii și brațele, până în acel moment, când începu să se relaxeze. Ca de obicei, Kate era plasa ei de siguranță, punctul ei de sprijin. Cu cea mai bună prietenă alături, putea în sfârșit să aibă încredere în ea însăși. Se lăsă pe spate în scaun și se uită la cerul înstelat. Nu fusese niciodată genul de persoană care să se simtă neînsemnată în raport cu universul, dar acum înțelegea deodată de ce unii oameni simt asta; era o chestiune de perspectivă. Își petrecuse atâta amar de vreme din viață alergând către linia de sosire, încât rămăsese fără suflu. Dacă ar fi acordat mai multă atenție lumii înconjurătoare și mai puțină țelurilor, poate că nu s-ar fi aflat acum acolo, o femeie de patruzeci și doi de ani singură, în căutarea unei rămășițe zdrențăroase de familie.

— Deci, o să mă lași să întreb? își luă Kate inima în dinți.

Nu avea niciun rost să ascundă adevărul, deși simțea aproape instinctiv nevoia să facă asta. Muzica se schimbă, și acum ABBA cânta „Knowing Me, Knowing You”.

— L-am văzut pe Chad, spuse ea încet.

— În urmă cu câteva luni, nu-i așa? În Central Park?

— Da.

— Și pentru că l-ai întâlnit atunci, ai simțit nevoia să sari în avion și

să vii să mă vezi acum. Înțeleg pe deplin.

Înainte ca Tully să poată răspunde, ușa se deschise în spatele lor din nou, și Johnny veni afară, cu o bere în mână. Trase încă un scaun lângă ele și se așeză. Toți trei formau un semicerc aproximativ în curtea acoperită de iarbă, stând cu fața înspre apele întunecate ale canalului. Luna lumina valurile care udau nisipul.

— Ți-a spus deja?

— Voi doi sunteți telepatici, sau ce? spuse Tully. Tocmai începusem.

— De fapt, spuse Kate, mi-a amintit că l-a văzut pe Chad acum câteva luni.

— Aha, făcu Johnny, dând din cap ca și cum asta ar explica neașteptata călătorie a lui Tully la celălalt capăt al țării.

— Cum adică, aha? întrebă ea, brusc iritată.

Exact așa reacționase și Chad.

— El este unicornul tău, răspunse Johnny.

Tully îl privi.

— Eu n-am spus niciodată nimic despre „cornul" lui.

— Haide, Tully, interveni Kate, punând o mână pe brațul soțului ei. Care-i problema?

Ea se uită la amândoi, cum stăteau unul lângă celălalt, o soție și un soț care încă râdeau împreună și se atingeau după atâția ani de căsnicie, și simți deodată o dorință arzătoare în suflet.

— M-am săturat să fiu singură, spuse ea în cele din urmă.

Ținuse cuvintele în ea atâta vreme, încât atunci când, în sfârșit, le eliberă, acestea sunară uzate, tocite parcă, precum pietrele de apă.

— Și Grant? întrebă Johnny.

— Parcă ai spus că Chad trăiește cu o femeie, spuse Kate, aplecându-se în față.

— De fapt, nu e vorba neapărat de Chad. Adică, este, dar nu așa cum credeți voi. El a scos în evidență faptul că și eu am o familie, spuse Tully.

Kate se dădu înapoi.

— Te referi la Cloud?

— E mama mea.

— Biologic vorbind. Până și o reptilă e un părinte mai bun, iar reptilele își îngroapă ouăle și pleacă.

— Știu că încerci doar să mă protejezi, Kate, dar ție ți-e ușor să o desființezi. Tu ai o familie.

— Te face să suferi de câte ori o vezi.

— Dar s-a tot întors. Poate că asta a însemnat ceva.

— Da, dar tot de atâtea ori a și plecat, spuse Kate blând. Și de fiecare dată ți-a frânt inima.

— Sunt mai puternică acum.

— De fapt, despre ce *vorbiți* voi două? Parc-ați vorbi codificat, spuse

Johnny.

— Vreau să mă duc s-o caut. Am ultima ei adresă cunoscută – trimit bani lunar. M-am gândit că, cine știe, dacă aș reuși să o înscriu într-un program de tratament, am avea o șansă.

— A fost de multe ori la tratament, precizează Kate.

— Știu, dar niciodată ajutată. Poate că de asta avea nevoie.

— Dar nu ești foarte convinsă nici tu de asta, spuse Kate.

Tully se uită când la Kate, când la Johnny, apoi iar la Kate.

— Știu că e o nebunie și că probabil nu va funcționa, iar eu am să sfârșesc din nou prin a suferi sau a-mi îneca amarul în alcool, ori ambele, dar am obosit să fiu atât de singură, la dracu', și nu am niciun iubit, nici copii pe care să mă bizui. Am doar o mamă, așa, plină de cusururi cum e. Și, Katie, vreau să vii cu mine să o căutăm. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva zile.

Kate fu complet luată prin surprindere.

— Ce?

— Vreau s-o găsesc. Nu pot face asta singură.

— Dar… nu pot să plec pur și simplu pentru câteva zile. Mâine, cei mici au carnaval. Eu sunt președintele juriului jocurilor sportive. Trebuie să fiu acolo să supraveghez jocurile și să decernez premiile.

Tully oftă dezamăgită.

— Of. Bine. Ce zici de sfârșitul ăsta de săptămână?

— Îmi pare rău, Tul. Zău. Sâmbătă și duminică, mă ocup împreună cu mama, la biserică, de împărțirea alimentelor familiilor defavorizate. Dacă nu mă duc, o să fie o mare harababură. Luni și marți fac voluntariat pentru Parks and Rec Departament, dar aș putea veni cu tine câteva zile următorul weekend.

— Dacă aștept, nu mă mai duc, spuse Tully, încercând să-și adune curajul de a porni singură. Presupun că m-aș putea duce singură. Eram doar îngrijorată…

— Ar trebui să te duci cu o echipă, spuse Johnny.

Tully se uită la el.

— Ce vrei să zici?

— Știi tu, să filmezi. Ești o mare vedetă, cu o poveste de genul sărmana fată bogată. Nu vreau să par insensibil, dar telespectatorilor tăi le-ar plăcea mult să te însoțească în această călătorie. Șeful meu ar modifica programul ca să-l transmită.

Tully începu să deruleze în cap ideea neașteptată. Era periculos pentru ea, fără îndoială; ar fi putut fi umilită de mama ei. Dar în același timp, ar fi putut triumfa. O reuniune mamă-fiică ar fi aur pentru televiziune. Era surprinsă, sincer, că nu-i venise ei ideea aceasta. Un portret intim că acesta ar fi făcut ca popularitatea ei să atingă cote fantastice. Merita oare să riște?

Avea nevoie de un producător căruia să-i pese de ea.

Se uită la Johnny.

— Vino cu mine, propuse ea, aplecându-se spre el. Fii producătorul meu.

Kate se îndreptă în scaun.

— Ce?

— Te rog, Johnny, imploră Tully. Am nevoie de tine, dacă mă înham la chestia asta. N-aș avea încredere în altcineva. O să-ți ofere expunere națională. Îl sun eu pe șeful tău. Sunt prietenă cu Fred de multă vreme. Și, așa cum ai spus și tu, ar face moarte de om pentru exclusivitate.

Johnny se uită la soția lui.

— Katie?

Tully își ținu respirația, așteptând răspunsul prietenei sale.

— E decizia ta, Johnny, spuse Kate în cele din urmă, deși nu părea fericită.

Johnny se lăsă pe spate în scaun.

— Am să vorbesc cu Fred. Presupunând că o să accepte, începem mâine. Îl sun pe Bob Davies să fie cameraman. Zâmbi larg. Chiar mi-ar plăcea să ies din studio câteva zile.

Tully râse.

— *Grozav*!

Plasa de țânțari a ușii se deschise cu zgomot; Marah ieși în fugă în curte.

— Pot să vin și eu cu voi, tati? Mâine n-am școală, și ai spus că ai vrea să te văd într-o zi la lucru.

Tully o luă pe Marah de mână și o trase la ea în poală.

— E o idee fantastică! În felul ăsta, vei vedea ce producător grozav e tatăl tău, iar mama ta nu va trebui să-și facă griji pentru tine cât face voluntariat la școală.

Lângă ea, Kate mormăi.

Tully se întoarse către buna ei prietenă.

— E-n regulă, nu-i așa, Katie? Sunt doar câteva zile. Plus că îi voi arăta finei mele cât de norocoasă e că ești mama ei. O aduc înapoi la timp ca să meargă la școală luni. Promit.

Johnny se ridică și își deschise telefonul mobil. Formă un număr și intră în casă. Vocea lui se auzi întâi mai tare, apoi se pierdu când intră în casă.

— Fred? Johnny la telefon. Scuze că te deranjez, dar…

— Kate? spuse Tully, aplecându-se spre ea. Spune-mi că e în regulă.

Zâmbetul prietenei sale se lăsă așteptat.

— Sigur, Tully. Ia-mi toată familia, dacă vrei.

Capitolul 26

— Suferi de fiecare dată din cauza ei, spuse Kate câteva ore mai târziu, când luminile Seattle-ului, sclipind între apele canalului Sound și cerul lipsit de stele, începuseră să se stingă.

Tully oftă, privind la fâșia de apă înspumată de-a lungul țărmului. Abia se putea distinge. Terminându-și al treilea cocktail Margarita, puse paharul gol pe iarbă, lângă ea.

— Știu.

Tully tăcu. Adevărul era că i se învârtea capul și că începea să-și facă griji din pricina acestei idei pe care o avusese.

— De ce Johnny? întrebă Kate în cele din urmă.

Avu o urmă de ezitare, ca și cum nu ar fi intenționat neapărat să rostească întrebarea cu voce tare.

— Mă va proteja. Dacă o să spun „taie”, el o să întrerupă filmarea. Dacă o să spun să arunce totul la gunoi, o va face.

— Nu cred.

— Ba o va face. Pentru mine. Și știi de ce?

— De ce?

— Tu.

Se ridică în picioare clătinându-se ciudat, nemaidorind să analizeze această decizie.

Kate veni lângă ea numaidecât, sprijinind-o.

— Ce m-aș face eu fără tine, Katie? spuse Tully, sprijinindu-se de prietena ei cea mai bună.

— Nu va trebui să aflăm vreodată. Acum, haide, te ajut să ajungi în camera ta. Ai nevoie de puțină odihnă.

Kate o conduse în casă și apoi în hol, până în dormitorul de oaspeți.

Acolo, Tully se trânti pe pat, privind cu ochii împăienjeniți la prietena ei cea mai bună. Acum, că totul în jur se învârtea cu ea, își dădu seama cât de idioată era ideea acestui documentar, cât de ferm se poziționase în calea răului. Ar fi putut fi rănită… din nou. Dacă ar fi avut și ea viața lui Kate; atunci, nu ar mai fi trebuit să riște.

— Ești atât de norocoasă, murmură ea, pe punctul să adoarmă. Johnny…

Ar fi vrut să continue: … și copiii te iubesc, dar cuvintele i se încâlciră în cap și, înainte să poată termina, începu să plângă, apoi adormi.

A doua zi dimineață, se trezi cu o cumplită durere de cap. Îi luă mai mult timp decât de obicei să își facă părul și să se machieze – iar Johnny care urla la ea să se grăbească n-o ajuta deloc –, dar în cele din urmă fu gata de plecare.

Johnny o strânse în brațe pe Kate și o sărută.

— N-ar trebui să dureze mai mult de două zile, spuse el atât de

încet, încât Tully înțelese că ea n-ar fi trebuit să audă. Ne întoarcem înainte să te prindă dorul de noi.

— O să mi se pară mai mult, spuse Kate. Mi-e deja dor de voi.

— Haide, mami, spuse Marah tăios. Trebuie să plecăm. Nu-i așa, mătușă Tully?

— Sărut-o pe mami de rămas-bun, spuse Johnny.

Marah se duse supusă la Kate și o sărută. Kate își ținu fiica în brațe până când aceasta începu să se foiască, apoi îi dădu drumul.

Tully simți un fior de gelozie la imaginea intimității lor; erau o familie atât de frumoasă.

Johnny se duse cu Marah la mașină și începu să încarce valizele în portbagaj.

Tully o privi pe Kate.

— Vei fi acasă, da? În caz că va trebui să sun?

— Eu sunt mereu acasă, Tully. De aceea mă numesc mamă casnică.

— Foarte nostim. Tully coborî privirea spre bagajul ei. Deasupra, era un teanc de notițe pe care le luase în timpul celei mai recente convorbiri telefonice purtate cu avocatul ei. Era o listă cu ultimele adrese pe care le avea acesta pentru Cloud. Păi, atunci, eu am plecat.

Își luă geanta și se duse la mașină.

Când ajunseră la capătul aleii, ea se răsuci în scaun.

Kate era încă acolo, în fața ușii, cu doi băieței agățați de ea, făcându-le cu mâna.

Doar două ore mai târziu, făcură prima oprire la o parcare pentru rulote din Fall City. Ultima adresă cunoscută a lui Cloud. Dar se pare că mama ei se mutase în urmă cu o săptămână și nu se știa încă noua ei adresă. Bărbatul cu care vorbiră presupunea că se mutase într-un camping din Issaquah.

Următoarele șase ore, merseră dintr-un loc într-altul, urmând diverse piste – Tully, Johnny, Marah și un cameraman, care își spunea Fat Bob din motive bine întemeiate. La fiecare oprire, filmau câte un cadru cu Tully stând de vorbă cu oameni din diferite campinguri și comunități. Câțiva oameni auziseră de Cloud, dar nimeni nu părea să știe unde ar fi putut-o găsi. Din Issaquah, merseră la Cle Elem și Ellensburg. Marah sorbea fiecare cuvânt al lui Tully.

Tocmai terminau o cină târzie în North Bend, când Fred sună ca să le spună că ultimul cec trimis lui Cloud fusese încasat la o bancă din Vashon Island.

— Am putea fi acolo într-o oră, mormăi Johnny.

— Crezi c-o s-o găsim? întrebă Tully, punându-și zahăr în cafea.

Era pentru prima oară în ziua aceea când erau singuri. Fat Bob era în mașină, iar Marah tocmai se dusese la toaletă.

Johnny o privi.

— Cred că nu-i putem face pe oameni să ne iubească.

— Nici chiar pe părinții noștri?

— Mai ales pe părinții noștri.

Ea simți din nou legătura pe care o aveau. Își aminti că avuseseră acest lucru în comun. Copilării singuratice.

— Cum este să fii iubit, Johnny?

— Nu asta vrei să întrebi de fapt. Tu vrei să știi cum este să iubești pe cineva. Îi adresă un zâmbet care îl făcu să arate din nou ca un copil. Adică, în afară de tine însăți.

Ea se lăsă pe spate.

— Am nevoie de prieteni noi.

— Eu n-o să mă retrag, știi bine. Ai face bine să te împaci cu asta. M-ai prins în povestea asta acum. Camera de filmat o să fie de față, nu va scăpa nimic. Dacă vrei să renunți, acum e momentul.

— Tu mă poți proteja.

— Exact asta îți spun, Tully. N-am s-o fac. Eu voi relata povestea. La fel cum ai făcut și tu în Germania.

Ea înțelese ce spunea el. Prietenia se termina când pornea camera de filmat; era o axiomă a jurnalismului.

— Încearcă doar să mă filmezi din stânga. E profilul meu bun.

Johnny zâmbi și achită nota de plată.

— Du-te s-o iei pe Marah. Dacă ne grăbim, am putea prinde ultimul feribot.

De fapt, pierdură ultimul feribot și rămaseră să doarmă în trei camere dintr-un hotel ca vai de lume de pe chei.

A doua zi dimineață, Tully se trezi cu o cumplită durere de cap, care nu cedă, indiferent câte aspirine înghiți. Cu toate astea, se îmbrăcă, se machie și luă micul dejun într-un restaurant soios, recomandat de Fat Bob. La ora nouă dimineața, erau pe feribot, îndreptându-se către o comunitate cultivatoare de fructe de pădure de pe Vashon Island.

Fiecare pas pe care îl făcea, fiecare kilometru pe care îl parcurgea Tully era filmat. Când le luă interviu casierilor de la banca de unde fusese încasat ultimul cec și le arătă fotografia veche și îndoită cu mama ei – singura fotografie pe care o avea cu ea –, își păstră zâmbetul.

Abia pe la ora zece, când ajunseră la indicatorul pentru SUNSHINE FARMS, Tully începu să-și piardă răbdarea.

Comunitatea respectivă arăta la fel ca toate celelalte pe care le mai văzuse: pogoane nesfârșite de culturi, oameni cu aspect ponosit, îmbrăcați în haine sărăcăcioase, șiruri de toalete ecologice. Principala diferență erau spațiile de cazare. Aici, oamenii locuiau în corturi conice înalte, numite iurte. Erau cel puțin treizeci de astfel de corturi înșirate de-a lungul râului.

Johnny opri într-o parcare și coborî din furgonetă. Fat Bob făcu la fel, deschizând portiera prin glisare și apoi trântind-o ca să se închidă.

Marah spuse îngrijorată:

— Ești bine, mătușă Tully?

— Taci, Marah, spuse Johnny. Vino aici, lângă tati.

Tully știa că o așteptau; totuși, nu se clinti din loc. Oamenii o așteptau tot timpul; era unul dintre avantajele celebrității.

— Poți s-o faci, i se adresă ea femeii speriate din oglinda retrovizoare.

Petrecuse o viață întreagă anihilându-și inima, creând o crustă dură în jurul ei, și acum o îndepărta din proprie voință, expunându-și vulnerabilitatea. Dar ce opțiune avea? Dacă ea și mama ei puteau avea vreo șansă vreodată, cineva trebuia să facă primul pas.

Deschise precaută portiera și coborî.

Fat Bob și camera lui de filmat erau acolo.

Tully inspiră adânc și zâmbi.

— Suntem în comunitatea Sunshine Farms. Ni s-a spus că mama mea ar locui aici de aproape o săptămână, deși nu a trimis încă această adresă avocatului meu, așa că nu știm dacă are de gând să rămână.

Se duse la șirul lung de mese, acoperite de șoproane înclinate din lemn de cedru, unde femei ostenite își vindeau marfa. Fructe de pădure, gemuri, siropuri, paste din fructe de pădure și broderii lucrate manual.

Nimănui nu părea să-i pese că o cameră de filmat se îndrepta spre ele. Sau o vedetă.

— Sunt Tallulah Hart și o caut pe femeia aceasta, spuse Tully, arătându-le fotografia.

Fat Bob se mută în stânga ei, rămânând aproape. Oamenii habar nu aveau cât de aproape trebuiau uneori să fie camerele de filmat pentru a surprinde nuanțe de emoție.

— Cloud, spuse femeia fără să zâmbească.

Inima lui Tully tresări.

— Da.

— Nu mai e la Sunshine. Prea multă muncă pentru ea. Ultima oară am auzit că era la Mulberry. Ce-a făcut?

— Nimic. E mama mea.

— Spunea că nu are copii.

Tully era sigură că reacția ei, acea undă de durere, fusese surprinsă de cameră.

— Nici nu-i de mirare. Cum ajungem la Mulberry?

În timp ce femeia îi dădea indicații, Tully simți un val de neliniște. Se îndepărtă, se duse lângă un gard, ca să fie singură. Johnny se duse foarte aproape de ea.

— Ești bine? întrebă el, destul decât întrebarea să nu fie surprinsă de cameră.

— Mi-e frică, șopti ea, ridicând privirea spre el.

— O să fie bine. Nu-ți mai poate face rău. Ești Tallulah Hart, ai uitat?

De asta avea nevoie. Zâmbind, simțindu-se mai puternică, se îndepărtă de el și privi în obiectiv. Nu se sinchisi să-și șteargă lacrimile.

— Presupun că încă îmi doresc să mă iubească, mărturisi ea încet. Să mergem.

Se urcară din nou în furgonetă și porniră spre autostradă. La Mill Road, cotiră la stânga și intrară pe un drum accidentat, până când văzură o rulotă veche bej. Era fixată pe cărămizi pe terenul ierbos, înconjurată de mașini ruginite, avariate. Într-o parte, în curtea din față, era un frigider; lângă el, un fotoliu cu spătar rabatabil uzat și defect. Trei câini pit bull răpciugoși erau legați cu lanțuri de gard. O luară razna când furgonetă intră în curte, lătrând, mârâind și repezindu-se să muște.

— E *Deliverance*, spuse Tully, zâmbind slab când întinse mâna spre mânerul portierei.

Ieșiră toți în păr, înaintând în formație: Tully în frunte, avansând cu o încredere prefăcută; Fat Bob, alături sau în fața ei, imortalizând fiecare clipă pe bandă; și Johnny în spatele lor, cu Marah de mână, amintindu-i să țină gura închisă.

Tully se duse la ușa de la intrare și ciocăni.

Nu răspunse nimeni.

Încercă să audă zgomot de pași, dar lătratul câinilor făcea asta imposibil.

Mai ciocăni o dată și fu pe punctul să răsufle ușurată și să spună: *Ghinion!* când ușa se deschise, și în cadrul ei apăru un bărbat uriaș, cu părul ciufulit și îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri. Un tatuaj cu o femeie în fustă Hawaiană îi acoperea jumătatea stângă a abdomenului umflat și păros.

— Mda? spuse el, scărpinându-se la subraț.

— Am venit s-o văd pe Cloud.

El își înălță capul spre dreapta și ieși din rulotă, trecând pe lângă ea și ducându-se la câini.

Lui Tully îi lăcrimară ochii din cauza duhorii care ieșea din rulotă. Vru să se întoarcă spre aparatul de filmat și să facă un spirit de glumă, dar nu putea nici măcar să înghită, atât de agitată era. Înăuntru, dădu peste mormane de gunoaie și de cutii vechi de mâncare. Erau muște peste tot și cutii de pizza pline cu resturi. Dar cele mai multe erau sticlele goale de alcool, plus o narghilea. O grămadă imensă de marijuana trona pe masa din bucătărie.

Tully nu o scoase în evidență și nici nu făcu vreun comentariu.

Fat Bob îi filma fiecare pas al incursiunii ei în acel iad din rulotă.

Ea se duse la ușa închisă din spatele bucătăriei, ciocăni și o deschise, descoperind cea mai grețoasă baie a tuturor timpurilor. O închise la loc, trântind-o, și se duse la următoarea ușă. Acolo, ciocăni de două ori, apoi apăsă pe clanță. Dormitorul era mic, părând și mai mic din cauza mormanelor de haine de peste tot. Trei sticle goale de un litru și jumătate de gin Monarch erau aliniate lângă marginea patului.

Mama ei era chircită în poziția fetusului pe patul nefăcut, învelită cu o pătură albastră zdrențăroasă.

Tully se aplecă mai aproape, observând acum cât de cenușie și ridată devenise pielea mamei sale.

— Cloud? repetă numele de trei sau patru ori, dar nu primi niciun răspuns. În cele din urmă, întinse mâna, atinse umărul mamei, mai întâi ușor, apoi mai apăsat. Cloud?

Fat Bob se poziționă, îndreptând aparatul spre femeia din pat.

Încet, mama ei deschise ochii. Îi trebui mult timp să se dezmeticească, având o privire încețoșată, goală.

— Tallulah?

— Bună, Cloud.

— Tully, spuse ea, ca și cum tocmai și-ar fi amintit diminutivul preferat de fiica ei. Ce faci aici? Și cine dracu' e tipul ăsta cu camera?

— Am venit după tine.

Cloud se ridică încet în șezut, scotocind prin buzunarul soios după o țigară. Când o aprinse, Tully observă cât de tare tremura mâna mamei. Făcu trei încercări până nimeri vârful flăcării.

— Credeam că ești în New York, devenind bogată și faimoasă.

Se uită nervoasă în obiectiv.

— Sunt și una, și cealaltă, spuse Tully, neputându-și stăpâni mândria din voce. Ura faptul că, după toate dezamăgirile, încă tânjea după admirația acelei femei. De când locuiești aici?

— Ce-ți pasă? Tu locuiești în lux, în timp ce eu putrezesc aici.

Tully se uită la mama ei, observând părul dezordonat, nepieptănat, acum înspicat cu fire albe, pantalonii lăbărțați și pătați, cu tiv rupt și zdrențuit, cămașa uzată din flanel, încheiată greșit. Și chipul ei. Ridat, murdar și cenușiu de la țigări, alcool și o viață trăită în sărăcie. Cloud abia dacă împlinise șaizeci de ani și arăta cu cincisprezece ani mai în vârstă. Frumusețea fragilă a tinereții ei pierise, ștearsă de excese dure.

— Nu poți vrea asta, Cloud. Până și tu…

— Până și eu, ha? De ce-ai venit să mă cauți, Tully?

— Ești mama mea.

— Știm amândouă foarte bine cum stau lucrurile. Cloud își drese glasul și privi în altă parte. Trebuie să scap de aici. Aș putea să stau la tine câteva zile. Să fac o baie. Să mănânc ceva.

Tully ura micul fior de emoție care urmă acestor cuvinte. Așteptase

o viață întreagă ca mama ei să vrea să vină cu ea, dar știa cât de periculos putea fi un moment ca acesta.

— În regulă.

— Chiar așa?

Neîncrederea de pe chipul lui Cloud arăta cât de puțină încredere aveau una în cealaltă.

— Chiar așa. Și, pentru o clipă, Tully uită că era filmată. Îndrăzni să-și imagineze imposibilul: că ar putea deveni mamă și fiică în locul celor două străine. Haide, Cloud. Lasă-mă să te ajut până la mașină.

•

Tully știa că nu ar fi trebuit să creadă în posibilitatea creării unei legături cu mama ei, dar ideea îi oferi o speranță cu efect de drog, care o zăpăci. Poate reușea să aibă, în sfârșit, propria familie.

Camera de filmat surprinse totul: speranța, teama și nevoia lui Tully. În timpul lungului drum înapoi acasă, în timp ce Cloud dormi înghesuită într-un colț, Tully își revărsă sufletul în fața obiectivului camerei de filmat. Răspunse întrebărilor lui Johnny cu o sinceritate fără precedent, dezvăluind, în sfârșit, cât de rănită fusese de mama ei distantă.

Acum însă, Tully adăugă un cuvânt nou.

Dependentă.

De când o știa pe mama ei, Cloud fusese dependentă de droguri sau de alcool, ori de ambele.

Cu cât Tully se gândea mai mult la asta, cu atât aceasta părea să fie tot mai mult cauza problemelor dintre ele.

Dacă ar fi reușit să o ducă pe mama ei la dezintoxicare și să o ajute pe parcursul tratamentului, poate că ar fi putut să o ia de la început. Era atât de sigură de asta, că-și sună șeful de la CBS și îi solicită prelungirea concediului, ca să poată fi o fiică bună și să-și ajute mama distrusă să se vindece.

— Ești sigură că e o idee bună? întrebă Johnny după ce ea încheie convorbirea telefonică.

Erau în camera de zi a luxosului apartament Cascade din Fairmont Olympic Hotel în Seattle. Fat Bob ședea într-un fotoliu de lângă fereastră, filmând toată conversația. Cea mai mare parte a podelei era acoperită cu aparate de filmat și echipamente; lumini puternice creau o zonă ca de platou de filmări de-a lungul canapelei. Marah stătea cuibărită ca o pisică într-un fotoliu, citind o carte.

— Are nevoie de mine, spuse Tully simplu.

Johnny ridică din umeri și nu mai spuse nimic, ci o privi doar.

— Ei bine. Ea se ridică în picioare și se întinse. Cred că mă duc la culcare. Apoi i se adresă lui Fat Bob. Gata pentru seara asta. Du-te și odihnește-te și tu. Pornim din nou la opt.

Fat Bob încuviință din cap, își strânse echipamentul și se îndreptă

spre camera lui de la capătul culoarului.

— Pot să dorm cu mătușa Tully? întrebă Marah, lăsându-și cartea să cadă pe podea.

— Din partea mea, poți, spuse Johnny, dacă Tully nu se supără.

— Glumești? O petrecere în pijamale cu fina mea preferată este un sfârșit de zi perfect.

După ce Johnny se duse în camera lui, Tully jucă rolul mamei cu Marah – spunându-i să se spele pe dinți și pe față și să-și pună pijamaua.

— Sunt prea mare pentru pijama, o informă Marah cochetă, însă când se urcă în pat, se cuibări lângă Tully precum fetița care fusese cu doar câțiva ani în urmă. A fost grozav, mătușă Tully, spuse ea somnoroasă. Când mă fac mare, vreau să mă fac și eu tot vedetă TV.

— Nici nu mă îndoiesc.

— Dacă mă lasă mama, ceea ce probabil că n-o să facă.

— Adică?

— Mama nu mă lasă să fac nimic.

— Știi că mama ta e cea mai bună prietenă a mea, nu?

— Mda, răspunse ea într-o doară.

— De ce crezi?

Marah se întoarse ca să se uite la ea.

— De ce?

— Pentru că mama ta e cea mai tare.

Marah se strâmbă.

— Mama? Nu face niciodată nimic mișto.

Tully clătină din cap.

— Marah, mama ta te iubește necondiționat și este mândră de tine. Crede-mă, ăsta e cel mai mișto lucru din lume.

•

A doua zi dimineață, Tully se trezi devreme și se duse la ușa dormitorului de la capătul holului. Acolo, se opri, făcându-și curaj, și ciocăni. Neprimind niciun răspuns, deschise încet ușa.

Mama ei dormea încă.

Zâmbind, ieși din apartament și închise ușa încet în urma ei. La ușa lui Johnny, se opri și ciocăni.

El răspunse repede, îmbrăcat într-un halat de hotel, cu părul ud.

— Am crezut că pornim la opt.

— Așa e. Mă duc să-i cumpăr lui Cloud niște haine pe care să le ia la clinică și ceva pentru noi la micul dejun. Marah doarme încă.

Johnny se încruntă.

— Te miști îngrozitor de rapid, Tully. Magazinele n-au deschis încă.

— Am fost întotdeauna rapidă. Știi asta, Johnny. Și totul e deschis pentru Tallulah Hart. Unul dintre avantajele vieții mele. Ai o cheie de la camera mea?

— Da. Mă duc imediat acolo. Ai grijă.

Ignorându-i îngrijorarea, se duse în Public Market și se aprovizionă cu cornuri, gogoși și melci cu scorțișoară. Cloud trebuia să ia câteva kilograme. Apoi se duse la La Dolce, de unde îi cumpără mamei sale blugi, bluze, pantofi, lenjerie de corp, precum și cea mai groasă jachetă pe care o putu găsi. Se întoarse la hotel la ora nouă.

— Am sosit, strigă ea, închizând ușa cu piciorul după ce intră. Numai să vedeți ce-am adus.

Așeză sacoșele cu haine pe sofa și pe podea.

Începu să așeze cornurile și gogoșile pe măsuța din camera de zi.

Fat Bob era în colț, filmând intrarea.

Îi adresă cel mai reușit zâmbet.

— Mama trebuie să ia în greutate câteva kilograme. Asta ar trebui să ajute. Am cumpărat toate soiurile de cafea de la Starbucks. Nu știu ce-i place.

Johnny ședea pe sofa, arătând obosit.

— Zici că suntem la morgă. Tully se duse la ușa camerei mamei sale și ciocăni. Cloud?

Nu primi niciun răspuns.

Ciocăni din nou.

— Cloud? Ești în duș? Intru.

Deschise ușa.

Observă imediat mirosul de țigări și fereastra deschisă. Patul era gol.

— Cloud?

Se duse la baie, care era încă umedă și plină de aburi. Prosoape groase din bumbac erau aruncate maldăr pe podea. Prosopul de față și cel de mâini zăceau murdare în lavoar.

Tully ieși încet, cu spatele, din baia plină de aburi și se uită la Johnny și la aparatul de filmat.

— A plecat?

— Acum o jumătate de oră, spuse el. Am încercat s-o opresc.

Tully era uluită de trădarea pe care o simțea; era din nou acea fetiță de numai zece ani, abandonată pe o stradă din Seattle. Inutilă și nedorită.

Johnny veni lângă ea și o luă în brațe. Ea vru să îl întrebe de ce, să întrebe ce este în neregulă cu ea, pentru că nimeni nu-i rămânea alături niciodată, dar întrebarea i se blocă în gât. Rămase în brațele lui prea mult, bucurându-se de alinarea oferită. El o mângâie pe cap, ca și cum ar fi fost un copil.

După un timp, își aminti însă unde se afla și se trase înapoi, forțându-se să zâmbească în obiectiv.

— Ei bine, gata. Acesta e finalul documentarului. Am terminat, Bob.

Ocolindu-l pe Johnny, se întoarse în camera ei, unde o auzi pe

Marah cântând în duș. O podidiră lacrimile, dar refuză să le lase să cadă. Mama ei nu putea să o doboare din nou. Fusese o proastă să se gândească numai că ar putea exista un alt deznodământ decât acesta.

Apoi observă noptiera goală de lângă ea.

— Nenorocita, mi-a furat bijuteriile.

Închise ochii și se așeză pe marginea patului. Scoase un telefon mobil din buzunar, formă numărul lui Kate și ascultă sunând. Când prietena ei răspunse, Tully nici măcar nu se sinchisi să o salute.

— E ceva în neregulă cu mine, Katie, spuse ea încet, cu voce tremurândă.

— Te-a abandonat?

— Ca un hoț în miez de noapte.

— Tallulah Rose Hart, ascultă la mine. O să închizi telefonul și o să te urci pe feribot în secunda asta. O să am eu grijă de tine. Ai înțeles? Și adu-mi și familia acasă.

— Nu trebuie să țipi. Vin. Venim cu toții. Dar ai face bine să ai pregătit ceva de băut pentru mine când ajung acolo. Și n-am să-l amestec cu sucul ăla scârbos pe care-l beau copiii tăi.

Kate râse.

— E dimineață, Tully. Îți pregătesc micul dejun.

— Mersi, Kate, spuse Tully încet. Îți sunt datoare.

Când ridică privirea, îl văzu pe Fat Bob. Acesta filma toată scena din pragul ușii, cu Johnny lângă el.

Dar nu ledul roșu al aparatului de filmat și nici convingerea că va fi umilită în public, sau obiectivul căruia nu-i scăpa nimic fură cele care o făcură să clacheze.

Johnny și privirea aceea tristă, plină de înțeles o făcură, în cele din urmă, să plângă.

Capitolul 27

Documentarul fu transmis pe post două săptămâni mai târziu, și până și Kate, care era obișnuită cu succesele uimitoare ale lui Tully, fu luată prin surprindere de reacția publicului. Se declanșă o adevărată isterie în presă. Ani de zile, Tully fusese văzută pe ecran drept profesionista desăvârșită, spirituală, care urmărea subiectele și relata despre ele cu detașare de jurnalist.

Acum, publicul află cum fusese dezamăgită și abandonată. Văzură dincolo de jurnalist femeia din interior, și nu conteneau cu comentariile la adresa ei. Sintagma auzită cel mai des era: *exact ca mine*.

Înainte de documentar, publicul o respecta pe Tully Hart. După

acesta, o adoră de-a dreptul. Apăru pe coperțile revistelor People și Us în aceeași săptămână. Documentarul – și fragmente din el – fu difuzat și redifuzat în emisiunile de știri și divertisment. Se părea că America nu se putea sătura de Tully Hart.

Dar în timp ce toată lumea o privea pe Tully și trista ei întâlnire cu mama înstrăinată, Kate sesiză cu totul altceva în acele imagini, și urmărea acest lucru la fel de obsesiv.

Nu putu să nu remarce felul în care Johnny o privise pe Tully la final, după ce fusese descoperită dispariția lui Cloud, felul în care se dusese la ea și o luase în brațe.

Pe lângă asta, mai era și schimbul de cuvinte rostite încet pe care Tully și Johnny îl avuseseră la Sunshine Farms. Când editaseră materialul, tăiaseră acest moment și introduseseră un cadru de umplutură cu comunitatea, dar Kate nu putea să nu se întrebe ce își spuseseră oare cei doi.

Le studie limbajul trupului cu ochi de specialist, dar în cele din urmă rămase cu ceea ce avusese de la bun început: doi vechi prieteni, lucrând împreună la un documentar emoționant, și o soție care își făcuse mult timp griji din cauza lor.

Așa ar fi trebuit să se încheie totul. Dacă nu s-ar mai fi întâmplat încă ceva, Kate ar fi alungat vechile ei gelozii și le-ar fi dat uitării din nou, la fel cum o făcuse de atâtea alte zeci de ori de-a lungul anilor.

Dar *ceva* se întâmplase.

Syndiworld, a doua cea mai mare companie sindicalizată din lume, vizionase documentarul și îi oferise lui Tully propria emisiune de o oră, din care avea să fie deținătorul pachetului majoritar de acțiuni.

Ideea schimbă din temelii lumea lui Tully, îi oferi o modalitate de a fi ea însăși în fața aparatului de filmat, de a arăta lumii cine e și ce simte cu adevărat. Gata și cu zilele care începeau la trei dimineața. În clipa în care auzi ideea, spuse că este exact ceea ce îi trebuia, dar chiar și așa, pusese două condiții: prima, trebuiau să filmeze în Seattle; a doua, John Ryan trebuia să fie producătorul ei. Pe niciuna din ele nu se sinchisise să o discute cu prietenii ei.

Kate și Johnny ședeau pe prispa din spatele casei, de vorbă la un pahar după o zi lungă, când primiseră primul telefon.

Johnny râsese de oferta lui Tully, spunându-i să găsească un producător specializat în primadone.

Apoi Tully menționă un salariu cu multe cifre.

Două zile mai târziu, era mai mult decât sigur că lui Kate nu-i venea să râdă. Ea și Johnny erau în camera de zi, încercând să nu ridice vocea, pentru că toți copiii dormeau. Tully se întorsese la New York, fără îndoială lipită de telefon să vadă dacă și de data asta lucrurile se făceau cum dorea ea.

— Nu știu de ce te cerți cu mine pe chestia asta, Katie, spuse

Johnny, plimbându-se prin fața ferestrei. Ne va schimba viața.

— Dar ce are viața noastră de acum?

— Tu înțelegi câți bani ne oferă? Am putea achita casa și trimite copiii la medicină la Harvard. Iar eu aș putea face câteva emisiuni importante. Tully a spus că aș putea aduce în centrul atenției locuri defavorizate din lume. Tu știi ce-ar însemna asta pentru mine?

— Așa îți dorești cariera de acum încolo – să începi totul cu Tully a spus că?

— Întrebi dacă pot lucra pentru ea? La naiba, răspunsul e da. Am lucrat pentru mulți oameni mai răi decât Tully Hart.

— Poate că eu întreb dacă ar fi bine să lucrezi pentru ea, spuse Kate încet.

El se opri locului și se întoarse s-o privească.

— Cred că glumești. Despre asta e vorba? O noapte de acum un milion de ani?

— E o femeie incredibil de frumoasă. Mă gândesc doar că…

Nu reuși să ducă fraza până la capăt, nu putu să-și exprime în cuvinte vechile sentimente de frică și nesiguranță.

Privirea pe care el i-o aruncă era atât de aprinsă, că ea simți că se topește, dispărând cu totul.

— Nu merit asta.

Îl privi urcând precipitat scările, apoi auzi ușa dormitorului trântindu-se.

Ea rămase acolo mult timp, uitându-se la verigheta de pe deget. De ce unele amintiri nu puteau fi șterse? Cu mișcări lente, stinse toate luminile, încuie toate ușile și urcă la etaj.

În fața ușii închise a dormitorului matrimonial se opri, inspirând adânc. Știa ce trebuia să facă acum, ce trebuia să spună. Îi rănise sentimentele și îl insultase. Știau amândoi că aceasta era ocazia vieții. Nesiguranța și gelozia ei nu puteau sta în calea acesteia.

Trebuia să se ducă la el, să își ceară iertare și să-i spună că este o prostie să se teamă, că ea crede în iubirea lui la fel cum crede în lumina soarelui și în ploaie. Acesta era adevărul.

Date fiind toate acestea, ar fi trebuit să fie mândră de Johnny și fericită pentru șansa lui și pentru ce însemna aceasta pentru el. Despre asta era vorba în căsnicie, o echipă, iar acum venise momentul ca ea să fie suporter entuziast. Dar chiar conștientă de toate acestea, nu putea fi pe deplin fericită.

În schimb, se temea.

Da, aveau să fie bogați. Poate chiar puternici.

Dar cu ce preț?

•

Tully își încheie contractul, avu o ultimă emisiune emoționantă plină de celebrități, apoi își luă rămas-bun de la New York. Își găsi un

nou apartament penthouse în Emerald City și își petrecu următoarea lună în întâlniri cu ușile închise, făcând planuri pentru noua ei emisiune, pe care o intitula *The Girlfriend Hour with Tully Hart*, în onoarea tradiției de sărbători a familiei Mularkey. Ea și Johnny petrecuseră ore întregi lucrând cot la cot ca pe vremuri, angajând personal, proiectând studioul și născocind concepte de emisiuni.

În august 2003, mare parte din munca preliminară se încheiase, iar ea își dădu seama că fusese din nou într-atât de ocupată cu munca, încât uitase să mai și trăiască. Deși Kate era pe malul celălalt al golfului, Tully abia dacă o văzuse. Așa că, luă telefonul și își invită cea mai bună prietenă și pe fina ei să petreacă o zi împreună.

— Scuze, spuse Kate. Nu pot veni în oraș.

— Haide, imploră Tully. Știu că n-am sunat îndeajuns vara asta, dar am muncit cu Johnny douăsprezece ore pe zi.

— Spune-mi ceva ce nu știu. Îl vezi mai mult decât noi.

— Mi-a fost dor de tine.

Urmă o pauză, apoi:

— Și mie de tine, dar azi nu pot. Băieții au invitat niște prieteni acasă.

— Ce-ai zice dacă ți-aș lua-o pe Marah de pe cap? Da, spuse Tully, începând să-i placă ideea. Aș putea s-o duc la Gene Juarez pentru o manichiură și o lecție de machiaj. Poate și un tratament cosmetic. Ar fi grozav. O zi ca fetele în oraș.

— E prea mică pentru saloane cosmetice, Tully. Kate râse, dar cu oarecare încordare. Și uită de machiaj. Nu are voie să se machieze până în clasa a noua.

— Nimeni nu e prea mic pentru saloane cosmetice, Kate, și ești nebună să-i interzici să se fardeze. Mai ții minte când mama ta a încercat asta? Ne machiam în stația de autobuz. Nu vrei să învețe cum să se machieze corect?

— Încă nu.

— Haide, se linguși Tully. Urc-o pe feribotul de unsprezece și un sfert. O aștept la McDonald's. Ai spus că oricum vă certați tot timpul.

— Bine… Cred că ar fi în regulă. Dar fără filme interzise celor sub șaptesprezece ani, indiferent cât se roagă de tine.

— În regulă.

— Poate că asta o s-o bine dispună. Mâine mergem să facem cumpărături pentru școală, ceea ce e doar mai puțin dureros decât o obturație de canal fără anestezie.

— Poate o duc eu la Nordstrom, să-i cumpăr ceva special.

— Patruzeci de dolari.

— Ce?

— Doar atât ai voie să cheltuiești. Niciun dolar în plus; și, Tully, dacă îi cumperi ceva din care să i se vadă buricul…

— Știu, știu. Britney Spears este Antihristul. Am înțeles.

— Bravo. Mă duc s-o anunț pe Marah.

Exact o oră și douăsprezece minute mai târziu, Tully îi indică șoferului să oprească pe Alaskan Way, în față la McDonald's. Își putea da seama după claxoane că parcaseră ilegal, dar ce-i păsa ei?

Coborî geamul și o văzu pe Marah alergând spre ea.

— Aici, strigă ea, coborând din mașină.

Marah o strânse în brațe.

— Îți mulțumesc mult de tot că m-ai scos din casă. Mama a urlat la mine toată ziua. Ce facem?

— Ce-ai zice să ne aranjăm puțin la Gene Juarez?

— Tare.

— Iar după aceea, putem face orice vrei tu.

— Ești super, spuse Marah, privind-o pe Tully cu cea mai sinceră expresie de adorație pe care o văzuse aceasta vreodată.

Tully râse.

— Amândouă suntem. De aceea suntem echipa perfectă.

Capitolul 28

Emisiunea *The Girlfriend Hour* avu un succes fulminant din prima zi de transmisie. Brusc, Tully era mai mult decât un jurnalist sau un prezentator de știri la o emisiune matinală; era o vedetă demnă de încredere. Tot ce avea legătură cu emisiunea fusese configurat după tiparul punctelor ei forte și în scopul de a-i pune în valoare talentul.

Ce făcea ea bine – și făcuse dintotdeauna bine – era să discute cu oamenii.

Și realiza o conexiune nu doar cu aparatul de filmat, ci și cu invitații ei, cu publicul din platou și cu cel de dincolo de micile ecrane. În primele două săptămâni de emisiune, Tully deveni un fenomen. Imaginea ei apăru pe coperțile revistelor *People*, *Entertainment Weekly*, *Good Housekeeping* și *In Style*. Syndiworld nu reușea să țină pasul cu cererea; atât de mult crescu cota emisiunii ei pe noile piețe.

Cel mai bun lucru era că emisiunea era proprietatea ei. Desigur, împărțea acțiunile cu Syndiworld, iar familia Ryan avea și ea o mică parte, dar ea era șefa. Și oricine știa că, dacă aveai pe jumătate succesul faimoasei Oprah, aveai al naibii de mult succes.

Acum stătea în biroul ei, parcurgând însemnările pentru înregistrarea ce urma să înceapă în douăzeci și cinci de minute, constată ea când ridică privirea la ceasul de perete.

Era una dintre emisiunile cu invitați celebri. Un interviu numai zâmbet, de genul nu-i așa că ne adorăm reciproc. La drept vorbind, lui

Tully îi mai rămăsese suficient spirit de jurnalist pentru a se zbârli la astfel de segmente, dar femeia de afaceri o învinsese. Publicul pur și simplu nu putea să se apropie destul de mult de vedetele sale în prezent. Johnny accepta aceste segmente în locul celor despre schimbarea lumii, care îi aparțineau lui.

Se auzi un ciocănit în ușă, apoi un respectuos „domnișoară Hart?"

Ea se roti cu scaunul.

— Da?

— A venit fina dumneavoastră. Pentru segmentul aduceți-vă fiica la locul de muncă?

— Grozav! Tully sări în picioare. Să intre.

Ușa se deschise mai larg, și în cadrul ei apăru Johnny, îmbrăcat în blugi bleu și pulover bleumarin din cașmir.

— Hei, spuse el.

— Hei.

Lângă el, Marah nu putea sta locului, atât de emoționată era.

— Bună, mătușă Tully! Tati a spus că pot sta cu tine toată ziua.

Tully se duse la ei.

— Nu mi-aș fi putut dori o fiică mai bună. Ești pregătită să vezi cum faci o emisiune să meargă?

— Abia aștept.

Tully se întoarse spre Johnny, dându-și seama o secundă prea târziu că era prea aproape de el. Putea zări un loc minuscul de lângă urechea lui unde nu se bărbierise.

— Eu sunt în biroul meu, dacă aveți nevoie de mine. Să nu-i cumperi vreo mașină sau vreun cal cât e aici.

— Dar ceva mai mic?

— În mod normal, aș fi de acord, dar la tine, mic ar putea fi un diamant.

— Eu mă gândeam la o sacoșă imensă cu *Girlfriend Hour*.

— Perfect.

Tully îi zâmbi.

— Tu ești producătorul meu. Trebuie să spui că sunt perfectă.

El o privi.

— Toată lumea crede că ești perfectă.

O sumedenie de ani apărură brusc între ei, conversații, momente, ocazii pe care ea le alungase. Cel puțin, la asta se gândea Tully; nu îl mai cunoștea suficient de bine pentru a-i descifra expresiile de pe chip. Deși lucrau împreună în fiecare zi, erau întotdeauna înconjurați de oameni și se concentrau la ceea ce aveau de făcut. În weekenduri, când ea se ducea la el acasă, el era soțul lui Katie, iar Tully păstra distanța.

El nu se mișcă, nu zâmbi.

Tully surâse și se dădu înapoi, sperând ca zâmbetul ei să pară real.

— Haide, Marah, să mergem să ne jucăm de-a mama și de-a fiica. Lindsay Lohan așteaptă în camera verde. O poți întreba cum și-a început cariera.

•

Într-o zi de miercuri senină din prima săptămână de septembrie, Kate se afla pe trotuarul din fața Ordway Elementary School. Parcarea, care cu doar câteva clipe în urmă fusese înțesată de autobuze parcate până în bordură și de mașini – mai ales SUV-uri și minivanuri – târându-se pe aleea dedicată îmbarcării și debarcării copiilor, era acum pustie și cufundată în liniște. Clopoțelul sunase și tăcuse; directorul intrase înapoi în clădirea mică de cărămidă cu acoperiș scund, pentru a-și începe ziua. Chiar deasupra, două steaguri fluturau în adierea începutului de toamnă.

— Tot mai plângi? încercă Tully să o liniștească, dar vocea ei era prea sinceră pentru asta.

Îndărătul cuvintelor ei, se simțea o discretă urmă de amuzament.

— Pupă-mă undeva, și o spun în cel mai drăguț mod cu putință.

— Haide, te duc acasă.

— Dar… Kate se uită la fereastra de la capătul îndepărtat al grădiniței. Poate unul din ei are nevoie de mine.

— Sunt la grădiniță, nu la o operație pe cord deschis, iar tu ai treabă.

Kate oftă și își șterse ochii.

— Știu că-i o prostie.

Tully o strânse de mână.

— Nu-i o prostie. Îmi amintesc prima mea zi de grădiniță. Eram atât de geloasă pe copiii care aveau mame care plângeau.

— Chiar apreciez că ai venit cu mine azi. Știu cât de greu îți e să pleci de la studio.

— Producătorul meu mi-a dat o zi liberă, spuse ea cu un surâs. Cred că e amorezat de prietena mea cea mai bună.

Merseră împreună pe trotuarul cu trei benzi către locul de parcare. Kate se urcă pe scaunul șoferului noului ei SUV albastru și porni motorul.

Tully se aplecă imediat în scaunul ei și introduse un CD în incinta audio. Vocea lui Rick Springfield răsună din difuzoare, cântând „Jessie's Girl".

Kate izbucni în râs. După ce ieșiră din parcare, se opriră la cafeneaua cu comandă din mașină pentru două cafele cu lapte, apoi reveniră acasă, simțindu-se fără îndoială mai bine.

În camera de zi dată cu susul în jos, cu jucării împrăștiate peste tot, se trânti în fotoliul lui Johnny și își ridică picioarele pe un taburet.

— Și acum, conducătoare neînfricată? Mergem la cumpărături?

— În cele trei ore jalnice pe care le avem la dispoziție, n-aș prea

crede. Ar fi trebuit să îi înscrii la program prelungit.

Nu era prima oară când Kate auzea asta.

— Îți cunosc foarte bine părerea în această privință. Întâmplător, mie îmi place să am copiii prin preajmă.

— De fapt, am un plan mai bun, să știi. Tully se cufundă pe canapea. Vom discuta despre scrisul tău.

Kate aproape că scăpă din mână paharul de cafea cu lapte.

— S-scrisul meu?

— Ai spus mereu că te reapuci de scris după ce intră băieții la grădiniță.

— Mai lasă-mă puțin, te rog? Abia au început. Hai mai bine să vorbim despre emisiune. Johnny spune că…

— Să știi că nu mă păcălești. Crezi că am să uit tot dacă vorbim despre mine.

— De obicei funcționează.

— Bingo. Deci, despre ce ai de gând să scrii?

Kate se simți brusc vulnerabilă.

— E un vis vechi, Tully.

— Ei bine, nici tu nu întinerești, așa că-i perfect.

— Ți-a spus cineva vreodată că ești o scorpie cu inimă de gheață?

— Numai bărbații cu care-am ieșit. Haide, Kate. Vorbește cu mine. Văd cât ești de obosită tot timpul. Știu că ai nevoie de ceva mai mult în viața ta.

Acesta era ultimul lucru la care Kate s-ar fi așteptat: ca Tully, de la înălțimea poziției sale, să-i remarce depresia. Dându-și seama de asta, cedă. Adevărul e că, de fapt, obosise în ultima vreme să se tot prefacă.

— E mai mult de-atât. Mă simt… pierdută. Ceea ce am ar trebui să fie suficient, dar cumva nu e. Iar Marah mă termină. Tot ce fac e greșit. O iubesc atât de mult, iar ea mă tratează de parc-aș fi o pereche veche de pantofi.

— Vârsta e de vină.

— Scuza asta nu prea mai ține. Poate că ar trebui să o las la cursul ăla de modeling după care e atât de înnebunită. Doar că urăsc să mi-o închipui într-o astfel de lume.

— P.S.: Noi discutăm acum despre tine, spuse Tully. Uite ce-i, Katie, eu nu știu prin ce treci tu, dar știu cum e să vrei mai mult. Uneori, trebuie să lupți pentru lucrul care să-ți ofere împlinire.

— Zise femeia care trebuie să-mi împrumute familia când are nevoie de una.

Tully zâmbi.

— Ce mai pereche facem și noi, nu crezi?

Pentru prima oară într-un timp ce părea o veșnicie, Kate râse.

— Așa am fost mereu. Uite cum facem: am să mă gândesc la scris dacă te gândești și tu să te îndrăgostești.

Tully o privi.

— Poate că ar fi mai ușor să te gândești cum să petreci ziua la plajă. Făcu o pauză. N-am mai primit vești de la Grant de când m-am mutat aici.

— Știu, spuse Kate. Îmi pare rău. Dar nu cred că el era potrivit pentru tine. Dacă ați fi fost potriviți unul pentru celălalt, v-ați fi îndrăgostit.

— Așa gândesc oamenii ca tine, spuse Tully încet, apoi se însenină. Hai să facem niște Margarita.

— Ei, așa mai vii de-acasă. Am să mă-mbăt în prima zi de grădiniță, iar mâine-dimineață, o iau de la capăt. Perfect.

•

Mai erau doar șapte zile până la Ordway Halloween Carnival, dar Kate făcuse prostia să se înscrie voluntar pentru conceperea și crearea zonei pentru fotografii. Între cumpărături de alimente, pictarea decorurilor și construirea unei case bântuite, se simțea copleșită de muncă. La asta se adăuga responsabilitatea de a o duce pe Marah la cursul de modeling, ceea ce însemna că era mai tot timpul pe punctul de a claca emoțional.

Dar ea ar fi trebuit să-și scrie cartea. Johnny, Tully și mama așteptau asta de la ea. Ea aștepta asta de la ea însăși. Fusese sigură că odată ce băieții începeau grădinița, ea avea să găsească timp pentru asta.

Din păcate, uitase de orarul grădiniței. Sincer, nici nu-i lăsa bine pe copii, că trebuia să-i și ia, iar Johnny, care îi fusese mereu de mare ajutor, petrecea mult mai mult timp la studio decât acasă.

Astfel, Kate făcea ceea ce făcuse mereu: continua să trebăluiască încolo și-ncoace, sperând că nimeni nu va băga de seamă că nu mai zâmbește atât de ușor pe cât o făcea înainte și nici nu mai doarme la fel de bine.

Într-o dimineață, la ora șase, îl trezi pe Johnny cu un sărut, apoi se duse la capătul holului ca să o trezească pe Marah. Din acea clipă, intră în iureșul nevoilor celorlalți din jur. Lăsă copiii la școală și merse la cumpărături, apoi se întâlni cu comitetul pentru decoruri pentru o oră de bătut cuie și alte asemenea îndeletniciri.

Fu atât de prinsă cu munca, încât aproape uită să-și ia băieții de la grădiniță. Întârziind, fugi la mașină și traversă insula în mare viteză, parcând pe aleea de îmbarcat copiii când majoritatea mașinilor plecau. Îi claxonă pe băieți și le făcu cu mâna.

Îi sună telefonul.

— Alo? răspunse ea, întinzând mâna pentru a deschide portiera din spate a mașinii.

— Mamă? spuse Marah.

— Ce s-a-ntâmplat?

Marah râse, dar era clar un râs prefăcut.

— Nimic. Nu vreau să faci o criză, dar programez o întâlnire de familie pentru ora șapte diseară.

— O ce?

— O întâlnire de familie. Bine, un fel de Nu vreau să fie prezenți Lucas sau William.

— Fă-mă să înțeleg: tu vrei să ai o întâlnire cu tatăl tău și cu mine la ora șapte?

— Și cu Tully.

— În ce bucluc ai intrat?

— Ca de obicei, crezi ce-i mai rău despre mine. Vreau doar să vorbesc.

O fată de treisprezece ani dorea să stea de vorbă cu părinții ei? Mai precis, Marah dorea să stea de vorbă cu Kate? Era ca și cum ar fi nins în iulie.

— Bine, spuse Kate lent. Sigur nu ai probleme?

— Sigur. Ne vedem. Pa.

Kate rămase cu ochii zgâiți la telefonul din mâna ei.

— Ce se petrece oare? se întrebă ea cu voce tare, însă, înainte să primească vreun răspuns, portiera din spate a mașinii se deschise, băieții urcară pe banchetă, și Kate fu din nou aruncată în vâltoarea vieții ei cotidiene.

Avea de făcut cumpărături, trebuia să gătească, iar la trei se întoarse la școală, ca s-o ia pe Marah.

— Ești sigură că nu vrei să vorbești despre ceva acum? întrebă ea.

Marah stătea lipită de geamul de pe partea dreaptă, cu părul ei lung și negru acoperindu-i aproape toată fața tristă. Ca de obicei, purta blugi cu talie joasă, șlapi (deși ploua), un tricou roz scurt și avea o expresie posacă. Acesta din urmă era singurul accesoriu fără de care nu pleca niciodată de acasă.

— Dacă aș fi vrut să vorbesc acum, nu aș fi programat o întâlnire. Frate. Fii și tu atentă, mamă.

Kate știa că nu ar fi trebuit să-i permită fiicei sale să îi vorbească astfel, și de obicei nu îi permitea, dar azi nu avea chef de ceartă, așa că o lăsă în pace.

Acasă, Kate se duse direct la baie, luă două aspirine și se schimbă în trening. Ignorându-și migrena, îi instală pe băieți la masa din bucătărie cu cărțile lor de activități și începu să pregătească cina.

Nici nu-și dădu seama când se făcu ora șase seara, și Johnny deschise ușa.

— Hei, spuse el, lăsând-o pe Tully să intre în casă. Ia priviți cine-a venit acasă cu mine pentru marea întâlnire.

Kate ridică privirea de la mâncarea pe care o pregătea.

— Bună și vouă! Acoperi cratița cu sos și micșoră focul aragazului,

apoi se duse să-i întâmpine. Tu nu știi despre ce-i vorba, nu?

— Eu? Nu știu nimic, spuse Tully.

După aceea, seara păru în același timp să treneze și să zboare. Kate își privi fiica pe toată durata cinei, încercând să prindă măcar un indiciu în legătură cu ceea ce avea să urmeze, dar până la sfârșitul mesei nu reuși să afle mai multe decât știuse după-amiază.

— În regulă, spuse Marah în cele din urmă, la aproape ora șapte fix, după ce vasele fură spălate și băieții duși sus, ca să se uite la un film. Se duse lângă șemineu, arătând deopotrivă emoționată și tânără. Mătușa Tully este de părere că ar trebui să fiu…

— Tully știe despre ce e vorba? întrebă Kate.

— Ăăă. Nu, spuse Marah repede. Doar în general, ea e de părere că nu ar trebui să îți vorbesc urât. Ar trebui să fiu respectuoasă și să-ți spun cât de mult contează ceva pentru mine.

Kate se uită la Johnny, a cărui reacție fu să își dea ochii peste cap.

— Deci, iată, spuse Marah, frământându-și mâinile. În noiembrie, are loc o conferință la New York la care trebuie să merg. Vin acolo o grămadă de agenți și fotografi care caută modele. Tully crede că Eileen Ford în mod cert m-ar putea alege. Iar profesorul meu de modeling m-a invitat personal.

Kate rămase acolo, prea uluită pentru a vorbi imediat. *New York. Tully crede… M-a invitat personal.* Ce săgeată să lanseze mai întâi?

— Presupun că asta costă bani, spuse Johnny.

— O. Corect, încuviință Marah din cap. Trei mii de dolari, dar e un adevărat chilipir. Toată crema va fi acolo.

— Și datele?

— Din paisprezece în douăzeci și unu noiembrie.

— În timpul școlii? spuse Kate tăios.

— E doar o săptămână… începu Marah, dar Kate i-o reteză.

— Doar o săptămână? Glumești?

Marah se uită agitată la Tully.

— Pot să-mi iau temele și să le fac seara sau în avion, dar dacă sunt descoperită, oricum nu va trebui să mai termin liceul. Aș avea tutori.

— Câți copii din clasa ta de modeling au fost invitați să participe? întrebă Johnny, părând calm și înțelegător.

— Toți, răspunse Marah.

— Toți? Kate se ridică în picioare. Toți? Atunci, nu e ceva special, e vreo înșelătorie prin care să ne ia banii. Tu chiar crezi…

— Kate, interveni Johnny, adresându-i o privire cu subînțeles.

Încercă să-și vină în fire, inspirând adânc.

— N-am vrut să spun asta, Marah. Pur și simplu… nu poți pierde o săptămână de școală, în plus, trei mii de dolari sunt foarte mulți bani.

— Plătesc eu, se oferi Tully.

Kate nu-și dorise niciodată mai mult ca acum să-și pocnească

prietena.

— Nu poate lipsi de la școală.

— Aș putea…

Kate ridică o mână pentru a-i curma vorba.

— Nu spune mai mult, o avertiză ea pe Tully.

Marah izbucni în lacrimi.

— Vezi? strigă ea la Tully. Mă crede un copil și nu mă lasă să fac nimic.

Johnny se ridică în picioare.

— Marah, zău, ai treisprezece ani.

— Brooke Shields și Kate Moss erau milionare la paisprezece ani, pentru că mamele lor *le iubeau*, nu-i așa, Tully? Își șterse ochii și se uită la Johnny. Te rog, tati?

El scutură din cap.

— Îmi pare rău, scumpo.

Marah se răsuci pe călcâie și o luă la goană pe scări; până să trântească ușa dormitorului ei, o auziră plângând.

— Mă duc să vorbesc eu cu ea, spuse Johnny, oftând în timp ce se îndreptă spre scări.

Kate se întoarse către prietena ei.

— Ești nebună?

— E o școală de modeling, nu o casă de drogați.

— La dracu', Tully, ea nu are ce căuta în lumea aia depravată. Ți-am mai spus asta. E periculos.

— O ajut eu. Merg cu ea.

Kate era atât de furioasă, că abia mai putea respira. Încă o dată, Tully o făcuse pe Kate să dea prost în fața fiicei sale, și, sincer, nu avea nevoie de niciun ajutor pentru a o da în bară în relația cu Marah.

— Nu tu ești mama ei. Eu sunt. Te poți distra cât vrei cu ea, să petreceți până nu mai puteți și să trăiți ca și cum lumea ar fi toată a voastră. Datoria mea e să o protejez de rele.

— Siguranța nu este totul, spuse Tully. Uneori trebuie să mai și riști. Nu te aventurezi, nu câștigi.

— Tully, habar n-ai ce dracului spui acolo. Fiica mea de treisprezece ani nu merge la New York în nu știu ce prostie de excursie cu clasa de modeling, iar tu sunt sigură că n-ai s-o însoțești nicăieri. Am încheiat discuția.

— Bine, spuse Tully. Am încercat doar să ajut.

Kate auzi vocea rănită a prietenei sale, dar era prea obosită, iar aceasta era o situație prea importantă pentru a ceda.

— Bine. Iar data viitoare, când fiica mea mai vine la tine cu vreun plan care presupune chiulitul de la școală timp de o săptămână sau modeling la capătul pământului, aș aprecia dacă m-ai lăsa pe mine să discut cu ea.

— Dar nu o faci. Voi două nu faceți decât să țipați una la alta. Până și Johnny spune…

— Ai vorbit cu Johnny despre asta?

— E îngrijorat pentru tine și Marah. Spune că la voi e război în toată regula în unele seri.

Acesta era cam al treilea atac-surpriză din seara aceea, și fu atât de dureros, încât replică el fu:

— Ai face mai bine să pleci, Tully. Asta-i o chestiune de familie.

— Dar… Am crezut că fac parte din familie.

— Noapte bună! spuse Kate încet, apoi ieși din cameră.

Capitolul 29

Tully ar fi trebuit să se ducă direct acasă și să încerce să uite toată povestea, dar, când feribotul ancoră din nou în portul din Seattle, ea era o epavă. În loc să cotească la stânga pe Alaskan Way, o luă la dreapta și acceleră.

Ajunse în timp record în Snohomish, trecând pe lângă simbolurile schimbate ale tinereții ei. Orașul era acum de interes turistic, plin de cafenele și de magazine de antichități extrem de elegante.

Nimic nu conta prea mult pentru ea, ce se schimbase, ce rămăsese la fel… puțin îi păsa. Chiar și în cele mai favorabile circumstanțe, era doar vag conectată cu trecutul din viața ei, iar seara aceasta nu era nici pe departe cea mai favorabilă circumstanță. Cu toate astea, când intră pe Firefly Lane, parcă s-ar fi catapultat în trecut.

Coti pe aleea pavată și înaintă până în fața micii case albe cu bordură neagră, lucioasă. De-a lungul anilor, doamna Mularkey transformase curtea părăginită într-o grădină englezească plină de flori. În această toamnă târzie, toată grădina părea aurită. Curtea și coșurile atârnate erau o explozie de mușcate, vizibile în lumina portocalie de pe verandă.

Tully parcă mașina, se duse la ușa de la intrare și sună.

Domnul M. răspunse, și preț de o secundă, stând acolo, pe verandă, privindu-l, Tully simți că-i trece toată viața pe dinaintea ochilor. El părea mai bătrân, desigur, cu părul mai rar și cu pântecul mai voluminos, dar așa cum era îmbrăcat, într-un tricou alb și niște blugi uzați, nu se deosebea foarte mult de cel de odinioară, așa că se simți și ea din nou tânără.

— Hei, domnule M!

— E târziu. E totul în ordine?

— Trebuie doar să vorbesc cu doamna M. Nu stau mult.

— Știi că ești bine-venită să stai cât dorești. Se dădu într-o parte ca

să o lase să intre, apoi se duse la baza scărilor și strigă: Margie, coboară. A venit domnișoara Problemă.

Îi zâmbi lui Tully în colțul gurii, iar ea îi întoarse zâmbetul.

Doamna M. coborî într-o clipită, încheind fermoarul capotului roșu flaușat pe care îl purta de când o știa Tully. Indiferent câte seturi scumpe de capot și cămașă de noapte îi trimisese Tully doamnei M. de-a lungul anilor, cel roșu, vechi, pe care îl purta în acel moment rămânea preferatul ei.

— Tully, spuse ea, dându-și jos ochelarii cu rame groase bej. E totul în ordine?

Nu avea rost să mintă.

— Nu chiar.

Doamna M. se duse direct la barul cu chiuvetă din camera de zi – adăugat pe la sfârșitul anilor optzeci – și turnă două pahare cu vin. Îi întinse unul lui Tully, apoi o conduse către noua sofa cu imprimeu leopard. Peretele din spatele lor era tapetat cu fotografii de familie. Iisus și Elvis tot în centrul atenției erau, dar în jurul lor erau zeci de fotografii cu Marah și gemenii la grădiniță, fotografiile de nuntă ale lui Johnny și Katie, fotografiile de la absolvire ale lui Sean și câteva ici, colo cu Tully.

— Bun, care-i problema?

Tully se așeză pe fotoliul rabatabil, ultimul model, preferatul domnului Mularkey.

— Kate e furioasă pe mine.

— De ce?

— Marah m-a sunat săptămâna trecută, spunându-mi că vrea să vorbim despre o chestie cu clasa de modeling în New York…

— O, Doamne!

— M-am oferit să o ajut să vorbească despre asta cu ai ei, dar în secunda în care Kate a auzit despre ce e vorba, a luat-o razna. A refuzat chiar s-o asculte pe Marah.

— Marah are treisprezece ani.

— E destul de mare pentru…

— Nu, spuse doamna M. tăios, apoi zâmbi blajin. Eu știu că tu încerci doar să ajuți, Tully, dar Kate face ceea ce e corect încercând să o protejeze pe Marah.

— Marah o urăște.

— Așa se pare că stau lucrurile cu fetele de treisprezece ani și mamele lor. Tu poate că nu știi, deoarece Cloud a fost cu totul altfel, dar fetele și mamele lor trec prin multe momente dificile. Nu îmbunătățești lucrurile dându-le copiilor tot ce vor ei.

— Eu nu vreau să spun că ar trebui să îi dea tot, dar chiar are talent. Eu cred că ar putea fi supermodel.

— Și chiar dacă ar fi, ce s-ar întâmpla?

— Ar fi bogată și faimoasă. Ar putea fi milionară la șaptesprezece ani.

Doamna M. se aplecă înainte.

— Tu ești foarte bogată, corect?

— Corect.

— Asta te împlinește? Merită ca Marah să facă sacrificii pentru succes – să renunțe la copilărie, la inocență, la familie? Am văzut și eu câteva din filmele alea TV despre tinerele modele. Există tot felul de primejdii în jurul lor: droguri, sex și multe altele.

— Aș sta eu cu ochii pe ea. Ceea ce contează e că și-a găsit ceva ce-i place. Asta ar trebui încurajat, nu ignorat. Și mă tem că Marah și Kate nu mai au șanse să-și refacă relația. Ar trebui să auzi cum îi vorbește Marah mamei sale.

— Îți faci griji pentru Marah, spuse doamna M., privind-o pe Tully peste marginea paharului de vin. Eu cred că nu privești înspre persoana potrivită. Kate e cea care are nevoie de tine acum.

— Kate?

— Problemele cu Marah o omoară cu zile. Ele trebuie să găsească o cale de comunicare fără să țipe sau să urle. O privi pe Tully. Iar tu trebuie să fii în primul rând prietena lui Kate.

— Vrei să spui că-i greșeala mea?

— Bineînțeles că nu. Katie are nevoie ca cea mai bună prietenă a ei să-i fie alături. Asta spun. Voi două ați fost mereu scutul și sabia celeilalte. Știu cât de mult te idolatrizează Marah – și cât de mult îți place ție să fii idolatrizată. Zâmbi cu înțeles. Dar aici nu poți ține partea cuiva, decât dacă e vorba de Katie.

— Eu am vrut doar să…

— Marah nu e fiica ta.

Acesta era adevărul. Tully nu își dăduse seama până atunci, până în acea secundă, ce o determinase să se implice. O iubea pe Marah, desigur, dar era ceva mai mult de atât, cu siguranță. Iar doamna M. sesizase ce anume. Marah era copilul perfect pentru Tully – superbă, ambițioasă, puțin egoistă. Și cel mai frumos dintre toate, o credea pe Tully perfectă.

— Deci, ce-i spun acum lui Marah?

— Că are toată viața înainte. Dacă este pe atât de bună și talentată pe cât crezi tu, va reuși când va avea vârsta potrivită pentru a face față.

Tully se lăsă pe spate în fotoliu, oftând.

— Cât timp crezi că va fi Kate furioasă pe mine?

Doamna M. râse.

— Voi două aveți mai multe suișuri și coborâșuri decât acțiunile Internet. Totul o să fie bine. Încetează doar să mai fi prietena cea mai bună a lui Marah și fii alături de Katie.

•

Kate nu se putea sătura vreodată de priveliștea de pe veranda din spatele casei. În acea seară rece de sfârșit de octombrie, cerul de deasupra Seattle-ului era de un negru infinit, spuzit cu stele. În lumina strălucitoare a lunii, fiecare zgârie-nor avea contururi precise și distincte, astfel încât îți puteai lesne imagina că vedeai pătratele individuale de sticlă, granit și oțel.

Și sunetele erau mai clare aici, lângă apă. Frunzele de arțar își schimbaseră culoarea și cădeau din copacii din apropiere, aterizând ca niște pași grăbiți pe terenul mlăștinos; veverițele se furișau de pe o creangă pe alta, fără îndoială adunând provizii de hrană pentru frigul pe care îl simțeau că se apropie, și, ca de obicei, era și mareea, mișcându-se înainte și înapoi pe linia țărmului, cu un ritm conectat cu luna îndepărtată. Aici, pe veranda din spate, doar anotimpurile se schimbau, fiecare conferind peisajului un uimitor aspect nou.

La doar câțiva pași în spatele ei, dincolo de o ușă veche din lemn, schimbările se produceau îndeajuns de rapid pentru a-ți tăia respirația.

Fiica ei adolescentă înmugurea ca un copac, înflorind în fiecare zi într-o nouă variantă a celei care avea să fie într-o zi. Schimbările de dispoziție o chinuiau, încât semăna uneori cu o fată care tocmai fusese aruncată pe țărm de valuri, incapabilă să-și amintească prea bine cine e și cine dorește să fie.

Băieții lui Kate creșteau și ei. Fiind acum la grădiniță, începeau să-și facă propriii prieteni, să-și aleagă singuri hainele și să răspundă la întrebări doar când aveau chef. Cât ai clipi, urmau să ajungă și ei în pragul adolescenței, să-și lipească fotografii din reviste pe pereții dormitorului și să ceară intimitate.

Atât de repede…

Kate mai rămase câteva minute pe verandă, până când cerul deveni cenușiu-închis și stelele apărură deasupra orașului îndepărtat, apoi intră în casă, încuind ușa în urma ei.

Casa era cufundată în liniște; la parter nu era nimeni. Traversând camera de zi, culese niște dinozauri de jucărie care zăceau împrăștiați în fața televizorului.

Sus, apăsă încet clanța, deschizând ușa camerei băieților, așteptându-se să-i găsească dormind. Ceea ce văzu fu un cort din cearșafuri pe patul lui William, iar prin imprimeul acestora cu Războiul Stelelor se zărea fasciculul unei lanterne.

— Cunosc doi băieței care-ar fi trebuit să doarmă.

În cortul improvizat izbucniră chicoteli.

Lucas fu primul care apăru. Cu părul lui negru țepos și zâmbetul știrb, arăta ca Peter Pan prins de Wendy.

— Bună, mami.

— Lucas, șuieră William din cort, fă-te că dormi.

Kate se duse la pat și trase încet cearșafurile.

William rămase cu ochii ațintiți la ea, cu lanterna într-o mână și un dinozaur *T. rex* gri, din plastic, în cealaltă.

— Ups, spuse el, apoi râse.

Kate desfăcu brațele.

— Haideți în brațe la mami.

Se aruncară amândoi în brațele ei, entuziaști ca întotdeauna. Ea îi strânse tare, adulmecând parfumul dulceag, familiar, de șampon pentru bebeluși al părului lor.

— Băieți, mai aveți nevoie de o poveste de noapte bună?

— Citește-ne despre Max, mami, ceru Lucas.

Kate se întinse după carte și se instală în poziția obișnuită – cu spatele sprijinit de tăblia patului și picioarele întinse pe pat, cu câte un băiat cuibărit de-o parte și de alta. Apoi deschise cartea *Tărâmul monștrilor* și începu să citească. Max, personajul principal al romanului, era abia la jumătatea aventurii sale când băieții adormiră.

Kate îl înveli pe William, îl sărută pe obraz și îl duse pe Lucas în patul lui.

— Noapte bună, mami! murmură el după ce ea îl puse în pat.

— Noapte bună! răspunse Kate, apoi stinse lumina și ieși din cameră, închizând ușa în urma ei.

Vizavi, ușa dormitorului fiicei sale era închisă; o fâșie de lumină se zărea pe dedesubt.

Kate se opri, vrând să intre, dar s-ar fi iscat o nouă ceartă. Nimic din ce spunea sau făcea Kate nu mai era în regulă, iar în săptămânile de după eșecul cu modelingul, situația devenise și mai încordată. Bătu, în schimb, la ușă și spuse:

— Stinge lumina, Marah, apoi așteptă până când fiica ei se conformă.

Străbătu apoi holul și intră în camera ei.

Johnny era deja în pat, citind. Când ea intră, el ridică privirea.

— Arăți vlăguită.

— Marah, fu tot ce spuse.

— Eu cred că e mai mult de-atât.

— Ce vrei să zici?

Johnny își scoase ochelarii, îi puse pe noptieră și începu să își adune ziarele risipite în jurul lui. Fără să ridice privirea, spuse:

— Tully mi-a spus că ești încă supărată pe ea.

Kate își dădu seama, după vocea lui și după modul studiat în care evita să se uite la ea, că intenționase să spună asta de mult timp. Bărbații, gândi ea. Trebuie să fii antropolog ca să știi ce e în capul lor.

— Ea e cea care n-a sunat.

— Dar tu ești cea supărată.

Kate nu putea nega.

— Nu sunt furioasă, doar iritată. Toată mizeria aia cu modelingul pentru Marah… ar fi putut măcar să-și recunoască greșeala.

— Tully, să-și ceară scuze?

Kate nu putu să nu zâmbească.

— Știu. Dar cum se face că eu trebuie să fiu mereu cea care cedează? Cum se face că eu sunt cea care sună prima de fiecare dată?

— O faci și gata.

Era adevărat; mereu fusese adevărat. Prieteniile seamănă cu căsniciile în această privință. Rutina și tiparele sunt bine împământenite.

Kate intră în baie, se spălă pe dinți, apoi se urcă în pat lângă el.

El stinse veioza de pe noptieră și se așeză pe o parte, ca să o privească. Lumina lunii pătrundea pe fereastră și-i lumina profilul. El întinse brațul, așteptând-o pe Kate să se cuibărească lângă el. Ea simți un val de iubire pentru el, surprinzător de intens, dată fiind lunga perioadă de când erau împreună. El o știa atât de bine, un sentiment extrem de plăcut, care o învăluia, încălzind-o.

Nu era de mirare că Tully era atât de dură; nu se lăsase niciodată dezmierdată de iubire, învăluită de ea. Fără copii sau vreun soț, ori fără dragostea unei mame, crescuse egoistă. Și astfel, din nou, Kate avea să renunțe la supărare fără să primească în schimb scuze. Oricum, nu ar fi trebuit să o lase să mocnească atât. Era incredibil cât de repede trecea timpul. Uneori, era ca și cum tocmai ce se certaseră. Ce conta acum nu erau cuvintele, rostite sau regretate, ci mai degrabă anii de prietenie.

— Mulțumesc, șopti ea.

A doua zi, avea de gând să o sune pe Tully și să o invite la cină. Ca de obicei, asta avea să pună capăt supărării lor. Aveau să revină fără efort pe drumul prieteniei lor.

— Pentru ce?

Ea îl sărută delicat, îi mângâie obrazul. Dintre toate imaginile pe care le iubea, chipul acelui bărbat era preferata ei.

— Pentru tot.

•

Într-o zi mohorâtă și ploioasă de la mijlocul lui noiembrie, Kate intră în parcarea școlii gimnaziale și se așeză la coada șerpuită de SUV-uri și minivanuri. În traficul ce înainta alene, se uită în dreapta ei.

Marah stătea gârbovită pe scaunul din dreapta, cu o expresie posacă. Așa era încă de la ciondăneala despre cursul de modeling de la New York.

Kate își dădea seama acum, mai mult decât înainte, că între ea și fiica ei se înălțase un adevărat zid.

De obicei, Kate era cea care trebuia să netezească drumul pe care călătorea familia ei. Ea era împăciuitoarea, arbitrul și mediatorul, dar nimic din ce spunea nu avea efect. Marah rămăsese supărată săptămâni la rând, iar asta o afecta pe Kate. Nu dormea bine. O și enerva la culme această tăcere, pentru că știa că Marah o manipula, încercând să o nimicească.

— Te bucuri de banchet? se forță ea să întrebe.

Măcar spunea ceva. Toată clasa a opta aștepta cu nerăbdare banchetul iernii, așa cum era și normal. Părinții – inclusiv Kate – depuseseră un efort imens pentru a crea o noapte magică pentru copii.

— Mi-e egal, răspunse Marah, privind pe geam, în mod evident căutându-și prietenii prin mulțimea de copii din curtea școlii. Doar n-ai de gând să vii cu mine, nu?

Kate refuză să se lase rănită de remarcă. Își spuse că era normal; de multe ori asta în ultima vreme își spusese asta.

— Eu coordonez echipa cu decorațiunile. Știi asta. Nu cred că mă spetesc muncind două luni pentru acest eveniment, și pe urmă să nu-mi văd munca.

— Deci, vei fi acolo, spuse Marah plictisită.

— Eu și tata, amândoi. Dar tot te vei distra.

— Mi-e egal.

Kate ajunse la locul de debarcare a copiilor și se opri.

— Autobuzul pentru școală al familiei Mularkey a sosit la destinație, spuse ea.

De pe bancheta din spate, băieții chicotiră la gluma obișnuită.

— Total jalnic, spuse Marah, dându-și ochii peste cap.

Kate se întoarse spre fiica ei.

— Pa, scumpo. Să ai o zi bună! Baftă la testul de la sociologie!

— Pa, spuse Marah, trântind portiera.

Kate oftă și se uită în oglinda retrovizoare. Gemenii se jucau împreună pe bancheta din spate, făcându-și dinozaurii de plastic să se bată.

— Fetele astea, șopti ea în barbă, întrebându-se de ce adolescentele trebuie pur și simplu să fie răutăcioase cu mamele lor.

Era clar un comportament normal; petrecuse destul timp cu prietenele și colegele ei pentru a ști asta. Atât de normal, că făcea probabil parte din evoluție. Poate că speciile au nevoie de fete care se cred adulte la treisprezece ani dintr-un motiv bizar, ascuns.

Câteva minute mai târziu, îi lăsă pe băieți la grădiniță (îi sărută pe amândoi de rămas-bun – în public) și își începu propria zi. Mai întâi făcu o oprire la Bainbridge Bakers, de unde își luă o cafea cu lapte, apoi lăsă niște cărți la bibliotecă și se îndreptă spre Safeway. La ora zece și jumătate, era din nou acasă, în bucătărie, unde puse alimentele la locul lor.

Tocmai închidea ușa frigiderului când auzi cunoscuta temă muzicală a emisiunii *Girlfriend Hour* venind dinspre televizorul din camera de zi, și se duse acolo. Rareori se uita la emisiune până la final – cum ar fi putut, cu programul ei încărcat? –, dar avea mereu televizorul pornit pe acel canal, ca să știe despre ce erau episoadele. Johnny și Tully o ironizau mereu.

Kate își puse piciorul pe marginea canapelei și se așeză.

Pe ecran, coloana sonoră încetă, și Tully apăru în platoul agreabil, realizat parcă anume pentru o șuetă relaxată între prietene. Ca de obicei, era frumoasă. Cu un an în urmă, se decisese să își lase părul lung până la umeri și revenise la culoarea ei naturală, castaniu-roșcat. Tunsoarea sofisticată prin simplitatea ei și culoarea îi scoteau și mai bine în evidență pomeții proeminenți și ochii ciocolatii. Grație câtorva injecții cu colagen în locurile potrivite, obținuse niște buze perfecte, pe care aplica doar o idee de luciu și aproape deloc culoare.

— Bine ați revenit la *The Girlfriend Hour*! spunea ea acum, încercând să se facă auzită peste ropotele de aplauze.

Kate știa că oamenii stăteau uneori la coadă câte șase ore pentru a face parte din publicul din sală. Și de ce nu? *The Hour*, cum îi spuneau acum fanii și presa deopotrivă, era o emisiune veselă, degajată și care uneori chiar te inspira. Nu știa nimeni niciodată cu adevărat, dinainte, ce avea să spună sau să facă Tully. Era unul dintre motivele pentru care oamenii se uitau la emisiune, iar Johnny se asigura că totul funcționează ca un motor bine uns. Respectându-și cuvântul dat, Tully îi îmbogățise, iar Johnny, la rândul lui, o făcea mereu pe Tully să arate bine.

Tully se afla pe platou, pe scaunul de culoare crem care era al ei. Culoarea pală o făcea să arate și mai plină de energie, impozantă. Se aplecă în față pentru a se adresa în același timp publicului și aparatului de filmat.

Kate fu cucerită pe loc. În timp ce o urmărea pe Tully dezvăluind secretele părului și machiajului ei, Kate achită niște facturi, șterse de praf jaluzelele și împături rufele spălate. După emisiune, stinse televizorul și se așeză din nou să lucreze la lista pentru Crăciun. Era atât de prinsă cu acest proiect, încât îi luă ceva timp până să-și dea seama că îi suna telefonul. Se uită în jur, văzu telefonul fără fir pe podea, sub o grămadă de cuburi Lego, și răspunse.

— Alo?

— Kate, tu ești?

— Da.

— Slavă Domnului! Ellen la telefon, de la Woodward. Te sun pentru că Marah lipsește de la a patra oră. Dacă ai uitat să o învoiești, este…

— N-am uitat, spuse Kate, dându-și seama cât de tăios o spusese. Scuze, Ellen. Marah ar fi trebuit să fie la oră. Să ghicesc: Emily Allen

și Sharyl Burton lipsesc și ele.

— O, Doamne! spuse Ellen. Știi cumva unde sunt?

— Sunt destul de sigură. Când le găsesc, te sun. Mersi, Ellen.

— Scuze, Kate.

Închise și se uită la ceas: 12.42.

Nu trebuia să fii vreun geniu ca să îți dai seama unde erau fetele. Era joi, ziua când rulau filme noi la Pavillion. Întâmplător, noua regină a adolescenților – Kate nu-și putea aminti numele ei – tocmai lansase un nou film.

Kate își luă poșeta și ieși, ajungând în parcarea de la Pavillion aproape la unu fix. Încercând să nu fie exagerat de furioasă, trebui să facă un efort considerabil, dar după ce discutase cu directorul, intrase în sala de cinema întunecată, le găsise pe fete și le scosese în hol, simți că pierde bătălia.

Dar furia ei era nimic în comparație cu cea a fiicei sale.

— Nu pot să *cred* că ai făcut asta, spuse Marah când ajunseră în parcare.

Kate ignoră tonul și i se adresă cu severitate:

— Ți-am spus că poți să vezi filmul duminică, la matineu, cu prietenele tale.

— Dacă fac curat în camera mea.

Kate nu se sinchisi să răspundă.

— Haideți, fetelor. La mașină. Sunteți așteptate la școală.

Fetele se urcară tăcute pe bancheta din spate, murmurând tot felul de scuze.

— Eu nu îmi cer scuze, spuse Marah, trântind portiera de pe partea ei și smulgând centura de siguranță. Am pierdut doar idioțenia aia de algebră antică.

Kate porni motorul, ieși din parcare și o luă pe artera principală.

— Ar trebui să fiți la școală. Punct.

— Oh, de parcă *tu* nu m-ai învoit de la școală ca să mergem la film, spuse Marah. Probabil că am visat că am văzut Harry Potter în timpul școlii.

— Din categoria nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, spuse Kate, încercând să nu ridice vocea.

Marah își încrucișă brațele.

— Tully ar înțelege.

Kate intră pe aleea circulară din fața școlii gimnaziale și parcă.

— Gata, fetelor, sunteți așteptate în biroul directorului.

— Mama o să se-nfurie rău, mormăi Emily.

Când rămaseră singure în mașină, Kate se întoarse către fiica ei.

— Tati ar înțelege, spuse Marah. El știe cât înseamnă pentru mine filmele și modelingul.

— Crezi? Kate își scoase telefonul mobil și formă rapid numărul,

după care îi întinse telefonul lui Marah. Spune-i.

— Spune-i tu.

— Nu eu am chiulit de la școală ca să merg la film.

Îi întinse telefonul.

Marah îl luă și îl duse la ureche.

— Tati?

Vocea i se îmblânzi brusc, și ochii i se umplură de lacrimi.

Kate simți o undă de gelozie. Cum de reușise Johnny să păstreze o relație atât de frumoasă cu fiica lor, când Kate era practic servitoarea permanentă a copilului?

— Știi, tati? Mai ții minte filmul ăla despre care ți-am povestit, cel în care fata află că mătușa ei e de fapt mama ei? M-am dus să-l văd azi și a fost absolut… Ce? O. Vocea i se reduse la o șoaptă. În timpul celei de-a patra ore, dar… Știu. Ascultă câteva momente, apoi oftă. Bine. Pa, tati. Marah închise și îi înapoie telefonul lui Kate. Pentru o fracțiune de secundă, fu din nou fetiță. Nu pot merge să văd filmul weekendul ăsta.

Kate nu-și dori decât să profite de acel moment și să o strângă pe Marah în brațe, să o țină așa pe fetița ei doar pentru o clipă și să spună *Te iubesc*, dar nu îndrăzni. A fi mamă în momente ca acesta înseamnă, de cele mai multe ori, să rămâi de oțel, nu să cedezi.

— Poate că data viitoare te vei gândi la consecințele acțiunilor tale.

— Într-o zi, voi fi o actriță celebră și am să spun la televizor că tu nu m-ai ajutat deloc. Deloc. Am să-i acord toate meritele mătușii Tully, care crede în mine.

Coborî din mașină și începu să meargă.

Kate se duse după ea, ajungând-o din urmă.

— Eu cred în tine.

Marah pufni.

— Ha. Tu nu mă lași să fac nimic niciodată, dar imediat ce voi putea, mă voi muta la Tully.

— Când va îngheța iadul, mormăi ea în barbă.

Din fericire, ea și fiica ei nu mai putură vorbi. La intrarea în școală, directorul le aștepta.

•

Vara de dinainte ca Marah să înceapă liceul fu de departe cea mai proastă din viața lui Kate. O fiică de treisprezece ani, elevă de gimnaziu, nu fusese o fericire, însă, privind retrospectiv, părea de departe cu mult mai bine decât o fată de paisprezece ani, în prag de liceu.

Nu era de ajutor nici faptul că în ultimul an Johnny muncise șaizeci de ore pe săptămână.

— Nu te duci la școală în blugi din care ți se vede fundul, spuse Kate, străduindu-se să-și țină tonul în frâu.

În programul ei încărcat de la sfârșitul verii, acordase patru ore pentru a-i cumpăra haine lui Marah. Erau în mall deja de două ore, și singurul lucru pe care îl deținea era ostilitatea.

— Toată lumea poartă blugi din ăștia la liceu.

— Atunci, toată lumea, mai puțin tu.

Kate își masă cu vârfurile degetelor tâmplele care îi zvâcneau. Realizase într-o doară că băieții alergau prin magazin ca niște apucați, dar îi lăsă în pace deocamdată. Dacă avea noroc, poate veneau cei de la pază și o arestau pentru că nu-și supraveghease copiii. În acel moment, i se părea raiul pe pământ să fi putut sta închisă undeva singură.

Marah aruncă blugii pe un raft și se îndepărtă cu pași apăsați.

— Mai știi oare cum să pleci de lângă cineva? murmură Kate, urmându-și fiica.

Când terminară, Kate se simțea ca Russell Crowe în *Gladiatorul*: bătut, plin de sânge, dar în viață. Nimeni nu era fericit. Băieții plângeau pentru că ea nu le cumpărase niște figurine din Stăpânul inelelor, Marah scotea flăcări pe nas din cauza blugilor pe care nu-i obținuse și a bluzei practic transparente pe care, de asemenea, o ratase, iar Kate era furioasă pentru că aceste cumpărături pentru școală o vlăguiau într-atât de energie. Singura veste bună era că obținuse o victorie pentru că nu cedase. Kate nu câștigase tot războiul din acea zi, dar nici Marah.

Pe drumul de înapoiere de la Silverdale spre acasă, mașina fu împărțită în două zone distincte: bancheta din spate era zgomotoasă, turbulentă și numai încăierări; pe locurile din față domnea o tăcere încordată. Kate tot încercă să lege o conversație cu fiica ei, dar fiecare frază era ca o pasă la volei din care mingea nu se întorcea. Când intrară pe aleea pietruită și parcară în garaj, se simți cu totul înfrântă.

În spatele ei, băieții își desfăcură centurile de siguranță și se cocoțară unul peste altul în graba de a coborî din mașină. Kate știa că cel care ajungea primul în camera de zi punea stăpânire pe telecomanda televizorului.

— Mai ușor, spuse ea, uitându-se la ei prin oglinda retrovizoare.

Se încăierară precum niște pui de leu care încearcă să iasă din vizuină.

Kate se întoarse spre Marah.

— Ți-ai luat niște lucruri foarte drăguțe azi.

Marah ridică din umeri.

— Mda.

— Știi, Marah, viața e plină de…

Kate se opri în mijlocul frazei și aproape îi veni să râdă. Tocmai fusese pe punctul de a ține un discurs tipic matern despre ce este viața.

— Ce?

— Compromisuri. Te poți duce să vezi ce-ai primit sau poți continua să te gândești la ce nu ai primit. Alegerea pe care o faci va determina, în cele din urmă, ce fel de femeie vei deveni.

— Vreau doar să mă integrez, spuse Marah cu o voce surprinzător de slabă.

Asta îi reaminti lui Kate cât de mică era de fapt fiica ei și cât de înspăimântător era să începi liceul.

Kate întinse mâna și dădu delicat o șuviță din părul fetei după ureche.

— Crede-mă, îmi amintesc sentimentul. La vârsta ta, eu a trebuit să port la școală haine ieftine, la mâna a doua. Eram obișnuită să râdă copiii de mine.

— Deci, înțelegi ce zic.

— Înțeleg ce zici, dar nu poți obține tot ce-ți dorești. Simplu.

— E doar o pereche de blugi, mamă. Nu pacea mondială.

Kate își privi fiica. De data asta, nu o privea furioasă, nici nu îi întorcea spatele.

— Îmi pare rău că ne certăm atât de des.

— Da.

— Poate reușim să te înscriem la cursul ăla nou de modeling, totuși. Cel din Seattle.

Marah se înseninâ deodată.

— Mă lași, în sfârșit, să plec de pe insulă? Următorul curs începe marți. Am verificat. Tully a spus că mă așteaptă ea la feribot. Marah zâmbi sfios. Am vorbit cu ea despre asta.

— O, așa, deci?

— Tati a spus că e de acord, dacă iau note mari la școală.

— Știe și el? Și nimeni nu vorbește cu mine? Cine sunt eu, Hannibal Lecter?

— Tu te înfurii destul de ușor în ultimul timp.

— Și a cui e vina?

— Pot să merg?

Kate chiar nu avea încotro.

— În regulă. Dar dacă notele tale…

Marah sări de pe locul ei în brațele lui Kate. Aceasta își strânse fiica în brațe, savurând momentul. Nici nu-și mai amintea ultima oară când venise o îmbrățișare din partea lui Marah.

Mult după ce Marah fugise în casă, Kate era tot în mașină, uitându-se după fiica ei, întrebându-se dacă acel curs de modeling este o idee bună. Asta e complicat în privința rolului de mamă, sentimentul de culpă care te macină pe dinăuntru și te face să te răzgândești și să-ți cobori standardele; să cedezi era atât de simplu.

Ideea nu era întocmai că ea nu dorea ca Marah să facă acel curs.

Doar că nu dorea ca Marah să pășească pe acel drum dificil atât de tânără. Refuzuri, corupție, frumusețe care nu trecea dincolo de granița pielii, droguri și anorexie. Toate acestea se aflau în dedesubturile lumii modelingului. Stima de sine și imaginea corporală sunt prea fragile la vârsta adolescenței. Se știa bine că o fată o putea lua pe arătură chiar și fără povara refuzurilor constante pe criterii de frumusețe.

Pe scurt, lui Kate nu-i era teamă că superba ei fiică nu va reuși în lumea podiumurilor de defilare și a hainelor fixate pe corpul ei. Mai degrabă îi era teamă că va reuși, și atunci, copilăria ar fi fost pierdută.

În cele din urmă, coborî din mașină și intră în casă, bombănind.

— Ar fi trebuit să nu cedez.

Lamentarea mamei. În timp ce încerca să găsească o modalitate de a retracta totul (lucru imposibil acum), sună telefonul. Kate nici nu se sinchisi să răspundă. În aceste ultime săptămâni de vară, învățase un lucru cu adevărat util: adolescentele trăiau la telefon.

— Mami! E bunica. Vrea cu tine, strigă Marah de sus. Dar nu vorbi prea mult. Tre' să mă sune Gabe.

Răspunse și auzi pe cineva expirând fum de țigară la celălalt capăt. Zâmbind, ignoră cumpărăturile și se trânti pe canapea, cuibărindu-se sub un pled care încă mirosea a mama ei.

— Bună, mami!

— Vai, ce voce ai!

— Și ai simțit asta în respirația mea?

— Ai o fiică adolescentă, nu?

— Crede-mă, n-a fost niciodată mai rău.

Mama râse; era un sunet hodorogit, ca un nechezat.

— Presupun că nu-ți amintești fiecare ocazie cu care mi-ai spus să mă car din viața ta și mi-ai trântit ușa în nas.

Amintirea era vagă, dar nu imposibil de reînviat.

— Îmi pare rău, mamă.

Urmă o pauză. Apoi, mama spuse:

— Treizeci de ani.

— Treizeci de ani, ce?

— Atât o să treacă până o să primești și tu scuze, dar știi ce-i minunat?

Kate mormăi:

— Că s-ar putea să nu trăiesc atât?

— Că vei ști că îi pare rău cu mult înainte să o spună. Mama râse. Și când o să aibă nevoie de tine să stai cu copiii, atunci chiar o să te iubească.

•

Kate ciocăni la ușa lui Marah și auzi o invitație înfundată.

— Intră.

Intră. Încercând să ignore hainele și cărțile, și toate lucrurile aruncate peste tot, își croi drum către patul alb cu baldachin, unde Marah ședea cu genunchii la gură, vorbind la telefon.

— Pot să vorbesc cu tine un minut?

Marah dădu ochii peste cap.

— Tre' să-nchid, Gabe. Mama vrea să discute cu mine. Pe mai târziu. Apoi i se adresă lui Kate. Ce?

Kate se așeză pe marginea patului, amintindu-și brusc toate momentele în care exact o scenă ca aceea se petrecuse în propria adolescență. Mama ei începuse fiecare reconciliere cu un discurs despre ce este viața.

Kate zâmbi la această amintire.

— Ce?

— Știu că ne-am certat mult în ultima vreme și îmi pare rău pentru asta. De cele mai multe ori, e pentru că te iubesc și vreau tot ce e mai bun pentru tine.

— Și în rest, care-i motivul?

— Că m-ai scos rău de tot din sărite.

Marah zâmbi auzind asta, doar un surâs slab, și se mută mai la stânga pentru a-i face loc mamei, la fel cum făcuse și Kate odinioară pentru mama ei.

Se așeză mai comod în pat și întinse mâna precaută ca s-o cuprindă pe a fiicei sale. Erau o mulțime de lucruri pe care le-ar fi putut spune în acel moment, conversații pe care ar fi putut încerca să le lege, dar preferă să stea acolo așa, cu fiica ei de mână. Era primul moment mut, de conexiune, pe care îl aveau după ani de zile, și asta îi umplu sufletul de speranță.

— Te iubesc, Marah! spuse ea în cele din urmă. Tu, mai mult decât oricine, mi-ai arătat ce înseamnă iubirea. Când mi te-au pus în brațe pentru prima oară… Făcu o pauză, simțind un nod în gât. Iubirea ei pentru acel copil era imensă, copleșitoare. Uneori, pe frontul cotidian de război al adolescenței, aproape uita asta. Zâmbi. În orice caz, mă gândeam că ar trebui să facem ceva special împreună.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi petrecerea de aniversare a emisiunii lui tati.

— Vorbești serios?

Marah se rugase săptămâni întregi pentru o astfel de ocazie. Kate spusese în repetate rânduri că era prea mică pentru asta.

— Am putea merge la cumpărături împreună, să ne facem părul, să ne cumpărăm niște rochii frumoase…

— Te iubesc! spuse Marah, îmbrățișând-o.

Își strânse fiica în brațe, bucurându-se de moment.

— Pot să-i povestesc lui Emily?

Până să apuce Kate să îi dea un răspuns afirmativ, Marah puse mâna

pe telefon și formă numărul. Îndreptându-se spre ușă și închizând-o în urma ei, Kate o auzi pe Marah spunând:

— Em, n-o să-ți vină să crezi. Ghici unde mă duc sâmbătă…

Kate închise ușa și se duse în camera ei, gândindu-se cât de repede se schimbau lucrurile în privința copiilor, de la agonie la extaz, iar aceste schimbări te amețeau uneori, și singurul mod în care puteai supraviețui era să te bucuri de momentele frumoase, fără să zăbovești prea mult asupra celor neplăcute.

— Zâmbești, spuse Johnny când ea intră în cameră.

El ședea în pat, cu ochelarii de citit pe nas, cei pe care îi cumpărase fără prea mare tragere de inimă de la farmacie.

— E atât de evident?

— Sincer, da.

Ea râse.

— Înseamnă că așa e. Eu și Marah am avut o săptămână proastă. A fost invitată la o petrecere cu băieți – încă nu-mi vine să cred –, și eu n-am lăsat-o să meargă.

— Și-atunci, cum de zâmbești?

— Am invitat-o la petrecerea de aniversare. O să mergem în oraș ca fetele. Cumpărături, manichiură, coafură, tot tacâmul. Va trebui să luăm un apartament la hotel sau un pat pliant.

— Voi fi cel mai norocos bărbat din încăpere, spuse el.

Kate îi zâmbi, având pentru prima oară, după foarte mult timp, un sentiment de speranță. Ea și Marah urmau să aibă o seară mamă-fiică perfectă. Poate că zidul dintre ele avea să cadă în sfârșit.

•

Tully plutea în al nouălea cer. Era seara petrecerii prilejuite de aniversarea emisiunii ei de televiziune. Zeci de oameni munciseră luni de zile pentru a face din aceasta evenimentul anului în Seattle. Nu doar că se aștepta din partea localnicilor să participe, însă își confirmaseră participarea și o mulțime de celebrități. Pe scurt, orice persoană importantă urma să fie prezent, cu toții venind să o onoreze pe ea, să o felicite pentru fenomenalul succes.

Ea privi prin salonul sclipitor, tradițional de bal de la Olympic Hotel. De fapt, avea impresia că hotelul se numește altfel mai nou – oamenii de afaceri îl tot cumpărau și vindeau –, dar pentru locuitorii din Seattle, era și avea să rămână Olympic.

Încăperea era ticsită de colegi de breaslă, parteneri, multe dintre celebritățile de top invitate de ea și câțiva dintre angajații ei. Toți cei pe care îi vedea ridicau paharul, închinând. O iubeau cu toții.

Niciunul dintre ei nu o cunoștea însă cu adevărat.

Așa stăteau lucrurile. Edna nu putuse veni, iar Grant nici măcar nu o sunase înapoi. Ultimul tabloid pe care îl citise susținea că s-ar fi însurat cu o starletă, și deși vestea nu ar fi trebuit să o deranjeze, avu

tocmai acest efect. O făcea să se simtă bătrână și singură, mai ales în seara aceasta. Cum de ajunsese să fie singură la vârsta asta? Fără să aibă alături o persoană specială cu care să-și împartă viața?

Un chelner trecu pe lângă ea, iar ea îl bătu pe umăr, luând un al doilea pahar de șampanie de pe tava lui.

— Mersi, spuse ea, adresându-i zâmbetul acela caracteristic al ei și uitându-se prin sală după familia Ryan.

Aceștia nu sosiseră încă. Plutea în derivă într-o mare de cunoștințe.

Puse jos paharul de șampanie și plecă să-și caute o altă băutură.

•

Ziua dedicată sesiunii de înfrumusețare alături de fiica ei împlinea toate așteptările lui Kate. Pentru prima oară, după ani de zile, nu se certară. Marah chiar ascultă opinia lui Kate în privința unor lucruri. După ce își aleseră rochiile – una cu un singur umăr, din mătase neagră, pentru Kate, și o alta superbă din sifon roz, cu umeri goi, pentru Marah –, ajunseră la spa-ul Gene Juarez, pentru manichiură, pedichiură, coafat și machiaj.

Acum erau în dormitorul lui Marah din apartamentul de la Olympic. Înghesuite amândouă în baie, stăteau una lângă alta, studiindu-se în oglindă.

Kate știa că nu avea să uite vreodată imaginea lor stând atât de aproape una de alta: fiica ei, înaltă, deșirată, cu un chip perfect, zâmbind atât de larg încât ochii i se arcuiau în sus, cuprinzând-o pe Kate pe după umeri cu brațul ei subțirel.

— Suntem mortale, spuse Marah.

Kate zâmbi.

— Total de acord.

Într-un impuls, Marah o sărută pe obraz.

— Mersi, mami, spuse, apoi, în drum spre ușă, își luă de pe pat poșeta de ocazie cu paiete. Vin, tati, spuse ea, deschizând ușa și pășind în camera de zi.

— Marah, îl auzi ea pe Johnny spunând cu un fluierat. Ești superbă.

Kate își urmă fiica în cameră. Știa că nu mai avea formele de odinioară și nici nu mai era la fel de drăguță, însă în rochia aceea și purtând la gât pandantivul inimioară cu diamante primit în dar de la Johnny, se simțea frumoasă, iar când văzu felul în care îi zâmbi soțul ei, se simți și sexy.

— Uau! făcu el, venind spre ea. Se aplecă și o sărută pe obraz. Sunteți sexy, doamnă Ryan.

— La fel și dumneavoastră, domnule Ryan.

Ieșiră toți trei din cameră, râzând, și coborâră în sala de bal, unde sute de oameni erau în toiul petrecerii.

— Uite, mami, șopti Marah, apropiindu-se. Sunt Brad și Jennifer. Și uite-o și pe Christina. Uau! Abia aștept să o sun pe Emily.

Johnny o luă pe Kate de mână și o conduse prin mulțime la bar, de unde luă două băuturi alcoolice și o cola pentru Marah.

Apoi se întoarseră și rămaseră într-un loc, savurându-și băuturile și privind mulțimea.

Chiar și într-o astfel de încăpere, Tully ieșea în evidență într-o rochie vaporoasă din mătase de culoarea smaraldului. Pluti spre ei, făcând cu mâna, faldurile rochiei fâlfâind în urma ei.

— Dragilor, arătați fabuloși izbucni ea, râzând.

Kate nu putu să nu observe că Tully se clătina deja puțin pe picioare.

— Ești bine?

— Nici că se putea mai bine. Johnny, trebuie să urcăm pe podium, să spunem două vorbe după cină. După asta, mergem pe ringul de dans să dăm startul petrecerii?

— Tu n-ai venit cu nimeni? întrebă Johnny.

Zâmbetul lui Tully păli.

— Poate fi Marah partenera mea în seara asta. Nu te superi dac-o împrumut, nu-i așa, Katie?

— Păi…

— De ce i-ar păsa? spuse Marah, privind-o pe Tully admirativ. Ea mă vede zilnic.

Tully se aplecă aproape de Marah.

— A venit și Ashton. Vrei să-l cunoști?

Marah aproape leșină.

— Mai întrebi?

Kate le privi plecând, mână în mână, cu capetele lipite ca două majorete care stau de vorbă despre căpitanul echipei de fotbal.

După aceea, seara își mai pierdu din strălucire pentru Kate. Își bău șampania, urmându-și soțul prin salon, zâmbind când trebuia, râzând când părea potrivit, spunând „Sunt mamă casnică” atunci când era întrebată și privind cum acele câteva cuvinte – o propoziție care o făcea să fie atât de mândră – puteau distruge o conversație.

În tot acest timp, o privi pe Tully prefăcându-se că Marah era fiica ei, prezentând-o când unei vedete, când alteia, lăsând-o să bea câte o gură din șampania ei.

Când sosi, în sfârșit, momentul cinei, Kate își ocupă locul la masa principală, cu Johnny de o parte și cu președintele Syndiworld de cealaltă. Tully se întreținu tot timpul mesei cu admiratorii ei. Era singurul mod de a descrie scena. Era plină de viață, animată, nostimă; fiecare persoană așezată lângă ea – mai ales Marah – părea vrăjită.

Kate încercă să nu se lase afectată de nimic din toate acestea. De câteva ori, făcu chiar încercarea de a-i atrage atenția fiicei sale, dar era imposibil să concureze cu Tully.

În cele din urmă, nu mai îndură. Se scuză față de Johnny și se duse

la toaletă. Toate femeile de acolo, fără excepție, păreau să vorbească despre Tully, despre cât de bine arăta.

— Și ai văzut fata cu care e…

— Cred că e fiica ei.

— Nu-i de mirare că sunt așa de apropiate.

— Mi-aș dori să mă trateze și pe mine fiica mea așa.

— Și eu, murmură Kate, prea încet pentru a fi auzită.

Se privi în oglindă, văzând o femeie care făcuse tot ce-i stătuse în putință să fie frumoasă pentru soțul și pentru fiica ei, doar pentru a fi total eclipsată de cea mai bună prietenă a ei. Știa că este ridicol să se simtă atât de rănită și exclusă. La urma urmei, nu era seara ei. Și totuși… avusese niște așteptări atât de mari.

Greșeala ei.

Își pusese toată speranța propriei fericiri pe umerii unei adolescente. Idioată. Revelația aproape că îi aduse zâmbetul pe buze. Era capabilă de mai mult de atât. Simțindu-se mai bine, mai stăpână pe emoțiile ei prostești, se întoarse la petrecere.

Capitolul 30

Tully nu ar fi trebuit să bea atât de mult. Era pe podium, ținându-l de mână pe Johnny pentru a nu se clătina.

— Vă mulțumesc tuturor, spuse ea, zâmbind mulțimii. *The Girlfriend Hour* are un succes enorm datorită vouă.

Ridică paharul, iar publicul îi răspunse cu ropote de aplauze. Își dădu seama, într-o clipită, că fraza nu se exprimase tocmai corect, poate că vorbele rostite de ea fuseseră lipsite de noimă, dar, cum nu-și putea aminti ce spusese, era greu de judecat.

Se întoarse spre Johnny și îl cuprinse cu un braț.

— E rândul nostru să dansăm.

Orchestra începu o piesă lentă. Tully îl luă de mână și îl conduse pe ringul de dans. Încă râdea atunci când recunoscu melodia: „Crazy for You”.

Atinge-mă, și ai să știi că e adevărat.

Era melodia dansului de deschidere al mirilor de la nunta lui Kate.

Tully își înclină capul într-o parte și îl privi; deodată, își aminti ceea ce nu ar fi trebuit să-și amintească: ultima oară când dansase în brațele lui. Melodia de atunci fusese „Didn’t We Almost Have it All?”, iar în încheierea dansului, el o sărutase. Dacă atunci ar fi luat altă decizie și ar fi ales iubirea în locul faimei, poate că el ar fi iubit-o și i-ar fi oferit-o ei pe Marah, și un cămin.

În lumina aurie palidă a candelabrului de modă veche, el arăta la fel de chipeș ca oricând. Avea trăsăturile acelea irlandeze care deveneau

și mai frumoase odată cu înaintarea în vârstă. Cumva, felul în care o privea, atât de serios, îi amintea de vremurile de odinioară, când el fusese cam răpus de viață, iar ea îl făcuse să râdă în acea unică noapte romantică.

— Ai fost mereu un bun dansator, îl complimentă ea, și spunând asta, simți aprinzându-se un mic semnal de alarmă.

Era beată; trebuia să se retragă, dar era atât de bine în brațele unui bărbat; plus că nu avea ce să se întâmple.

El o roti cu ușurință, apoi o prinse din nou în brațe.

Mulțimea aplauda încântată.

— N-ar fi trebuit să beau atâta șampanie. Nu pot ține pasul cu tine.

— Tu n-ai fost niciodată bună la a ține pasul cu cineva.

Și cu acele câteva cuvinte, ea își reaminti totul, în detaliu. Amintirile năruiră zidurile pe care ea le ridicase stavilă în calea lor. Se opri și îl privi în ochi.

— Ce s-a întâmplat cu noi?

— A existat vreodată un „noi”, Tully, zău așa? întrebă el încet.

Felul în care o spuse, cu atâta ușurință, cu atâta repeziciune, o făcu să se întrebe dacă nu cumva el nu dorise să adreseze acea întrebare ani la rând. Nu-și dădea seama dacă zâmbetul lui era trist sau blând; tot ce știa era că nu mai dansau, dar el nu-i dăduse drumul.

— Nu am lăsat să existe.

— Kate crede că nu te-am uitat.

Tully știa asta, o știuse mereu. Fără ca măcar să vorbească despre trecutul lor comun cu Johnny, ea și Kate preferaseră să nu se gândească la el de dragul prieteniei. Era ceva ce trebuia să rămână ascuns acolo, în beznă, dar, așa cum stăteau lucrurile mereu cu Tully, alcoolul și singurătatea o slăbeau, și astfel, în ciuda celor mai bune intenții ale ei, se pomeni întrebând:

— Și? M-ai uitat?

•

Când Kate se întoarse la petrecere, orchestra începuse să cânte „Crazy for You”.

Melodia aceasta o făcea mereu să zâmbească. Când intră în sala de bal, se opri, privind împrejur. Mesele se goleau. Se formau din nou cozi la bar. O văzu pe Marah în colț, de vorbă cu o fată extrem de slabă, îmbrăcată într-o rochie mai mică decât o batistă.

— Perfect.

Înăbușindu-și iritarea, își continuă drumul. Atunci observă rochia de mătase verde-smarald și simți că îi fuge pământul de sub picioare.

Tully era pe ringul de dans, lipită toată de Johnny. El o ținea cu o familiaritate relaxată, ca și cum ar fi fost de o viață împreună. Deși ar fi trebuit să danseze, stăteau pur și simplu acolo, o pereche nemișcată în mijlocul vârtejului colorat al celorlalți dansatori. Tully avea privirea

ridicată spre el, ca și cum tocmai i-ar fi cerut să o ducă în pat.

Lui Kate i se tăie respirația. Preț de o clipă îngrozitoare, crezu că i se face rău.

Ai fost mereu a doua lui alegere.

Ea știa asta; a face pace cu această situație de-a lungul anilor nu era același lucru cu a o schimba.

Melodia se sfârși, iar Johnny se dezlipi de Tully. Întorcându-se, o văzu pe Kate. Privirile lor se întâlniră prin toată acea mare de rochii împodobite cu nestemate. Acolo, în fața oricui ar fi privit, ea începu să plângă. Jenată, ieși din sala de bal.

De fapt, fugi.

Jos, la lifturi, apăsă nervoasă butonul.

— Haide… haide…

Nu dorea să o vadă cineva plângând.

Clopoțelul sună și ușa se deschise. Intră în lift, lipindu-se de perete, și își încrucișă brațele. Trecură multe secunde lungi de așteptare impacientată până să-și dea seama că uitase să apese butonul.

Ușile erau pe punctul de a se închide, când o mână se strecură între ele.

— Pleacă, îi spuse ea soțului ei.

— Dansam.

Kate apăsă butonul pentru etajul lor, apoi își șterse ochii.

El intră în lift.

— Ești ridicolă.

Liftul îi duse la etajul lor; ușile se deschiseră. Ea plecă de lângă el.

— Du-te dracu'! strigă ea, întorcând capul.

Își căută cheia și descuie. Intră în cameră și trânti ușa.

Apoi așteptă.

Și așteptă.

Poate că s-a dus la Tully…

Nu.

Nu credea cu adevărat asta. Soțul ei era îndrăgostit de Tully, dar era un bărbat onorabil, iar Tully era prietena ei cea mai bună.

Asta era ceva ce uitase oarecum în criza ei de gelozie.

Deschise ușa și îl văzu stând pe jos, în hol, cu un picior întins în față, cu papionul atârnându-i dezlegat la gât.

— Tot aici ești.

— Cheia e la tine. Sper că ai de gând să-ți ceri scuze.

Ea se duse și îngenunche lângă el.

— Scuze.

— Nu pot să cred că bei…

— Nu beau.

Îl luă de mână și îl trase în picioare.

— Dansează cu mine, spuse ea, detestându-se pentru felul apăsat în

care rostise cuvântul *mine*.

— Nu avem muzică.

Ea se agăță cu brațele de gâtul lui și începu să-și unduiască șoldurile, mișcându-se încet, tot mai aproape de el, până când spatele lui se lipi de perete, iar ea se lipi de el.

Ea își deschise fermoarul rochiei și o lăsă să cadă pe podea.

Johnny se uită în lungul holului.

— Katie! exclamă el, apoi îi deschise poșeta, scoase cheia și deschise ușa. Intrară precipitat în cameră și se prăvăliră pe sofa, sărutându-se cu o pasiune deopotrivă familiară și nouă. Te iubesc! spuse el, coborându-și mâna înspre chiloții ei. Încearcă să nu uiți asta, bine?

Ea gâfâia prea tare ca să poată răspunde, așa că încuviință din cap și îi desfăcu fermoarul pantalonilor. Își jură că nu-și va mai lăsa sentimentul de nesiguranță să-i scape de sub control, că nu va mai uita de dragostea lui.

•

Două săptămâni mai târziu, Tully stătea la fereastra biroului ei enorm și privea în gol afară. Știa de atâția ani că ceva lipsea din viața ei. Sperase că, mutându-se înapoi în Seattle și având propria emisiune, va umple cumva acel vid din interiorul ei, dar nu fusese atât de norocoasă. Acum era pur și simplu mai faimoasă, putred de bogată, și totuși oarecum nemulțumită.

Ca de obicei când era nefericită, se concentra pe carieră pentru îndreptarea situației. Îi luase ceva vreme până să găsească soluția, ceva care să o provoace și să o împlinească, dar, în cele din urmă, găsi.

— Ești nebună, spuse Johnny, plimbându-se prin fața ferestrei ce dădea spre golful Elliott. Formatul e rege în televiziune. Știi bine asta. Suntem pe locul doi la audiență după *Oprah*, iar anul trecut ai fost nominalizată la Emmy. Companiile nu prididesc cu darurile și promoțiile pentru publicul nostru. Ăștia sunt indicatorii succesului.

— Știu, spuse ea, distrasă pentru o clipă de propria reflexie. În geamul ferestrei, arăta slabă și obosită. Dar mie nu-mi plac regulile, știi asta. Trebuie să agit puțin lucrurile. Să le zăpăcesc. O emisiune în direct ar fi exact ce trebuie.

— De ce trebuie să faci asta? Ce mai vrei?

Întrebare de o mie de puncte. De ce nu se sătura niciodată? Și cum ar fi putut oare să îl facă pe Johnny, dintre toți oamenii, să înțeleagă?

Kate ar fi înțeles, chiar dacă nu ar fi fost de acord, dar prietena ei cea mai bună era prea ocupată în ultimul timp pentru a vorbi mult. Poate că asta făcea parte din normalitate. Se simțea… deconectată de Kate. Viețile lor erau pe drumuri atât de diferite acum. Abia dacă își vorbiseră după petrecerea de aniversare.

— Va trebui să ai încredere în mine de data asta, Johnny.

— S-ar putea transforma totul, într-o secundă, într-o emisiune trivială, ca a lui Jerry Springer, iar credibilitatea noastră s-ar duce de râpă. Se duse către ea, încruntându-se ușor. Vorbește cu mine, Tul.

— N-ai putea înțelege, spuse ea, oferindu-i singurul adevăr pe care îl știa.

— Pune-mă la încercare.

— Trebuie să câștig reputație.

— Douăzeci de milioane de telespectatori te urmăresc zilnic; asta nu-nseamnă nimic?

— Tu îi ai pe Katie și pe copii.

Ea sesiză faptul că el pricepuse, când o privi cu milă; oricât de departe ar fi alergat sau oricât de sus ar fi urcat, privirea aceea părea cumva să o urmărească.

— Trebuie să încerc asta, Johnny. Mă ajuți?

— Te-am dezamăgit eu vreodată?

— Doar atunci când te-ai însurat cu cea mai bună prietenă a mea.

El râse și se îndreptă spre ușă.

— O singură încercare, Tully. Pe urmă analizăm situația. De acord?

— De acord.

Acea înțelegere nu o părăsi în săptămânile care urmară. Se puse pe muncă intensă și perseverentă, ca o maniacă, renunțând la viața socială, și așa aproape inexistentă.

Acum, în sfârșit, momentul adevărului sosise, iar ea era îngrijorată. Dacă Johnny avea dreptate și ideea ei strălucită degenera în melodramă?

Cineva ciocăni la ușa biroului ei.

— Intră, spuse ea.

Asistenta ei, Helen, proaspătă absolventă de Stanford, băgă capul înăuntru.

— Dr. Tillman e aici. Este în camera verde. Am pus familia McAdams în sala pentru masa de prânz a angajaților, iar pe Christy în biroul lui Ted.

— Mersi, Helen, spuse ea tulburată, apoi ușa se închise.

Aproape că uitase cum era să trăiești sentimentul înfricoșător, palpitant că ai putea eșua. Anii din urmă o izolaseră oarecum. Se simțea iar o novice, luând-o de la început, încercând ceva în care numai ea credea.

Se verifică în oglindă pentru ultima oară, îndepărtă protecția albă contra machiajului din jurul gulerului și se îndreptă spre studio. Pe platou, îl găsi pe Johnny făcând aproape zece lucruri deodată, răcnind ordine în stânga și-n dreapta.

— Ești gata? întrebă el.

— Sincer? Nu știu.

Veni înspre ea, vorbind în cască pe măsură ce se apropia. Apoi

îndepărtă microfonul de gură și îi spuse încet doar ei:

— Vei fi grozavă, știi asta. Am încredere în tine.

— Mersi. Aveam nevoie să aud asta.

— Doar fii tu însăți. Toată lumea te iubește.

La semnalul lui, publicul începu să umple studioul. Tully se piti în culise, așteptând semnalul de intrare. Când luminile roșii se aprinseră, păși pe platou.

Ca de obicei, rămase acolo o clipă, zâmbind, lăsând aplauzele străinilor să o pătrundă, să o umple până la refuz.

— Avem azi o emisiune specială pentru voi. Invitatul meu, dr. Wesley Tillman, este un distins psihiatru, specializat în recuperare din dependență și consiliere de familie…

În spatele ei, pe un ecran imens, se derula un film cu un bărbat supraponderal și păr rar. Acesta făcea sforțări să nu plângă, fără succes însă.

„Soția mea este un om bun, Tallulah. Suntem căsătoriți de douăzeci de ani și avem doi copii frumoși. Problema este că… Făcu o pauză, ștergându-se la ochi. Alcoolul. La început, a fost doar un păhărel cu prietenele, dar pe urmă…”

Clipul înfățișa destrămarea unei familii, în sunete și imagini.

La sfârșit, Tully se întoarse către public. Putea vedea cât de emoționați erau de poveste. Câtorva femei le dăduseră deja lacrimile.

— Domnul McAdams este asemenea multora dintre noi, prea mulți, care păstrăm tăcerea asupra disperării cauzate de dependența unei persoane dragi. El jură că a încercat totul pentru a-și convinge soția să urmeze un tratament și să renunțe la băutură. Azi, cu ajutorul doctorului Tillman, vom încerca ceva radical. Chiar în momentul acesta, doamna McAdams este în culise, singură. Dumneaei crede că a câștigat o călătorie în Bahamas și a venit să își ridice premiul. De fapt, familia ei – cu ajutorul profesional al doctorului Tillman – o va confrunta în privința alcoolismului. Speranța noastră este că o putem forța să vadă adevărul și să caute un remediu.

Urmă un moment de liniște în public.

Tully își ținu respirația. *Haideți, susțineți-mă.*

Apoi, aplauze.

Tully abia se abținu să nu râdă. Se uită la Johnny, poziționat în umbră lângă Camera 1, adresându-i un zâmbet larg, copilăresc și un semn de încuviințare cu degetul mare ridicat în sus.

Asta o va ajuta, o va împlini. Va ajuta sincer această familie, și America o va iubi pentru asta.

Ea se dădu în lături pentru a le face loc invitaților să intre, iar din acel moment, emisiunea înaintă precum un tren de mare viteză. Toți cei prezenți urcară la bord și se bucurară de călătorie; aplaudară, vociferară, ovaționară, plânseră. Cu o măiestrie de artist, Tully

controla totul. Era, fără îndoială, în elementul ei. Niciodată nu fusese mai bună ca acum într-o emisiune de televiziune.

*

Iarna veni deodată în noiembrie, așternându-se peste insulă ca o mantie cenușie și ploioasă. Copacii golași tremurau de frig, agățându-se de frunzele lor înnegrite, care mureau încet-încet, ca și cum, dacă le-ar fi lăsat să cadă, s-ar fi dat bătuți. Ceața se ridica de pe canalul Sound, dimineață de dimineață, înnegurând priveliștea și transformând zgomotele obișnuite în ecouri înfundate, îndepărtate. Feriboturile sunau din sirene, un bocet trist străpungând cețurile, când ancorau sau părăseau portul.

Ar fi fost peisajul perfect în care să scrii un thriller gotic. Cel puțin asta își spuse Kate când se reapucă, în taină, de scris.

Din păcate, nu era atât de ușor pe cât își amintea.

Reciti ceea ce tocmai scrisese, apoi oftă și apăsă tasta de ștergere, privind literele dispărând una câte una, până când rămase din nou în fața ecranului albastru gol. Încercă să găsească o modalitate mai bună de a-și exprima ideile, dar nu-i veneau în minte decât alte și alte clișee. Cursorul mic, alb râdea de ea, așteptând.

În cele din urmă, se îndepărtă de masa de lucru și se ridică în picioare. Era prea obosită pentru a-și imagina lumi, oameni și evenimente dramatice în acel moment. Și, oricum, era timpul să pregătească cina.

În ultima vreme, părea că este mereu epuizată, și totuși, când ajungea în pat, rareori dormea bine.

Stinse lumina din biroul lui Johnny, își închise laptopul și se duse jos.

Johnny ridică privirea din *The New York Times*.

— Te-a prins e-Bay din nou în mreje?

Ea râse.

— Bineînțeles. Au fost cuminți băieții?

El se aplecă în față și le ciufuli părul.

— Atâta vreme cât le cânt în strună *bietelor suflete nefericite*, sunt fericiți nevoie mare.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească. *Mica sirenă* era filmul preferat al săptămânii. Asta însemna că îl vizionau în fiecare zi, dacă se putea.

Ușa de la intrare se dădu de perete, și Marah intră în casă, agitată.

— N-o să ghiciți niciodată ce mi s-a întâmplat azi.

Johnny își lăsă jos ziarul.

— Ce?

— Christopher, Jenny, Josh și cu mine mergem la Tacoma Dome ca să-i vedem pe Nine Inch Nails. Va vine să credeți? Josh m-a invitat pe *mine*.

Kate inspiră adânc. Învățase să aibă reacții moderate cu Marah.

— Un concert, deci? spuse Johnny. Cine sunt copiii ăștia? Câți ani au?

— Josh și Chris sunt în anul trei. Și nu-ți face griji, o să purtăm centură de siguranță.

— Când e concertul? întrebă el.

— Marți.

— Într-o zi de școală? Crezi că ai să ieși la o întâlnire, cu un tip din anul trei, la un concert, într-o zi de școală? Kate se uită la Johnny. Este greșit din toate punctele de vedere.

— Când începe? întrebă Johnny.

— Nouă. Ar trebui să fim acasă până în ora două.

Kate nu se putu abține și izbucni în râs. Habar nu avea cum era cu putință ca soțul ei să rămână atât de rațional.

— Ar trebui să fim acasă până în ora două? Cred că glumești. Ai paisprezece ani.

— Jenny are paisprezece ani și are voie să meargă. Tati? Marah se întoarse spre Johnny. Trebuie să mă lași să merg.

— Ești prea mică, spuse el. Îmi pare rău.

— Ba nu sunt prea mică. Toată lumea face chestii de genul ăsta, numai eu, nu.

Kate o înțelegea pe deplin pe Marah. Își amintea cât de grăbită fusese și ea să crească, cât de acută putea fi acea dorință la o adolescentă.

— Știu că tu crezi despre noi că suntem prea stricți, Marah, dar uneori viața…

— O, te rog. Nu încă un discurs jalnic despre viață.

Pufnind, fugi sus și trânti ușa dormitorului ei.

Kate simți un val de epuizare atât de profundă, că aproape trebui să se așeze. Dar nu o făcu, ci se uită la soțul ei.

— Sunt atât de bucuroasă că am coborât.

Johnny zâmbi. Și o făcu cu ușurință. Cum se făcea că și el ducea cu Marah aceeași luptă ca și Kate, doar că reușea să iasă teafăr? Și iubit?

— Sincronizarea ta cu ea este mereu impecabilă. Se ridică în picioare și o sărută. Te iubesc! spuse el simplu.

Ea știa că acele cuvinte se doreau a fi ca un panaceu, și aprecie asta.

— Mă duc să pregătesc cina, după care am să încerc să vorbesc cu ea. Lasă-i puțin timp să se liniștească.

El se așeză din nou și își reluă lectura ziarului.

— Sun-o pe mama lui Jenny și spune-i că-i o idioată.

— Te las pe tine să faci asta.

Se duse în bucătărie și începu să pregătească cina. Timp de aproape o oră, se pierdu în feliatul legumelor de tras în tigaie și preparatul marinadei teriyaki preferate a lui Marah. La ora șase, asezonă salata,

puse biscuiții în cuptor și așeză masa. De obicei, Marah era cea care așeza masa, dar nu avea rost să îi ceară ajutorul în seara aceasta.

— În regulă, spuse ea, revenind în camera de zi, unde Johnny era întins pe podea cu băieții, construind ceva din piese Lego. Mă duc la ea.

Johnny ridică privirea.

— Vesta antiglonț e în dulapul de haine.

Însoțită de râsul lui consolator, Kate merse la etaj. În fața ușii închise a dormitorului fiicei sale, pe care era etalat ostentativ un semn galben cu INTRAREA INTERZISĂ, se opri, făcându-și curaj, apoi ciocăni.

Nu răspunse nimeni.

— Marah? spuse ea după o clipă. Știu că ești supărată, dar trebuie să discutăm despre asta.

Așteptă, ciocăni din nou, apoi deschise ușa.

În harababura de haine, cărți și filme, Kate avu nevoie de un moment pentru a conștientiza ceea ce vedea.

O cameră goală.

Cu o fereastră deschisă.

Doar pentru a fi sigură, controlă peste tot – în dulapul de haine, sub pat, în spatele fotoliului. Verifică și baia, și camera băieților, chiar și camera ei. După ce scotoci tot etajul, inima îi bătea atât de repede, că o luă amețeala. În capul scărilor, se prinse de balustradă, ca să nu cadă.

— A plecat, spuse ea cu o voce sfârșită.

Johnny privi în sus.

— Ce?

— A plecat. Cred că a ieșit pe fereastră și a coborât pe spalier.

El sări într-o secundă în picioare.

— Fir-ar al dracului!

Fugi afară, urmat de Kate.

Se duseră sub fereastra dormitorului ei, observând locul unde greutatea corpului ei rupsese vergelele albe din lemn și smulsese iedera.

— Fir-ar al dracului! spuse Johnny din nou. Trebuie să începem să-i sunăm pe toți cunoscuții ei.

•

Chiar și într-o noapte rece ca aceea, lui Tully îi plăcea să stea pe terasa apartamentului ei. Era un spațiu mare, placat cu piatră, proiectat pentru a constitui o replică a unei terase de vilă italiană. Copaci mari, frunzoși creșteau din jardinierele de teracotă, decorați cu luminițe albe.

Se duse la balustradă și privi în zare. De aici, putea auzi zgomotul orașului departe, jos, și simțea mirosul sărat al golfului Sound. În

depărtare, dincolo de întinderea cenușie de apă, putea vedea conturul împădurit al insulei Bainbridge.

Oare ce făcea familia Ryan în seara asta? se întrebă ea. Erau adunați cu toții în jurul mesei lor mari, demontabile, de modă veche, jucând jocuri de societate? Sau poate că Marah și Kate erau cuibărite amândouă pe sofa, discutând despre băieți. Sau poate că ea și Johnny furaseră o clipă doar a lor și se sărutaseră…

Telefonul sună în apartament. Cu atât mai bine. Când se gândea la familia lui Kate, Tully se simțea și mai singură.

Intră pe ușile glisante deschise, le închise în urma ei, apoi răspunse la telefon.

— Alo?

— Tully?

Era Johnny.

Avea vocea ciudat de încordată.

Ea se îngrijoră numaidecât.

— Ce este?

— Marah a fugit de-acasă. Nu știm exact când, probabil în urmă cu vreo oră și un sfert. A luat legătura cu tine?

— Nu, deloc. De ce-a fugit? Înainte ca Johnny să poată răspunde, portarul lui Tully o sună. Stai o clipă, Johnny. Rămâi la telefon. Fugi la interfon și apăsă pe buton. Ce este, Edmond?

— A venit o domnișoară Marah Ryan să vă vadă.

— Trimite-o sus. Tully eliberă butonul. Este aici, Johnny.

— Slavă Domnului! spuse el. Este acolo, iubito. E bine. Venim și noi imediat, Tully. N-o lăsa să plece.

— Nu-ți face griji.

Tully închise și se duse la ușă.

Cum Tully avea un penthouse, ușa ei era singura din acea zonă a clădirii, așa că o deschise și rămase acolo, încercând să pară surprinsă când Marah ieși din lift.

— Hei, mătușă Tully, scuză-mă că vin aici așa de târziu.

— Nu e târziu. Intră.

Se dădu într-o parte și o lăsă pe Marah să intre mai întâi în apartament. Ca de obicei, fu uimită de frumusețea remarcabilă a finei sale. Ca mai toate fetele de vârsta ei, era prea slabă, toată numai forme ascuțite, dar nimic din toate acestea nu conta. Era genul de fată care avea să fie numită drăcoaică până la treizeci de ani, vârsta la care avea să se instaleze în trupul ei ca o regină.

Tully se duse la ea.

— Ce s-a-ntâmplat?

Marah se trânti pe sofa și oftă dramatic.

— Am fost invitată la un concert.

Tully se așeză lângă ea.

— A-ha.

— La Tacoma Dome.

— A-ha.

— Într-o zi de școală. Marah o privi pieziș. Băiatul care m-a invitat e în anul trei.

— Adică are, cât, șaisprezece, șaptesprezece ani?

— Șaptesprezece.

Tully încuviință din cap.

— Eu m-am dus să-i văd pe Wings la Kingdome cam pe la vârsta ta. Și care-i problema?

— Părinții mei cred că sunt prea mică.

— Au spus nu?

— Cât de nașpa e asta? Toată lumea face chestii ca asta, numai eu nu. Mama mea nu mă lasă nici măcar să mă sui în mașină cu băieți care au permis de conducere. Încă mă ia ea de la școală în fiecare zi.

— Păi, băieții de șaisprezece ani sunt recunoscuți drept niște șoferi foarte proști, iar uneori nu e… sigur să fii singură cu ei. Se gândi la noaptea aceea în pădure, cu mulți ani în urmă. Mama ta nu face decât să te protejeze.

— Dar vom fi într-un grup.

— Un grup. Asta-i altceva. Nimic nu se poate întâmpla atâta vreme cât stați împreună.

— Știu. Eu cred că ea se îngrijorează de cum o să conducă ei.

— Oh. Păi, v-aș putea duce eu cu o limuzină.

— Ai face asta?

— Sigur. Așa se rezolvă toate problemele. Însoțitor. Șofer. O să ne distrăm pe cinste. Am să mă asigur că nu pățește nimeni nimic.

Marah oftă.

— N-o să meargă.

— De ce nu?

— Pentru că mama e o scorpie și o urăsc.

Cuvintele fetei o prinseră pe Tully cu garda jos, șocând-o și lăsând-o fără replică.

— Marah…

— Vorbesc serios. Mă tratează de parc-aș fi un copil. Nu-mi respectă intimitatea. Încearcă să-mi aleagă prietenii și să-mi spună ce să fac. Fără farduri, fără tanga, fără inel în buric, fără stat afară mai mult de ora unsprezece, fără tatuaje. Abia aștept să scap de ea. Crede-mă, după ce termin liceul, *sayonara*, mămico. Mă duc direct la Hollywood, să devin vedetă, ca tine.

Această ultimă frază o flată atât de mult pe Tully, că aproape uită cuvintele dinainte. Fu nevoită să facă un efort ca să revină la subiect.

— Nu ești cinstită cu mama ta. Fetele de vârsta ta sunt mai vulnerabile decât crezi. Cu mult timp în urmă, când aveam vârsta ta și

mă credeam invincibilă…

— Tu m-ai lăsa să mă duc la concert, dacă ai fi mama mea.

— Da, dar…

— Mi-aș dori să fii mama mea.

Tully fu surprinsă cât de profund o afectară acele cuvinte. Atinseră o zonă sensibilă în interiorul ei.

— Voi două o să treceți peste asta, Marah. Vei vedea.

— Ba nu.

Următoarea oră, Tully încercă să domolească furia lui Marah, dar fata își clădise o carapace dură, imposibil de spart. Era uimită de ușurința cu care declara Marah că o urăște pe Katie, se temea că cele două nu aveau să reușească vreodată să-și reconcilieze relația. Tully știa prea bine cât de distrusă poți fi fără iubirea unei mame.

În cele din urmă, interfonul sună, și vocea lui Edmond se auzi spunând:

— Familia Ryan, domnișoară Hart.

— Știu că sunt aici? spuse Marah, sărind în picioare.

— Nu era prea greu să-și dea seama, spuse Tully, ducându-se la interfon. Lasă-i să urce, Edmond. Mulțumesc.

— O să mă omoare, spuse Marah, începând să se plimbe prin cameră, frângându-și mâinile; deodată, era din nou copil, înaltă, deșirată și frumoasă, dar tot un copil, speriat că va intra în bucluc.

Johnny intră primul pe ușă.

— La naiba, Marah, spuse el, ne-ai speriat de moarte. Nu știam dacă ai fost răpită sau ai fugit de-acasă…

Se opri în mijlocul frazei, ca și cum i-ar fi fost frică să spună mai mult.

Kate apăru în spatele lui.

Tully fu uimită la vederea prietenei sale. Arăta obosită, bolnavă și cumva mai mică, de parcă tocmai ar fi fost bătută.

— Katie? spuse Tully, îngrijorată.

— Mersi, Tully, răspunse ea, adresându-i un zâmbet șters.

— Mătușa Tully a spus că o să ne ducă ea la concert cu limuzina ei, anunță Marah. Și o să vină și ea cu noi.

— Mătușa ta e o idioată, izbucni Johnny. Nebuna de maică-sa a scăpat-o în cap când era mică. Acum, ia-ți lucrurile. Mergem acasă.

— Dar…

— Fără niciun dar, Marah, interveni Kate. Ia-ți lucrurile.

Marah dădu un adevărat spectacol – oftă, bătu din picior, vociferă, scânci. Apoi o strânse tare pe Tully în brațe.

— Mersi că ai încercat, șopti, apoi ieși din apartament cu Johnny.

Tully așteptă ca Kate să spună ceva.

— Nu-i promite lucruri fără să ne întrebi mai întâi pe noi, în regulă? fu tot ce spuse Kate. Vocea ei era monotonă, nu foarte furioasă. Asta

nu face decât să complice lucrurile.

Se întoarse să plece.

— Katie, așteaptă…

— Nu în seara asta, Tul. Sunt vlăguită.

Capitolul 31

Tully își făcea griji pentru Kate și Marah. Cea mai mare parte din ultima săptămână, încercase să găsească o modalitate de a îndrepta lucrurile între ele, dar nu îi venise nicio idee. Acum era la masa ei de lucru, uitându-se peste însemnările scenariului pentru ziua respectivă.

Sună telefonul. Era asistenta ei.

— Tully. Familia McAdams e aici. Pentru emisiunea despre recuperare.

— Trimite-i înăuntru.

Cuplul care intră pe ușă în acea dimineață geroasă de noiembrie semăna doar vag cu cel care fusese invitat în prima ei emisiune în direct. Domnul McAdams slăbise cel puțin nouă kilograme și nu mai mergea gârbovit, cu capul îndesat între umeri. Doamna McAdams se tunsese, se fardase și zâmbea.

— Uau! exclamă Tully. Arătați minunat. Vă rog, luați loc.

Domnul McAdams își ținea soția de mână. Se așezară împreună pe sofaua mare din piele neagră, poziționată cu fața către ferestre.

— Ne scuzați că vă deranjăm. Știm cât sunteți de ocupată.

— Nu sunt niciodată prea ocupată pentru prieteni, spuse Tully, afișând zâmbetul de protocol.

— Am vrut doar să vă mulțumim, spuse doamna McAdams. Nu știu dacă dumneavoastră cunoașteți pe cineva cu probleme cu alcoolul sau drogurile…

Zâmbetul lui Tully păli.

— Ca să spun drept, cunosc.

— Putem fi răi și egoiști, furioși și încăpățânați. Am vrut să mă schimb. Dumnezeu îmi este martor, am vrut să mă las în fiecare zi, dar n-am făcut-o. Până când dumneavoastră ați pus reflectorul pe mine și, practic, mi-am văzut viața.

— Nici nu vă imaginați cât ne-ați ajutat, spuse domnul McAdams. Am vrut doar să vă mulțumim.

Tully fu atât de mișcată de cuvintele lor, încât avu nevoie de o clipă înainte să reacționeze.

— Asta am vrut să realizez cu emisiunea în direct: să schimb viața cuiva. Înseamnă mult pentru mine că a funcționat.

Îi sună telefonul.

— Mă scuzați, spuse și se duse să răspundă. Ce este?

— John, pe linia unu, Tully.

— Mersi. Fă-mi legătura. Când i se făcu legătura, ea spuse: Ești prea leneș să faci câțiva pași până-n biroul meu? Cred că îmbătrânești, Johnny.

— Trebuie să vorbesc cu tine, și nu la telefon. Pot să te invit la o bere?

— Unde și când?

— Virginia Inn?

Ea râse.

— Doamne, n-am mai fost acolo de ani!

— Mincinoaso. Vino în biroul meu la trei jumate.

Închise și își îndreptă din nou atenția către cuplul McAdams, care era acum în picioare.

— Păi, spuse domnul McAdams, am spus ce am avut de spus. Sper să-i puteți ajuta și pe alții așa cum ați făcut-o pentru noi.

Ea se duse la ei și le strânse mâinile.

— Vă mulțumesc. Dacă nu vă deranjează, pot să programez o nouă emisiune cu dumneavoastră anul viitor? Pentru a le arăta telespectatorilor progresul făcut?

— Desigur.

Îi conduse la ușă, își luă rămas-bun și se întoarse la masa de lucru. Următoarele câteva ore, cât timp făcu însemnări pentru emisiunea de a doua zi, rămase cu un zâmbet întipărit pe față.

Făcuse un bine cu emisiunea ei. Schimbase viața unei familii.

La trei și jumătate, închise mapa, își luă haina și se duse în biroul lui Johnny. Împreună, dezbătând idei pentru emisiunile viitoare, se îndreptară către Public Market și intrară în barul înțesat de fum din colț.

El o conduse către peretele din spate și se așezară la una dintre micuțele mese din lemn de lângă fereastră. Înainte ca ea să se instaleze bine pe scaun, el îi făcu deja semn unei chelnerițe, comandând o bere pentru el și un Martini pentru ea. Ea așteptă până veniră băuturile, apoi zise:

— Bun, care-i problema?

— Ai vorbit cu Kate în ultima vreme?

— Nu, cred că e ofticată pe mine din cauza concertului. Sau poate tot pentru chestia cu modelingul. De ce?

El își trecu o mână prin părul răvășit.

— Nu-mi vine să cred că am să spun asta despre propria fiică, dar Marah e o scorpie de primă mână. Trântește ușile, țipă la frații ei, ignoră ora la care trebuie să fie acasă, refuză să-și îndeplinească îndatoririle casnice. Ea și Kate sunt în război toată ziua, zi de zi. Asta o termină pe Kate. A slăbit. Nu doarme.

— Te-ai gândit la o școală cu internat?

— Kate nu s-ar duce niciodată acolo. Zâmbi obosit la propria glumă. Serios acum, Tully. Mă îngrijorează. Vorbești tu cu ea?

— Bineînțeles, dar mi se pare că are nevoie de mai mult decât de o discuție prietenească. Nu ar trebui să vadă pe cineva?

— Cum ar fi un psiholog? Nu știu.

— Depresia este comună printre mamele casnice. Mai ții minte emisiunea aia pe care am făcut-o pe tema asta?

— Asta mă îngrijorează. Am nevoie să afli dacă e ceva pentru care ar trebui să mă îngrijorez sau nu. Tu o cunoști foarte bine.

Tully își luă paharul.

— Poți conta pe mine.

El zâmbi, dar era arăta obosit.

— Știu.

•

Sâmbătă, Tully îl sună pe Johnny la prima oră.

— Am găsit, spuse ea când el răspunse.

— Ce-ai de gând să faci?

— O duc la Salish Lodge. Să se relaxeze, face și un masaj. Chestii de genul ăsta. Și-o să vorbim.

— O să-ți spună că e ocupată și-o să te refuze.

— Atunci, am s-o răpesc.

— Crezi c-o să meargă?

— M-ai văzut tu vreodată dând greș?

— În regulă. Am să-i pun niște lucruri într-o geantă și am s-o las lângă ușă, apoi o să-i scot pe copii afară, ca să nu aibă nicio scuză. Făcu o pauză. Mersi, Tully. E norocoasă că are o prietenă ca tine.

Tully încheie convorbirea și dădu încă un telefon, apoi încă unul.

La ora nouă dimineața, totul era aranjat. Își făcu repede bagajul, aruncă în mașină toate cele necesare și porni către un magazin de pe Capitol Hill pentru câteva provizii, apoi își continuă drumul până la feribot. Așteptarea pe mal și apoi traversarea părură să dureze o veșnicie, dar în cele din urmă ajunse pe aleea lui Kate.

Curtea din față avea un aspect sălbatic, neîngrijit, ca și cum, cu mult timp în urmă, o tânără mamă își petrecuse lunile de primăvară în ea, plantând bulbi și plante perene, cu bebelușii înveliți în pleduri lângă ea, pe iarbă, iar de-a lungul anilor, pe măsură ce acei copii crescuseră și își aleseseră propriile veri, timpul pentru grădinărit se pierduse. Toate acele plante încă înfloreau, totuși, sub căldura de scurtă durată, intensă a verii din nord-vest, revenind an după an, în amintirea vremurilor de odinioară, crescând la întâmplare, unele peste altele, la fel ca familia care locuia în casă. Acum, în mijlocul unei zile reci și înnorate de noiembrie, plantele aveau tulpini brune, extrem de lungi și încâlcite. Frunzele erau împrăștiate peste tot, trandafirii ofiliți aveau pete multicolore peste tot.

Tully își parcă Mercedesul în fața garajului și coborî. Croindu-și drum printre biciclete, skateboarduri și figurine din plastic împrăștiate pe toată aleea de pietriș, nu se putu abține să nu admită că locul avea aspect de cămin, chiar și în acel moment al anului. Casa de șindrilă,

construită în anii douăzeci de un baron al cherestelei drept reședință pentru sfârșiturile de săptămână, avea o față nou-nouță, cu un strat de vopsea în nuanțe de caramel; borduri albe, lucioase evidențiau ferestrele sub care se aflau jardiniere pline cu ultimele mușcate înflorite ale sezonului.

Ajunsă pe veranda din față, ciocăni la ușă.

Deschise Kate, îmbrăcată în niște colanți negri vechi și un tricou lălăi. Cu părul blond care necesita cu disperare și o tunsoare, și vopsea, arăta neîngrijită, stoarsă de vlagă.

— O, făcu ea, dându-și părul după urechea dreaptă. Ce surpriză plăcută!

— Am să te rog o singură dată, cu frumosul, să vii cu mine.

— Cum adică, să vin cu tine? Tocmai făceam ceva. Echipa Little League a băieților strânge fonduri din vânzarea de pături. Imediat ce termin…

Tully scoase din buzunar un pistol cu apă galben fosforescent și îl îndreptă spre Kate.

— Nu mă face să trag.

— O să tragi în mine?

— Da.

— Uite, știu cât de mult îți place teatrul, dar n-am timp azi. Trebuie să tighelesc vreo cincizeci de petice de pânză, înainte să…

Tully apăsă pe trăgaci. Un jet de apă rece fu lansat în aer și o nimeri pe Kate chiar în piept. Apa pătrunse prin tricoul de bumbac, lăsând o pată.

— Ce naiba…

— Asta e o răpire. Nu mă face să te nimeresc în față, deși, sincer, se pare că ai nevoie de un duș.

— Încerci să mă scoți din sărite?

Tully îi întinse lui Kate o mască de dormit neagră.

— A trebuit să intru într-un sex-shop sinistru de pe Capitol Hill pentru asta, așa că sper s-o apreciezi.

Kate era extrem de confuză, ca și cum nu ar fi știut exact dacă să râdă sau să se enerveze.

— Nu pot pleca pur și simplu. Johnny și copiii se întorc într-o oră, trebuie să…

— Ba nu, nu se întorc. Tully privi pe lângă Kate, în camera de zi dezordonată. Uite-ți geanta.

Kate se răsuci.

— Cum…

— A pregătit-o Johnny azi-dimineață. E complicele meu. Sau alibiul meu, dacă-mi dai de furcă. Acum, ia-ți geanta.

— Te aștepți să merg undeva doar cu lucrurile de care crede soțul meu că am nevoie? Voi deschide geanta și voi găsi lenjerie sexy, o

periuță de dinți și haine în care nu mai încap de doi ani.

Tully agită masca.

— Pune-o, sau trag iar.

Dădu să apese pe trăgaci.

În cele din urmă, Kate ridică mâinile în aer.

— Bine. Ai câștigat. Își puse masca, spunând: Știi, desigur, că toți criminalii inteligenți își leagă la ochi victimele înainte de crimă. Cred că fac asta ca să nu poată fi identificați.

Tully își înăbuși un zâmbet și intră în camera de zi, de unde luă geanta de voiaj, apoi o conduse cu blândețe pe Kate la mașină.

— Nu orice persoană răpită are norocul să meargă cu un Mercedes.

Tully introduse un CD în aparat. În câteva minute, traversau în viteză Agate Pass Bridge, pe drumul ce șerpuia prin teritoriul rezervației, unde standurile de vânzare de artificii ale triburilor locale mărgineau autostrada.

— Unde mergem? întrebă Kate.

— Asta e treaba mea, nu a ta.

Tully dădu mai tare volumul când auzi melodia Madonnei „Papa Don't Preach". Aproape imediat începură amândouă să cânte. Știau cuvintele tuturor cântecelor, și fiecare melodie le purta înapoi în timp, în tinerețe. Madonna. Chicago. The Boss. The Eagles. Prince. Queen. „Bohemian Rhapsody" era preferata lor pentru a o fredona. Își agitau capetele în ritmul muzicii, imitându-i perfect pe Garth și Wayne.

Abia trecuse de ora două, când Tully intră pe alee, la destinație.

— Am ajuns. Portarul se uită ciudat la tine, așa că poate vrei să-ți scoți masca.

Kate își scoase masca exact când portarul îi ură bun-venit la Salish Lodge și îi deschise portiera mașinii. Fură numaidecât împresurate de sunetul îndepărtat al cascadei Snoqualmie, dar din locul unde erau nu o puteau vedea. Pământul vibra de forța căderii ape. Aerul era apăsător și umed.

Tully o luă înainte către recepție, făcu formalitățile de cazare și îl urmă pe hamal spre cameră, care era un apartament pe colț, cu două dormitoare, un șemineu în camera de zi și vedere spre apele repezi, înspumate ale râului Snoqualmie ce curgea spre cascadă.

Hamalul îi înmână orarul centrului spa, primi în schimb un bacșiș generos, apoi cele două femei rămaseră singure.

— Să luăm lucrurile pe rând, spuse Tully. Lucra de prea multă vreme în televiziune, așa că știa când e nevoie de un scenariu. Configurase un format și un program pentru toată perioada șederii acolo. Își deschise valiza, scoase două limete, o solniță și cea mai scumpă sticlă de tequila pe care o găsise vreodată. Shoturi de tequila.

— Ai înnebunit, spuse Kate. N-am mai băut un shot de tequila de…

— Nu mă face să te-mpușc. Rămân fără apă.

Kate râse.

— Bine. Toarnă, barmane.

— Încă unul, spuse Tully imediat.

Kate se înfioră și dădu pe gât băutura.

— Bun. Costume de baie. Pune-ți pe tine. Ai un halat în dormitor.

Ca de obicei, Kate făcu ce i se ceru.

— Unde mergem? întrebă ea când pășeau pe podeaua lucioasă de ardezie de la etajul principal al hotelului.

— Vei vedea.

Ajunseră la spa și urmară indicatoarele către baia fierbinte.

Într-un ungher îndepărtat, ajunseră la un frumos bazin cu apă aburindă, înconjurat de accente nord-vestice stilizate asiatic. În aer, plutea o mireasmă de lavandă și de trandafiri. Plante verzi luxuriante, în vase din ceramică și bronz, mai că te făceau să te simți ca în natură.

Intrară în apa fierbinte cu bulbuci.

Kate expiră imediat relaxată și se lăsă pe spate.

— E ca-n rai.

Tully se uită la buna ei prietenă, văzând acum, în mijlocul perdelei moi de abur, cât de obosită arăta.

— Arăți groaznic, spuse ea încet.

Kate deschise ochii lent. Tully îi observă expresia enervată, care dispăru pe atât de repede pe cât apăru.

— Marah. Uneori, când se uită la mine, văd efectiv ură în ochii ei. Nici nu pot să-ți spun cât doare.

— Va crește și se va potoli.

— Așa spune toată lumea, dar eu nu cred. Dac-aș găsi o modalitate de a o sili să-mi vorbească și să asculte. Am încercat consilierea, dar a refuzat să participe.

— Nu poți face un copil să se deschidă. Numai sub o presiune constantă reușește să facă ceva, nu-i așa?

— Of, o să se deschidă. Doar că nu poți crede nimic din ce zice. Dac-ar fi să mă iau după Marah, eu sunt singura mamă din lume exagerat de protectoare la modul dezgustător.

Tully văzu tristețea profundă din ochii prietenei sale și, deși încerca să creadă că era cauzată doar de un stres obișnuit specific mamelor, i se făcu deodată teamă. Nu era de mirare că Johnny era atât de îngrijorat. Anul trecut, Tully îi luase interviu unei tinere mame copleșite și deprimate. Câteva luni după interviu, femeia înghițise un flacon de somnifere. Simplul gând că așa ceva ar fi fost posibil o îngrozea. Trebuia să găsească o cale pentru a-și ajuta prietena.

— Poate că ar trebui să consulți un specialist.

— Adică un psiholog?

Tully încuviință din cap.

— N-am nevoie să vorbesc despre problemele mele. Am nevoie să

fiu mai organizată, atâta tot.

— Organizarea e ultima ta problemă. Nu trebuie să te duci în fiecare excursie sau să faci costume pentru fiecare piesă de teatru a copiilor, și nici fursecuri pentru fiecare strângere de fonduri. Și se pot duce la școală cu afurisitul ăla de autobuz.

— Parc-ai fi Johnny. Presupun că acum o să-mi spui că totul ar fi mai bine dac-aș face toate astea și aș scrie și o carte. Ei bine, am încercat. Am tot încercat. Vocea lui Kate se frânse. Ochii i se umplură de lacrimi. Unde-i tequila aia?

— Excelentă idee. Nu ne-am mai îmbătat cui de ani de zile.

— Că bine zici, râse Kate.

— Avem programare la masaj în treizeci de minute însă, așa că va trebui să mai așteptăm puțin.

— Masaj. Kate se uită la ea. Mulțumesc, Tully. Aveam nevoie de asta.

Nu era nicidecum îndeajuns. Tully putea vedea asta acum. Katie avea nevoie de ajutor serios, nu de câteva shoturi de tequila și de o împachetare cu nămol, iar prietena ei cea mai bună trebuia să găsească o soluție.

— Dac-ai putea schimba un lucru în viața ta, care-ar fi acela?

— Pe Marah, spuse ea încet. Aș face-o să-mi vorbească din nou.

Ca prin magie, Tully știu ce avea de făcut.

— De ce nu veniți în emisiunea mea? Tu și Marah. Vom face un segment mamă-fiică. În direct va fi cel mai bine, ca să știe că nu se editează nimic. Va vedea cât de mult o iubești și cât de norocoasă e.

Speranța o întineri pe Kate cu zece ani.

— Crezi că va funcționa?

— Știi cât de disperată e Marah să apară la televizor. Nu va vrea să dea prost în fața camerei de filmat. Și-atunci, va trebui să te asculte.

Disperarea aceea istovită dispăru, în sfârșit, din ochii lui Kate și fu înlocuită cu un licăr puternic de speranță.

— Nu va trebui niciodată să aflăm.

— Crezi că oamenii tăi de la machiaj mi-ar putea ascunde ridurile?

Tully râse.

— Crede-mă, după ce vor termina, vei arăta mai tânără decât Marah.

— Perfect.

•

Kate se întoarse de la spa cu o altă atitudine. De cum intră în casă, Marah se și repezi la ea, plângându-se din pricina faptului că nu putea participa la un eveniment întrucât avea oră impusă de a ajunge acasă, dar de data asta, cuvintele ei erau săgeți care nu-și mai atingeau ținta și cădeau inutile pe podea. *Curând*, gândi Kate, zâmbind în sinea ei, *curând vom afla calea de a ne întoarce una la cealaltă.*

Își puse hainele la loc, făcu o baie fierbinte, lungă, apoi își luă băieții în brațe pentru o poveste. Tocmai erau pe punctul de a adormi, când Johnny băgă capul pe ușă.

— Șșșt, spuse ea, închizând cartea.

Îl sărută pe fiecare pe frunte, apoi îi înveli și se duse la soțul ei.

— V-ați distrat, fetelor? întrebă Johnny, luând-o în brațe.

— De minune. Tully are un plan…

Jos, se auzi soneria. Apoi, Marah, spunând:

— Deschid eu!

Johnny și Kate se priviră încruntați.

— E duminică seară, spuse Kate. Nu are voie să cheme copii când a doua zi are școală.

Dar când ajunseră jos, îi văzură pe bunici în camera de zi, cu valizele după ei.

— Mamă? spuse Kate. Ce se întâmplă?

— Tully ne-a trimis să avem grijă de copii timp de o săptămână. Mașina de afară o să vă ducă pe amândoi la aeroport. Tully a spus să vă luați costumele de baie și cremă de protecție solară. Atât aveți voie să aflați.

— Nu pot să lipsesc de la serviciu, spuse Johnny. Îl avem invitat pe senatorul McCain.

— Tully e șefa ta, nu? spuse tata. Cred că dacă ea zice că pleci în vacanță, pleci în vacanță.

Kate și Johnny se uitară unul la celălalt.

Nu plecaseră niciodată în vacanță fără copii.

— Ar putea fi drăguț, spuse el, zâmbind.

Următoarea oră, alergară prin casă, făcând bagaje, liste, adunând numele de telefon. Apoi îi sărută pe copii – chiar și pe Marah –, le mulțumiră mamei și tatei și ieșiră, la limuzina care îi aștepta.

— Nu face nimic cu jumătate de măsură, spuse Johnny, instalându-se în interiorul negru al limuzinei.

Kate se cuibări lângă el.

— Mă simt deja mai relaxată, și nici n-am plecat din fața casei.

Motorul mașinii porni, torcând.

— Știi cumva unde mergem? îl întrebă Johnny pe șofer.

— Biletele sunt în buzunarul din fața dumneavoastră, sir.

Johnny luă plicul și îl deschise.

— Kauai, spuse el.

Acolo își făcuseră luna de miere. Kate închise ochii, imaginându-și palmierii unduindu-se în adierea brizei și nisipul rozaliu de pe plaja Anini.

— Nu-i cinstit să adormi, spuse Johnny.

— Nu dorm. Se răsuci și se așeză în poală la el. Îți mulțumesc că ai ajutat-o pe Tully să mă răpească.

— Am fost îngrijorat din pricina ta.

— Și eu am fost îngrijorată din pricina mea. Dar mă simt mai bine acum.

— Cât de bine?

Ea se uită la geamul deschis care îi separa de șofer.

— Închide geamul și-am să-ți arăt cât de bine.

— E vorba despre sex?

— E vorba despre sex, spuse ea, descheindu-i cămașa. Dar dac-ai apăsa afurisitul ăla de buton, am face mai mult decât doar să vorbim.

El zâmbi agale.

— O, îl apăs.

Capitolul 32

Kate și Johnny se întoarseră acasă, odihniți și revigorați, în noaptea de dinainte de marea emisiune. A doua zi dimineață, Kate se trezi la ora cinci ca să se ducă la baie, după care nu mai reuși să adoarmă.

Casa era cufundată în liniște și întuneric. Nu se sinchisi să aprindă luminile când trecu dintr-o cameră în alta, adunând jucării și punându-le la locul lor. Încă nu-i venea a crede că sosise ziua cea mare. Așteptase atât de mult și se rugase fierbinte ca în relația ei cu Marah să apară o schimbare, încât aproape își pierduse orice speranță. Tully, și programul acesta, i-o redaseră. Chiar și Johnny părea optimist. El făcuse întocmai cum îl rugase Tully – sau îi ordonase, mai degrabă – și renunțase la rolul de producător. Doar pentru această emisiune, avea să fie un simplu spectator, un tată care își susține familia.

În baie, după ce făcu un duș și se îmbrăcă, Kate se privi în oglindă, încercând să nu bage în seamă ridurile care începuseră să se adune în colțurile ochilor, în timp ce repeta ce urma să spună.

— Așa e, Tully. Am renunțat la carieră pentru a fi mamă casnică. Sincer, cred că ar fi fost mai ușor să am un serviciu.

Publicul avea să râdă la aceste vorbe.

— Încă îmi doresc să devin scriitoare într-o zi, dar e atât de greu să împac munca și îndatoririle de mamă. Iar Marah are nevoie de mine mai mult acum decât a avut când era mică. Toată lumea vorbește despre cât de greu e când copiii au doi ani, dar în cazul meu e cumplit de grea perioada adolescenței. Mi-e dor de zilele când puteam să o pun în țarcul pentru joacă și o știam în siguranță.

Un murmur de aprobare avea să urmeze sigur după această frază.

Se duse jos, pregăti micul dejun pentru toți și așeză masa. Băieții coborâră în timp record, cățărându-se unul peste altul în căutarea

scaunului perfect.

Când Marah coborî, în mod evident emoționată din cauza emisiunii, Kate nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

Avea să funcționeze. Nu se îndoia de asta.

— Nu mai rânji, mamă. Mă înspăimânți, spuse Marah, turnându-și lapte peste cerealele din castron și ducându-se la masă.

— Las-o pe mama în pace, spuse Johnny, trecând pe lângă ea. Se opri în spatele lui Kate, o cuprinse de umeri și o sărută pe ceafă. Arăți superb.

Ea se întoarse și îl cuprinse cu brațele, privindu-l în ochi.

— Mă bucur că azi vei fi soțul meu, și nu producătorul. Am nevoie de tine în public.

— Nu-mi mulțumi mie. Tully m-a exclus complet. Nimeni de pe platou nu are voie să îmi spună ceva sau să îmi arate scenariul. Tully vrea să fiu surprins.

Începând din acea clipă, ziua se derulă cu o viteză amețitoare. Abia când ajunseră pe feribot pentru a traversa golful, Kate începu să fie emoționată.

Publicul avea să râdă de ea, să spună că ar fi trebuit să facă mai mult cu viața ei, să fie mai mult.

O să arate grasă.

Se cufundă atât de adânc în gândurile ei negative, încât, atunci când parcară, nu putu coborî din mașină.

— Mi-e frică, îi spuse ea lui Johnny.

Marah dădu ochii peste cap și plecă.

Johnny o luă de braț, îi desfăcu centura de siguranță și o ajută să se dea jos din mașină.

— O să fii grozavă, spuse el, conducând-o la lift. În studio, mișunau oameni peste tot, alergând de colo colo, țipând unii la alții. Johnny se aplecă mai aproape. E ca pe vremuri în știri, mai ții minte?

— Kate!

Își auzi numele strigat pe coridorul aglomerat și ridică privirea. Tully, zveltă și superbă, venea la ea cu brațele deschise.

O trase într-o îmbrățișare strânsă, iar Kate simți în sfârșit că se relaxează. Aceasta nu era doar o emisiune de televiziune, era emisiunea lui Tully. Prietena ei cea mai bună avea să se asigure că totul va ieși bine.

— Sunt puțin emoționată, mărturisi Kate.

— Puțin? spuse Marah. Zici că-i Rain Man.

Tully râse și o luă pe Kate de braț.

— N-ai de ce să-ți faci griji. O să fii grozavă. Toată lumea abia așteaptă să vă aibă pe tine și pe Marah în emisiune.

Le conduse pe amândouă la machiaj și le lăsă acolo.

— Cât de palpitant! spuse Kate, așezându-se în fața unei oglinzi

uriașe.

Artistul machior, o femeie pe nume Dora, se apucă imediat să aranjeze fața lui Kate.

Marah se așeză pe scaunul de lângă ea. Un alt artist machior începu să o fardeze pe ea.

Kate se uita fix în oglindă. Cât ai bate din palme, o străină apăru lângă ea: femeia care avea să fie într-o zi Marah. Pe chipul machiat al fiicei sale, văzu viitorul, recunoscu un adevăr ascuns până atunci sub vălul frumos al copilăriei. Curând, Marah urma să aibă iubiți, apoi să conducă mașina, după care, să plece la facultate.

— Te iubesc, Piticot! spuse ea, folosind intenționat porecla care se demodase după apariția lui Winnie de Pluș. Îți amintești când dansam pe melodiile alea vechi ale Lindei Ronstadt?

Marah se uită la ea. Preț de o secundă, atât doar, fură din nou mami și Piticot, și deși nu dură mai mult, nu avea cum în uraganul vârstei adolescenței, o umplu pe Kate de speranța că după acea zi aveau să se apropie din nou, să fie inseparabile, așa cum fuseseră cândva.

Marah fu pe punctul de a spune ceva, dau nu făcu decât să zâmbească.

— Îmi amintesc.

Kate ar fi vrut să-și ia fiica în brațe, dar asta nu ar fi avut nici pe departe efectul dorit. Contactul fizic, învățase ea, era cea mai sigură modalitate de a pune distanță între ele.

— Kathleen și Marah Ryan?

Kate se răsuci în scaun, văzu o femeie tânără, drăguță, cu o planșetă cu clemă, stând în spatele ei.

— Suntem gata pentru voi.

Kate întinse mâna spre Marah, care era atât de emoționată, încât o luă. O urmară pe femeie în camera verde, unde fură rugate să aștepte.

— Aveți apă în frigider și puteți mânca orice din coș, spuse femeia. Apoi îi dădu lui Kate o lavalieră cu toată instalația aferentă, pe care o prinse de betelia fustei. Tallulah mi-a spus că știi cum se folosește.

— A trecut ceva vreme, dar cred că mă mai descurc. O să-i arăt și lui Marah. Mersi.

— Perfect. O să vin să vă iau când vă vine rândul. După cum știți, transmitem în direct azi, dar nu vă faceți griji. Fiți naturale.

Apoi plecă.

Se întâmpla cu adevărat. Însemna atât de mult pentru ea, șansa aceasta de a restabili legătura cu fiica ei.

O clipă mai târziu, cineva ciocăni la ușă.

— Suntem gata pentru tine, Kathleen, spuse femeia. Marah, rămâi aici. Venim după tine într-un minut.

Kate se îndreptă spre ușă.

— Mami! spuse Marah brusc, ca și cum tocmai își amintise ceva

important. Trebuie să-ți spun ceva.

Kate se uită înapoi, zâmbind.

— Nu te îngrijora, scumpo. O să fim grozave.

Apoi o urmă pe femeie pe coridorul aglomerat. Putea auzi aplauzele prin pereți, chiar și câteva râsete.

La marginea platoului, femeia se opri.

— Când îți auzi numele, ieși.

Respiră.

Trage-ți burta. Stai dreaptă.

O auzi pe Tully spunând:

— Și acum, aș vrea să o întâmpinăm cu toții pe buna mea prietenă Kathleen Ryan…

Kate ieși ezitant de după colț și se trezi sub lumina orbitoare a reflectoarelor de scenă. Era atât de dezorientată, că îi luă o secundă să se dumirească unde se află.

Tully era acolo, în mijlocul estradei, zâmbindu-i.

În spatele ei era dr. Tillman, psihiatrul specializat în consiliere de familie.

Tully veni alături de ea și o luă de braț. În zgomotul ropotelor de aplauze, spuse:

— Suntem în direct, Katie, așa că poartă-te normal.

Kate se uită la ecranul din spatele lor. Pe el era proiectată imaginea a doua femei care țipau una la alta. Apoi privi spre public.

Johnny și părinții ei erau în primul rând.

Tully se uită la ei.

— Discutăm azi despre mamele hiperprotectoare și fiicele adolescente care le urăsc. Scopul nostru este să înlesnim un dialog, să spargem blocajul comunicării care vine odată cu adolescența și să le facem pe cele două să-și vorbească din nou.

Kate simți efectiv cum i se scurge sângele din cap.

— Ce?

În spatele ei, dr. Tillman se deplasă de la locul lui din umbră către un scaun de pe estradă.

— Unele mame, mai ales tipul dominator, obsedate să dețină controlul, de fapt dăunează psihicului fragil al copilului fără a-și da seama vreodată cu adevărat ce fac. Copiii pot fi ca florile care încearcă să înflorească în spații prea mici. Au nevoie să explodeze, să facă propriile greșeli. Nu îi ajutăm constrângându-i cu reguli și așteptări rigide, pretinzând că astfel îi menținem în siguranță.

Impactul a ceea ce se petrecea o izbi în plin pe Kate.

O catalogau drept o mamă rea, la o televiziune cu acoperire națională, de față cu familia ei.

Își smulse brațul din mâna lui Tully.

— Ce faci?

— Aveți nevoie de ajutor, spuse Tully, pe un ton compătimitor și ușor trist. Și tu, și Marah. Mă sperie starea voastră. La fel și pe soțul tău. El mi-a cerut ajutorul. Marah vrea să te confrunte în această privință, dar îi este teamă.

Marah intră pe platou, zâmbind larg către public.

Kate simți că o podidesc lacrimile, iar vulnerabilitatea îi alimenta furia.

— Nu pot să cred că-mi faci asta.

Dr. Tillman veni în față.

— Haide, Kathleen. Tully este prietena ta aici. Tu strivești spiritul delicat al fiicei tale. Tully vrea doar să vorbim despre stilul tău de a fi părinte…

— O să mă ajute să fiu o mamă mai bună? Se întoarse spre Tully. Tu? apoi se uită către public. Voi primiți sfaturi de la cineva care nu știe nici măcar lucrurile elementare despre dragoste sau familie, sau despre alegerile dificile pe care o femeie trebuie să le facă. Singura persoană pe care a iubit-o vreodată Tully Hart este ea însăși.

— Kate, spuse Tully cu voce înceată, amenințătoare. Suntem în direct.

— Numai de asta îți pasă, nu-i așa? Audiență. Ei bine, sper să-ți țină de cald la bătrânețe, pentru că altceva sau pe altcineva n-o să ai. Ce dracu' știi tu despre ce înseamnă să fii mamă sau despre iubire? Kate se holba la ea, simțindu-se atât de rău, încât crezu că o să vomite. Nici măcar mama ta nu te-a iubit. Iar tu ți-ai vinde sufletul pentru faimă. La dracu', tocmai ai făcut-o. Se întoarse iar înspre public. Acesta este idolul vostru, oameni buni. O femeie atât de caldă și de grijulie, că probabil nu a spus niciodată cuiva că îl iubește.

Kate își smulse lavaliera și bateria de alimentare și le aruncă pe jos. Ieșind ca o furtună de pe platou, o înșfacă pe Marah de braț și o trase după ea.

În culise, Johnny veni în fugă la ea, o luă în brațe și o ținu strâns, dar nici măcar căldura trupului său nu o atinse. Părinții ei și băieții veniră după el, creând un cerc în jurul lui Kate și al fiicei sale.

— Îmi pare rău, iubito, spuse el. Nu am știut…

— Nu pot să cred că Tully a făcut asta, spuse mama. Probabil că s-o fi gândit…

— Oprește-te, spuse Kate tăios, ștergându-și ochii. Puțin îmi pasă ce a gândit sau ce a vrut, sau a crezut. Gata.

•

Tully ieși în fugă pe hol, dar Kate plecase.

Rămase acolo mult timp, apoi se întoarse și merse din nou pe platou, unde rămase cu privirea fixată la marea de chipuri necunoscute, încercă să zâmbească, chiar reuși, dar de data asta armura ei ceda. Auzi murmurul slab al mulțimii; era sunetul

compasiunii. În spatele ei, dr. Tillman vorbea, umplând golul cu vorbe pe care ea nu putea nici să le urmărească, nici să le înțeleagă. Își dădu seama că el susținea acum emisiunea, pentru că erau în direct.

— Eu am vrut doar să o ajut, spuse ea către public, întrerupându-l. Se așează pe marginea estradei. Am greșit cu ceva?

Aplauzele lor fură asurzitoare și continuară la nesfârșit, aprobarea lor fiind la fel de necondiționată precum prezența lor. Ar fi trebuit să umple locurile goale din interiorul ei, acela fusese mereu rolul lor, dar acum, aplauzele erau inutile.

Reuși cumva să ducă emisiunea până la sfârșit.

La final, totuși, rămase singură pe platou. Și tot singură se și simțea. Publicul plecase, la fel și angajații ei. Nimeni nu avusese curajul măcar să-i vorbească la ieșire. Știa că erau supărați pe ea și pentru că îl prinsese în corzi pe Johnny.

Auzi pași, care păreau să vină de foarte departe. Cineva se apropia de ea.

Ridică privirea obosită.

Johnny stătea în fața ei.

— Cum ai putut să-i faci asta? A avut încredere în tine. Noi am avut încredere în tine.

— Încercam doar să o ajut. Tu mi-ai spus că e o epavă. Dr. Tillman mi-a spus că situațiile extreme impun măsuri extreme. Mi-a spus că sinuciderea era…

— Demisionez, spuse el.

— Dar… spune-i să mă sune. O să-i explic.

— N-aș conta pe telefonul ei.

— Adică? Suntem prietene de treizeci de ani.

Johnny îi aruncă o privire atât de rece, că ea începu să tremure.

— Cred că prietenia voastră a luat sfârșit azi.

•

Lumina palidă a dimineții pătrundea prin ferestre, luminând pervazurile albe. Afară, pescărușii țipau și zburau în înaltul cerului; sunetul, amestecat cu cel al valurilor lovindu-se de țărm, era semn că feribotul trecea pufăind pe lângă casa lor.

De obicei, lui Kate îi plăceau aceste sunete ale dimineții. Deși locuia pe acea plajă de ani de zile, tot îi plăcea să privească feriboturile trecând, mai ales noaptea, când erau luminate precum niște cutii de bijuterii plutitoare.

Azi însă, nici măcar nu zâmbi. Stătea în pat, cu o carte deschisă în poală, pentru ca soțul ei să o lase în pace. Privind în gol paginile, literele neclare parcă dansau precum niște puncte negre pe o hârtie de culoarea untului. Eșecul din ziua precedentă i se tot învârteja în cap, iar și iar. Îl analiza din zeci de unghiuri. Titlul: Mamele hiperprotective și fiicele adolescente care le urăsc.

Le urăsc.

Strivești spiritul delicat al fiicei tale…

Iar dr. Tillman, venind spre ea, etichetând-o drept un părinte groaznic; mama ei, în primul rând, începând să plângă; Johnny, sărind de pe scaunul lui, strigându-i cameramanului ceva ce Kate nu putu auzi.

Încă se simțea ca lovită de suflul unei explozii în urma tuturor acestor întâmplări, amorțită. Sub această amorțeală însă, mocnea o furie cumplită, care nu semăna cu nimic din ceea ce simțise până atunci. Avea atât de puțină experiență în privința furiei reale, încât o speria. Se temea chiar că, dacă ar fi început să urle, nu s-ar mai fi oprit niciodată. Așa că ținea emoțiile bine acoperite și tăcea.

Se tot uita la telefon, așteptând ca Tully să sune.

— Am să închid, spuse ea.

Și așa ar fi făcut. De fapt, abia aștepta. În toți anii de prietenie, Tully făcuse mizerii de felul acesta (de fapt, nimic nu se compara cu cea de acum), și de fiecare dată Kate trebuise să își ceară ea scuze, fie că era sau nu vina ei. Tully nu spunea niciodată că îi pare rău; aștepta doar să vină Kate și să repare lucrurile.

De data asta, nu.

De data asta, Kate era atât de rănită și de mâhnită, că nici măcar nu-i păsa dacă rămâneau prietene sau nu. Dacă aveau să se împace, Tully era cea care trebuia să se străduiască în acest sens.

Am să-i închid de multe ori.

Oftă, dorindu-și ca acest gând să o facă să se simtă mai bine, în zadar însă. Se simțea… distrusă de cele întâmplate cu o zi înainte.

Se auzi un ciocănit în ușă. Putea fi oricine din familie. Noaptea trecută ridicaseră un zid în jurul ei, tratând-o ca pe o prințesă de porțelan, protejând-o. Mama și tata rămaseră la ei peste noapte; Kate se gândea că mamei sale îi era teamă să nu aibă gânduri suicidale, atât de dominatoare era. Tata o tot bătea pe umăr, spunând cât de drăguță este, iar băieții, care nu știau exact ce se întâmpla, dar simțeau că era ceva grav, nu se dezlipeau de ea. Numai Marah se ținea la distanță, privind totul cu ochi de observator detașat.

— Intră, spuse Kate, îndreptându-și postura, în încercarea de a arăta mai stăpână pe ea decât se simțea.

Marah intră în cameră. Îmbrăcată de școală în blugi cu talie joasă, ghete UGG roz și un hanorac gri cu glugă, încercă să zâmbească, dar nu-i ieși.

— Buni a spus că trebuie să vorbesc cu tine.

Kate se simți peste măsură de ușurată de simpla prezență a fiicei sale. Se deplasă în mijlocul patului și bătu cu palma pe locul rămas gol lângă ea.

Marah se așeză însă față în față cu ea, sprijinindu-se de tăblia de la

capul patului, tapițată cu mătase, ridicându-și picioarele sus. Prin găurile zdrențuite ale blugilor ei favoriți, i se vedeau rotunjimile osoase ale genunchilor.

Lui Kate i se făcu dor de vremurile în care putea să-și ia fiica în brațe și s-o țină așa. Avea nevoie de asta acum.

— Tu ai știut despre emisiune, nu-i așa?

— Am vorbit cu Tully despre asta. Ea a spus că ne va ajuta.

— Și?

Marah ridică din umeri.

— Eu am vrut doar să merg la concert.

Concertul. Răspunsul acela simplu, egoist o rănea profund pe Kate. Ea uitase de concert și despre fuga de acasă a lui Marah. Călătoria în Kauai îi limpezise mintea de toate acestea.

Fără îndoială că asta fusese și intenția lui Tully. În plus, îl dăduse la o parte pe Johnny, ca să nu-i poată zădărnici planul.

— Spune ceva, zise Marah.

Dar Kate nu prea știa ce să spună, cum să abordeze situația. Ea voia ca Marah să înțeleagă cât de egoistă fusese și cât de profund o rănise acel egoism pe Kate, dar nu dorea să arunce vina pe ea. Povara acestei calamități era a lui Tully.

— Ți-a trecut cumva prin minte, când coceai cu Tully acest plan, că aș putea fi rănită și stânjenită de el?

— Ție ți-a trecut prin minte că aș putea fi rănită sau stânjenită că nu m-am dus la concert? Sau la petrecerea de la miezul nopții de la bowling? Sau la…

Kate ridică o mână.

— Deci, tot despre tine e vorba, spuse ea vlăguită. Dacă asta e tot ce ai de spus, poți pleca. Nu am puterea să mă lupt cu tine acum. Ai fost egoistă și mi-ai rănit sentimentele, iar dacă nu poți vedea asta și să-ți asumi responsabilitatea, mi-e milă de tine. Ieși. Pleacă.

— Mă rog. Marah se dădu jos din pat, dar cu mișcări lente. La ușă, se opri și se întoarse. Când vine Tully pe-aici…

— Tully nu va mai veni pe aici.

— Ce vrei să zici?

— Idolul tău îmi datorează scuze. Și nu se prea pricepe la asta. Aș zice că e încă un lucru pe care îl aveți în comun.

Pentru prima oară, Marah păru speriată. Și asta, la gândul că ar fi putut-o pierde pe Tully.

— Ai face bine să te gândești cum te porți cu mine, Marah. Vocea lui Kate se frânse când rosti aceste cuvinte; se strădui să pară stăpână pe ea. Te iubesc mai mult decât orice pe lume, iar tu mă rănești cu bună știință.

— Nu-i vina mea.

Kate oftă.

— Cum ar putea fi, Marah? Niciodată nu e.

Era exact ceea ce nu trebuia să spună. Kate știu asta în secunda în care o spusese, dar nu mai avea cum să-și retragă cuvintele.

Marah deschise nervoasă ușa, ieși și o trânti în urma ei.

Brusc, se făcu liniște. Undeva afară, un cocoș cânta și niște câini lătrau unii la alții. Auzi pași de oameni jos. Podelele acelei case vechi scârțâiau la fiecare mișcare.

Kate se uită la telefon, așteptând să sune.

•

— Cred că Maica Tereza a spus că singurătatea este cea mai rea sărăcie, spuse Tully, luând o gură din cocktailul ei Dirty Martini.

Bărbatul cu care vorbea păru speriat pentru o clipă, ca și cum ar fi condus pe un sector de drum întunecat și pustiu, și o căprioară i-ar fi sărit deodată în fața mașinii. Apoi râse, iar în sunetul acela se ascundeau atât de multe, o camaraderie comună, o idee de superioritate, un privilegiu subtil. Nu încape îndoială că învățase să râdă astfel în sfintele aule de la Harvard sau Stanford.

— Ce știu oamenii ca noi despre sărăcie sau singurătate? Probabil că sunt o sută de oameni aici, la aniversarea ta, și Dumnezeu e martor că șampania și caviarul nu au fost vreun chilipir.

Tully stătea acolo, încercând, fără succes, să își amintească numele lui. Era invitatul ei; ar fi trebuit să știe cine naiba e.

De ce oare făcuse o remarcă atât de ridicol de transparentă față de un străin?

Dezgustată de ea însăși, își termină băutura – a doua – și se duse la barul improvizat, instalat în colțul apartamentului ei. În spatele barmanului îmbrăcat în smoching, explozia de stele sclipitoare de la orizontul Seattle-ului era o combinație magică de lumini multicolore și un cer ca smoala.

Așteptă nerăbdătoare cel de-al treilea martini, flecărind cu barmanul. Imediat ce băutura fu gata, se duse pe terasă, trecând pe lângă masa încărcată de cadouri frumos ambalate și legate cu funde. Știa, fără să deschidă o singură cutie, ce fel de cadouri primise: pahare de șampanie de la Waterford sau Baccarat, brățări și rame de argint de la Tiffany, stilouri Montblanc, poate vreun pled de cașmir sau vreo pereche de sfeșnice din sticlă. Genul de cadouri scumpe, pe care străinii și colegii de serviciu și le fac unii altora când au atins un anumit statut financiar.

Nu ar fi găsit nimic personal în vreuna dintre acele cutii frumos împachetate.

Mai luă o gură de martini și ieși pe terasă. De lângă balustradă, văzu conturul golaș al insulei Bainbridge. Lumina lunii arunca o pulbere de argint pe dealurile împădurite. Vru să își mute privirea, dar nu putu. Trecuseră trei săptămâni de la emisiune. Douăzeci și una de

zile. Inima încă îi era distrusă ireparabil. Lucrurile pe care i le spusese Kate se derulau fără încetare în mintea ei. Iar când reușea să uite, le vedea scrise în revista *People* sau pe internet. *Nici măcar propria mamă nu a iubit-o… acesta este idolul vostru; o femeie atât de caldă și grijulie, că probabil nu a spus niciodată te iubesc vreunei ființe umane…*

Cum de putuse Kate să spună așa ceva? Și apoi să nu sune ca să-și ceară scuze… sau să o salute… sau chiar să îi ureze la mulți ani de ziua ei de naștere?

Își termină băutura și puse paharul gol pe o masă de lângă ea, fără a-și desprinde privirea de luciul întunecat al apei. Auzi telefonul sunând în spatele ei.

— Alo, spuse ea, gâfâind ușor.

— Hei, Tully, la mulți ani!

— Hei, doamnă M. Am știut că o să suni. Aș putea veni chiar acum să vă văd pe tine și pe domnul M. Am putea…

— Trebuie să îndrepți lucrurile cu Katie.

Se așeză pe marginea patului ei.

— Eu am încercat doar să ajut.

— Dar nu ai ajutat. Sunt sigură că înțelegi, nu?

— Ai auzit ce mi-a spus în direct? Eu încercam să o ajut, și ea a spus întregii Americi… Nici măcar nu mai putu continua. Atât de tare o durea încă. Îmi datorează scuze.

Auzi dezamăgirea din vocea doamnei M. și se simți din nou ca un copil la secția de poliție. De data asta, nu-și mai găsea cuvintele.

— Eu te iubesc ca pe o fiică, spuse în cele din urmă doamna M. Știi asta, dar…

Ca pe o fiică. Era un ocean întreg în acele cuvinte, un ocean de distanță.

— Trebuie să vezi cum ai rănit-o.

— Dar cum rămâne cu felul în care m-a rănit ea pe mine?

— Ceea ce ți-a făcut mama ta este o crimă, Tully. Doamna M. scoase un sunet trist, apoi continuă. Mă strigă Bud. Ar fi bine să închid. Îmi pare rău că lucrurile stau așa, dar trebuie să te las acum.

Tully nici măcar nu spuse la revedere. Închise pur și simplu încet telefonul. Adevărul de care încerca să fugă îi apăsa pieptul, atât de tare, că abia mai putea respira.

Toți cei pe care îi iubea erau membri ai familiei lui Kate, nu a ei, iar în caz de forță majoră, îi luau partea lui Kate.

Și-atunci, locul ei care era?

Vorba unui vechi cântec, singură din nou. Desigur.

Se ridică încet în picioare și se întoarse la petrecere, surprinsă că fusese atât de oarbă. Dacă exista o lecție esențială de învățat în toată viața ei, aceea era că oamenii te părăsesc. Părinții. Iubiții.

Prietenii.

În camera plină de cunoștințe și colegi, zâmbi larg, discută cu unii și cu alții și se duse direct la bar.

Nu era prea greu să se poarte normal, să pretindă că e fericită. Asta făcuse mare parte din viața ei. Jucase teatru.

Doar cu Katie fusese mereu cu adevărat ea însăși.

•

Toamna următoare, Kate încetase să mai aștepte un telefon de la Tully. În lungile luni ale înstrăinării lor, se instalase, deși nu tocmai confortabil, într-o lume izolată și limitată, un fel de glob cu zăpadă creat de ea însăși. La început, plânsese, desigur, după prietenia lor pierdută, tânjind după ceea ce fusese, dar cu timpul, acceptă că Tully nu avea să-și ceară scuze, că, dacă ar fi fost să existe vreodată un astfel de moment, atunci ar fi trebuit, ca de obicei, ca ea să facă primul pas.

Povestea vieții lor.

Egoul lui Kate, de obicei un lucru atât de fragil, se consolidă cu această ocazie. De data asta, nu avea de gând să cedeze.

Și astfel, timpul trecu, iar pereții de sticlă ai globului cu zăpadă se îngroșau. Se gândea la Tully tot mai rar, iar când o făcea, învăța să nu mai plângă și să meargă mai departe.

Dar asta o epuiza, o secătuia de energie. Când vremea începu să se răcească iar, deveni tot mai greu să se trezească dimineața și să facă duș. În noiembrie, spălarea părului devenise un proces atât de descurajant, încât îl evitase complet. Pregătirea cinei și spălatul vaselor o storceau de atâta energie, încât la un moment dat trebuia să se așeze.

Toate acestea ar fi fost în regulă, prin asta înțelegând un nivel acceptabil de depresie, numai dacă ar fi fost doar atât. Cu o săptămână în urmă, din păcate, fusese prea obosită ca să se spele pe dinți dimineață și îi dusese pe copii, cu mașina, la școală îmbrăcată în pijama.

— Nu știu ce-i așa o problemă, îi spusese ea soțului ei în seara aceea, când el o întrebă despre asta. El primise o slujbă la vechiul post de televiziune, iar responsabilitățile mai puține îi dădeau prea mult timp pentru a observa cusururile lui Kate. E doar o scăpare în igiena personală. Doar n-am luat-o pe arătură.

— Ești deprimată, spusese el, trăgând-o lângă el pe sofa. Și sincer, Kate, nu arăți bine.

Asta duruse, deși, sincer vorbind, nu atât cât ar fi trebuit.

— Și? Fă-mi o programare la un chirurg plastician. Nu am nevoie de o consultație medicală. Merg la doctor regulat. Știi doar.

— Paza bună trece primejdia rea, fusese răspunsul lui.

Așa că acum ea se afla pe feribot, mergând în oraș. Adevărul era, deși nu ar fi recunoscut asta în fața soțului ei, că se bucura că

acceptase. Se săturase să fie deprimată, să se simtă epuizată. Poate vreo rețetă ar fi ajutat-o; o pilulă cu care să uite treizeci de ani de prietenie care se sfârșise prost.

Când feribotul acostă, urcă rampa cu hopuri și intră în traficul dimineții. Era o zi mohorâtă, în concordanță cu starea ei. Traversă centrul și urcă dealul ce ducea la spital, unde găsi un loc de parcare în garaj, apoi traversă strada pe jos și intră în hol. După o scurtă formalitate de înregistrare, se îndreptă spre lift.

Patruzeci de minute mai târziu, după ce citise fiecare articol din ultimul număr al revistei *Parents*, fu condusă într-un cabinet de consultații, unde o asistentă luă toate informațiile obișnuite.

După ce asistenta plecă, Kate luă din nou revista Parents și o deschise.

Era acolo o fotografie cu Tully, cu o grimasă anume compusă pentru aparatul foto, ridicând un pahar de șampanie gol. Era superbă, într-o rochie neagră Chanel și un blazer lucios cu paiete. Sub fotografie scria: *Tallulah Hart la un dineu cantabil de la Chateau Marmont, alături de partenerul ei, magnatul media Thomas Morgan*.

Ușa se deschise. Dr. Marcia Silver intră în cabinet.

— Bună ziua, Kate! Mă bucur să te revăd. Se așeză pe scaunul cu rotile și alunecă în față, citind fișa lui Kate. Deci, ai ceva să-mi spui?

— Soțul meu crede că sunt deprimată.

— Și ești?

Kate ridică din umeri.

— Poate puțin tristă.

Medicul notă ceva în fișă.

— Au trecut aproape douăsprezece luni de la ultima ta programare. Bravo!

— Știți cum suntem noi, fetele catolice. Respectăm regulile.

Marcia zâmbi și închise fișa, întinzând mâna după mănuși.

— Bine, Kate. Începem cu un Papanicolau. Întinde-te și vino mai jos…

Următoarele câteva minute, Kate se lăsă în voia procedurilor, ușor umilitoare, specifice consultului ginecologic: speculul, cercetarea, prelevarea probelor. În tot acest timp, ea și dr. Silver purtară o conversație impersonală. Discutară despre vreme, despre ultimul spectacol de la 5th Avenue Theater și despre apropierea sărbătorilor de iarnă.

Abia treizeci de minute mai târziu, când examinarea trecu la sâni, Marcia se opri din clevetit.

— De când ai această pată colorată pe sân?

Kate se uită în jos la mica pată roșie de sub sfârcul drept. Pielea era ușor încrețită, ca o coajă de portocală.

— De vreo nouă luni, aproximativ. Poate un an, dacă mă gândesc

bine. A început ca o pișcătură de insectă. Medicul de familie a crezut că e o infecție și mi-a dat antibiotice. A dispărut un timp, apoi a reapărut. Uneori simt o arsură, de aceea cred că-i o infecție.

Marcia se uită la sânul lui Kate, încruntându-se. Kate adăugă:

— Am făcut mamografia la timp. A ieșit bine.

— Văd. Marcia se duse la telefonul din perete, tastă un număr și spuse: Vreau s-o aduc pe Kate pentru o ecografie de sân. Acum. Spune-le să o strecoare în program. Mersi.

Închise și se întoarse cu fața.

Kate se ridică în șezut.

— Mă sperii, Marcia.

— Sper să nu fie nimic, Kate, dar vreau să fiu sigură, bine?

— Dar ce…

— Hai să vorbim după ce vom ști despre ce e vorba. Janis te va duce jos, la radiologie. Bine? Soțul tău e aici?

— Ar trebui?

— Nu. Sunt sigur că e în regulă. O, a venit Janis.

Totul se învârtea în capul lui Kate. În cel mai scurt timp, se îmbrăcă din nou și fu condusă trei etaje mai sus, undeva pe un hol. Acolo, după o așteptare interminabilă, mai îndură o examinare a sânilor, alte schimburi de cuvinte și încruntări, plus o ecografie.

— Îmi examinez mereu sânii prin palpare, spuse ea. N-am simțit vreun nodul.

Deasupra ei, cum stătea întinsă în cabinetul întunecat, asistenta și radiologul se uitară unul la celălalt.

— Ce? spuse Kate, simțind acum teamă în vocea ei.

După ecografie, fu din nou condusă afară din cabinet și lăsată în sala de așteptare. Asemenea tuturor celorlalte femei din micuța încăpere, citi reviste, încercând să se concentreze la diverse fraze și la rețete de prăjituri; orice, numai nu la rezultatul ecografiei.

O să fie bine, își spunea în sinea ei de fiecare dată când îngrijorarea o cuprindea iar. Nu am de ce să mă îngrijorez. Cancerul nu e ceva ce se furișează tăcut în corpul tău; nu cancerul de sân. Există semne de avertizare, iar ea le urmărea cu religiozitate. Boala lovise deja familia ei o dată, prin mătușa Georgia, așa că erau vigilenți. Celelalte femei plecară pe rând; Kate încă aștepta.

În cele din urmă, o asistentă rotofeie, cu niște ochi de căprioară, veni la ea.

— Kathleen Ryan?

Ea se ridică în picioare.

— Da?

— Am să vă conduc la capătul celălalt al holului. Dr. Krantz vă așteaptă pentru o biopsie.

— Biopsie?

— Doar ca să fim siguri. Haideți.

Kate avea impresia că nu se poate mișca; abia dacă reuși să încuviințeze din cap. Își strânse în brațe poșeta și o urmă pe asistentă cu pas nesigur.

— Ultima mea mamografie a ieșit bine, să știți. Și îmi palpez regulat sânii.

Brusc, își dori ca Johnny să fi fost cu ea, să o țină de mână, să îi spună că totul o să fie bine.

Sau Tully.

Inspiră adânc și încercă să-și controleze frica. Odată, în urmă cu câțiva ani, primise un rezultat prost la examenul Papanicolau și avusese nevoie de o biopsie. Un întreg sfârșit de săptămână se dusese de râpă în așteptarea rezultatului, dar în cele din urmă totul fusese bine. Amintindu-și asta, agățându-se de acea amintire ca de un colac de salvare într-o apă rece, învolburată, o urmă pe asistenta tăcută către cabinetul de la capătul culoarului. Pe plăcuța de pe ușă scria: CENTRUL PENTRU TRATAREA CANCERULUI GOODNO FOUNDATION.

Capitolul 33

Tully fu trezită de soneria telefonului. Se trezi greu, privind împrejur. Era ora 2.01 noaptea. Luă telefonul și răspunse.

— Alo?

— Tallulah Hart?

Ea se frecă la ochi.

— Da. Cine-i la telefon?

— Mă numesc Lori Witherspoon. Sunt asistentă la Harborview Hospital. Mama dumneavoastră este aici. Dorothy Hart.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu suntem siguri. Pare a fi o supradoză, dar era și foarte bătută. Poliția așteaptă să o interogheze.

— A întrebat ea de mine?

— Este inconștientă. Am găsit noi numărul dumneavoastră printre lucrurile ei.

— Vin imediat.

Tully se îmbrăcă în timp record și porni la drum la ora 2.20. Opri în parcarea spitalului și se duse la recepție.

— Bună. Am venit s-o văd pe mama, Cl… ăăă, Dorothy Hart.

— Etajul șase, domnișoară Hart. Mergeți la recepția asistentelor.

— Mersi.

Tully urcă la etajul indicat și fu îndrumată către salonul mamei sale

de către o asistentă mărunțică într-o uniformă de un portocaliu-pal.

În salonul întunecos erau două paturi. Cel de lângă ușă era gol.

Închise ușa după ea, surprinsă să constate că îi este frică. Toată viața fusese rănită de mama ei. O iubise pe când era copil, inexplicabil; o urâse în timpul adolescenței; și o ignorase la vârsta maturității. Cloud îi frânsese inima de prea multe ori și o abandonase cu fiecare ocazie ce i se ivise, și totuși, chiar și după toate astea, Tully nu putea să nu simtă ceva pentru ea.

Cloud dormea. Avea fața plină de contuzii și un ochi vânăt, buza crăpată, sângerând. Părul scurt, alb, parcă tuns cu un cuțit neascuțit, îi stătea lipit de cap.

Nu semăna nicicum cu mama ei; arăta mai degrabă ca o bătrână neajutorată, care fusese lovită parcă de viața însăși, nu de cineva cu pumnii.

— Hei, Cloud, spuse Tully, surprinsă că are un nod în gât.

Mângâie cu blândețe tâmpla mamei, singurul loc de pe toată fața care nu era rănit sau însângerat. Simțindu-i pielea catifelată și moale, își dădu seama că ultima oară când își atinsese mama fusese în 1970, când se ținuseră de mână pe strada aceea aglomerată din Seattle.

Ar fi vrut să știe ce să-i spună acelei femei, cu care avea o istorie, dar niciun prezent. Așa că vorbi pur și simplu. Îi povesti despre emisiune, despre viața ei și despre imensul succes pe care îl avea. Când toate acestea începură să pară doar niște vorbe goale și disperate, vorbi despre Kate și despre cearta lor care o făcuse să se simtă atât de singură. Pe măsură ce cuvintele se articulau și erau rostite, Tully auzea adevărul din ele. Pierderea familiei Ryan și a familiei Mularkey o aruncase într-o singurătate devastatoare. Cloud era tot ce-i mai rămăsese. Cât de patetic era totul?

— Suntem cu toții singuri în lumea asta, nu ți-ai dat seama de asta până acum?

Tully nu observase că mama ei se trezise și era conștientă acum, uitându-se la Tully cu ochi obosiți.

— Bună, spuse ea, zâmbind și ștergându-și ochii. Ce-ai pățit?

— Am fost bătută.

— N-am întrebat de ce-ai ajuns la spital. Am întrebat ce-ai pățit.

Cloud tresări și privi în altă parte.

— O, asta. Presupun că prețioasa ta bunică nu ți-a spus niciodată, nu? Oftă. Nu mai contează acum.

Tully inspiră adânc. Aceasta era conversația cea mai rațională pe care o purtase vreodată cu mama ei; simțea că este pe punctul de a face o descoperire importantă, care îi scăpase în toți acești ani.

— Ba eu cred că da.

— Pleacă, Tully.

Cloud își afundă fața în pernă.

— Nu înainte să îmi spui de ce. Vocea îi tremură când rosti următoarea întrebare; era normal. De ce nu m-ai iubit niciodată?

— Uită de mine.

— Sincer, aș vrea să pot. Dar ești mama mea.

Cloud se întoarse și o privi din nou, și pentru o clipă, nu mai mult, Tully citi tristețe în ochii mamei.

— Îmi frângi inima, spuse ea încet.

— Și tu pe a mea.

Cloud zâmbi o secundă.

— Mi-aș dori…

— Ce?

— Să pot fi ce-ți dorești tu, dar nu pot. Trebuie să mă lași în pace.

— Nu știu cum să fac asta. Orice s-ar întâmpla, rămâi mama mea.

— N-am fost niciodată mama ta. Știm amândouă asta.

— Eu mă voi întoarce mereu, spuse Tully, dându-și seama chiar în acel moment că era adevărat. Poate că erau devastate, ea și mama ei, dar erau și conectate una cu cealaltă, într-un mod ciudat și profund. Dansul acesta al lor, pe cât de dureros fusese mereu, nu se sfârșise încă. Într-o zi, vei fi pregătită pentru mine.

— Cum păstrezi un astfel de vis?

— Mă țin de el cu ambele mâini.

Ar fi adăugat și *indiferent ce s-ar întâmpla*, dar promisiunea aceasta îi aminti de Kate, și cuvintele rostite ar fi fost prea dureroase.

Mama ei oftă și închise ochii.

— Pleacă.

Tully rămase acolo mult timp, cu mâinile încleștate de mânerele metalice ale patului. Știa că mama ei se preface că doarme; și știu când nu se mai prefăcu. Când sforăituri intermitente umplură tăcerea, merse la dulăpiorul din salon, găsi un pled împăturit și îl luă. Atunci observă grămăjoara de haine împăturite frumos în colțul raftului de jos al dulapului. Alături, era o pungă din hârtie pentru alimente, închisă la gură.

Își înveli mama cu pledul, pe care i-l trase până sub bărbie, apoi reveni la dulap.

Nu era sigură de ce scotocea prin lucrurile mamei sale, ce anume căuta. La început, dădu de lucrurile la care se aștepta: haine murdare, uzate, pantofi cu tălpi găurite, un set improvizat de produse de toaletă într-o gentuță din plastic, țigări și o brichetă.

Apoi, văzu, înfășurată frumos pe fundul pungii, o bucată zdrențuită de sfoară, înnodată într-un cerc, cu două bucăți de macaroane uscate și o singură mărgică albastră agățate de ea.

Colierul pe care îl făcuse Tully la ora de religie și i-l oferise mamei sale în acea zi, în urmă cu mulți ani, când părăsiseră casa bunicii în minivanul VW. Mama ei îl păstrase în tot acel timp.

Tully nu-l atinse. Îi era teamă, cumva, să nu descopere că se petrece totul doar în imaginația ei. Se întoarse către mama ei și se duse lângă pat.

— L-ai păstrat, spuse ea, simțind o nouă senzație deschizându-se înăuntrul ei. Un fel de speranță – nu genul acela ingenuu de speranță de copilă, ci ceva lipsit de strălucire și uzat, reflectând mai mult cine erau și unde fuseseră. Dar nu dispăruse totuși de acolo, acea rază palidă de speranță. Și tu știi cum să păstrezi o speranță, nu-i așa, Cloud?

Se așeză pe scaunul din plastic de lângă pat. Acum avea o întrebare adevărată pentru mama ei și intenționa să obțină un răspuns.

La un moment dat, pe la ora patru, se lăsă în scaun și adormi.

Soneria telefonului ei mobil o trezi. Se îndreptă încet, dureros, masându-și gâtul înțepenit. Îi luă o clipă să își dea seama unde se află.

La spital.

Harborview.

Se ridică în picioare. Patul mamei era gol. Deschise brusc ușa dulapului.

Gol. Punga mototolită era încă acolo.

— La dracu'!

Mobilul ei sună din nou. Se uită la numărul care o apela.

— Bună, Edna, spuse ea, lăsându-se din nou pe scaun.

— Ai o voce groaznică.

— Noapte groaznică. Acum își dorea să fi atins colierul; totul semăna deja cu imaginile neclare ale unui vis. Cât e ceasul?

— Șase, ora ta. Stai jos?

— Întâmplător, da.

— Încă îți iei liber jumătate din noiembrie și toată luna decembrie?

— Ca să se bucure și echipa mea de sărbătorile de iarnă în familie? spuse ea cu amărăciune în glas. Da.

— Știu că de obicei ești ocupată cu prietena aia a ta…

— Nu și anul ăsta.

— Bine. Atunci, poate ai vrea să vii cu mine în Antarctica. Fac un documentar despre încălzirea globală. Cred că e un subiect important, Tully. Cineva de talia ta ar face în așa fel încât să fie vizionat.

Oferta era mană cerească. În urmă cu o clipă, își dorise să fugă de propria-i viață. Mai departe de Antarctica nici că ai unde să te duci.

— Cât o să fim plecate?

— Șase săptămâni; cel mult șapte. Mai poți veni și pleca dacă vrei, dar o să fie o călătorie pe cinste.

— Sună perfect. Am nevoie să plec undeva. Cât de repede putem pleca.

•

Kate stătea goală în fața oglinzii din baie, studiindu-și corpul. Toată

viața ei fusese angajată într-un război de gherilă cu propria-i imagine. Șoldurile ei fuseseră mereu prea proeminente, indiferent cât de mult slăbea, iar abdomenul îi atârna după trei copii. Făcea abdomene la sală, dar talia ei tot deformată era. Nu mai purta bluze fără mâneci de vreo trei ani – tricepsul își pierduse fermitatea. Și sânii… După nașterea băieților, începuse să poarte sutiene mai pline, mai puțin sexy, asta era sigur, și strângea bretelele ca să-i țină bine sânii.

Acum însă, când se privea în oglindă, vedea cât de puțin contează toate acestea, ce pierdere de timp fusese să-și facă griji pentru aceste aspecte.

Se apropie mai mult de oglindă, repetând cuvintele pe care le alesese, exersând. Acesta era acel moment din viață în care avea nevoie să fie tare.

Își luă hainele de pe blat și se îmbrăcă. Alesese un drăguț pulover roz din cașmir cu anchior – cadoul de Crăciun de anul trecut de la copii – și o pereche de blugi purtați, moi ca pielea de căprioară. Apoi se pieptănă și își strânse părul la spate, prinzându-l într-o coadă de cal. Se și fardă puțin. Era important să arate sănătoasă pentru ceea ce avea să urmeze. Când nu mai avu nimic de făcut, ieși din baie și merse în dormitorul ei.

Johnny, care șezuse pe marginea patului, se ridică repede în picioare și se întoarse cu fața la ea. Ea își putu da seama cât de mult se străduia să fie puternic. Ochii îi sclipeau deja de lacrimi.

Ar fi trebuit să o facă și pe ea să plângă, acea dovadă clară a iubirii și temerii lui, dar asta o întârea cumva și mai mult.

— Am cancer, spuse ea.

El știa deja, desigur. Ultimele câteva zile, petrecute în așteptarea rezultatelor testului, fuseseră agonizante. Cu o noapte în urmă primiseră, în sfârșit, telefon de la doctor. Se ținuseră de mână în vreme ce li se dădură informații, asigurându-se reciproc, înainte ca ea să spună ceva, că totul va fi bine. Dar nu fusese bine; nici măcar binișor.

Îmi pare rău, Kate… stadiul patru… cancer de sân inflamator… agresiv… răspândit deja…

La început, Kate fusese furioasă – făcuse mereu totul corect, se palpase regulat, mersese la mamografii –, apoi se instală frica.

Johnny primi și mai greu decât ea vestea, iar ea înțelese repede că trebuie să fie puternică pentru el. Noaptea trecută, stătuseră treji, ținându-se în brațe, plângând, rugându-se, promițându-și unul altuia că vor trece peste asta. Acum însă, ea se întreba cum aveau să facă asta.

Se duse la el. El o cuprinse în brațe și o strânse cât de tare putu, deși nici așa nu simțea că este destul de aproape.

— Trebuie să le spun.

— Trebuie să le spunem împreună. El se dădu puțin înapoi, eliberând strânsoarea îmbrățișării atât cât să o poată privi. Nimic nu se va schimba. Să nu uiți asta.

— Glumești? Îmi vor extirpa sânii. Vocea i se opri; teama era o fisură în drumul care o ducea sus. Apoi mă vor otrăvi și mă vor arde. Și se presupune că toate astea sunt vești bune.

El se uită la ea, iar dragostea din ochii lui era cel mai frumos și mai sfâșietor lucru pe care îl văzuse ea vreodată.

— Între noi, nimic nu se va schimba. Nu contează cum arăți, cum te simți sau cum reacționezi. Eu te voi iubi mereu, la fel ca acum.

Emoțiile pe care se străduise atât să le înăbușe năvăliră din nou la suprafață, amenințând să o copleșească.

— Să mergem, spuse ea încet. Cât încă am curaj.

Ieșiră din dormitor, ținându-se de mână, și merseră jos, unde copiii ar fi trebuit să îi aștepte.

Camera de zi era goală.

Kate auzi televizorul în camera alăturată. Era dat tare și scotea sunetele specifice jocurilor video. Dădu drumul la mâna soțului ei și se duse în colț, lângă hol.

— Băieți, veniți aici.

— Of, mamă, se tângui Lucas. Ne uităm la un film.

Ea vru să spună *Uitați-vă mai departe*, lăsați, atât de tare o durea să spună altceva.

— Veniți, vă rog. Acum.

În spatele ei, își auzi soțul intrând în bucătărie și ridicând receptorul telefonului.

— Jos, Marah. Acum. Nu, nu mă interesează cu cine vorbești.

Clic.

Kate îl auzi închizând. În loc să se ducă la el, se duse la sofa și se așeză rigid pe marginea pernei. Își dori să se fi îmbrăcat mai gros, îi era foarte frig.

Băieții dădură amândoi năvală în cameră, duelându-se cu săbii de plastic, râzând.

— Ia de-aici, căpitane Hook! spuse Lucas.

— Eu sunt Peter Pan, se plânse William, prefăcându-se că își străpunge fratele cu sabia. *En garde!*

La șapte ani, tocmai începeau să se schimbe. Pistruii de băieței dispăreau; dinții de lapte cădeau. De fiecare dată când se uita la ei, în ultima vreme, mai dispărea câte o trăsătură de copilandru.

Peste trei ani, aveau să fie de nerecunoscut.

Gândul o sperie atât de rău, încât se prinse strâns de brațul canapelei și închise ochii. Dacă nu avea să mai fie acolo să-i vadă crescând? Dacă…

Fără gânduri negative.

Asta devenise mantra ei în ultimele patru zile. Johnny veni și se așeză foarte aproape de ea, luându-i mâna într-a lui.

— Nu pot să cred că ai ridicat receptorul telefonului, spuse Marah, coborând scările. E o totală invadare a intimității. Și vorbeam cu Brian.

Kate numără încet până la zece, se calmă destul cât să respire, apoi deschise ochii.

Copiii erau în fața ei, plictisiți (băieții) sau iritați (Marah).

Ea înghiți în sec. Era în stare să facă asta.

— Aveți de gând să spuneți ceva? întrebă Marah. Că dacă doar vă holbați așa la noi, eu mă duc înapoi sus.

Johnny dădu să se ridice de la locul lui.

— Fir-ar al dracului, Marah!

Kate puse o mână pe șoldul lui pentru a-l opri.

— Stai jos, Marah, spuse ea, surprinsă să audă cât de natural îi suna vocea. Și voi, băieți.

Băieții se lăsară pe covor ca niște marionete ale căror sfori fuseseră tăiate, căzând inerte una lângă alta.

— Eu rămân în picioare, spuse Marah, arcuindu-și unul din șolduri și încrucișându-și brațele.

Îi aruncă lui Kate privirea aceea prin care îi dădea de înțeles că nu e șefa ei, iar Kate nu putu să își reprime o undă de nostalgie.

— Mai țineți minte când am plecat în oraș, vineri? începu Kate, simțindu-și bătăile inimii mai accelerate și respirația mai grea. Ei bine, am avut o programare la medic.

Lucas șopti ceva la urechea lui William, care chicoti și își pocni fratele.

Marah se uită cu jind înspre scări.

Kate strânse mâna soțului ei.

— În orice caz, nu aveți de ce să vă îngrijorați, dar sunt… bolnavă.

Toți trei se uitară la ea.

— Nu vă îngrijorați. O să mă opereze și o să-mi dea un sac de medicamente, și o să mă fac bine. S-ar putea să fiu obosită câteva săptămâni, dar cam asta o să fie tot.

— Promiți c-ai să te faci bine? spuse Lucas, cu o privire fixă și serioasă, doar puțin speriat.

Kate vru să zică: *Bineînțeles*. Dar o astfel de promisiune ar fi fost întipărită în memorie.

William își dădu ochii peste cap și îl înghionti cu umărul pe fratele lui.

— Tocmai a spus c-o să se facă bine. O să fim învoiți de la școală ca să venim la spital?

— Da, spuse Kate, găsind chiar și puterea de a zâmbi.

Lucas fu primul care alergă să o ia în brațe.

— Te iubesc, mami! șopti el.

Ea îl ținu în brațe atât de mult, că băiatul trebui să se foiască pentru a se elibera. Același lucru se întâmplă și cu William. Apoi, ca la un semn, se întoarseră amândoi și fugiră spre scară.

— Nu vă duceți să vedeți filmul până la capăt? întrebă Kate.

— Neah, spuse Lucas. Mergem sus.

Kate își privi îngrijorată soțul, care se ridica deja în picioare.

— Ce ziceți de un meci de baschet, băieți?

Amândoi începură să sară în sus de bucurie și plecară cu toții afară.

În cele din urmă, Kate se uită la Marah.

— E cancer, nu-i așa? întrebă fiica ei după o tăcere prelungă.

— Da.

— Doamna Murphy a avut cancer anul trecut și e bine. La fel și mătușa Georgia.

— Exact.

Lui Marah îi tremurau buzele. În ciuda staturii ei înalte, a aerelor de domnișoară și a machiajului, arăta deodată ca fetișcana de odinioară, care o ruga pe Kate să lase lampa de veghe aprinsă noaptea, începu să-și frământe mâinile și se duse spre sofa.

— O să te faci bine, nu?

Stadiul patru. S-a răspândit deja. L-am descoperit târziu. Alungă toate acele gânduri. Nu îi făceau bine. Acum trebuia să fie optimistă.

— Corect. Medicii spun că sunt tânără și sănătoasă, așa că ar trebui să mă fac bine.

Marah se așeză pe canapea, se apropie de ea și puse capul în poala ei.

— O să am grijă de tine, mami.

Kate închise ochii și mângâie părul fiicei sale. Parcă mai ieri o ținea în brațe și o legăna ca să adoarmă, parcă mai deunăzi se ghemuise Marah în poala ei, plângând după peștișorul auriu mort.

Te rog, Doamne, se rugă ea, lasă-mă să îmbătrânesc îndeajuns pentru ca într-o zi să fim prietene…

Înghiți nodul din gât.

— Știu, scumpo.

•

Fetele de pe Firefly Lane…

În visul lui Kate, se făcea că este 1974, iar ea este din nou adolescentă, pedalând pe bicicletă la miezul nopții alături de cea mai bună prietenă a ei, într-o beznă absolută, că erau invizibile. Își amintește locul până în cele mai mici detalii: o panglică sinuoasă de asfalt, mărginită de o parte și de alta de șanțuri adânci cu apă tulbure și dealuri cu iarbă sălbatică. Înainte să se întâlnească, drumul acela părea că nu duce nicăieri; un banal drum de țară, purtând numele unei insecte pe care nu o văzuse nimeni niciodată în acel colț sălbatic

de lume, colorat în albastru și verde. După aceea, l-a văzut fiecare prin ochii celeilalte…

Renunță, Katie. Dumnezeu urăște lașii.

Se trezi tresărind, simțind lacrimi pe obraji. Stătea întinsă în patul ei, complet trează acum, ascultând viscolul năprasnic urlând afară, în ultima săptămână, își pierduse abilitatea de a se detașa de amintiri. Se întorcea acum prea adesea la visele ei pe Firefly Lane, și nici nu era de mirare.

Cele mai bune prietene pe vecie.

Crezuseră că avea să dureze, acel jurământ, că într-o zi vor fi două bătrâne, stând în balansoarele lor pe o verandă cu dușumea scârțâitoare, discutând despre etapele parcurse în viețile lor și râzând.

Acum avea mai multă experiență, desigur. De mai bine de un an, își tot spunea că e în regulă, că poate merge mai departe fără cea mai bună prietenă. Uneori, chiar credea asta.

Apoi auzea muzica. Muzica lor. Deunăzi, în timp ce făcea cumpărături, o versiune neinspirată de muzică ambientală a piesei „You've Got a Friend" o făcuse să plângă, chiar acolo, lângă raftul cu ridichi.

Dădu păturile la o parte și se dădu jos din pat, având grijă să nu-l trezească pe bărbatul care dormea lângă ea. Rămase acolo pentru o clipă, uitându-se la el în întunericul vag. Chiar și în somn, purta pe chip o expresie de îngrijorare.

Ridică receptorul telefonului din furcă și ieși din dormitor, traversând holul cufundat în liniște, către terasă. Acolo, se uită la viscolul de afară, făcându-și curaj. În timp ce tastă cifrele cunoscute, se întrebă ce avea să-i spună celei care îi fusese cândva cea mai bună prietenă după toate acele luni de tăcere, cum avea să înceapă. *Am avut o săptămână proastă… viața mi se duce pe copcă… sau, pur și simplu: Am nevoie de tine.*

Pe malul celălalt al canalului Sound, negru și învolburat, telefonul sună.

Și sună.

Când robotul se declanșă, încercă să-și exprime nevoia în cuvinte.

— Hei, Tully. Eu sunt, Kate. Nu pot să cred că n-ai sunat să-ți ceri scuze…

Afară, se auzi un bubuit de tunet; fulgerele luminară intermitent. Auzi un clic.

— Tully? Asculți asta? Tully?

Nu veni niciun răspuns.

Kate oftă și continuă.

— Am nevoie de tine, Tully. Sună-mă pe mobil.

Brusc, se întrerupse curentul, la fel și legătura telefonică. Sunetul de ocupat începu să-i pocnească în ureche.

Kate încercă să nu o ia ca pe un semn. Intră înapoi și aprinse o lumânare în camera de zi. Apoi, în această zi când era programată la operație, făcu câte un lucru special pentru fiecare membru al familiei, o mică amintire a existenței sale. Pentru William, găsi un DVD cu filmul *Compania monștrilor*, pe care el îl rătăcise. Pentru Lucas, puse laolaltă o pungă plină cu gustările lui preferate, pentru când avea să stea în sala de așteptare. Încărcă telefonul mobil al lui Marah și îl puse la capul patului ei, știind cât de pierdută s-ar fi simțit fiica ei în acea zi dacă nu și-ar fi putut suna prietenii. În cele din urmă, găsi toate seturile de chei din casă, le puse etichete și le așeză pe blat pentru Johnny. Aproape zilnic le pierdea.

Când nu-i mai veni în minte nimic din ceea ce ar fi putut face pentru familia ei, merse la fereastră și privi viscolul care își mai pierdea din tărie. Încet, lumea neguroasă se lumină. Nori negri căpătară irizații de un roz perlat. Seattle era strălucitor și nou, ghemuit sub soarele răsărind.

Câteva ore mai târziu, familia ei începu să se adune în jurul ei. Tot timpul cât fură împreună, luând micul dejun sau punându-și lucrurile în mașină, se uită la telefon, așteptându-se să sune.

Șase săptămâni mai târziu, după ce îi fuseseră extirpați ambii sâni, i se otrăvise sângele și i se iradiase trupul până căpătase aspect de carne crudă și arsă, ea încă mai aștepta un telefon de la Tully.

•

Pe 2 ianuarie, Tully reveni acasă, într-un apartament rece, gol.

— Povestea vieții mele, spuse ea amărâtă, dându-i bacșiș portarului, care îi cără valizele enorme de firmă până în dormitor.

După ce acesta plecă, ea rămase acolo, neștiind ce să facă. Era ora nouă, într-o seară de luni, și majoritatea oamenilor erau acasă cu familiile lor. A doua zi, urma să se întoarcă la serviciu și să se piardă în rutina cotidiană a imperiului pe care îl clădise. Cât ai bate din palme, avea să uite de imaginile care o bântuiseră tot timpul vacanței, care o urmăriseră chiar și până la capătul lumii în luna precedentă. Literalmente. Petrecuse Ziua Recunoștinței, Crăciunul și Anul Nou în sudul înghețat, ghemuiți în jurul sursei de căldură, cântând și bând vin. Pentru ochiul uman, și pentru aparatul de filmat omniprezent, păruse distractiv.

Dar foarte adesea, după ce se băga în sacul ei de dormit umplut cu puf, cu căciulă pe cap și mănuși în mâini, și încerca să adoarmă, auzea vechile cântece răsunându-i în cap, făcând-o să plângă. Nu de puține ori, se trezise cu gheață pe obraji.

Își aruncă poșeta pe canapea și se uită la ceas, observând că cifrele roșii pâlpâiau la 5.55. Probabil fusese vreo pană de curent cât lipsise.

Își turnă un pahar de vin, scoase o foaie de hârtie și un stilou, apoi se așeză la masa de lucru. Cifrele robotului telefonului pâlpâiau și ele.

— Grozav.

Acum nu avea cum să mai afle cine o sunase după întreruperea curentului. Apăsă butonul de derulare și începu munca lentă, laborioasă de ascultare a mesajelor. Pe la jumătate, își notă să stea de vorbă cu asistenta ei despre căsuța vocală.

Abia dacă mai era atentă, când vocea lui Kate o trezi. „Hei, Tully. Eu sunt, Kate. Nu pot să cred că n-ai sunat să-ți ceri scuze".

Un clic sonor. Apoi: „Tully? Asculți asta? Tully?", urmat de încă un clic și de un ton puternic de ocupat. Kate închisese.

Asta era tot. Se terminase. Nu mai erau alte mesaje.

Tully simți o dezamăgire atât de dureroasă, că tresări. Ascultă iar și iar mesajul, până când nu mai putu auzi decât reproșul din vocea lui Kate.

Aceea nu era Kate pe care și-o amintea ea, fata care promisese cu atâția ani în urmă să fie prietene pe vecie. Fata aceea nu ar fi sunat niciodată ca să o dojenească în felul ăsta pe Tully, să o mustre și apoi să închidă.

Nu pot să cred că n-ai sunat să-ți ceri scuze.

Tully se ridică în picioare, încercând să se distanțeze de această voce care îi invadase casa și o amăgea cu o nouă speranță. Apăsă butonul de ștergere și se dădu înapoi.

— Eu nu pot să cred că tu nu m-ai sunat *pe mine*, spuse ea apartamentului ei gol, încercând să nu observe cât de grav suna vocea ei.

Se duse la poșetă și scotoci prin dezordinea din ea după telefonul mobil. Îl găsi, căută prin lista imensă de contacte un anumit nume pe care îl adăugase cu doar câteva luni în urmă, și apăsă butonul de trimitere.

Când Thomas răspunse, ea încercă să flirteze cu un aer degajat, dar îi venea să se prefacă; simțea o povară apăsându-i pieptul, îngreunându-i respirația.

— Hei, Tom, tocmai m-am întors de la capătul înghețat al lumii. Ce faci în seara asta? Nimic? Minunat. Ce-ai zice să ne întâlnim?

Era patetic cât de disperată se simțea deodată. Dar nu putea fi singură în seara aceea, nu putea nici măcar să doarmă în propriul apartament.

— Ne întâlnim la Kells. Să zicem, la nouă jumate?

Înainte măcar ca el să zică „S-a făcut", ea și porni la drum.

Capitolul 34

În anul 2006, emisiunea *The Girlfriend Hour* urcă și mai mult în

audiență. Săptămână după săptămână, lună după lună, Tully crea magie prin selecția de invitați și relația cu publicul. În mod cert, atinsese apogeul carierei și devenise stăpână pe situație. Nu își mai permitea să se gândească la ceea ce nu avea în viață. Exact așa cum făcuse la șase, zece și paisprezece ani, strânse toate lucrurile negative și le ferecă într-o cutie.

Merse mai departe. Asta făcuse tot timpul de-a lungul vieții, când îi dăduse târcoale dezamăgirea. Cu bărbia sus și umerii trași înapoi, își stabili un nou țel personal. Anul acesta, lansa o revistă. Anul viitor, un adăpost pentru femei. După aceea, cine știe?

Acum ședea în biroul ei proaspăt decorat, aflat în colțul clădirii care nu avea vedere spre insula Bainbridge, discutând cu secretara la telefon.

— Glumești? A anulat participarea în emisiune cu patruzeci de minute înainte de ora programată pentru transmisie? Am un studio plin de oameni care așteaptă să-l vadă. Trânti receptorul în furcă, apoi apăsă butonul interfonului. Cheamă-l pe Ted aici.

Câteva minute mai târziu, se auzi un ciocănit la ușă și producătorul ei intră în birou. Avea obrajii roz de la efort și respira greu.

— M-ai chemat?

— Jack tocmai a anulat.

— Acum? Ted se uită la ceas. Ce jigodie! Sper că i-ai spus că data viitoare când lansează un film n-are decât să-l promoveze la radio.

Tully răsfoi calendarul.

— E întâi iunie, nu? Sună la Nordstrom și la Gene Juarez Spa. Facem un program cu tema tratamente generale de înfrumusețare estivală pentru mame. Oferim cadou haine și alte chestii din astea. O să fie de rahat, dar e mai bine decât nimic.

Din clipa în care Ted ieși din birou, întreaga echipă se puse serios pe treabă. Oamenii căutau noi invitați, sunând la diferite centre spa și magazine universale și distrând publicul din studio. Nivelul de adrenalină era atât de ridicat, că toată lumea, inclusiv Tully, lucra cu o viteză supersonică, iar înregistrarea noului segment începu cu doar o oră întârziere. Judecând după aplauzele publicului, era un succes răsunător.

După emisiune, ca de obicei, Tully rămase de vorbă cu fanii ei. Poză pentru fotografi, semnă autografe și ascultă povești una după alta despre cum le schimbase viața diverșilor oameni. Era ora ei preferată din zi.

Tocmai revenise în biroul ei, când sună interfonul.

— Tallulah Hart? Vă caută o anume Kate Ryan pe linia unu.

Inima lui Tully tresări; speranța pe care o simți o enervă la culme.

Se duse în colțul uriașei mese de lucru și apăsă butonul interfonului.

— Întreab-o ce vrea.

O clipă mai târziu, secretara ei reveni pe linie.

— Doamna Ryan spune că trebuie să ridicați receptorul ca să aflați singură.

— Spune-i să se ducă dracului.

Tully își dori să fi putut retrage cuvintele imediat ce le rosti, dar nu mai știa cum să se arate smerită. În tot timpul îndelungatei lor înstrăinări, trebuise să rămână furioasă pentru a face față situației. Altfel, singurătatea ar fi fost de neîndurat.

— Doamna Ryan spune, citez: „Spune-i scorpiei ăleia să-și ridice curul ăla îmbrăcat în haine de firmă din scaunul ăla de piele al ei ridicol de scump și să vină la telefon". Mai spune că, dacă o ignorați, mai ales azi, din toate zilele, o să vândă tabloidelor fotografiile alea cu dumneavoastră cu permanentul nereușit.

Tully mai că zâmbi. Cum puteau două fraze să șteargă atâția ani și să răzbată prin reziduurile atâtor decizii greșite?

Ridică receptorul.

— Ești o scorpie, și sunt furioasă pe tine.

— Bineînțeles că ești, narcisisto, și să știi că nu-mi cer scuze, dar asta nu mai contează acum.

— Ba contează. Ar fi trebuit să suni de mult…

— Sunt în spital, Tully. Sacred Hart. Etajul patru, spuse Kate.

Apoi închise.

•

— Grăbește-te, îi spuse Tully șoferului ei cel puțin a cincea oară după tot atâtea cvartale.

Când mașina opri în fața spitalului, ea coborî și fugi spre ușile din sticlă, oprindu-se o clipă cât să se activeze senzorii. În secunda în care păși în clădire, oamenii începură să mișune în jurul ei. De obicei, calcula în programul ei ceea ce numea ea întreținerea fanilor – treizeci de minute pentru a interacționa cu ei, indiferent unde mergea –, dar acum nu avea timp. Își croi drum prin mulțime și se duse la recepție.

— Am venit să o văd pe Kathleen Ryan.

Recepționera se holbă la ea cu gura căscată.

— Sunteți Tallulah Hart.

— Da. Salonul lui Kathleene Ryan, te rog.

Recepționera încuviință din cap.

— Oh, da. Se uită la monitorul calculatorului, introduse un cod și spuse: Patru-zece est.

— Mersi.

Tully se îndreptă spre lifturi, dar observă că era urmărită. Nu încape îndoială că fanii ei aveau să intre cu nonșalanță în lift după ea. Cât acesta urca, cei curajoși aveau să intre în vorbă cu ea. Ciudații ar fi putut-o urmări și după ce cobora.

O luă pe scări, recunoscătoare pe la etajul al treilea că făcuse zilnic

aerobic și că lucrase cu un antrenor personal. Cu toate astea, gâfâia când ajunse la etajul al patrulea.

Chiar la capătul culoarului, găsi o mică sală de așteptare. Televizorul era pornit la emisiunea ei – o reluare de acum doi ani.

Știu, din clipa în care pășești în mica rezervă, că starea lui Kate e proastă.

Johnny ședea acolo, pe o sofa albastră, odioasă, de două locuri, cu Lucas ghemuit lângă el. Ținând în poală capul unui fiu, Johnny îi citea celuilalt.

Marah era într-un fotoliu lângă William, cu ochii închiși, ascultând ceva pe iPod în niște căști minuscule. Se mișca pe ritmul muzicii pe care doar ea o putea auzi. Băieții erau atât de mari; o reamintire dureroasă a perioadei îndelungate care se scursese de când Tully făcuse parte din această familie.

Lângă Marah ședea doamna Mularkey, atentă la lucrul său de mână. Sean era lângă mama lui, vorbind la mobil. Georgia și Ralph se uitau la televizorul din colț.

După cum arătau, se aflau acolo de mult timp.

Auzindu-i vocea, ridicară cu toții privirile, dar nu spuse niciunul nimic, și Tully își aminti brusc ultima ocazie când fuseseră reuniți laolaltă.

— M-a sunat Kate, explică ea.

Johnny se eliberă de sub fiul lui adormit și se ridică în picioare. Doar o stângăcie de o clipă precedă momentul când o cuprinse în brațe. Ea își dădu seama, din ardoarea îmbrățișării lui, că o făcea mai mult pentru a se consola pe sine, nu pe ea. Ea se prinse de el, încercând să nu fie cuprinsă de temeri.

— Spune-mi, zise ea, mai răgușit decât ar fi vrut, când el o eliberă și se dădu înapoi.

El oftă și dădu din cap.

— O să mergem în salonul pentru familie.

Doamna Mularkey se ridică în picioare încet.

Tully fu șocată să constate cât de mult îmbătrânise doamna M. Femeia părea vlăguită și puțin adusă de spate. Nu-și mai vopsise părul, care era acum alb ca neaua.

— Kate te-a sunat? întrebă doamna M.

— Am venit numaidecât, răspunse ea, ca și cum reacția ei rapidă ar mai fi contat acum, după tot acel răstimp.

Atunci, doamna M. făcu cel mai uluitor lucru: o îmbrățișă pe Tully, o cuprinse din nou într-o îmbrățișare cu aromă de parfum Jean Nate și de țigări mentolate, peste care plutea un iz de fixativ pentru păr.

— Să mergem, spuse Johnny, întrerupând îmbrățișarea și luând-o înainte către o altă încăpere.

Înăuntru, erau o masă de conferință din imitație de lemn și opt

scaune din plastic.

Johnny și doamna M. se așezară.

Tully rămase în picioare. Nimeni nu vorbi deocamdată, fiecare secundă ce trecea fiind o adevărată tortură a nervilor.

— Spuneți-mi.

— Kate are cancer, începu Johnny. Cancer de sân inflamator.

Tully trebui să se concentreze cu fiecare respirație pentru a rămâne dreaptă.

— O să i se facă mastectomie, radiații și chimioterapie, corect? Am câteva prietene care au reușit…

— A trecut deja prin toate astea, spuse el încet.

— Ce? Când?

— Te-a sunat acum câteva luni, spuse el, iar de data asta vocea lui avu o tonalitate pe care ea nu o mai auzise până atunci. A vrut să vii cu ea la spital. N-ai sunat-o înapoi.

Tully își aminti mesajul, cuvânt cu cuvânt. *Nu pot să cred că n-ai sunat să-ți ceri scuze. Tully? Asculți asta? Tully?* Și acel clic. Se întâmplase ceva cu restul mesajului? Se întrerupsese oare curentul sau caseta ajunsese la capăt?

— N-a spus nimic cum că ar fi bolnavă, zise Tully.

— *A sunat*, spuse doamna M.

Tully se simți biruită de sentimentul de vinovăție, copleșită. Ar fi trebuit să simtă că ceva nu e în regulă. De ce nu ridicase telefonul? Acum, tot acel timp era pierdut.

— O, Dumnezeule! Ar fi trebuit să…

— Nimic nu mai contează acum, spuse doamna M.

Johnny dădu din cap și continuă.

— Cancerul s-a metastazat. Noaptea trecută, a avut un accident vascular cerebral minor. Au dus-o în sala de operații imediat, dar după ce-au deschis-o, au văzut că nu se mai putea face nimic.

Vocea îi cedă.

Doamna M. își puse mâna peste a lui.

— Cancerul a ajuns acum la creier.

Tully crezuse că aflase ce este frica – ca atunci, pe strada aceea din Seattle, când avea zece ani, sau când Katie pierduse sarcina, sau când Johnny fusese rănit în Irak –, dar niciodată nu simțise ceea ce simțea acum.

— Vreți să spuneți că…

— E pe moarte, spuse doamna M. încet.

Tully scutură din cap, incapabilă să-și găsească cuvintele.

— U-unde e? Vocea îi era sfârșită, spartă. Trebuie s-o văd.

Johnny și doamna M. schimbară o privire.

— Ce e? întrebă Tully.

— Nu este permis accesul decât pentru câte o persoană odată, spuse

doamna M. Bud e acum la ea. Mă duc să-l aduc.

Imediat ce doamna M. ieși, Johnny se apropie și mai mult de ea și spuse:

— E foarte slăbită acum, Tul. Cancerul i-a afectat creierul. Are momente bune… și momente mai puțin bune.

— Ce vrei să spui? întrebă Tully.

— Că s-ar putea să nu te recunoască.

•

Drumul până în salonul în care se afla Kate fu cea mai lungă călătorie din viața lui Tully. Simți oameni în jurul ei, vorbind în șoaptă între ei, dar niciodată nu se simțise mai singură. Johnny o conduse la o ușă și se opri acolo.

Tully dădu din cap, încercând să-și adune forțele când intră în salon.

Închise ușa în urma ei, se strădui să găsească zâmbetul cel mai potrivit în situația dată și se duse spre patul în care prietena ei dormea.

Instalată aproape în poziția șezut, Kate arăta ca o păpușă stricată, pe cearșafurile și pe mormanul de perne albe. Nu mai avea nici păr, nici sprâncene, iar capul chel era un oval lipsit de culoare, care parcă era una cu fața de pernă.

— Kate? spuse Tully încet, înaintând.

În clipa în care îi auzi vocea, Kate tresări. Suna prea tare în acel salon, cumva prea vie.

Kate deschise ochii, și atunci i se revelă femeia pe care o știa Tully, fata cu care își jurase prietenie pe vecie.

Întinde brațele, Katie. E ca și cum ai zbura.

Cum se întâmplase, după zeci de ani în care fuseseră împreună, că erau ca două străine acum?

— Îmi pare rău, Katie, șopti ea, auzind cât de neînsemnate erau cuvintele; toată viața ei își reprimase acele câteva cuvinte simple, le ținuse ascunse în inima ei, ca și cum eliberarea lor ar fi rănit-o. De ce, dintre toate lecțiile pe care ar fi trebuit să le învețe de la mama ei, ținuse la cea mai dureroasă dintre toate? Și de ce nu sunase când auzise vocea lui Kate pe robotul telefonului? Îmi pare rău, spuse ea din nou, simțind că lacrimile o ard.

Kate nu zâmbi și nici nu făcu vreun semn de bun-venit sau că ar fi surprinsă. Chiar și scuzele – oricât de neînsemnate și de târzii ar fi venit – păreau să rămână fără efect.

— Te rog, spune-mi că îți amintești de mine.

Kate doar se uita la ea.

Tully întinse mâna și atinse ușor cu încheieturile degetelor obrazul cald al lui Kate.

— Sunt eu, Tully, scorpia care-a fost cândva prietena ta cea mai

bună. Îmi pare foarte rău pentru ce ți-am făcut, Katie. Ar fi trebuit să-ți spun asta acum multă vreme. Scoase un mic sunet disperat. Dacă Kate nu-și amintea de ea, de ele, nu credea că e capabilă să îndure asta. Îmi amintesc când te-am întâlnit prima oară, Katie Mularkey Ryan. Ai fost prima persoană care a vrut vreodată să mă cunoască de-adevăratelea. Bineînțeles că eu te-am tratat de rahat la început, dar când am fost violată, tu mi-ai fost alături. Amintirile o năpădiră, își șterse ochii. Tu crezi că vorbesc doar despre mine, nu-i așa? Tipic, îți spui. Dar eu îmi amintesc și de tine, Katie; în fiecare secundă. De exemplu, când citeai *Poveste de iubire* și nu înțelegeai unele cuvinte, pentru că nu erau în dicționar… sau când ai jurat că n-o să săruți niciodată franțuzește pentru că e megascârbos. Tully clătină din cap, străduindu-se să nu clacheze. Toată viața ei era acum în acea încăpere cu ele. Eram atât de tinere, la dracu', Katie. Dar nu mai suntem tinere. Mai ții minte prima oară când am plecat din Snohomish și ne-am scris cam un milion de scrisori? Le semnam *Prietene pe vecie*… sau *Cele mai bune prietene pe vecie*. Care din astea…

Tully depănă povestea anilor petrecuți împreună; uneori chiar râse, ca de pildă atunci când povesti despre coborâtul lor cu bicicletele pe Summer Hill sau despre noaptea în care fugiseră de poliție după ce fuseseră descoperite.

— O, uite una pe care-o știi. Mai ții minte când am mers la *Pete's Dragon* pentru că am crezut că-i un film de acțiune, doar că a fost de desene animate? Eram cei mai mari copii din sală și am ieșit cântând „Tu și eu împotriva lumii", și am spus că va fi mereu așa…

— Stop.

Tully inspiră adânc.

În ochii prietenei sale erau lacrimi, și altele îi șiroiau pe tâmple. Formaseră o mică pată gri, umedă pe perna de sub capul ei.

— Tully, spuse Kate cu voce blândă, afectată, tu chiar ai crezut că te-aș putea uita?

Ușurarea lui Tully fu atât de mare, că simți cum i se înmoaie genunchii.

— Hei, spuse ea. Nu trebuia să mergi atât de departe pentru a-mi atrage atenția, să știi. Atinse capul chel al prietenei sale, lăsând degetele să zăbovească pe pielea delicată ca de bebeluș. Ai fi putut pur și simplu să mă suni.

— Am sunat.

Tully tresări.

— Îmi pare rău, Katie. Eu…

— Ești o scorpie, spuse Kate, zâmbind obosită. Am știut mereu asta. Și aș fi putut să sun și eu din nou. Presupun că o prietenie de treizeci de ani se mai soldează și cu niște inimi frânte pe parcurs.

— Sunt o scorpie, admise Tully, simțindu-se jalnic, ochii umplându-

i-se de lacrimi. Ar fi trebuit să sun. Doar că…

Nici măcar nu știa ce să spună, cum să explice acea învolburare întunecată care fusese mereu înăuntrul ei.

— Să nu mai privim în urmă, bine?

— Avem tot viitorul în față, spuse Tully, iar cuvintele sunară ca niște bucăți de metal spart, tăioase și reci.

— Nu, spuse Kate. Doar prezentul.

— Am făcut o emisiune despre cancerul de sân, în urmă cu câteva luni. Există un doctor în Ontario care face minuni cu un medicament nou. O să-l sun.

— M-am săturat de tratamente. Le-am încercat pe toate, și niciunul n-a funcționat. Fii doar… alături de mine.

Tully făcu un pas înapoi.

— Să stau aici și să te văd cum mori. Asta vrei să zici? Pentru că să dea naiba dacă sunt de acord cu asta. N-am s-o fac.

Kate ridică privirea spre ea, cu un surâs.

— Atât a mai rămas, Tully.

— Dar…

— Tu chiar crezi că Johnny a renunțat să lupte pentru mine? Îl cunoști pe soțul meu. E exact ca tine, și suntem aproape la fel de bogați. Șase luni de zile am mers la fiecare specialist de pe planetă. Am urmat remedii convenționale, neconvenționale, naturiste. Am fost chiar și la vraciul ăla din pădurea tropicală. Am copii; am făcut tot ce s-a putut ca să rămân sănătoasă pentru ei. Nimic n-a funcționat.

— Și eu ce fac?

Lui Kate îi reveni zâmbetul de odinioară.

— Asta-i Tul a mea. Eu mor de cancer, și ea întreabă ce face ea.

Râse.

— Nu e amuzant.

— Nu știu cum să fac asta.

Tully își șterse ochii. Adevărul despre ceea ce discutau o apăsa.

— O s-o facem așa cum le-am făcut pe toate celelalte, Kate. Împreună.

•

Tully ieși din rezerva lui Kate zdruncinată. Scoase un mic sunet, un fel de icnet, și își acoperi gura cu mâna.

— Nu poți ține în tine, spuse doamna M., venind la ea.

— Nu pot să mă eliberez.

— Știu. Vocea doamnei M. se frânse. Iubește-o, atât. Fii alături de ea. Atât mai putem face. Crede-mă, am plâns, și m-am certat cu Dumnezeu, și L-am implorat, i-am rugat în genunchi pe medici să-mi dea speranță. Toate sunt de domeniul trecutului. Cel mai mult se îngrijorează pentru copii. Mai ales pentru Marah. Le-a mers atât de prost – de fapt, știi toată povestea –, iar Marah pare să se fi închis în

ea complet. Nu tu plânsete, nu tu teatru. Nu face decât să asculte muzică.

Se întoarseră în sala de așteptare, unde nu mai era nimeni.

Doamna M. se uită la ceas.

— Sunt la bufet. Vrei să vii cu noi?

— Nu, mulțumesc. Cred că am nevoie de puțin aer.

Doamna M. încuviință din cap.

— Ne bucurăm că te-ai întors, Tully. Mi-a fost dor de tine.

— Ar fi trebuit să-ți urmez sfatul și să o sun.

— Ești aici acum. Asta contează.

O bătu pe Tully pe brat și plecă.

Tully se duse afară, uimită să descopere că era lumină, că era cald și soare. Părea oarecum nelalocul lui faptul că soarele strălucea încă în timp ce Kate zăcea întinsă în patul acela îngust, trăgând să moară. Merse pe stradă, cu ochii umezi ascunși îndărătul ochelarilor de soare negri imenși, ca să n-o recunoască nimeni. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie oprită.

Trecu pe lângă o cafenea, auzi niște note muzicale răzbătând prin ușa deschisă de cineva care ieși. *Bye, bye, Miss American Pie*.

I se înmuiară picioarele și căzu, rău, julindu-și genunchii pe caldarâmul trotuarului, dar nici nu observă; puțin îi păsa, atât de amarnic plângea. Nu se simțise niciodată copleșită de atâtea emoții; simțea că nu le poate îndura. Teamă. Suspine. Vinovăție. Regret.

— De ce n-am sunat-o? șopti ea. Îmi pare rău, Katie, spuse ea, auzind disperarea deprimantă din voce, făcându-i-se rău acum când cuvintele ieșeau atât de ușor, când era atât de târziu ca să mai conteze.

Nu știa cât timp rămăsese îngenuncheată acolo, cu capul plecat, suspinând, gândindu-se la toate momentele lor împreună. Era o zonă rău-famată de pe Capitol Hill, plină de oameni fără adăpost, așa că nimeni nu se opri ca să o ajute. În cele din urmă, simțindu-se vlăguită și tremurând, se ridică din nou în picioare și rămase acolo, având senzația că fusese bătută. Muzica o purta înapoi în timp, rememorând atâtea momente împărtășite. *Jură că o să fim mereu cele mai bune prietene*.

— Of, Katie…

Și plânse din nou. Mai încet de data asta.

Se plimbă fără noimă când pe o stradă, când pe alta, până când ceva expus într-o vitrină îi atrase atenția.

Acolo, într-un magazin pe colț, găsi ceva despre care nici măcar nu știuse vreodată că ar fi căutat. Ceru să i se împacheteze cadoul și se întoarse în fugă în rezerva lui Kate.

Gâfâia când deschise ușa și intră.

Kate zâmbi obosită.

— Să ghicesc: ai adus o echipă de filmat cu tine.

— Foarte nostim. Dădu la o parte perdeaua și rămase în picioare lângă pat. Mama ta spune că încă ai probleme cu Marah.

— Nu e vina ta. E speriată de toate astea și nu știe cât de ușor e să spună că îi pare rău.

— Eu n-am știut.

— Tu ai fost mereu modelul ei. Kate închise ochii. Sunt obosită, Tully…

— Am un cadou pentru tine.

Kate deschise ochii.

— Ce-mi trebuie mie nu se poate cumpăra.

Tully își înfrână orice reacție. În schimb, îi dădu lui Kate un cadou frumos împachetat și o ajută să-l deschidă.

Înăuntru, era un jurnal confecționat de mână și legat în piele. Pe prima pagină, Tully scrisese: Povestea lui Katie.

Kate se uită mult timp la pagina goală, fără să spună nimic.

— Katie?

— N-am fost niciodată cu adevărat o scriitoare, spuse ea în cele din urmă. Tu, Johnny, mama v-ați dorit mereu asta pentru mine, dar eu n-am făcut-o niciodată. Prea târziu acum.

Tully atinse încheietura mâinii prietenei sale, simțindu-i fragilitatea; cea mai mică presiune ar fi putut-o răni.

— Pentru Marah, spuse ea încet. Și pentru băieți. Într-o zi, vor fi destul de mari pentru a-l citi. Vor vrea să știe cine ai fost.

— De unde să știu ce să scriu?

Tully nu avea un răspuns clar pentru asta.

— Scrie pur și simplu ce-ți amintești.

Kate închise ochii, ca și cum gândul însuși ar fi fost prea greu de îndurat.

— Mersi, Tully.

— N-am să te părăsesc din nou, Katie.

Kate nu deschise ochii, dar surâse slab.

— Știu.

•

Kate nu-și aminti când adormi. Acum vorbea cu Tully, și imediat se trezi într-o încăpere întunecată, care mirosea a flori proaspete și a dezinfectant.

Era în camera asta de atât timp, că se simțea aproape ca acasă, iar uneori, când speranța familiei sale era mai mult decât putea ea duce, această cămăruță bej o alina cu liniștea ei. Între acei pereți goi, când nu era nimeni prin preajmă, nu trebuia să se prefacă puternică.

Dar în momentul acela, nu-și dorea să fie acolo. Dorea să fie acasă, în patul ei, în brațele soțului ei, nu să-l vadă dormind pe patul de spital din celălalt capăt al camerei.

Sau cu Tully, pe malurile noroioase ale râului Pilchuck, discutând despre ultimul album al lui David Cassidy și împărțind o pungă de bombonele pocnitoare.

Amintirea o făcu să zâmbească, iar odată cu ea veni și o slăbire a fricii care o trezise.

Știa că nu va adormi din nou fără medicamente și nu dorea să o trezească pe asistenta de noapte. În plus, mai avea puțin de trăit; ce rost avea să doarmă?

Începuse să aibă astfel de gânduri morbide abia în ultimele săptămâni. Înainte, în lunile ulterioare diagnosticării – ceea ce ea numea Ziua-Z –, făcu totul adresându-i fiecăruia câte un zâmbet.

Chirurgie – *Sigur, spintecați-mă și tăiați-mi sânii.*

Radiații – *Absolut. Ardeți-mă complet.*

Chimioterapie – *Încă o doză de otravă, vă rog.*

Supă miso cu tofu – *Mmmm. Pot să mai primesc o porție?*

Cristale. Meditație. Vizualizare. Plante chinezești.

Le făcuse pe toate, și le făcuse cu energie. Ba mai mult, crezuse în toate, crezuse că se va vindeca.

Efortul îi tăiase respirația; credința o distrusese.

Oftă și își șterse ochii. Se întinse pe o parte și aprinse veioza de pe noptieră. Johnny, care se obișnuise cu orarul ei ciudat de trezire și de culcare, se întoarse pe o parte și murmură:

— Ești bine, iubito?

— Foarte bine. Dormi.

Bombănind ceva, el se întoarse pe partea cealaltă. În secunda următoare, îl auzi din nou sforăind.

Kate întinse mâna după jurnalul cumpărat de Tully. Îl luă în mână și pipăi pielea gravată și foile de hârtie cu margini aurite.

Avea să doară acest proces; era sigură de asta. Să ia un stilou și să își aștearnă pe hârtie viața; trebuia să își amintească totul, cine e, cine își dorise să fie. Acele amintiri vor fi dureroase, și cele bune, și cele rele o vor răni.

Dar copiii vor vedea dincolo de boala ei, femeia de care își vor aminti mereu, dar pe care nu au avut niciodată cu adevărat timp să o cunoască. Tully avea dreptate: Singurul dar pe care Kate li-l putea oferi acum era adevărul despre ea.

Deschise jurnalul. Pentru că nu avea o idee clară de unde să înceapă, începu să scrie pur și simplu.

Panica mă cuprinde mereu la fel. Mai întâi, o simt ca pe un nod în stomac care se transformă într-o stare de greață, apoi parcă nu mai am aer, și oricât de adânc aș inspira, nu îmi revin. Dar ceea ce îmi provoacă frică zi de zi este mereu altceva; nu știu niciodată ce o va declanșa. Ar putea fi un sărut al soțului meu, sau privirea tristă, persistentă din ochii lui

când pleacă. Uneori, știu că deja mă jelește, că îi e dor de mine chiar și când sunt încă aici. Mai rău este felul tăcut în care Marah acceptă tot ce spun. Aș da orice să mai avem o ceartă din aceea la cuțite ca odinioară. Acesta este unul dintre primele lucruri pe care ți le-aș spune acum, Marah: acele certuri erau viață adevărată. Tu te luptai să te eliberezi de a mai fi fiica mea, neștiind însă sigur cum să fii tu însăți, în timp ce mie îmi era teamă să-ți dau drumul. Este cercul iubirii. Îmi doresc doar să-l fi recunoscut atunci. Bunica ta mi-a spus că voi ști înaintea ta când îți va părea rău pentru toți acei ani, și avea dreptate. Știu că regreți unele dintre lucrurile pe care mi le-ai spus, la fel cum eu regret propriile cuvinte. Nimic din toate astea nu contează însă. Vreau să știi asta. Te iubesc, și știu că și tu mă iubești pe mine.

Dar acestea sunt tot cuvinte, nu-i așa? Eu vreau să merg mai în profunzime de atât. Așa că, dacă ai puțină răbdare cu mine (au trecut ceva ani de când n-am mai scris cu adevărat), am o poveste pentru tine. Povestea mea, și a ta, în egală măsură. Începe în 1960 într-un mic orășel de fermieri din nord, într-o casă de șindrilă de pe un deal cu un islaz pentru cai la poale. Povestea devine însă cu adevărat interesantă în 1974, când cea mai mișto fată din lume s-a mutat în casa de peste drum…

Capitolul 35

De pe scaunul ei pentru machiaj, Tully își privea fix reflexia din oglindă. Era pentru prima oară, în toți anii aceia petrecuți în astfel de scaune, când observa cu adevărat dimensiunea uriașă a oglinzilor. Nu e de mirare că o vedetă se pierde cu atâta ușurință în propria imagine reflectată de ele.

— N-am nevoie de machiaj, Charles, spuse și se ridică de pe scaun.

El se uită la ea cu gura căscată, părul aranjat impecabil căzându-i în ochi.

— Glumești, nu? Intri în cincisprezece minute.

— Să mă vadă așa cum sunt.

Merse prin studio, tărâmul ei, privindu-și angajații alergând de colo colo pentru a se asigura că totul merge strună, iar asta nu era de ici, de colo, dat fiind că îi chemase pe toți, cu o zi în urmă, la ora trei, ca să schimbe tema emisiunii în direct din ziua aceea. Știa că unii dintre producătorii și agenții ei munciseră până noaptea târziu pentru a pune totul cap la cap. Ea însăși stătuse trează aproape până la două dimineața, făcând tot felul de cercetări. Trimisese zeci de faxuri și e-mailuri celor mai buni oncologi din lume. Petrecuse ore întregi la telefon, trimițând fiecare crâmpei de informație despre cazul lui Kate, pe care reușise să o culeagă. Fiecare specialist spuse același lucru.

Tully nu putea face nimic. Nici toată faima și succesul ei, nici toți

banii din lume nu mai erau de ajutor acum. Pentru prima oară după ani de zile, se simțea un om ca toți oamenii. Mică.

Însă, de data asta, avea ceva important de spus.

Începu coloana sonoră pentru generic, iar ea intră pe platou.

— Bine ați venit la *The Girlfriend Hour*! spuse ea la fel ca întotdeauna, însă ceva se întâmplă apoi și se opri pur și simplu.

Se uită la public și văzu acolo niște străini. Fu un moment ciudat și deconcertant. Aproape toată viața ei, căutase cu asiduitate aprobarea mulțimilor ca aceea, iar susținerea lor dezinteresată o încurajase.

Ei își dădură seama că ceva e în neregulă și amuțiră.

Ea se așeză pe marginea estradei.

— Cu toții gândiți că în realitate sunt mai slabă și mai bătrână. Și că nu sunt la fel de frumoasă pe cât credeați.

Publicul râse nervos.

— Nu sunt fardată.

Ei izbucniră în aplauze.

— Nu cerșesc complimente. Sunt doar… obosită. Se uită împrejur. Ați fost prietenii mei mult timp. Îmi scrieți, îmi trimiteți e-mailuri, veniți la evenimentele mele când sunt în orașul vostru, iar eu am apreciat mereu asta. În schimb, eu v-am dat sinele meu sincer sau ceva cât se poate de apropiat fără vreun fel de medicamente. Vă mai amintiți o emisiune de acum câțiva ani, când cea mai bună prietenă a mea, Kate Ryan, a căzut într-o capcană chiar pe această scenă? Capcană pe care eu i-am întins-o?

Publicul începu să se foiască nervos, încuviințând sau clătinând din cap.

— Ei bine, Kate are cancer de sân.

Un murmur de compasiune.

— Este un tip de cancer extrem de rar, care nu începe cu un nodul, ci cu o iritație sau o pată colorată. Medicul de familie al lui Kate l-a diagnosticat drept o pișcătură de insectă și i-a prescris antibiotice. Din nefericire, asta li se întâmplă mult prea multor femei, mai ales celor tinere. Se numește cancer de sân inflamator și poate fi agresiv și mortal. Când Kate a fost diagnosticată, era deja prea târziu.

Nu se auzi niciun sunet în public.

Tully ridică ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Dr. Hilary Carleton este aici pentru a vorbi despre cancerul de sân inflamator și pentru a vă educa în privința simptomelor: iritații, senzație localizată de căldură, decolorare, piele zbârcită și retracția sfârcurilor, pentru a enumera doar câteva. Dumneaei ne va aminti tuturor că trebuie să fim atente mai mult decât la noduli. Doamna doctor a adus-o cu dumneaei pe doamna Merrilee Comber din Des Moines, Iowa, care a observat prima o mică pată solzoasă lângă sfârcul stâng…

Emisiunea se desfășură mai departe la fel ca toate celelalte, impregnată de personalitatea lui Tully. Ea le luă interviuri invitaților, arătă imagini și le aminti milioanelor de fane care o urmăreau nu doar să efectueze mamografii anuale, ci să fie atente la orice fel de modificări ale sânilor. La sfârșitul emisiunii, în locul frazei obișnuite de încheiere *Vorbim mâine*, privi în obiectivul camerei de filmat și spuse:

— Katie, ești cea mai bună prietenă pe care o am și cea mai bună mamă pe care o cunosc. Cu excepția doamnei M., care este de asemenea bună.

Apoi zâmbi către public și spuse simplu:

— Aceasta este ultima mea emisiune pentru mult timp de acum încolo. Îmi iau liber pentru a fi cu Katie. Așa cum ați face toți.

Auzi un icnet în urma anunțului; de data asta, sunetul veni din culise.

— Această emisiune este, la urma urmei, doar atât: o emisiune. Viața adevărată este alături de prieteni și familie, și așa cum mi-a spus un vechi prieten, acum ceva vreme, am și eu o familie, care are nevoie de mine acum.

Își desprinse microfonul, îi dădu drumul pe podea și ieși din scenă.

•

În ultima noapte a lui Kate la spital, Tully îl convinse pe Johnny să-i ducă pe copii acasă și ea îi luă locul în celălalt pat din salon. Împinse patul pe linoleumul de pe podea până când îl uni cu al lui Kate.

— Ți-am adus înregistrarea ultimei mele emisiuni.

— Numai ție ți-ar fi trecut prin cap că asta ar vrea să vadă o femeie pe moarte.

— Ha ha. Tully introduse caseta în aparat și porni vizionarea, apoi se băgă din nou în pat cu mișcări lente.

Se uitară la emisiune ca niște fetișcane de clasa a opta la o petrecere în pijamale.

Când se termină, Kate se întoarse spre ea.

— Mă bucur să văd că încă mă folosești pentru creșterea audienței emisiunii.

— Vreau să știi că a fost pătrunzătoare și cu impact puternic. Și importantă.

— Așa crezi tu despre tot ce faci.

— Ba nu.

— Bună revenire.

— Tu n-ai recunoaște o emisiune bună nici dacă te-ar mușca de nas.

Kate zâmbi, dar era un zâmbet la fel de palid ca și chipul ei. Fără păr și cu ochii adânciți în orbite, arăta imposibil de tânără și de fragilă.

— Obosești? întrebă Tully, ridicându-se în capul oaselor. Poate-ar

trebui să ne culcăm.

— Am observat că ți-ai cerut scuze față de mine în direct. În felul tău caracteristic. Zâmbetul i se lărgi. Vreau să zic, fără să recunoști că ai fost o scorpie sau fără să rostești efectiv cuvintele respective. Ai lăsat să se înțeleagă că îți pare rău.

— Mda, ce să zic, ești pe morfină. Probabil că m-ai văzut și zburând.

Kate râse, dar zâmbetul se transformă imediat în tuse.

Tully se îndreptă imediat.

— Ești bine?

— Nu prea. Întinse mâna după paharul de plastic de pe măsuța de lângă pat. Tully se aplecă spre ea și îndreptă paiul spre gura lui Kate. Am început jurnalul.

— Asta-i grozav.

— O să am nevoie de tine ca să mă ajuți să-mi amintesc, spuse ea, punând paharul la loc. Mare parte din viața mea s-a petrecut împreună cu tine.

— Pare a fi toată viața noastră. Doamne, Katie, eram atât de mici când ne-am cunoscut!

— Tot niște copii suntem și acum, spuse Katie încetișor.

Tully auzi tristețea din vocea prietenei sale; se potrivea cu a ei. Ultimul lucru la care dorea să se gândească în acea clipă era cât de tinere fuseseră. Ani se zile se tachinaseră reciproc că îmbătrâneau.

— Cât ai scris?

— Cam zece pagini. Cum Tully nu spuse nimic, Kate se încruntă. N-ai de gând să ceri să citești ce-am scris?

— Nu vreau să mă bag.

— Nu face asta, Tully, spuse Kate.

— Ce anume?

— Nu mă trata ca și cum aș muri. Am nevoie de tine să fii… tu. Doar așa îmi pot aminti cine sunt eu. De acord?

— Bine, spuse ea încet, promițând singurul lucru pe care îl avea de dat: pe ea însăși. S-a făcut. Făcu o sforțare să zâmbească, și amândouă știau asta. Unele minciuni, era evident, aveau să fie inevitabile în zilele următoare. Vei avea nevoie de părerea mea, desigur. Am asistat la fiecare moment important din viața ta. Și am memorie fotografică. E un har. La fel ca abilitatea mea de a aplica farduri și a vopsi părul.

Kate râse.

— Asta-i Tully a mea.

•

Chiar și cu analgezice pe care și le administra de una singură, lui Kate i se păru un efort dificil să părăsească spitalul. Mai întâi de toate, mulțimea de oameni: părinții, copiii și soțul, mătușa și unchiul, fratele, Tully. În al doilea rând, era atâta agitație acolo – coboară din

pat, așază-te în scaunul cu rotile, ridică-te din scaunul cu rotile, urcă în mașină, coboară din mașină, lasă-l pe Johnny să te ia în brațe.

El o cără prin confortabila și frumoasa casă de pe insulă, care mirosea a lumânări parfumate și a cina de seara trecută, la fel ca întotdeauna. Gătise spaghete, ea își putea da seama de asta. Asta însemna că a doua zi avea să pregătească tacos pentru cină. Cele două rețete ale lui. Ea își lipi obrazul de lâna moale a puloverului lui.

Ce-o să gătească pentru ei când eu nu voi mai fi?

Întrebarea o făcu să inspire adânc, după care se strădui să expire lent. Întoarcerea acasă avea să fie uneori dureroasă ca acum; la fel ca și pentru familia ei. În mod oarecum ciudat, ar fi fost mai simplu să-și petreacă ultimele zile la spital, fără să fie înconjurată de toate aceste amintiri.

Dar acum nu mai conta ce e mai ușor, ci să-și petreacă timpul cu familia.

Erau cu toții în casă, împrăștiindu-se ca soldații la diferitele sarcini. Marah îi dusese pe băieți în camera lor ca să se uite la televizor. Mama făcea mâncare; tata probabil tundea iarba. Astfel, Johnny, Tully și Kate se îndreptau singuri prin hol către camera de oaspeți, care fusese redecorată pentru revenirea ei acasă.

— Medicii au vrut să stai într-un pat de spital, spuse Johnny. Am cumpărat unul, vezi? Vom fi ca Ricky și Lucy în paturile lor alăturate.

— Bineînțeles. Vru să sune prozaic, ca o dovadă simplă a unui lucru știut de amândoi; curând, nu va mai putea sta în fund, și patul îi va fi de folos, dar vocea o trădă. Ai… ai zugrăvit, îi spuse ea soțului ei.

Ultima oară când văzuse camera aceea, avea pereții cărămizii cu bordură albă și mobilier roșu cu albastru – un aer relaxat, estival, cu multe obiecte vechi colorate și scoici în boluri de sticlă. Acum, era verde-pal, aproape de culoarea tulpinilor tinere de țelină, cu accente roz. Peste tot erau fotografii de familie în rame albe de porțelan.

Tully făcu un pas în față.

— De fapt, eu am făcut-o.

— Are legătură cu shaka, spuse Johnny.

— Chakre, îl corectă Tully. E o prostie, sunt sigură, dar… Ridică din umeri. Am făcut odată o emisiune despre asta. N-are ce să fie rău.

Johnny o duse pe brațe pe Kate în patul ei și o înveli.

— Baia de aici e aranjată pentru tine. A fost instalat tot ce trebuie – balustrade și un scăunel în duș, plus tot ce ne-au mai recomandat medicii. O asistentă o să vină pe la…

Nu era sigură când închise ochii. Nu-și mai amintea decât că adormi. De undeva se auzea la radio melodia „Sweet Dreams (Are Made of This)” și oameni vorbind undeva, departe. Apoi Johnny o sărută, îi spuse că e frumoasă și vorbi despre vacanța pe care o vor face într-o zi.

Se trezi tresărind. Era întuneric în cameră; dormise tot timpul cât mai fusese încă lumină, evident. Lângă ea, ardea o lumânare cu miros de eucalipt. Întunericul o liniști o clipă, o făcu să creadă că e singură.

La capătul celălalt al camerei, se mișcă o umbră. Cineva respira.

Kate acționă butonul patului și se ridică în poziția șezut.

— Hei, spuse ea.

— Hei, mami.

Se obișnui cu întunericul și își văzu fiica, stând într-un scaun în colț. Deși Marah arăta obosită, era atât de frumoasă, încât Kate simți o durere în piept. Fiind din nou acasă, vedea totul și pe toți foarte limpede, chiar și în acel întuneric sumbru. Uitându-se la fiica ei adolescentă, cu părul acela lung și negru dat de pe față și prins cu agrafe de fetiță, îi apăru dinaintea ochilor tot parcursul vieții – copilul care fusese, fata care era, femeia care avea să devină.

— Hei, fetița mea iubită. Zâmbi și se lăsă pe o parte pentru a aprinde veioza de lângă pat. Dar nu mai ești fetița mea, nu-i așa?

Marah se ridică și veni spre ea, frământându-și mâinile. În ciuda frumuseții ei mature, teama din ochi o făcea să arate din nou de zece ani.

Kate încercă să ghicească ce avea să-i spună. Știa cât de mult își dorea Marah să fie totul normal, dar pur și simplu nu era. Din acel moment, cuvintele pe care și le adresau una alteia aveau să fie cumpănite, amintite. Era un simplu fapt de viață. Sau de moarte.

— Am fost rea cu tine, spuse Marah.

Kate așteptase ani de zile acest moment; de fapt, visase la el în zilele în care ea și Marah se războiau; acum îl vedea de undeva din depărtare și știa că acele lupte făceau parte din viața obișnuită – o fată care încearcă să crească și o mamă care încearcă să se țină fermă pe poziții. De fapt, ar fi dat orice pentru încă o ceartă; ar însemna că mai aveau timp.

— Și eu am fost o scorpie cu buni. Asta fac adolescentele: își chinuie mamele. Mătușa Tully a fost o scorpie cu toată lumea.

Marah scoase un sunet pe jumătate cu pufnit, pe jumătate hohot de râs, și ușurare.

— N-am să-i spun c-ai zis asta.

— Crede-mă, iubito, n-o să fie deloc surprinsă. Și vreau să știi ceva: sunt mândră de personalitatea ta uriașă și de spiritul tău. O să te ducă departe în viață.

Și cu aceste ultime cuvinte, văzu ochii fiicei sale umplându-se de lacrimi. Kate deschise larg brațele, și Marah se aplecă peste ea, strângând-o într-o îmbrățișare disperată.

Kate ar fi putut-o ține așa o veșnicie, atât de bine se simțea. Ani de zile, îmbrățișările lui Marah fuseseră, în cel mai bun caz, superficiale, ori o recompensă pentru că făcea ceva cum dorea ea. Acum era o

îmbrățișare adevărată. Când Marah se retrase, plângea.

— Mai ții minte când dansai cu mine?

— Când erai foarte mică. Te țineam în brațe și mă învârteam cu tine până începeai să râzi în hohote. Odată, m-am învârtit atât de mult, că m-ai făcut o vomă din cap până-n picioare.

— N-ar fi trebuit să ne oprim, spuse Marah. Adică, eu n-ar fi trebuit.

— Nu-i adevărat, spuse Kate. Lasă în jos balustrada patului și așază-te lângă mine.

Cu puțin efort, Marah reuși până la urmă să o coboare. Se urcă în pat și își trase genunchii la gură.

— Ce face James? întrebă Kate.

— Sunt cu Tyler acum.

— Și e un băiat drăguț?

Marah râse.

— E de-a dreptul sexy, dacă la asta te referi. M-a invitat la balul absolvenților. Pot să merg?

— Bineînțeles că poți. Dar te va însoți cineva.

Marah oftă. Unele obiceiuri erau în ADN-ul de adolescent; din câte se pare, oftatul de dezamăgire nu putea fi înfrânat nici măcar de cancer.

— În regulă.

Kate mângâie părul fiicei sale, știind că ar fi trebuit să spună ceva profund, ceva memorabil, dar nu-i veni în minte nimic extraordinar.

— Te-ai înscris la slujba de vară de la teatru?

— N-o să muncesc vara asta. O să stau acasă.

— Viața ta nu stă în loc, scumpo, spuse Kate încet. Nu așa o să meargă lucrurile. Și, oricum, ai spus că o slujbă de vară o să te ajute să intri la Universitatea din California de Sud.

Marah ridică din umeri și privi în altă parte.

— Am decis să merg la Universitatea din Washington, ca tine și mătușa Tully.

Kate se strădui să mențină același ton al vocii, ca și cum aceasta ar fi fost o discuție obișnuită adolescent/părinte, și nu o privire în viitorul plin de incertitudini.

— Școala de teatru de la Universitatea din California e cea mai bună din țară.

— N-ai vrea să mă știi așa departe.

Asta era adevărat. Kate se dăduse peste cap să-i explice lui Marah că e prea departe California și că teatrul nu este o alegere inteligentă.

— Nu vreau să vorbesc despre facultate, spuse Marah, iar Kate abandonă subiectul pentru moment.

Conversația lor alunecă spre alte subiecte. Următoarea oră, discutară pur și simplu. Nu despre ACEL lucru important de la orizont și despre cum avea să le schimbe acesta viețile tuturor. Discutară în

schimb despre băieți, despre scris și despre noile filme din cinematografe.

— Am obținut rolul principal în piesa de la vară, spuse Marah după o vreme. N-am avut de gând să încerc, pentru că tu erai bolnavă, dar tati a spus că n-ar strica.

— Mă bucur că ai făcut-o. Știu că vei fi extraordinară.

Marah se lansă într-un lung monolog despre piesă, costume și rolul ei.

— Abia aștept să o vezi. Făcu ochii mari când își dădu seama ce spusese; deschisese subiectul fără intenție. Alunecă jos din pat, încercând disperată să găsească altceva de discutat. Îmi cer scuze.

Kate întinse mâna și îi atinse obrazul.

— E-n regulă. Voi fi acolo.

Marah se uită la ea. Știau amândouă că era o promisiune ce ar fi putut sfârși prin a fi încălcată.

— Mai ții minte când eram la gimnaziu, și Ashley n-a mai fost cea mai bună prietenă a mea, și eu nu știam de ce?

— Bineînțeles.

— M-ai scos în oraș la prânz și a fost de parcă eram prietene.

Kate înghiți un nod din gât, simțind gustul amar al lacrimilor.

— Am fost mereu prietene, Marah. Chiar și când nu am știut-o.

— Te iubesc, mami!

— Și eu te iubesc pe tine!

Marah își șterse ochii și ieși din cameră, închizând ușa încet în urma ei.

Ușa se deschise o clipă mai târziu, atât de repede încât Kate abia avu timp să-și șteargă ochii înainte să o audă pe Tully spunând:

— Am un plan.

Kate râse, recunoscătoare că i se amintea că viața poate fi distractivă și surprinzătoare, chiar și în acele circumstanțe.

— Tu ai mereu câte un plan.

— Ai încredere în mine?

— Spre veșnica mea ruină, da.

Tully o ajută pe Kate să se așeze în scaunul cu rotile și o înfofoli în pături.

— Mergem la Polul Nord?

— Mergem afară, răspunse Tully, deschizând glasvandurile și ducând-o pe terasă. Ți-e suficient de cald?

— Transpir. Ia săculețul ăla de pe noptieră, te rog.

Tully luă săculețul și îl puse în poală la Kate, apoi începu să manevreze scaunul pe rotile.

În acea noapte răcoroasă de iunie, curtea era uluitor, neașteptat de frumoasă. Stelele spuzeau cerul, trimițând mici impulsuri luminoase pe apele negre ca smoala ale canalului Sound. O lună plină era

aninată deasupra luminilor îndepărtate strălucitoare ale orașului. Peluza cu iarbă cobora către apă. Lumina albăstruie a lunii lumina dâra de jucării și biciclete lăsate pe marginea potecii late de pământ bătătorit, ce ducea spre plajă.

Tully coborî de pe terasă pe o rampă din lemn adăugată recent, apoi se opri.

— Închide ochii.

— E întuneric, Tully. Nici nu trebuie…

— Nu pot aștepta la infinit.

Kate râse.

— Bine. O fac ca să n-am parte de vreuna din crizele tale.

— Eu nu fac crize. Acum, închide ochii și întinde-ți brațele în lateral, ca aripile unui avion.

Kate închise ochii și întinse brațele.

Tully împinse scaunul pe rotile peste fâșia accidentată acoperită cu iarbă. Acolo, în buza pantei line a movilei ce cobora spre plajă, se opri.

— Suntem din nou copii, îi șopti ea la ureche lui Kate. Suntem în anii șaptezeci și tocmai am ieșit pe furiș din casă și ne-am luat bicicletele. Începu să împingă scaunul, care înainta încet, hurducăindu-se, peste porțiunile denivelate cu iarbă, dând în gropi, dar Tully nu se opri din vorbit. Suntem pe Summer Hill, pedalând fără mâini, râzând ca nebunele, crezându-ne invincibile.

Kate simțea briza pe pielea capului lipsit de păr și ochii lăcrimându-i. În nări îi veni mirosul pomilor veșnic verzi și al pământului reavăn. Își lăsă capul pe spate și râse. Pentru o clipă, cât o bătaie a inimii, fu din nou copil, pe Firefly Lane, cu cea mai bună prietenă a ei alături, crezând că poate zbura.

Când călătoria se încheie și ajunseră pe plajă, deschise ochii și ridică privirea spre Tully. În acea clipă, cu un zâmbet amar, își aminti totul despre ele. Luminile stelelor păreau niște licurici, căzând ca o ploaie peste ele.

Tully o ajută să se instaleze pe unul dintre șezlongurile de pe plajă, apoi se așeză lângă ea.

Stătură una lângă alta, așa cum o făcuseră de atâtea ori în trecut, discutând despre tot felul de fleacuri.

Kate se uită înapoi spre casă, văzu că nu e nimeni pe terasă și se aplecă spre Tully, șoptind:

— Vrei să te simți cu adevărat din nou copil?

— Nu, mulțumesc. N-aș vrea să fiu în locul lui Marah pentru nimic în lume. Toată angoasa aia și teatrul.

— Mda, tu chiar ești paralelă cu teatrul. Zâmbind la propria glumă, Kate scotoci în săculețul mov din poala ei și scoase o țigară groasă de marijuana. Când văzu expresia uluită a lui Tully, Kate râse și o

aprinse. E pe rețetă.

Mirosul dulce, ciudat de demodat de marijuana se amestecă cu aerul sărat de mare. Un nor de fum se înălță între ele și dispăru.

— Da' știu că tragi din țigara aia, nu te-ncurci, spuse Tully și se puseră amândouă pe râs din nou.

Acel cuvânt – *tragi* – le trimise numaidecât în anii șaptezeci.

Își pasară țigara de la una la alta, continuând să vorbească și să chicotească. Erau atât de prinse în *trecut*, că niciuna din ele nu auzi pași apropiindu-se în spatele lor.

— Zece minute v-am scăpat din ochi, fetelor, și-ați și-nceput să fumați iarbă. Doamna Mularkey era acolo, îmbrăcată în niște blugi spălăciți și un tricou din anii nouăzeci – poate chiar optzeci –, cu părul ei alb ca neaua prins într-o coadă de cal strâmbă, dezordonată. Știți că asta duce la lucruri și mai grave, nu? Cum ar fi cocaină și LSD.

Tully încercă să nu râdă; se strădui chiar.

— Spune nu cocainei.

— Am încercat s-o învăț pe Marah lecția asta despre alegerea pantalonilor, spuse Kate, chicotind.

Preț de o clipă, rămaseră toate trei acolo, uitându-se una la alta, în timp ce fumul plutea în aer.

— Ei bine? reluă în cele din urmă doamna M. Eu v-am învățat să împărțiți ce aveți și cu alții, nu?

— Mamă!

Doamna M. flutură din mână.

— Voi, fetele din anii șaptezeci, vă credeți așa de șmechere. Dați-mi voie să vă spun că eu am trăit în anii șaizeci, și nu sunteți cu nimic mai tari decât mine. Luă țigara și o duse la gură, trăgând un fum prelung, ținându-l în piept și apoi suflându-l afară. La naiba, Kate, cum crezi tu că am trecut eu de anii adolescenței, când cele două fete ale mele se furișau din casă noaptea și plecau cu bicicletele în beznă?

— Ai știut de asta? întrebă Tully.

Kate râse.

— Ai spus c-ai reușit să treci cu ajutorul băuturii.

— Oh, făcu doamna M. Și asta.

•

La ora unu dimineața, erau în bucătărie, atacând frigiderul, când Johnny intră și văzu mormanul de mâncare nesănătoasă de pe blat.

— Cineva a fumat iarbă.

— Să nu-i spui mamei, zise Kate.

Mama ei și Tully izbucniră în râs când o auziră.

Kate se lăsă pe spate în scaunul cu rotile, zâmbind strengărește la soțul ei. În lumina slabă a becului din hol, cu ochelarii la ochi și într-un tricou vechi cu Rolling Stones, arăta ca un profesor hipiot.

— Sper că ai venit să te alături petrecerii.

El se duse spre ea, se aplecă și șopti:

— Ce-ai zice de o petrecere privată?

Ea se agăță cu brațele de gâtul lui.

— Mi-ai citit gândurile.

El o ridică în brațe, le ură tuturor noapte bună și o duse în noua lor cameră. Ea se agăță bine de el, cu fața îngropată în arcuirea gâtului său, adulmecând ultimele urme de loțiune după ras pe care o folosise de dimineață. Era chestia aceea ieftină pe care i-o dăruiau copiii la fiecare Crăciun.

În dormitor, el o ajută să meargă la toaletă și o sprijini cât se spălă pe dinți și pe față. După ce se îmbrăcă de culcare, se simți istovită. Traversă camera cu pași poticniți, ținându-se de brațul lui Johnny. La jumătatea distanței, el o ridică din nou în brațe și o duse în pat, învelind-o bine.

— Nu știu cum pot să dorm fără tine, spuse ea.

— Sunt chiar aici. La câțiva pași. Dacă ai nevoie de mine peste noapte, e suficient să mă strigi.

Ea îi atinse fața.

— Eu am mereu nevoie de tine. Știi asta.

Chipul lui se crispă la aceste cuvinte; ea văzu prețul plătit de el din pricina bolii necruțătoare. Arăta bătrân.

— Și eu am nevoie de tine.

Se aplecă și o sărută pe frunte.

Asta o sperie mai mult decât ar fi trebuit; sărutul pe frunte era pentru bătrâni și străini. Îl prinse de mână și spuse disperată:

— Nu mă sparg.

Încet, fără a-și lua ochii de la ea, el o sărută pe buze, iar pentru o clipă magică, timpul și ziua de mâine dispărură. Erau doar ei; când el se retrase, ea simți că-i este mai frig.

Măcar de și-ar fi putut spune ceva; cuvinte care să îi ajute să înainteze pe drumul acela hurducăit.

— Noapte bună, Katie, spuse el în cele din urmă și plecă de lângă ea.

— Noapte bună, șopti ea drept răspuns, privindu-l cum se duce în patul lui.

Capitolul 36

Următoarea săptămână, Kate profită din plin de soarele începutului de vară; își petrecea zilele cuibărită sub prețioasele pleduri făcute de mama ei, într-un șezlong pe plajă, scriind cu fervoare în jurnalul ei sau vorbind cu copiii ori cu soțul ei, ori cu Tully. Serile și le petreceau discutând; Lucas și William spuneau cele mai lungi și mai întesate de

detalii povești din lume. Când le sfârșeau, toată lumea se spetea de râs. După aceea, adulții se așezau în jurul focului. Discutau tot mai des despre zilele de odinioară, când erau prea tineri pentru a ști că erau tineri, când toată lumea păruse a se deschide înaintea lor, iar visurile erau la fel de simplu de cules precum margaretele. Cea mai distractivă parte era s-o privească pe Tully cum încerca să preia sarcinile gospodărești. Ardea mâncarea, plângându-se întruna că pe insulă nimeni nu livrează mâncare acasă, strica rufele când le spăla și primea în mod repetat instrucțiuni despre cum să folosească aspiratorul. Lui Kate îi plăcea la nebunie să-și audă prietena bombănind.

— E al dracului de *greu* să fii casnică. De ce nu mi-ai spus niciodată? Nu-i de mirare că de cincisprezece ani arăți obosită.

În orice alte circumstanțe, ar fi fost cea mai frumoasă perioadă din viața lui Kate. Era și ea o dată în centrul atenției.

Dar oricât de mult s-ar fi străduit cu toții să se comporte normal, viața lor era o fereastră murdară care nu putea fi curățată. Totul, fiece moment, era umbrit de boală. Ca de obicei, Kate era cea care trebuia să dea exemplu, să fie cea zâmbitoare și optimistă. Tuturor le era bine atâta vreme cât ea rămânea puternică și optimistă. Atunci puteau vorbi, râde și merge mai departe, pretinzând că duc o viață normală.

Era obositoare toată această susținere a sentimentelor celorlalți, dar ce opțiune avea? Uneori, când povara era prea grea, creștea doza medicamentelor și se cuibărea cu Johnny pe sofa, adormind, pur și simplu. Când se trezea, era invariabil pregătită să zâmbească din nou.

Diminețile de duminică erau cele mai copleșitoare. În acea zi, toată lumea era prezentă – mama, tata, Sean și iubita lui, Tully, Johnny, Marah și gemenii. Spuneau pe rând povești, așa că rareori era pauză între conversații.

Kate asculta și dădea aprobator din cap, zâmbind și prefăcându-se că mănâncă, deși îi era greață și avea dureri.

Tully fu cea care observă. În timp ce îi dădea tarta făcută de mama ei, se uită la Kate și spuse:

— Arăți ca dracu'.

Fură cu toții de acord.

Kate încercă să facă o glumă, dar avea gura prea uscată ca să formuleze cuvintele.

Johnny o ridică de pe scaun și o duse în camera ei.

Când fu din nou în pat și după ce i se administrară din nou medicamentele, rămase cu privirea fixată la soțul ei.

— Cum îi e? întrebă Tully, intrând în cameră și venind lângă Johnny.

Kate îi văzu acolo, împreună, umăr la umăr, și îi plăcu de ei dureros de mult. Ca întotdeauna, simțea și un strop de gelozie, dar asta era ceva la fel de familiar pentru ea precum bătăile inimii.

— Am crezut că o să mă simt bine ca să merg cu voi la cumpărături, spuse Kate. Voiam să o ajut pe Marah să-și aleagă rochia pentru bal. Va trebui să o faci tu, Tully. Încercă să zâmbească. Să nu fie prea sumară, bine? Și ai grijă la pantofi. Marah crede că poate purta tocuri înalte, dar eu mă tem… Kate se încruntă. Voi doi mă ascultați?

Johnny îi zâmbi lui Tully.

— Ai spus ceva?

Tully își puse o mână pe piept în stilul inocent al lui Scarlett O'Hara.

— Eu? Doar știi cât de rar vorbesc eu. Oamenii zic adesea că sunt prea tăcută.

Kate își manevră patul pentru a se ridica în șezut.

— Ce-i cu comedia asta? Eu încerc să vă spun ceva important.

Se auzi soneria.

— Cine-ar putea fi? întrebă Tully. Mă duc să văd.

Marah băgă capul pe ușă.

— Au sosit. E gata?

— Cine-a sosit? Pentru ce să fiu gata?

Abia rosti Kate aceste cuvinte, că parada se dezlănțui în camera ei. Primul, intră un bărbat în salopetă, împingând un cuier pe rotile plin de rochii lungi. Apoi, Marah, Tully și bunica se înghesuiră în spațiul mic.

— Tati, băieții n-au ce căuta aici, spuse Marah.

Johnny o sărută pe Kate pe obraz și ieși din cameră.

— Singurul lucru bun să fii bogat și faimos, spuse Tully. Bine, sunt multe lucruri bune, dar unul dintre cele mai bune e că, dacă suni la Nordstrom și îi rogi să-ți trimită toate rochiile de bal pe care le au în mărimile 36 și 38, ei ți le trimit.

Marah veni la marginea patului.

— Nu puteam să-mi aleg prima rochie de bal fără tine, mami.

Kate nu știa dacă să râdă sau să plângă, așa că le făcu pe ambele.

— Nu te îngrijora, spuse Tully. I-am explicat clar vânzătoarei să nu trimită rochiile vulgare.

La asta, se puseră cu toții pe râs.

•

Pe măsură ce săptămânile treceau, Kate simțea că o părăsesc tot mai mult puterile. În ciuda celor mai bine intenționate eforturi și a atitudinii ei voit optimiste, corpul ei începu să cedeze puțin câte puțin. Ba nu-și găsea cuvintele, ba nu era în stare să încheie vreo frază, ba își simțea degetele slăbite, sau era chinuită de câte o stare de greață insuportabilă, plus frigul. Îi era mereu frig până în măduva oaselor.

Iar durerile erau nelipsite. Pe la sfârșitul lui iulie, când nopțile începură să fie mai lungi și să fie îmbibate de aroma dulce, copleșitoare de piersici coapte, ea aproape că dublase doza de

morfină, și nimănui nu-i păsa. Așa cum spunea medicul ei: „Nu dependența e problema ta acum”.

Era o actriță destul de bună, astfel încât nimeni nu părea să observe cât de slăbită devenea. Bineînțeles, știau că trebuia să folosească scaunul pe rotile pentru a ajunge pe plajă și că adormea adesea cu mult înainte de începerea filmului de seară, dar în zilele acestea de vară, cei din casă erau într-o permanentă forfotă. Tully preluase rutina zilnică a lui Kate cât se pricepuse ea de bine, ceea ce îi dădea lui Kate timp să se ocupe de jurnal. În ultima vreme, se îngrijora uneori că nu va avea timp să îl termine, iar gândul acesta o speria.

Partea amuzantă era că moartea nu o speria. Nu o mai speria așa de mult. Încă avea atacuri de panică la gândul Marelui Final, dar chiar și acestea erau din ce în ce mai rare. Gândul care îi venea tot mai des în cap era: *Lăsați-mă să mă odihnesc*.

Dar nu putea rosti asta. Nici măcar față de Tully, care o asculta ore în șir. De câte ori Kate vorbea despre viitor, Tully tresărea și făcea câte un comentariu sarcastic.

Moartea e lucrul pe care îl faci singur.

— Mami? spuse Marah încet, deschizând ușa.

Kate se forță să zâmbească.

— Bună, scumpo! Am crezut că azi mergi cu gașca la Lytle Beach.

— Așa aveam de gând.

— Și de ce te-ai răzgândit?

Marah intră. Pentru o clipă, Kate fu dezorientată la vederea fiicei sale; mai crescuse. La aproape un metru optzeci, formele începuseră să i se rotunjească, devenind femeie chiar dinaintea ochilor lui Kate.

— Trebuie să fac ceva.

— Bine. Ce anume?

Marah se răsuci, privi în hol, apoi din nou la Kate.

— Poți veni în camera de zi?

Dorința lui Kate de a spune nu era copleșitoare, în schimb spuse:

— Desigur, și își puse capotul, mănușile și fesul.

Luptându-se cu greața și cu epuizarea, se ridică încet din pat.

Marah o luă de braț și o sprijini, devenind ea pentru o clipă mama; o conduse în camera de zi, unde, în ciuda zilei călduroase, în șemineu ardea focul. Lucas și William, încă în pijamale, ședeau împreună pe sofa.

— Bună, mami! o salutară ei la unison, cu un zâmbet știrb.

Marah o așeză pe Kate alături de băieți, îi acoperi bine picioarele cu capotul, apoi se așeză în fața ei.

Kate zâmbi.

— E ca piesele alea de teatru pe care le puneai tu în scenă când erai mică.

Marah dădu aprobator din cap și se apropie mai mult de ea. Când se

uită la Kate însă, nu zâmbea.

— În urmă cu mult timp, spuse ea cu voce tremurândă, mi-ai dat o carte specială.

— Ți-am dat multe cărți.

— Mi-ai spus că într-o zi voi fi tristă și confuză și că voi avea nevoie de ea.

Kate avu brusc impulsul de a se retrage, de a se distanța, dar era țintuită locului de copiii ei.

— Da, fu tot ce putu spune.

— În ultimele săptămâni, am încercat să o citesc de o grămadă de ori și nu am putut.

— E în regulă…

— Și mi-am dat seama de ce. Avem cu toții nevoie de ea.

Întinse mâna spre marginea mesei și luă exemplarul din Hobbitul pe care Kate i-l dăruise. Ziua în care Kate îi dăduse fiicei sale romanul ei preferat, predându-i astfel ștafeta, părea să se fi întâmplat într-o altă viață. Într-o altă viață și doar pentru o clipită.

— Iupiii! strigă William. Marah ne citește.

Lucas îl înghionti cu cotul.

— Taci.

Kate îi cuprinse pe băieți pe după umeri și privi chipul serios, frumos al fiicei sale.

— În regulă.

Marah se lăsă pe spate, se așeză aproape de Kate și deschise cartea. Vocea el fu doar ușor nesigură la început, dar pe măsură ce înaintă în poveste, își regăsi forța.

— Într-o scobitură din pământ, trăia un hobbit…

•

Luna august se sfârși prea curând și se topi în lentoarea zilelor de septembrie. Kate încerca să trăiască la maximum fiecare clipă a fiecărei zile, dar chiar și cu o perspectivă pozitivă, nu avea cum să evite hâdul adevăr: se sfârșea.

Se prinse de brațul lui Johnny și se concentră la mers. Încălțată în papuci, punea un picior în fața celuilalt; continuă să respiri. Era atât de obosită să tot fie cărată cu scaunul pe rotile peste tot sau purtată în brațe ca un copil, însă mersul era din ce în ce mai dificil. Avea și dureri de cap, cumplite, care o zăpăceau uneori, încât nu-și mai putea aminti oamenii și lucrurile din jurul ei.

— Ai nevoie de oxigen? o întrebă Johnny, aplecându-se aproape de urechea ei, ca să nu-l poată auzi copiii.

— Zici că sunt Lance Armstrong în Tour de France. Încercă să zâmbească. Nu, mulțumesc.

El o instală pe terasă în șezlongul ei preferat și o înveli cu o pătură de lână.

— Ești sigură că vei fi bine cât suntem plecați?

— Bineînțeles. Marah trebuie să ajungă la repetiție, iar băieților nu le-ar plăcea să rateze Little League. Iar Tully trebuie să apară dintr-o clipă într-alta.

Johnny râse.

— Nu știu ce să zic. Pot realiza un întreg documentar în timpul de care are ea nevoie să facă aprovizionarea cu alimente pentru o singură masă.

Kate zâmbi și ea.

— Deprinde o mulțime de noi abilități.

După ce el plecă, în casa din spatele ei se așternu o liniște neobișnuită. Ea rămase cu privirea ațintită la apele sclipitoare ale canalului Sound și la orașul ca o diademă de pe malul opus, amintindu-și brusc de vremea când locuise acolo, lângă Public Market; o tânără de carieră cu pernițe la umeri, curele late tip centură și botine încrețite pe glezne. Atunci l-a văzut prima oară pe Johnny și s-a îndrăgostit lulea, încă își amintea o mulțime dintre momentele lor împreună – când o sărutase prima oară și îi spusese Katie, și că nu vrea să o rănească.

Băgă mâna în geanta de lângă ea și scoase jurnalul. Se uită la el, mângâind modelul de pe copertă. Aproape îl terminase. Scrisese tot, sau atât cât își putea aminti, și asta o ajutase atât cât sperase că îi va ajuta într-o bună zi pe copii.

Deschise la pagina unde rămăsese și începu să scrie.

Asta e nostim atunci când îți scrii povestea vieții. Începi prin a încerca să îți amintești date, evenimente, nume. Crezi că totul este despre fapte, viața ta, că ceea ce urmărești, privind retrospectiv, sunt succesele și eșecurile, cronologia tinereții și a vârstei de mijloc, dar nu e deloc vorba despre asta.

Iubire. Familie. Veselie. Asta îmi amintesc după ce s-a spus și s-a făcut tot. Aproape toată viața am crezut că nu am făcut destul sau că nu am dorit destul. Cred că mi se poate ierta prostia. Eram tânără. Vreau ca dragii mei copii să știe cât de mândră sunt de ei, și cât de mândră sunt de mine. Am fost tot ce a fost nevoie – tu, tati și eu. Eu am avut tot ce mi-am dorit vreodată.

Iubire.

De asta ne amintim.

Închise jurnalul. Nu mai era nimic de spus.

•

Tully ajunse acasă de la magazin simțindu-se triumfătoare. Puse sacoșele pe blat, le goli pe rând, apoi deschise o doză de bere și merse afară.

— Magazinul ăla-i o junglă, Kate. Cred că am intrat pe la ieșire sau am ieșit pe la intrare, nu știu. Ziceai că sunt inamicul public numărul

unu. N-am auzit niciodată atâtea claxoane.

— Noi, mamele casnice, nu avem mult timp la dispoziție pentru cumpărături.

— Nu știu cum le-ai făcut pe toate. Eu sunt epuizată de la ora zece în fiecare zi.

Kate râse.

— Ia un loc.

— Dacă mă rostogolesc și fac pe mortul, primesc un biscuit?

Kate îi dădu jurnalul.

— Tu îl primești prima.

Tully inspiră adânc. Toată vara o văzuse pe Kate scriind pe acele pagini, la început cu rapiditate și ușurință, apoi, din ce în ce mai lent. În ultimele săptămâni, totul se desfășurase cu lentoare pentru ea.

Se așeză încet – se prăbuși, practic incapabilă să spună ceva din cauza nodului din gât. Știa că ar fi plâns, dar și că ar fi durut-o. Întinse mâna și o prinse pe a lui Kate, apoi deschise jurnalul la prima pagină.

O frază îi sări în ochi.

Prima dată când am văzut-o pe Tully Hart, mi-am zis: Uau, ce țâțe!

Tully râse și continuă să citească. Pagină după pagină.

Ne furișăm afară din casă?

Bineînțeles. Ia-ți bicicleta. Și: *Am să-ți rad sprâncenele ca să le dau formă… ups… nu e bine…*

Îți cade părul… poate c-ar trebui să mai citesc o dată prospectul…

Râzând, Tully se întoarse către ea. Aceste cuvinte, aceste amintiri readuseseră, preț de câteva momente splendide, totul la normal.

— Cum de-ai putut fi prietenă cu mine?

Kate îi zâmbi și ea.

— Cum aș fi putut să nu fiu?

•

Tully se simțea ca o impostoare când se strecură în patul lui Kate și al lui Johnny. Știa că avea sens să fie în acea cameră, dar în seara aceea părea mai greșit ca oricând. Citind jurnalul, își amintise tot ce avea împreună cu Kate; tot ce pierdeau.

În cele din urmă, cândva după ora trei, căzu într-un somn spasmodic. Visă despre Firefly Lane, despre două fete coborând pe Summer Hill pe biciclete în miez de noapte. Vântul aducea miros de fân proaspăt cosit, iar stelele străluceau.

— *Uite, Katie. Fără mâini.*

Dar Kate nu era acolo. Bicicleta ei aluneca zăngănind singură la vale, fâșiile albe de plastic fluturând agățate de capetele ghidoanelor turnate în plastic.

Tully se ridică în fund, respirând greu.

Tremurând, coborî din pat și își puse pe ea halatul. Ieși în hol și trecu pe lângă zeci de amintiri, fotografii ale acestei vieți pe care o

împărtășiseră decenii la rând, și pe lângă două uși de dormitor închise. În spatele lor, copiii dormeau, suferind probabil cu vise asemănătoare.

Jos, își făcu o cană de ceai și se duse pe terasă, unde aerul întunecat și rece o ajută să respire iar.

— Ai visat urât?

Vocea lui Johnny o făcu să tresară. Era într-unul din șezlongurile din lemn, uitându-se la ea. În ochii lui văzu aceeași tristețe care umplea fiecare por al pielii ei și fiecare celulă a trupului său.

— Hei, spuse ea, așezându-se pe scaunul de lângă el.

O adiere răcoroasă veni dinspre Sound, șuierând înfiorător peste foșnetul obișnuit al valurilor.

— Nu știu cum să fac asta, spuse el încet.

— Același lucru mi i-a spus și Kate, zise ea, și din senin, conștientizarea asemănării dintre ei o duru pe Tully. Voi doi aveți o adevărată poveste de dragoste.

El se întoarse spre ea, iar în lumina palidă a lunii, ea îi văzu linia tensionată a maxilarului, crisparea din jurul ochilor. Ținea totul în el, încercând din răsputeri să fie puternic pentru ei toți.

— Nu trebuie s-o faci cu mine, să știi, spuse ea încet.

— Ce anume?

— Să fii puternic.

Cuvintele parcă eliberară ceva în el. În ochi îi apărură lacrimi; se chirci în față, fără să spună nimic; umerii începură să-i tremure în tăcere.

Ea întinse mâna și o luă pe a lui, ținându-l strâns în timp ce el plânse.

— De douăzeci de ani, de fiecare dată când mă întorc cu spatele, voi doi sunteți împreună.

Tully și Johnny se întoarseră amândoi.

Kate stătea în pragul ușii din spatele lor, înfășurată într-un capot uriaș de prosop. Fără păr și ireal de slabă, arăta ca un copil îmbrăcat în hainele mamei. Le mai spusese astfel de lucruri amândurora; știau și ei, dar de data asta zâmbea. Arăta cumva și tristă, și împăcată.

— Katie, spuse Johnny, cu vocea îndurerată, cu ochii lucindu-i. Nu…

— Vă iubesc pe amândoi, spuse ea, fără să vină înspre ei. Vă veți alina unul pe altul… veți avea grijă unul de altul și de copii… după ce eu voi pleca…

— Nu, spuse Tully, începând să plângă.

Johnny se ridică în picioare. O ridică ușor în brațe pe soția lui și o sărută îndelung.

— Du-o la tine în pat, Johnny, spuse Tully, încercând să zâmbească. Eu am să dorm în camera de oaspeți.

•

Johnny o duse sus cu atâta grijă, că ea nu putu să nu se gândească la boala ei. O puse pe partea ei de pat.

— Aprinde focul.

— Ți-e frig?

Până în măduva oaselor. Ea încuviință din cap și încercă să stea dreaptă cât el traversă camera și porni instalația de gaz din șemineu. Cu un șuierat, flăcări de un albăstrui-portocaliu izbucniră din bușteanul fals, colorând întunericul din cameră cu o lumină aurie caldă.

Când el reveni lângă ea, Kate întinse mâna încet și îi urmări cu vârful degetului conturul buzelor.

— M-ai sedus prima oară pe podea, în fața focului, mai ții minte?

El zâmbi; ca un orb, ea pipăi curbura buzelor lui cu degetele.

— Dacă îmi amintesc bine, tu ai fost cea care m-a sedus.

— Și dac-aș vrea să te seduc acum?

El păru atât de speriat, că ei îi veni să râdă, dar nu era nostim.

— Putem?

El o luă în brațe. Ea știa că amândoi se gândeau că slăbise atât de mult, că rămăsese piele și os.

Numai piele și os.

Ea închise ochii și îl strânse mai tare în brațe.

Patul păru deodată atât de spațios, ca o mare de bumbac alb moale comparativ cu patul de jos, care devenise al ei.

Încet, Kate își scoase capotul și cămașa de noapte, încercând să nu bage în seamă cât de albe și de subțiri îi erau picioarele. Și mai rău arăta zona unde fuseseră cândva sânii ei. Arăta ruinată, ca un băiețel, plină de cicatrici.

Johnny își scoase hainele, le împinse într-o parte cu piciorul și se urcă înapoi în pat, lângă ea, trăgând cuverturile peste amândoi până la șolduri.

Ritmul inimii i se acceleră când ea îl privi.

— Ești atât de frumoasă, spuse el, și se aplecă să-i sărute cicatricile.

Ușurarea și dragostea o făcură să se deschidă din interior. Îl sărută, cu respirația deja îngreunată și hârșâită. În cei douăzeci de ani de căsnicie, făcuseră dragoste de mii de ori, și fusese mereu extraordinar, dar acum era altceva; trebuiau să fie foarte delicați. Ea știa că el era îngrozit de fragilitatea ei. Mai târziu, abia mai reuși să își amintească succesiunea evenimentelor, cum ajunsese deasupra lui; tot ce știa era că avea nevoie de fiecare părticică din el, și tot ce era, tot ce fusese vreodată, era irevocabil legat de acest bărbat. Când el pătrunse în sfârșit în ea, umplând-o, ea îl primi, iar în acea clipă magică, se simți din nou întreagă. Se aplecă și îl sărută, gustându-i lacrimile.

El îi strigă numele atât de tare, încât ea îl făcu să tacă, punându-i palma peste gură; dacă ar mai fi avut suflare, ar fi râs de această

izbucnire a lui și ar fi șoptit *Copiii!*

Dar orgasmul ei, venit câteva secunde după aceea, o făcu să uite totul, cu excepția plăcerii acestei senzații.

În final, zâmbind, simțindu-se din nou tânără, se ghemui lângă el. El o cuprinse cu un braț și o trase mai aproape. Rămaseră întinși așa mult timp, pe jumătate sprijiniți de mormanul de perne, privind focul în tăcere.

Apoi, Kate spuse încet ceva ce gândea de multă vreme.

— Nu suport gândul că vei fi singur.

— Nu voi fi niciodată singur. Avem trei copii.

— Știi ce vreau să zic. Aș înțelege dacă tu și Tully…

— Nu. El o privi în cele din urmă, iar în ochii aceia pe care ea îi știa la fel de bine ca pe ai ei citi o durere atât de adâncă, încât îi veni să plângă. Ai fost întotdeauna tu. Doar tu, Katie. Tully a fost o aventură de o noapte, cu mult timp în urmă. Nu am iubit-o atunci, și nu am iubit-o niciodată. Nicio secundă. Tu ești inima și sufletul meu. Lumea mea. Cum de nu știi asta?

Ea văzu adevărul pe chipul lui, îl auzi în tremurul vocii lui, și i se făcu rușine. Ar fi trebuit să știe asta tot timpul.

— Știu. Doar că sunt foarte îngrijorată pentru tine și copii. Urăsc să mă gândesc…

Conversația aceasta era ca și cum înotau în acid; le ardea carnea până la os.

— Știu, iubito, spuse el în cele din urmă. Știu.

Capitolul 37

Ziua reprezentației estivale de teatru avu parte de o dimineață răcoroasă și senină. O frumoasă după-amiază de toamnă nord-vestică. Kate vru să o ajute pe Marah să se pregătească pentru marele eveniment, dar era prea slăbită ca să poată face prea multe. Ca să zâmbească trebuia să depună efort. Durerea din spatele ochilor era constantă acum, precum țârâitul enervant al unui ceas deșteptător ce nu putea fi oprit.

Astfel, Kate îi predă atribuțiile ei lui Tully, care le execută ca un adevărat campion.

Kate dormi aproape în tot acest timp. La lăsarea serii, era cât se poate de odihnită și pregătită să facă față provocării următoarelor evenimente.

— Ești sigură că poți face asta? întrebă Tully la ora 6.45.

— Sunt pregătită. Poate că ar trebui să mă fardezi și pe mine puțin, ca să nu-i sperii pe cei mai mici.

— Am crezut că n-ai să mă mai rogi. Și ți-am adus o perucă, dacă o vrei.

— Mi-ar plăcea foarte mult. M-aș fi gândit și singură la asta, dacă aș mai fi avut celule nervoase.

Întinse mâna după masca de oxigen și inhală de câteva ori.

Tully ieși din cameră și reveni cu trusa de machiaj.

Kate ridică spătarul patului și închise ochii.

— E ca pe vremuri.

Tully vorbi tot timpul cât făcu magie, desenând sprâncene și lipind gene. Kate se lăsă purtată de valul vocii prietenei sale.

— Am har, să știi. Ai un aparat de ras?

Kate vru să râdă. Poate chiar râse.

— Gata, spuse în cele din urmă Tully. E timpul să probăm peruca.

Kate clipi, dându-și seama că adormise, și zâmbi.

— Scuze.

— Nu-ți face griji pentru mine. Ador când oamenii adorm în timp ce eu vorbesc.

Kate își scoase fesul de pe cap și mănușile din mâini. Avea în permanență senzație de frig.

Tully îi puse peruca, o potrivi, apoi o ajută pe Kate să se îmbrace într-o rochie neagră de lână cu dres și cizme. În scaunul pe rotile, o înveli în pături, apoi Tully o duse în fața oglinzii.

— Ei bine?

Kate își privi reflexia – față palidă, trasă, cu ochi care arătau uriași sub sprâncenele desenate, păr blond strălucitor până la umeri, buze roșii perfecte.

— Grozav, spuse ea, sperând să fi sunat onest.

— Bravo! spuse Tully. Să adunăm trupele și să pornim.

O jumătate de oră mai târziu, parcară în fața sălii de spectacole. Ajunseră atât de devreme, că nu mai era nicio altă mașină în parcare.

Perfect.

Johnny o puse pe Kate în scaunul pe rotile, o înveli cu pături și o luă înainte spre ușile de la intrare.

Înăuntru, ocupară aproape toate scaunele din primul rând, rezervând locuri pentru restul familiei; scaunul lui Kate fu poziționat la capătul rândului.

— Revin în treizeci de minute cu ai tăi și cu băieții, îi spuse Johnny lui Kate. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu.

După ce plecă, ea și Tully rămaseră în umbra sălii de spectacole. Kate tremura și își strânse pe lângă ea păturile. Capul îi zvâcnea și îi era rău de la stomac.

— Vorbește-mi, Tully. Despre orice.

Tully nu stătu pe gânduri. Începu să vorbească despre repetiția de

cu o zi înainte, apoi continuă cu chinul luării copiilor cu mașina de la școală și tot acel protocol.

Kate închise ochii, și brusc erau din nou copii, stând lângă râul Pilchuck, întrebându-se ce avea să le rezerve viața.

Vom fi jurnaliste de televiziune. Într-o zi, îi voi spune lui Mike Wallace că n-aș fi reușit fără tine.

Visuri. Avuseseră atât de multe visuri, iar surprinzător de multe se și împliniseră. Partea nostimă era că nu le prețuise îndeajuns de mult când avusese șansa.

Se lăsă pe spate în scaun și spuse încet.

— Îți mai știi pe tipul ăla care conduce programul de teatru de la Universitatea din California?

— Da. Tully se uită la ea. De ce?

Kate simți privirea lui Tully pe profilul ei. Fără să se privească în ochi, își îndreptă peruca.

— Poate reușești să îl suni. Lui Marah i-ar plăcea mult să meargă acolo.

Odată cu cuvintele veni și gândul: *Eu nu voi mai fi aici pentru ea*. Pentru nimic. Marah va merge la facultate fără ea…

— Am crezut că nu vrei să urmeze artele.

— Sunt al dracului de speriată când mă gândesc la copilașul meu în lumea de la Hollywood. Dar tu ești vedetă de televiziune. Tatăl ei e producător de știri. Bietul copil e înconjurat de visători. Ce șansă să fi avut vreodată? Întinse mâna și o strânse pe a lui Tully. Ar fi vrut să se uite la Tully mai mult decât orice, dar nu îndrăzni. O să ai grijă de ea și de băieți, da?

— Întotdeauna.

Kate simți că pe buze îi înflorește un mic zâmbet; acel unic cuvânt declanșă o undă de tristețe în ea. Un lucru era veșnic adevărat despre Tully: se ținea de cuvânt.

— Și poate o mai cauți o dată pe Cloud.

— E ciudat că spui asta. Chiar aveam de gând. Cândva.

— Bravo, spuse Kate încet, dar ferm. Chad avea dreptate, iar eu m-am înșelat în această privință. Când ajungi… la sfârșit, vezi că dragostea și familia sunt tot ce contează. Nimic altceva.

— Tu ești familia mea, Katie.

— Știu. Vei avea nevoie de mai mult după ce…

— Te rog n-o spune.

Kate se uită la prietena ei. Tully cea curajoasă, impertinentă, impresionantă, care parcursese în mare viteză anii mereu stăpână pe sine, precum e leul regele junglei. Acum tăcea și îi era teamă. Ideea însăși a morții lui Kate o răvășise, o făcuse și mai mică.

— Voi muri, Tully. Dacă n-o spun, lucrurile nu se schimbă.

— Știu.

— Uite ce-aș vrea să știi: mi-am iubit familia. Am așteptat atât de mult să înceapă, am așteptat *mai mult*. Părea că tot ce făceam era doar să conduc mașina, să fac cumpărături și să aștept. Dar știi ce? N-am ratat nimic cu familia mea. Niciun moment. Am fost mereu acolo. Asta îmi voi aminti, iar ei se vor avea unii pe alții.

— Da.

— Sunt îngrijorată pentru tine însă, spuse Kate.

— Nu fi.

— Ție ți-e frică să iubești, dar ai atâta iubire de oferit.

— Știu că am petrecut foarte mulți ani plângându-mă că sunt singură și că am umblat cu tot felul de bărbați nepotriviți și indisponibili, dar adevărul e că dragostea mea a fost cariera mea și că, de cele mai multe ori, asta a fost de ajuns. Am fost fericită. E important pentru mine să știi asta.

Kate îi zâmbi obosită.

— Sunt mândră de tine, să știi. Ți-am spus asta îndeajuns de des?

— Și eu sunt mândră de tine. Tully se uită la cea mai bună prietenă a ei, iar în acea privire, peste treizeci de ani năvăliră peste ele, amintindu-le atât de fetele de odinioară și de visurile pe care le împărtășiseră, cât și de femeile care deveniseră. Ne-am descurcat bine, nu-i așa?

Înainte să vină un răspuns de la Kate, ușile sălii se deschiseră și oamenii începură să intre.

Johnny, mama, tata și băieții își ocupară locurile tocmai când luminile începură să se stingă.

Apoi se aprinseră luminile scenei, cortina grea de catifea se deschise încet, târându-și tivul pe scena din lemn și lăsând la iveală decorul prost pictat al unui orășel.

Marah păși pe scenă, îmbrăcată într-o rochie de secol nouăsprezece.

Când începu să vorbească, totul deveni magic.

Era singura descriere potrivită a momentului.

Kate simți mâna lui Tully peste a ei, strângând-o ușor. Când Marah ieși de pe scenă, aplaudată în picioare, inima lui Kate se umplu de mândrie. Se aplecă spre Tully și șopti:

— Acum știu de ce i-am dat numele tău mijlociu.

Tully se întoarse spre ea.

— De ce?

Kate încercă să zâmbească, dar nu izbuti. Îi luă aproape un minut întreg ca să-și regăsească vocea pentru a răspunde.

— Pentru că ea este tot ce e mai bun din noi două.

•

Sfârșitul veni într-o zi mohorâtă și ploioasă de octombrie. Toți cei dragi erau în jurul patului ei; își luă rămas-bun de la fiecare în parte, șoptindu-i fiecăruia un ultim lucru special. Apoi, în timp ce ploaia

lovea în ferestre și întunericul se lăsa, închise ochii pentru ultima oară.

•

Ultima listă de activități a lui Kate se referea la funeraliile ei, iar Tully o respectă până în cel mai mic amănunt. Biserica catolică de pe insulă era plină de fotografii, flori și prieteni. Deloc surprinzător, Kate alesese florile preferate ale lui Tully, nu pe ale ei.

Zile la rând, Tully nu se concentră la nimic altceva. Se ocupă de detalii și avu grijă de toate în timp ce familiile Ryan și Mularkey stăteau împreună pe plajă, ținându-se de mână și amintindu-și din când în când să-și vorbească.

Tully se pregăti și ea pentru ziua funeraliilor, amintindu-și că e o profesionistă; putea să treacă peste toate cu zâmbetul pe buze.

Dar când ziua cu pricina sosi și parcară în fața bisericii, se panică.

— Nu pot s-o fac, spuse.

Johnny o luă de mână. Ea așteptă niște cuvinte de alinare, care însă nu veniră.

Stând acolo în tăcere, cu copiii pe bancheta din spate, holbându-se cu toții la biserică, familia Mularkey parcă lângă ei.

Sosise momentul. Ca un stol de păsări negre, se adunară, sperând să fie mai puternici acum, că erau mai mulți. Ținându-se de mână, trecură pe lângă mulțimea de oameni îndoliați și se îndreptară spre treptele masive de piatră ale bisericii, apoi intrară.

— Noi suntem în primul rând din stânga, spuse doamna M., apropiindu-se.

Tully se uită la Marah, care plângea încet, iar imaginea ei îi frânse inima.

Vru să-și liniștească fina, să îi spună că totul va fi bine, dar știau amândouă că nu era așa.

— Te-a iubit foarte mult, spuse ea, imaginându-și brusc și ciudat cum avea să fie viitorul lor. Ea și Marah aveau să fie prietene într-o zi. La momentul potrivit, Tully avea să-i dea jurnalul și aveau să povestească împreună cine fusese mama ei, iar acele povestiri aveau să le lege și să o aducă înapoi pe Kate timp de câteva momente prețioase.

— Haide, spuse Johnny.

Tully nu se putu mișca.

— Mergeți voi. Eu rămân aici o clipă.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

Johnny o strânse de umăr și plecă apoi mai departe cu băieții și cu Marah. Domnul și doamna M., Sean, Georgia și restul familiei îi urmară; se așezară cu toții în primul rând.

Undeva în față, o orgă începu să cânte o versiune lentă, tristă a

melodiei „You and Me Against the World”.

Tully nu dorea să fie acolo pentru așa ceva. Nu dorea să asculte o muzică patetică, menită să-ți stârnească plânsul, sau să-l asculte pe preot povestind despre femeia pe care o cunoscuse el, care era doar o umbră a femeii pe care o cunoștea Tully. Mai mult decât orice, nu dorea să vadă caleidoscopul de imagini din viața lui Kate proiectat pe un ecran imens de deasupra sicriului ei.

Înainte să se poată gândi la asta, se întoarse și ieși.

Aerul dulceag, proaspăt îi umplu plămânii. Inspiră cu nesaț, încercând să se calmeze. În spatele ei, prin ușă, auzi o nouă piesă muzicală, „One Sweet Day”.

Închise ochii, sprijinindu-se de ușă.

— Domnișoară Hart?

Deschise ochii tresărind și îl văzu pe directorul de pompe funebre pe prima treaptă. Îl mai întâlnise o dată, când adusese hainele pentru înmormântare și imaginile pentru montaj.

— Da.

— Doamna Ryan m-a rugat să vă dau asta.

Întinse o cutie mare neagră.

— Nu înțeleg.

— Mi-a încredințat această cutie și m-a rugat să v-o dau în ziua înmormântării dumneaei. A spus că veți fi în fața ușii bisericii când va începe.

Tully zâmbi auzind asta, deși durea teribil. Cum ar fi putut Kate să nu știe?

— Mulțumesc.

Luă cutia și coborî treptele, apoi traversă parcarea și strada și se așeză pe o bancă din fier forjat.

Acolo, inspiră adânc și deschise cutia. Deasupra, se afla o scrisoare. Scrisul apăsat, înclinat spre stânga al lui Kate era inconfundabil.

Dragă Tully,

Știu că n-o să poți rezista la nenorocita mea de înmormântare. Nu tu ești vedeta. Sper ca măcar să fi dat la retușat fotografiile mele. Sunt atâtea lucruri pe care ar trebui să ți le spun, dar de-a lungul vieții noastre ți le-am spus pe toate.

Ai grijă de Johnny și de copii pentru mine, bine? Învață-i pe băieți cum să fie niște domni, și pe Marah cum să fie puternică. Când vor fi pregătiți, dă-le jurnalul meu și spune-le despre mine când vor întreba. Adevărul, te rog. Vreau să-l știe pe tot.

O să-ți fie greu acum. Acesta e unul dintre lucrurile pe care le regret cel mai tare. Deci, iată ce vreau să-ți spun în scrisoarea mea de dincolo de mormânt (foarte dramatic, nu crezi?):

Știu că o să crezi că te-am părăsit, dar nu e adevărat. Nu trebuie decât

să-ți amintești de Firefly Lane și mă vei găsi.
Nedespărțitele Tully și Kate vor exista veșnic.

Era semnată:
BFF
Kate

Strânse scrisoarea la piept.

Apoi se uită din nou în cutie. Mai erau trei lucruri în ea.

O țigară Virginia Slim cu un bilețel autocolant galben lipit de ea, pe care scria *Fumează-mă*.

O fotografie a lui David Cassidy cu autograf, pe care scria *Sărută-mă*, și un iPod cu căști, pe care scria *Ascultă și dansează*.

Tully râse printre lacrimi și aprinse țigara, trăgând un fum și tușind când expiră. Mirosul fumului o făcu imediat să se gândească la nopțile lor pe malurile râului Pilchuck, sprijinite de bușteni, privind Calea Lactee.

Închise ochii, se sprijini de spătarul băncii și își înclină fața în lumina rece a soarelui tomnatic. O auzi pe Kate în șoaptele vântului ce adia și în dansul frunzelor aurii pe trotuar.

Deschise ochii, simțind că nu mai e singură.

— Hei, Katie, șopti ea, apoi își puse căștile și porni muzica.

„Dancing Queen” se auzi tare în urechi, purtând-o înapoi în timp.

Tânără și dulce, doar șaptesprezece ani.

Se ridică în picioare, neștiind exact dacă râde sau plânge. Știa doar că nu era singură, că prietena ei Kate nu plecase. Trăiseră peste trei decenii de momente frumoase și momente urâte, și tot ce era între aceste extreme, și nimeni nu le putea lua asta. Aveau muzica și amintirile, iar prin ele, aveau să fie mereu, mereu împreună.

Cele mai bune prietene pe vecie.

Acolo, în mijlocul străzii, începu să danseze de una singură.

Dragi cititoare,

În cariera mea de scriitoare de două decenii, nu am fost niciodată tentată să adaug vreun fel de post-scriptum sau scrisoare unui roman, și sincer, am încercat să evit asta și în cazul acestuia. După cum bine puteți vedea, planul a eșuat lamentabil. Problema, din câte se pare, este cartea pe care tocmai ați citit-o.

După cum vă puteți da seama, sau nu, scrierea romanului Aleea cu licurici *a fost o experiență foarte personală. Am crescut la sfârșitul anilor șaptezeci în vestul statului Washington, un loc și un timp care păreau atât de periculoase și turbulente pe atunci, dar care par acum o dulce inocență în comparație cu lumea de azi. Am urmat Universitatea din Washington și am făcut parte dintr-o frăție. Toată muzica menționată pe parcursul romanului îmi amintește de acele zile de mult apuse.* Goodbye Yellow Brick Road *a fost primul album pe care l-am cumpărat din banii mei.*

Și mi-am pierdut mama din cauza cancerului. Asemenea multor femei, mi-am petrecut viața căutând semne alarmante. Mă palpez și fac anual mamografie; fac tot ce trebuie să fac.

De aceea, cancerul de sân inflamator este atât de înspăimântător. Se instalează în moduri viclene și neașteptate. Adesea, medicii de familie trec cu vederea sau interpretează greșit simptomele, și, așa cum știm toate, când vine vorba de cancer, timpul este totul. De aceea, vreau să le îndemn pe femei să adauge semnele de avertizare pentru această formă de cancer pe lista lor de simptome la care să fie atente, și aș adăuga că, dacă ceva pare în neregulă, nu vă temeți să puneți întrebări sau să obțineți mai multe opinii. Noi, femeile, ne cunoaștem corpul, știm când ceva nu se simte sau nu arată în regulă. Trebuie să folosim aceste cunoștințe despre noi înșine și să nu acceptăm răspunsuri negative.

Știu că poate fi înfricoșător și dificil, dar teama nu reprezintă o scuză pentru ignoranță. Dacă vedeți că ezitați sau că cedați în fața fricii, căutați ajutorul și sprijinul unei prietene. Acesta este cel mai frumos lucru în cazul femeilor – ne oferim mereu susținere reciprocă. Sau, cum ar spune Tully și Kate: orice-ar fi.

Vă mulțumesc că ați citit romanul.
Kristin

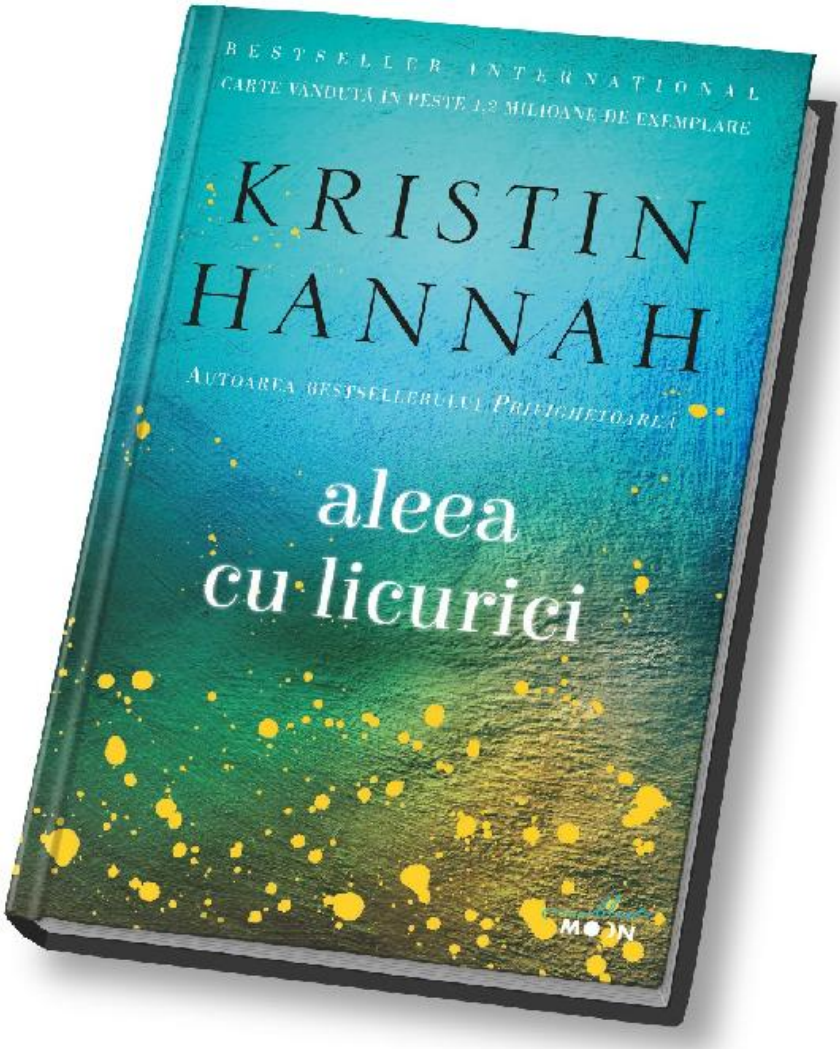

virtual-project.eu

{1} Aleea cu licurici

Table of Contents

Capitolul 1
PARTEA ÎNTÂI
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8

PARTEA A DOUA
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18

PARTEA A TREIA
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22

PARTEA A PATRA
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33
- Capitolul 34
- Capitolul 35
- Capitolul 36
- Capitolul 37